

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES*—BESTSELLING AUTHOR

JOHN SANDFORD

FIELD OF PREY

A NOVEL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

JOHN SANDFORD TARAFINDAN DA

Avin Kuralları
Gölge Av Avın
Gözleri Sessiz
Av Kış Avı
Gece Avı
Zihin Avı
Ani Av
Gece
Mürettebatı Gizli
Avı
Belirli Avlar
Kolay Avlar
Seçilmiş Av
Ölümlü Av
Çıplak Av
Gizli Av Kırık
Av Ölü İzle
Görünmez Av
Hayalet Av Kötü Av
Fırtına Avı
Gömülü Av Çalıntı
Av İpeksi Av

KIDD ROMANLARI

Aptalın Koşusu
İmparatoriçe Dosyası
Şeytanın Şifresi
Asılan Adamın Şarkısı

VIRGIL FLOWERS ROMANLARI

Dark of the Moon
Heat Lightning
Rough Country
Bad Blood
Şok Dalgası Mad
River Fırtına
Cephesi

PUTNAM

G. P. PUTNAM'S SONS
1838'den Beri Yayıncılar
Penguin Group Penguin Group (USA) LLC
tarafından yayımlanmıştır
375 Hudson Caddesi
New York, New York 10014

ABD - Kanada - İngiltere - İrlanda - Avustralya - Yeni Zelanda - Hindistan - Güney Afrika - Çin

penguin.com

Bir Penguin Random House Şirketi

Telif Hakkı© 2014 John Sandford

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve aşağıdakilere uyduğunuz için teşekkür ederiz

herhangi bir bölümünü izinsiz çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uymuş olursunuz. Yazarları desteklemiş ve Penguin'in her okur için kitap yayımlamaya devam etmesini sağlamış olursunuz.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data Sandford,
John, tarih.

Yırtıcı Tarla / John Sandford.

s. cm.-(Av; 24)

ISBN 978-1-101-59778-1

1. Davenport, Lucas (Hayali karakter)-Kurgu. 2. Özel dedektifler-Minnesota-Minneapolis-Kurgu.

3. Cinayet-Soruşturma-Kurgu. 4. Minneapolis (Minn.)-Kurgu. 5. Gizemli kurgu. I. Başlık. PS3569.A516F54 2014
2014006595
813'.54-dc23

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, şirketler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

Gabriel için

İÇİNDEKİLER

[Ayrıca John Sandford](#)
[tarafından Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)
[İthafı](#)

[Yıllar Önce . . . Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

YILLAR ÖNCE.

Beşinci kadın, Twin Cities'in güneyinde Interstate 35 üzerinde küçük bir şehir olan Faribault'daki Auntie's adlı lokantada geç saatlere kadar kalıp mutfak temizliği yaparak gelirini artıran sarışın bir garsondu. Lokantanın bir kaçırma için mükemmel nitelikler. Asfalt park yeri

Ön taraf geniş ve derin, arka taraf sığ ve çukurdu, bu da kimsenin oraya park etmediği anlamına geliyordu. Beşinci kadın temizliğini bitirdiğinde, gece yarısı, çöp torbalarını arkadaki çöp konteynerine taşırdı.

Karanlıkta.

Orada tek başınaydı, yaz sıcağında terliyordu, çöp konteynerinden gelen kokudan midesi bulanıyordu, lokantanın açık arka kapısından gelen ışık ve ön taraftaki iki direk lambası dışında ışık yoktu çok.

R-A onu orada, çöp konteynerinin arkasında saklanmış bekliyordu. Bir zamanlar şehirlerarası kamyonlarda ağır posta yüklerini taşımak için kullanılan türden eski bir kanvas posta çantası taşıyordu. Çantalar, kırk sekiz

inç uzunluğunda ve iki fitten fazla çapa sahipti, ağzının etrafında halkalar vardı ve halkaların içinden bir ip geçiyordu. Halat ağır metal bir toka ile sıkıca bağlanabilirdi.

R-A ayrıca çantada bir sorun çıkması ihtimaline karşı deri kaplı, içi saçma dolu bir sap da taşıyordu.

Horn, çöp konteynerindeki hareketliliği görebileceği ve yaklaşan polis arabalarına karşı uyarabileceği, en fazla yüz metre uzaklıktaki bitişik bir park yerinde, kamyonetinde oturuyordu. Garson kız ikinci çöp poşetleriyle dışarı çıktığında, R-A kız parmak uçlarında durup poşetlerden birini çöpe atarken dengesini kaybedene kadar bekledi.

Çöp konteynırına. Görünmeden kadının arkasından çıktı ve kanvas torbayı ağa takılmış bir kelebek gibi kadının başına geçirdi.

Kadın çırpındı, mücadele etti ve çığlık attı, ama çığlıklar ağır torba tarafından boğuldu ve onu yere yatırdıktan iki saniye sonra R-A kilitleme tokasını kadının bacaklarına geçirdi.

Horn kamyonla geliyordu. Yanlarında durdu ve sokağı görmelerini engelledi. Horn ve R-A birlikte onu kaldırıp Horn'un uzun kabinli kamyonetinin arkasına attılar. Horn bir rulo koli bandıyla kadının üstüne tırmandı ve kadının ayak bileklerine yarım düzine hızlı sargı attı. Bir çeşit dana ipi gibi. düşündü.

O bunu yaparken, R-A caddenin yarım blok aşağısına, kendi kamyonetini park ettiği yere doğru koştu. Horn kadının ayak bileklerini bantlamayı bitirdiğinde, dışarı fırladı ve dar kapıyı çarptı, kamyonun arkasına koştu ve sürücü koltuğuna tırmandı ve gittiler, Horn R-A'nın yarım blok önündeydi.

Sistem yine çalışmıştı.

Üç dakika içinde kasabanın kenarına varmışlardı ve Mississippi Nehri'nin yatağındaki bir avcı kulübesine doğru yola çıktılar. Orada, garson kıza tecavüz edeceklerdi. ve onu öldürmek.

R-A, Horn'un yarım mil gerisindeydi. Bu da sistemin bir parçasıydı. Eğer bir polis arabası gelir ve Horn'un kamyonuna ilgi gösterirse, R-A uyarı ve destek sağlayabilirdi. Daha kötüsü olursa, R-A pervasızca ve çok hızlı bir şekilde polisin yanından geçerek bir kovalamacaya neden olurken, Horn da rotasını değiştirecekti.

- - -

SİSTEM DAHA ÖNCE DE ÇALIŞMIŞTI ve Heather Jorgenson'ın her zaman yalnız kalmaktan endişe etmesi dışında yine çalışacaktı. gece o otoparkta. Leatherman marka bir çok amaçlı alet taşıyordu, Garson üniformasının cebinde üç inç uzunluğunda tırtıklı bir bıçak vardı ve ayakları kilitli çanta ve koli bandı sayesinde elleri serbest kalmıştı.

Kamyon yolculuğunun ilk bir dakikası boyunca paniğe kapılmış bir şiddetle ağır çantaya karşı mücadele etti ama hiçbir ilerleme kaydedemedi. Bu çırpınış sırasında elleri Leatherman.

Bıçak!

El yordamıyla çıkardı ve açmaya çalışırken bir çiviye kırdı ama fark etmedi bile; yolculuktan üç dakika sonra bıçağı çıkarmıştı ve açıldı. Jorgenson tek bir şansı olduğunu biliyordu, bu yüzden bağarmaya, çığlık atmaya ve tek eliyle çırpınmaya devam etti. kamyon kasabanın içinden geçiyordu. Aynı anda, jilet gibi keskin bıçağıyla çantayı kesti ve alt ucundaki bağlama ipini kesti bacaklarının etrafında. Son olarak, ayak bileklerindeki koli bandını dikkatlice kesti.

Cesaretini toplamak için bir an bekledi, sonra kendini kamyonun arkasına itti ve "Seni orospu çocuğu," diye bağırarak Horn'u boynundan bıçakladı ve sonra tekrar sırtından, omurgasından, sonra kollarından ve tekrar boynundan bıçakladı ve Horn bağırıyor, çığlık atıyor, kamyonu kontrol etmeye çalışırken onu uzaklaştırmaya çalışıyordu. Başarısız oldu ve kamyon sola doğru savruldu. Yolun kenarında, iki tekerlek asfalttan düşüyordu. Koştular Yüz metre boyunca bu şekilde ilerledi, sonra kamyon devrilmeye başladı ve sonunda hendeğe yuvarlandı.

Arkada oturan Jorgenson kamyonun hareket ettiğini hissetti. Eski bir amigo kız olan ve lokantada aldığı fazla kilolara rağmen hâlâ bir amigo kız esnekliğine sahip olan Jorgenson, ayaklarını kamyonun tavanına dayadı. ve kamyon devrilirken kendini yerine kilitledi. Yerleştiğinde, Sürücü tarafı aşağıdaydı, arka kapının kolunu buldu, kilidini açtı, iterek açtı ve sürünerek dışarı çıktı.

Yol kenarındaki hendekten koşarak geçti, dikenli tellerden yuvarlandı, elbiseleri ve elleri yırtıldı, bir mısır tarlasına girdi. Yoldan aşağı koşmaya korkuyordu, çünkü kaçırın kişi onu görebilirdi, peşinden gelebilirdi.

Kasabadan yeni çıkmışlardı ve dört ya da beş yüz metreden daha uzakta olmayan evlerin ışıkları vardı. Koşabildiği kadar çok koştu, Korkudan boğulacak gibi oldu, diz boyu mısırların arasından geçti, sonra tekrar düştü ve kendini tarlanın ortasında, mevsimlik bir derenin içinde buldu.

Zorlukla nefes alarak bir an çömeldi, dinledi, korktu kaçırmanın hemen arkasında olduğunu düşündü. Hiçbir şey duymayınca ayağa kalktı, elleri yere degecek kadar eğildi ve karanlıkta el yordamıyla evin ışıklarına doğru ilerledi.

Ağaçların arasına girdiğinde tarlada ne kadar kaldığına dair hiçbir fikri yoktu, fidanların dalları onu tokatlıyordu.

Yüzü ve göğsü. Başka bir çiti ve bir hendeği geçip yola çıktı, sonra da yolun karşısındaki evin ışıklarına doğru koştu. Artık o kadar korkmuş ve bitkin düşmüştü ki evi uyandırdı. Işıklı kapı ziline yaslandı ve bir yandan kapıya vururken bir yandan da "İmdat! Yardım edin bana!"

- - -

Polisler beş dakika içinde oradaydı.

Ön koltuğunda bol miktarda kan bulunan ters dönmüş bir kamyon ve arkada kesilip açılmış bir posta çuvalı buldular. Beş dakika içinde kamyonun izini sürdüler ve Horn'un evine doğru yola çıktılar. on.

- - -

R-A, Horn'un kamyonetine vardığında kadın gitmişti.

Horn inledi, "Yaralıyım, dostum, çok kötü yaralıyım." "Nerede o?" R-A sordu.

"Kaçtı, gitti, dostum, buradan gitmeliyiz." Horn, kamyonun sürücü tarafındaki camının üzerine çökmüştü. R-A yolcu tarafındaki dar arka kapının üzerine diz çökmüş ön kapısı yarı açık duran kamyonetin içine girdi. "Çıkmama yardım edin, yardım edin."

Horn'un beline kadar kan içindeydi. R-A onu kamyondan çıkardı ama Horn yürüyemiyordu: "Bacaklarıma bir şey oldu, çalışmıyorlar ..."

R-A onu kendi kamyonuna taşıdı, arkaya koydu ve yerde kalmasını söyledi. "Hastane ..."

"Siktir et onu. Siktir et hastaneyi," dedi Horn. "Kamyonetimi bulacaklar. Kaltak keşif gezilerinden yüzümü tanıyor. Beni bulacaktır."
"O zaman nerede?"
"Senin evinde," diye inledi Horn. "Benim evimde olacaklar, bundan eminim."

- - -

R-A onu evine geri götürdü, yarı sürükleyerek yarı taşıyarak bodrumdaki sığınağa indirdi. Onu bir karyolaya yatırdı, yaralarını elinden geldiğince sardı.

Onu öldürmeyi düşündü. Horn'un bacakları çalışmıyordu, asla bir yükten başka bir şey olamazdı. Ama R-A bunu yapamadı: Horn Bir arkadaşsa sahip olduğu en yakın şey.

- - -

HORN ertesi sabah televizyona çıktı: Polis raporlarına göre Heather Jorgenson, Auntie's'in arkasındaki otoparkta *bir adam* tarafından saldırıya uğradığını ve *onu* bıçakladığını söyledi. Polis Jorgenson'ın katilini arıyordu.

Jack Horn, Holbein'dan. Jack Horn, tekil. İki adamdan bahsedilmiyor. R-A evinin önünden geçti ve polisler her yerdeydi.

Horn'un kendisi de sığınakta, bilinci gidip geliyordu. Akli başında olduğu anlardan birinde, R-A'nın ona baktığını gördü.
ona.

"Neye bakıyorsun?" diye mırıldandı. Ve, "Su. Bir içkiye ihtiyacım var. Biraz ilaca ihtiyacım var."

R-A, arka taraftaki kilitli bir dolapta veteriner ilaçları bulunan bir hırdavat dükkânı işletiyordu. Horn bu işin dışındaydı, bu yüzden R-A'nın ona penisilin vermek için kullandığı at büyüklüğündeki iğne.

- - -

HORN hâlâ girip çıkıyordu. Akli başında olduğu anlardan birinde R-A, Horn'a polislerin kamyonetini götürdüğünü ve adam kaçırma suçundan hakkında yakalama emri olduğunu söyledi. "Seni arıyorlar Chicago ve Billings arasında her yerde. Çirkin yüzünüzü görmeden televizyona bakamazsınız."

"Su," dedi Horn. R-A gitti ve bir bardak suyla geri geldi, ama Horn elini bile kaldıramadığını fark etti. R-A suyu beceriksizce Horn'un açık, titreyen ağzına döktü.

"Ne zamandır?" dedi, sesini yeniden bulduğunda.

"İki gündür bir aşağı bir yukarı gidip geliyorsun," dedi R-A. Bir duraklama. "Çoğunlukla aşağı."

"Hastane yok ..." Horn söyledi.

"Eğer yapmazsam, öleceğini düşünüyorum," dedi R-A. "O zaman ben ne yapacağım?" "Hastane yok ..." Horn tekrarladı. Ve sonra yine gitmişti.

Bu iki gün daha böyle devam etti; ikinci günün sonunda sığınak kirli bir hastane odası gibi kokuyordu. insan atığı ve yolsuzluk kokuyordu.

Sonra, bir Cuma günü, R-A mağazadan döndüğünde Horn'u ölümcül bir şekilde hareketsiz buldu, yüzü gazete kağıdı gibi solgun ve griydi. İlk başta, R-A

onun öldüğünü düşündü. Bu işleri kolaylaştırabilirdi. O cesetten kurtulabilir ve yine de erkek yoldaşlığın gereklerini yerine getirdiğini hissedebilirdi.

Sonra Horn gözlerini açtı ve sakin bir sesle, "Beni boğarak öldürmeyi düşünüyordun, değil mi?" dedi.

"Bu düşünce aklımdan geçti," diye itiraf etti R-A.

"Artık gerek yok. Artık her şey farklı."

"Evet, ben ..."

"Ben de bunu düşünüyordum. Burası mükemmel bir yer. Kızları buraya getirmeye başlaman gerekecek."

"Durabileceğimi düşünmüştüm."

Horn homurdandı: "Roger, duramazsın. Ama daha fazla Onları ormanda vurmak. Hepsi bitti. . . . Şimdi onları buraya getirmen gerekecek. Etrafına bir bak. Burası mükemmel. Burada onları bir süre tutabiliriz. Zahmetin yarısı, eğlencenin iki katı."

Ve işe yaramıştı. Çok uzun bir süre için.

1

T çoğu genç bakir erkeğin hayatında, biriyle yatmak üzere olduklarını anladıkları kristal gibi bir an vardır ve bu anı ömürlerinin sonuna kadar kalplerinde taşıyacaklardır günlerinin.

Bazıları için, belki de çoğu için, farkına varmak neredeyse O anla eş zamanlı olarak. Diğerleri içinse durum pek öyle değil.

Red Wing Lisesi'nden (Go Wingers!) yeni mezun olan Red Wing, Minnesota'dan Layton Burns Jr. için o an 4 Temmuz gecesi geldi. O ve Ginger Childs bir battaniyeye sarılmış ve bir tür ağaca yaslanmışlardı. Minnesota, Stillwater'da bir parkta, havai fişeklerin patladığı nehre bakan bir botanikçi.

Red Wing'de havai fişek patlatılmıyordu, çünkü belediye meclisi havai fişek için ödeme yapmayacak kadar cimriydi.

Her halükarda Stillwater'da havai fişekler vardı. Bir sporcu olan Layton, kaslı sağ kolunu Ginger'ın sırtına dolamış, sonra kolunun altından geçirmiş ve bluzunun açılmamış ikinci düğmesini geçerek, Red Wing Lisesi'nin son sınıfının onaylanmış deyişiyle, çıplak bir meme elde etmişti. O ateşli, meme uçlarını yuvarlayan çıplak memeler. Sadece çıplak bir meme değil, aynı zamanda yarı açık bir meme. o anın heyecanı.

Son derece hoş olsa da, bu tamamen yeni bir şey değildi. Gelişme. Sevişmeyi hararetli bir noktaya taşımışlardı ama Layton Büyük Olan'ı isteme konusunda biraz utangaçtı.

Ginger'ın eli Layton'ın kalçasındaydı. utangaçlık, ilgisi belirgindi ve sonra son hava patlamaları olarak

Aşağıdaki limanda bulunan yüzlerce teknenin üzerinde kırmızı-beyaz-mavi renkte patladı, Ginger döndü ve onu kulak memesinden hafifçe ısırdı ve "Ah, Tanrım, keşke biraz ... koruman olsaydı." diye mırıldandı.

- - -

O ANA KADAR, Red Wing'de Layton'ın o yaz biriyle yatacağından emin olmayan birkaç kişiden biri Layton'dı kendisi. Ailesi biliyordu, Layton'ın ailesi biliyordu, Ginger biliyordu, Layton'ın tüm arkadaşları biliyordu, Ginger'ın tüm arkadaşları biliyordu ve Ginger'ın dokuz yaşındaki en küçük kız kardeşi de şüpheleniyordu.

Ama Layton, parkta, o an için organize değildi. İnledi ve binlerce doğaçlama babanın unutulmaz kıldığı sözlerle, "Hiçbir şey olmayacak," dedi.

"Şansa bırakamam," dedi Ginger, aptal değildi ve Layton onun için, çok açık bir şekilde söylememek gerekirse, gecenin içinde geçen bir yumru gibiydi. "Sence yarın geceye kadar mı?"

Wul, evet.

- - -

Ertesi gece Layton organize olmuştu.

Annesinin üç yaşındaki Dodge Grand Caravan'ını ödünç almak için yeşil ışık almıştı, arkada Süper Stow 'n Go oturma yeri vardı ve anında mobil bir yatak odasına dönüşüyordu. Bir arkadaşına Target'tan bir havalı yatak ve altı paket Coors saklamış. Ve o da

Babasının yatak odasındaki çalışma masasının ikinci çekmeceesinde, sırf onun tarafından çalınmak amacıyla saklı tuttuğu on iki paketlik kayganlaştırmalı prezervatiflerden üç tane, hayır dört tane çalmıştı. oğlu, karısı doğum kontrol hapi kullanıyordu.

Layton ayrıca bir yıl önce mısır sökerken keşfettiği mükemmel bir noktaya da sahipti. Mükemmel nokta bir zamanlar kuzey tarafında küçük bir ağaçlık bulunan bir çiftlikti. Çiftlik yıllar önce iflas etmişti. Arazinin çoğu satılmış, ev harabeye dönmüş ve sonunda yerel gönüllü itfaiye tarafından yakılmıştı.

bir eğitim tatbikatında. Ek binalar ya yıkılmış ya da yerlerinde çürümüştü. Yine de, mısır tarlaları eski avlunun kenarlarına doğru bastırıyor olsa da, ev alanı henüz sürülmemişti.

Bir zamanlar araba yolu olan dar bir patika, bir menfezden geçerek siteye ulaşıyordu ve park etmek için iyi düzlükler vardı. Layton, Ginger'ı almadan bir saat önce bilgisayarına girdi ve kadın anatomisi hakkındaki bilgilerini gözden geçirmek için en sevdiği porno sitesine girdi; bu da ona arabaya bir el feneri koyması gerektiğini hatırlattı
.. bilirsin *izle*.

- - -

LAYTON bir seks makinesi yapmıştı ve kusursuz çalışıyordu.

Arkadaşından birasını ve havalı yatağını aldı, Ginger'ı aldı ve 58. Otoyol'dan batıya, Mississippi Nehri Vadisi'nden yukarıya, sonra Hay Creek Vadisi'nden aşağıya, tekrar yukarıya ve çiftlik arazisine doğru yola çıktılar. Yolculuk kısıydı ve ılık yaz gecesinde, hendeklerdeki ateşböcekleri ve uydu radyosunda Lil Wayne varken, ki bu iyi bir şeydi, çünkü Ginger bir soba borusundan daha sıcaktı ve daha ana otoyoldan çıkıp arka yollara girmeden elini Layton'ın kot pantolonuna sokmuştu.

Çiftlik arazisine giden sapağı ilk denemede buldular, bir park yerine sıkışırken bazı bunak, aşırı büyümüş leylakları kenara ittiler, çakmakla çalışan bir hava pompasıyla havalı yatağı şişirdiler ve hemen işe koyuldular.

Başlangıçta, Layton ilk lastiği yuvarlamak yerine açtığında biraz karışıklık oldu. ve onu bir çorap gibi çekmeye çalışmak zorunda kaldı. Biraz sonra, Layton daha dikkatli olsaydı, Ginger'ın teknik ve konumlandırma konusunda epey bilgili olduğunu fark edebilirdi, ama fark edecek durumda değildi; ne de umurunda olurdu.

Ve her şey yolunda gitti.

İki kez yaptılar, bir bira için durdular, sonra tekrar yaptılar ve bir bira için daha durdular ve Layton *beş* lastik çalmadığı için pişmanlık duymaya başlamıştı ki Ginger kibarca, "Dışarı çıkmam gerekiyor," dedi.

"Ne?"

"Bilirsin işte..."

İşemesi gerekiyordu. Layton sonunda mesajı aldı ve Ginger el feneriyle birlikte karanlıkta kayboldu. İki dakika sonra geri döndü.

"Dışarıda gerçekten kötü kokan bir şeyler var."

"Öyle mi?" Adamın umurunda değildi. O da pek umursamadı, özellikle de ona el fenerini hatırlattığı için.

Bir süre el feneriyle uğraştılar ve Ginger, "Gerçekten irisin," dedi, bu da ona kendini oldukça iyi hissettirdi,

Gerçi kendini birkaç düzine kez ölçmüştü ve her seferinde altı buçuk santim çıkıyordu ki birçok internet kaynağı bunun neredeyse tam ortalama olduğunu söylüyordu.

Her neyse, dördüncü prezervatif kullanıldı ve biranın geldiği çuvala dolduruldu ve Layton on sekiz yaşındaki biri için bile dayanıklılığın sınırlarını görmeye başladı - muhtemelen buna ihtiyacı olmayacaktı Beşinci birayı. Birbirlerinin kollarında çıplak yattılar ve beşinci ve altıncı biraları içtiler ve Ginger geçirdi ve "Muhtemelen geri dönüp mazeretlerimizi belirlemeliyiz" dedi ve Layton "Evet, ama Dışarı çıkmam gerekiyor."

Ginger güldü ve "Ben de bunu merak ediyordum. Yağ varili gibi bir mesanen olmalı."

"Ben gidiyorum," dedi. El fenerini aldı ve Nike Air'lerinden başka bir şey giymeden ağaçların arasına doğru ilerledi, bir yer buldu ve çişini yaparken kokuyu aldı: ve Ginger *haklıydı*. Bir şeyler *gerçekten* kokuyordu.

Kırsal kesimde büyüyüp de yaz mevsimindeki yol leşinin kokusunu bilmemek imkansızdı ve bu da öyleydi. Büyük bir şey ölmüş ve çürümüştü, üstelik çok yakındaydı.

İşini bitirip arabaya döndü ve Ginger'ı arabasında buldu. külotunu giydi ve kot şortunun içine girdi. "Dışarı çıkıp bir dakika etrafa bakmak istiyorum," dedi. Aklının bir köşesinde

kendi cinsel soğukkanlılığını fark etti. Göğüsleri tam orada, on beş dakika önceki kadar çekici, pembe ve diri olmasına rağmen, satranç oynamayı bilseydi satranç oynayabilirdi. "Dışarıda ölü bir şey var."

"Sana bahsettiğim koku bu."

"Sıradan bir koku değil," dedi Layton. "Bu her neyse, büyük bir şey." Giyinmeyi bıraktı: "Yani ... bir ceset gibi mi?"

"Bir şey gibi. Dostum, gerçekten berbat kokuyor."

Giyindiklerinde, Ginger Layton'ın kemerinin arkasına tutunarak, sanki hiçbiri daha önce *Cadılar Bayramı* filmi izlememiş gibi ormanın içine doğru yürüdüler.

flaş. Derinlere indikçe koku da azalır gibi oldu. "Yanlış yol," dedi Layton.

Geri döndüler ve Ginger, "Umarım ışık dayanır," dedi. "Sorun yok," dedi Layton. Yeni piller: Layton *hazırdı*. Evin olduğu bölgeye doğru geri yürüdüler,

Ginger eğilip öğürene kadar koku daha da güçlendi. "Tanrım ... bu da ne?"

Her neyse, onu bulamadılar. Layton eski çiftlik evinin üzerinde bir ileri bir geri yürüdü, ışığı çalılıklara ve hatta ağaçlara tuttu. Hiçbir şey bulamadılar.

"Hayaletler kokmaz mı?" Ginger söyledi. "Şu İngiliz hayalet avcısı programlarından birinde görmüştüm, bazen hayaletler kötü kokarlarmış."

Layton'ın ensesindeki bütün tüyler diken diken oldu: "Hadi buradan gidelim," dedi.

Arabaya doğru yürümeye başladılar ama geri döndüklerinde koşuyorlardı. İçeri atladılar, kapıları çarptılar, kilitleri tıkladı, park yerinden geri çıktı ve patladı

Otoyola çıkana kadar yavaşlamadan çakıllı yoldan aşağı indiler. İçinde kullanılmış prezervatifler ve boş bira kutuları olan çanta aşırı büyümüş bir hendeğe girdi ve on beş dakika sonra tepeden aşağıya, Red Wing'in davetkâr ışıklarına doğru yola koyuldular.

- - -

LAYTON o gece yatağına uzandı ve her şeyi düşündü - en çok da seksi, ama aynı zamanda Ginger'ın en iyi arkadaşı Lauren'ı ve bunun ne kadar kötü bir üçlü olacağını ve o berbat kokuyu. Ginger aradı Ertesi sabah ona hayatının en harika gecesi olduğunu söyledi; o da ona kendi gecesinin en harika gece olduğunu söyledi.

Gece harikaydı ama tam olarak mükemmel değildi. O koku vardı.

- - -

LAYTON'IN EN İYİ ARKADAŞININ ağabeyi, Layton'dan sadece altı ya da sekiz yaş büyük olan Randy Lipsky adında bir Goodhue County şerif yardımcısıydı. Tam olarak bir arkadaş olmasa da, bir dosttan daha fazlasıydı.

bir tanıdık.

Layton geç kalktı, tıraş oldu, biraz Cheerios yedi ve hala doğru şeyi yapıp yapmadığından emin değildi, şerifin ofisini aradı ve Lipsky'nin buralarda olup olmadığını sordu. Buradaydı.

Layton, "Sizinle bir dakika konuşmam gerekiyor, eğer oraya gidebilirim," dedi.

Böylece emniyet merkezine gitti, Lipsky'yi buldu ve bloğun etrafında yürüdüler.

Layton, "Aramızda kalsın." dedi.

"Ne olduğuna bağlı," dedi Lipsky. "Ben bir polisim." "*Ben* bir şey yapmadım," dedi Layton.

"Neymiş o?" Lipsky sordu.

"Dün gece kız arkadaşım ile birlikte şehir dışındaki eski bir çiftlik evine gittik ve bir süre park ettik."

"Ginger mı?"

"Uh-huh."

"Oldukça seksi. Onu becerdin mi?"

"Hey . . . Ama, evet, aslına bakarsan." Bu konuda o kadar soğukkanlıydı ki kulaklarından buz küpleri yuvarlanabilirdi.

"Her neyse..."

"Her neyse, yukarıda ölü bir şey var. Büyük bir şey. I hiç böyle bir şey koklamamıştım. İnek ya da domuz olduğunu düşünmüştüm. İşin tuhafı, hiçbir şey bulamadık ve o civarda hiç mandıra ya da domuz çiftliği yoktu. Kokusunu alabiliyorduk, sanki tam *oradaydı*: sanki üzerinde duruyorduk. Ginger'ın kusmasına neden oldu. güçlü. Dün gece düşünüyordum da, ya onu bulamazsak çünkü ... biri bir şey gömdüyse?"

"Yani ..." Lipsky durdu ve Layton'a baktı. Layton bir sporcuydu ama aptal değildi.

"Evet. Sormam gerektiğini düşündüm," dedi Layton. "Şimdi bana mızımız küçük bir kız olduğumu söyleyebilirsin ve bunu unutabiliriz."

Lipsky dedi ki: "Sana bir şey söyleyeyim Layton: Yüzde doksan beş bir şey değil. Muhtemelen biri sezon dışında bir geyik vurdu ve sen de bağırsak döküntülerini kokluyordun. Griye döndüklerinde karanlıkta onları görmek oldukça zor olabilir. Ama yüzde beş, gidip bakmalıyız."

Lipsky bir devriye arabası getirmeye gitti ve Layton Ginger'ı arayıp ona ne yaptığını anlattı. "Tanrım, benden bahsetme," dedi.

"Eğer bir şey varsa, muhtemelen bahsetmek zorunda kalacağım," dedi.

"Şey, eğer bir şeyse... elbette. Geçen gün ben de bu konuda endişelendim. gece," dedi. "Dediğin gibi, büyük kokuyordu. Ya bir cesetse?"

"Döndüğümüzde seni ararım," dedi Layton.

- - -

Gündüz sürüşü gece sürüşünden bile daha hızlıydı kırlara ve sıcak Temmuz güneşine doğru yola çıktık. Layton, Lipsky'ye terk edilmiş çiftlik arazisini işaret etti ve Lipsky, "Ne harika bir Park edecek bir yer."

Layton, "Evet, bu kadar kötü kokmasaydı sorun olmazdı," dedi. "Bu tarafa."

Eski evin olduğu yere doğru ilerledi ve koku bir duvar gibiydi. Duvara çarptılar ve Lipsky'nin yüzü buruştu ve "Tanrı aşkına," dedi.

"Sana söylemişim," dedi Layton.

"Nereden geliyor bu?" Lipsky sordu.

Bölgeyi dörde böldüler, çalılıkları tekmelediler ve Sonunda her zaman evin bulunduğu avluya geri döndü ve sonunda Lipsky açıklığın kenarını işaret ederek, "Git ve şu eski çit direğini çekip buraya getir." dedi.

- - -

ÇİT DİREĞİ hâlâ tek bir dikenli tele bağlı paslanmış bir çelik parçasıydı. Layton onu yerinden söktü, dikenli teli çekti ve Lipsky'ye götürdü. Lipsky, yüzünde dalgın bir ifadeyle, yirmi metre genişliğinde bir ot yığınının etrafında dolaşıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Layton sordu.

"Burada eski bir sarnıç ya da eski bir kuyu olabilir," dedi Lipsky.

"Çimlerdeki şu çizgiyi görüyor musun?"

"Belki . . ."

Lipsky Layton'dan çit direğini aldı ve çimenleri incelemeye başladı. bir çim parçası. Bunu dört kez yapmıştı ki, beşincisinde içi boş bir *gümbürtü* duyuldu.

"İşte orada," dedi Lipsky. "Doldurulmuş olmalıydı, ama öyle görünmüyor."

Çit direğiyle etrafı kazıdı ve dairesel bir beton parçası olan sarnıç kapağının kenarını buldu. Bütün bir çayır otu tek parça halinde üzerinden kalktı ve Lipsky, "Aramızda kalsın ama bunu ilk yapanın biz olduğumuzu sanmıyorum," dedi.

"Belki de polisi aramalıyız," dedi Layton. Lipsky ona bir bakış attı ve Layton, "Ne demek istediğimi biliyorsun. *Daha fazla* polis."

"Bir bakalım," dedi Lipsky.

Çimleri kaldırdılar ve Lipsky "Şuna bir bakın" dedi.

Beton kaplamanın bir kenarında yakın zamanda kazma ya da levyeyle yapılmış gibi görünen çizikler görülüyordu. Kenarlarda, eski sıyrıklar. Bir sürü. Lipsky çit direğinin sağlam ucunu sarnıç kapağının kenarının altına sokabileceği bir yer buldu ve zorladı. Gevşediğinde bir *patlama sesi* geldi,

Gaz onları çarptı ve ikisi de rerek sarnıçtan uzaktaki imlere doğru kustular.

Midelerindeki her Şeyi kustuklarında -Lipsky elleri ve dizleri üzerine çökmüştü- geri dönüp sarnıca baktılar ama tek gördükleri karanlıktı.

Lipsky, "Bir flaş yakayım," dedi. "Sakın içine düŐmeyin." Giderken otların arasına tükürdü, sonra tekrar tükürdü ve Layton da birkaç kez tükürdü, ağzı kusmuktan ekŐimiŐti.

Lipsky el fenerini aldı ve Layton'ın durduğu yere doğru yürüdü, n kolu burnunun üzerine eğilmişti.

Delığe baktılar ve Lipsky altı hücreli Maglite'ı açtı ve ilk olarak iki beyaz oval gördüler.

"Bu mı? ?" Layton sordu.

"Ne?" Lipsky bunu duymak istemiyormuŐ gibi görünüyordu.

"Ayak mı? Birinin ayaklarının dibine benziyor," dedi Layton. Lipsky ekip arabasına doğru döndü.

"Nereye gidiyorsun?" Layton sordu.

"Polisleri aramaya," dedi Lipsky. "*Daha fazla polis. Bir sürü polis.*"

2

T Minnesota, St. Paul'de kırmızı tuğla ve camdan yapılmış modern bir binada yer alan Suçluları Yakalama Bürosu. Lucas Davenport bir keresinde bu tuhaf ismi Federal Soruşturma Bürosu'nun bir ajanına şu şekilde açıklamıştı: "İçinde Minnesota, görüyorsun, sadece soruşturmak yerine o pislikleri gerçekten *tutukluyoruz*."

Federal dedi ki, "Gerçekten mi? Bu başınızı belaya sokmaz mı? Evrak işlerinin tam bir kâbus olacağını düşünürdüm."

Lucas Porsche 911'ini ofisinin penceresinin altındaki arsaya, gözünün uzanabileceği bir yere park etmişti. En son gözlerden uzak bir yere park ettiğinde, biri tamponuna bir vegan etiketi yapıştırmıştı. dedi: "Biftek: Kolonunuzda Çürüyen Şeydir."

Otoyoldan çıkana kadar bulamamıştı, diğer sürücülerin neden ona korna çaldığını merak ediyordu: Lastik sorunu mu? Düşmek üzere olan bir şey mi? Etiketini gördüğünde, sürünerek eve gitti.

Utanç içinde, arka sokaklardan geçip, yarım saatini onu soyarak ve onu oraya yapıştıran çürümüş piç kurusuna lanet okuyarak geçirdi.

Bugün, tabanca menziline park ederdi.

- - -

OFİSİ ikinci katta, bir köşedeydi ve oraya gittiğinde . . . evde kimse yoktu. Dışarı çıktı ve konferans odasının kapısı açıktı. Ajanlarından biri, Del Capslock, konferans masasında oturuyordu, ciddi görünüyordu.

ciddi ajanlardan oluşan bir kalabalık. Lucas planlanmış bir toplantıyı kaçırmadığından emindi, o yüzden . . .

Del kapıdan dışarı baktı, Lucas'ı gördü ve parmağını ona doğru uzattı.

Lucas önceki öğleden sonra ofisten ayrılmıştı.

Ayrılmadan önce, BCA olay yeri ekibinin

Paul'ün bir saatten az güneyinde, botları, çömllekleri ve eyalet ıslah okuluyla ünlü küçük bir Mississippi Nehri kasabası olan Red Wing'in batısındaki bir cinayet mahalline doğru yola çıktı: "Eğer Cap'n Crunch'ını yemezsen, polisler seni Red Wing'e gönderir."

İçinde ceset olan bir sarnıçla ilgili bir şey.

Lucas konferans odasına girdi. Bütün sandalyeler doluydu, o da bir köşeye ilişti. Henry Sands, kel bir adamdı.

sınırlı duygusal boyutu olan Sands, masanın başında oturmuş, ellerinin düz kısımlarını şakaklarına bastırmış, sanki başını bir arada tutmaya çalışıyordu. İyi bir işaret değildi, çünkü Sands BCA.

Ofisi tamamen farklı bir binada olan Kamu Güvenliği Komiseri ve Sands'in patronu Rose Marie Roux masanın bir köşesinde oturmuş, ellerinin uçlarıyla alnını ovuşturuyordu.

Parmaklar. Bir başka kötüye işaret.

Neredeyse herkes -on erkek, iki kadın olmak üzere bir düzine insan-onlara bakıyor, bekliyor ya da çeşitli sarı yasal kâğıtlara, dizüstü bilgisayarlar ve iPad'lere bakıyordu. Başka kimse konuşmayınca Lucas konuştu. "Durum ne kadar kötü?"

Roux başını kaldırıp, "Lucas. Günaydın. Ellerinde On beş kafatası. Henüz hepsi ellerinde değil. Çoğunu bulduklarından bile emin değiller. Az önce Beatrice Sawyer ile telefonda konuştuk ve bunun bir metre soğuk fasulye çorbası kazmak gibi olduğunu söyledi. Dibinde bir metre kemik olabileceğini söyledi."

"Vay anasını."

"Genel kanı bu yönde," dedi Roux. Sigara içme alışkanlığı ve sürekli değişen renkte saçları olan iri yapılı bir kadındı. Bir politikacı ve eski savcı, Minneapolis polis şefi,

Kısa bir süre sokak polisliği de yapmış olan bu kadın, Lucas'ın en eski arkadaşlarından biri ve uzun süredir müttefikiydi.

"Kimliğini tespit ettikleri biri var mı?" Lucas sordu.

Sands, "Mary Lynn Carpenter. İki hafta önce Durand, Wisconsin'de kayboldu. Arabasını Red Wing'in karşısındaki Diamond Bluff mezarlığında bulmuşlar. Arada bir büyükanne ve büyükbabasının mezarlarını temizlemek için oraya giderdi. Mezarlık Mississippi'de, bir bataklığın üstünde. Nehirde onun cesedini arıyorlardı."

"Başka kim olabilir?" Lucas sordu.

Sands başını salladı. "Bilmiyorum ama Beatrice kafataslarına bakılırsa hepsinin kadın olduğunu söyledi. Carpenter boğularak öldürülmüş. bir parça naylon ip ile. Hala boynunda. Boynundan geriye ne kaldıysa. Muhtemelen iki haftadır kuyunun içindeydi."

"Sarnıç," dedi biri.

"Dışarı pompalayamazlar mı?" Lucas sordu.

Sands, "Deniyorlar ama sarnıcın tabanı çatlamış ve çatlak su seviyesinin altında," dedi. "Su tekrar içeri sızıyor neredeyse pompalayabildikleri kadar hızlı. Çok hızlı pompalayamazlar, çünkü ... malzemeden herhangi birini kaybetmek istemezler."

- - -

"Aşağıda hangi kasabalar var? Red Wing dışında?" diye sordu Roux.

Ajanlardan biri dizüstü bilgisayarına bakıyordu ve "Pek bir şey yok - Red Wing dışında en yakın kasaba Diamond Bluff, Wisconsin'de nehrin karşısında, beş yüz kişiden az. Carpenter kaybolduğunda oradaydı. Ellsworth on dört mil uzaklıkta, yine Wisconsin'de, üç bin kişi. Minnesota'da Lake City var, Red Wing'in on yedi mil güneyinde, Holbein, on dört mil güneybatı, Zumbrota, Holbein'i sekiz mil geçtikten sonra, Hastings, aşağı yukarı yirmi beş mil kuzeyde ve Cannon Falls, yirmi mil batıda. Sarnıç Red Wing'den sekiz mil, Holbein'den dokuz mil, Lake City'den on bir mil, Cannon Falls'tan biraz daha uzakta ve Hastings."

"Wisconsin DCI ile mi konuşuyoruz?" Lucas sordu.

"Evet," dedi Sands. "Carpenter'ın kaybolmasıyla ilgili olarak zaten bir ajanları vardı. Şu anda olay yerinde."

Bir kadın ajan daha söze girdi: "Sayılara bakarsak, katil muhtemelen Red Wing'den. Sonraki en büyük olasılık da buradan, Şehirlerden olması - sarnıca elli mil uzaklıktayız. Ama aslen o bölgedenseniz ve sarnıcı biliyorsanız, burada yaşıyorsanız ve ceset atmaya ihtiyacınız varsa ..."

Üçüncü bir ajan: "Elimizde gerçekler yok. Cesetlerin nerede olduğunu konuşmaya başlamadan önce daha fazla cesedin kimliğini tespit etmeliyiz.

Katilin geldiği yer. Şu anda, o bölgede bulunan teşhis edilebilir bir ceset var. Eğer oradan birkaç tane daha bulursak . . ."

Roux elini kaldırıp, "Tamam, tamam, tamam. Sayıları sonra hesaplarsınız. Henry, burada bir düzene ihtiyacımız var. En yoğun soruşturmaya ihtiyacımız var.

Çünkü dostlarım, işte bu kadar. Hepiniz az önce vurulan fanın önünde duruyorsunuz. Onlar olacak

Bu gece ülkedeki tüm televizyon kanalları bu konuda çığlık atıyor ve katili yakalayana kadar da atmaya devam edecekler. Bu herkes için tamamen açık mı?"

Herkes başını salladı.

- - -

SANDS, "Bob Shaffer soruşturmayı yürütecek. Davada çok fazla giriş çıkış olacak, bu yüzden çok fazla adama ihtiyacı olacak. Bir davayı kapatmayan herkesle Bob konuşacak. Tek istisna Lucas'ın ekibi..."

Lucas'a baktı: "Bryan davasını kapatabilir misin?"

Lucas başını salladı. "Pek sayılmaz. Hâlâ ölüp ölmediğini anlayamadık."

"O öldü," dedi biri.

Başka biri aynı fikirde değildi: "Hayır, ölmedi. Bire on Honduras'ta ya da onun gibi bir yerde."

Lucas, "Bilmiyorum," dedi.

"Flowers ne yapıyor?" diye sordu Roux.

Lucas, "New Mexico'da tatilde," dedi. İki gün önce teknesini çekerek ayrıldı. Üç haftadan önce dönmeyecek."

"New Mexico lanet olası bir çöl," dedi biri.

"Orada bir misk balığı gölü olduğunu söylüyor," dedi Lucas. "Orayı temizleyeceğini söyledi."

"Tekneyi geri getirmeli. Onu sarnıçta kullanabiliriz,"

Roux dedi ki. Ve: "Pekala. Bob, ekibini topla ve yola koyul."

Sessizce oturup notlar alan Shaffer başını salladı ve ayağa kalkarak şöyle dedi: "Jon ve Sandy ile hemen ofisimde konuşmak istiyorum. Diğer herkes yarım saat sonra burada buluşacak."

Roux ayağa kalktı ve "Lucas, senden bir göz atmanı istiyorum.

Bob ne bulursa. Henry, bugün her iki saatte bir, sonra da bu işi bitirene kadar her sabah ve akşam güncelleme istiyorum. Bu işi bitirelim çocuklar. Hadi şu işi bir an önce halledelim."

Hepsi bir aradayken, hepsi aynı anda duysun diye,

Lucas duvardan uzaklaşarak, "Bunun olacağını sanmıyorum Rose Marie. Eğer gerçekten o kadar çok ölü kadın varsa ve bizim bundan haberimiz yoksa, bağlantıları

katil zeki ve dikkatlidir. Yani, gerçekten dikkatli. Bu zaman alabilir."

"Bunu duymak istemiyorum," diye tersledi Roux.

"Duymalısın," diye karşılık verdi Lucas. Etrafına bakındı. "Kimsenin medyaya bu işin çocuk oyuncağı olduğunu, adamı gelecek hafta yakalayacağımızı ima etmesini istemiyoruz. Eğer yaparsak, sorun değil. Ama eğer

Bunu yapmazsak, medya saç gömleği olacak ve hepimiz onu giyeceğiz."

Tüm polisler bir an için ona baktı, sonra Roux, "Tamam. O haklı. Yani: medyaya konuşan bir adamımız var. Başka biri konuşursa, Bumfuck, Minn'deki yeni büroyu yönetiyor olacaksınız. Herkes anladı mı?"

- - -

Toplantı dağıldıktan sonra LUCAS birkaç dakika boyunca SHAFFER'la konuşmuş, Del de etraflarında dönüp durmuştu. Shaffer ve Lucas birbirlerinden pek hoşlanmazlardı ama birkaç çirkin davada birlikte çalışmışlardı.

iyi sonuçlar. Lucas'ın soruşturmadan çıkan her şey için dağıtım listesinde olacağı, ancak ana davadan uzak duracağı konusunda anlaştılar.

Lucas, "İlginç bir şeyle karşılaşırısam birkaç kişiyle konuşabilirim," dedi.

"Sorun değil," dedi Shaffer. "Bir şey bulursan dosyaları güncellediğinden emin ol."

"Bunu yapacağım," dedi Lucas.

Shaffer uzaklaşmaya başladı, sonra, "Lucas: Rose Marie'ye söylediklerin için minnettarım. Bu biraz zaman alabilir. Bunu ona söyleyecek doğru kişi sendin."

Lucas başını salladı: "Söylenmesi gerekiyordu."

- - -

LUCAS VE SHAFFER birlikte çalıştıklarında başarılı olmuşlardı, çünkü tarzları birbirinden çok farklıydı.

Shaffer bir veri toplayıcısı ve öğretücüydü: yeterli veriyle her şeyi çözebileceğinize inanıyordu. Dosyaları harikaydı, elektronik tabloları dikkat çekiciydi, karar matrisleri oyun teorisinin anıtlarıydı. Ve işe yaradılar. Ajanları ne zaman yeterince ilgili veri toplayabilse, temizleme oranı

Olağanüstü.

Shaffer bir öğretücüye benziyordu: Yazın kısa kollu gömlekler, kışın mavi veya beyaz oxford kumaşlarla her zaman düzgün giyinmişti, mülayim kravatlar, Macy's'den kırıksız haki pantolonlar ve Mavi ceketliydi. Yoğun ve verimli bir şekilde egzersiz yapıyor, doğru besleniyor, içki ya da sigara kullanmıyordu. Lisedeki sevgilisiyle evliydi, ince yapılı, orta boylu ve soluk kahverengi saçlıydı.

Zor yollardan gelmişti: Duluth'ta devriye memuru, sonra Dedektif, daha sonra BCA'da rütbe atladı ve en önemli müfettişlerden biri haline geldi. İstatistiği biliyordu: üniversitede

Minnesota Üniversitesi'nin ek okulunda istatistik ve coğrafya dersleri almış. Burnunu temiz tutmuştu.

- - -

LUCAS BİR BAĞLANTI KOLEKSİYONCUSUYDU, ÖRMEYİ SEVEN BİR ARAŞTIRMACIYDI

İnsanları bir araya getirmek, bir kaynağı diğeriyle karşı karşıya getirmek ve savaşmalarına izin vermek. Gizemlerle büyürdü.

Siyah saçları, dost canlısı mavi gözleri ve bazen korkutucu bir gülümsemesiyle uzun boylu, düşünceli bir adam olan Lucas, şahin yüzlü, omuzları ağır ve kötü adamlarla karşılaşmaktan yara almış biriydi. Tıpkı Shaffer, Minnesota Üniversitesi'ne gitmiş, orada istatistik yerine hokey ve kadınlar üzerine çalışmıştı.

Yükselmek için hiç çalışmak zorunda kalmamıştı. Kısa bir süre devriye gezmiş, sonra da üç düzine kıdemli adamı atlayarak Minneapolis dedektifi olmuştu. Burnunu temiz tutmak için de çok uğraşmamıştı. Kaynaklarından birinin kilise anahtarını alan bir pezevengi dövdükten sonra Minneapolis polis departmanından atılmıştı.

Yeni şef Roux onu siyasi bir atama olan şef yardımcılığına getirdiğinde departmana geri dönmüştü. Bu iş sona erdi Roux eyaletin kamu güvenliği komiseri olmak için istifa ettiğinde. Ama Roux mümkün olan en kısa sürede Lucas'ı BCA'nın en üst kademesine yerleştirmişti.

Shaffer'inki gibi onun da temizleme oranı mükemmeldi. Lucas egzersiz yapıyordu ama verimsizdi: Her gün olmasa da sık sık koşuyor, spor yapıyordu.

basketbol ve büyükler hokeyi. Lucas bir zamanlar etek kovalayıp onları yakalamakla ün salmıştı. Bir kızı vardı.

tek evliliğinden iki çocuğu ve bir evlatlık kızı vardı. Akşamları bira içerdi ve barbeküden anlardı.

- - -

Shaffer ve Lucas, kariyerleri ve kişilikleri açısından sahip oldukları tüm doğal farklılıklara rağmen hiçbir zaman yakın olmayacaklardı: ancak aralarındaki tüm önemli farklılıklara rağmen, birbirlerine karşı duydukları gerçek hoşnutsuzluk ortaya çıktı

nispeten küçük meseleler. Shaffer, Iron Range'li bir sendika ailesinde büyümüş doğal bir sosyalistti. Zengin insanları sevmezdi, kendi kendine zengin olanları bile.

Lucas kendi kendine zengin olmuştu.

Paradan daha da kötüsü Lucas'ın tüm yaşam tarzıydı: Porsche, kadınlarla olan geçmişi, gardırobu. Lucas kendi erkek butiklerinde çalışıyor ve birkaç yılda bir New York'a gidiyordu.

Alışveriş yapmak için.

Lucas, Shaffer'ı bir tezgâhtar olarak düşünürdü.

Shaffer bunu biliyordu.

- - -

Shaffer'la konuşması bittikten sonra Lucas ve Del, Shrake ve Jenkins'in beklediği ofisine gittiler. İkisi de Brooklyn'de bir kamyondu düşmüş gibi fazla keskin takım elbiseler giymiş iri yarı adamlardı. İkisinin de bembeyaz dişleri vardı ve aynı

Nedeni: gerçek, doğal, daha sarı olan dişleri bir zamanlar kırılmıştı.

Lucas onlara Red Wing'de bulduklarını anlattı.

"Bryan'ı pencereden mi atacağız?" Shrake ağzından kaçırdı.

"Hayır, işi Shaffer yapıyor," dedi Lucas. "Biz çoğunlukla konuşuyor."

Jenkins, "Bütün övgüyü o işgüzar herifin aldığını görmekten nefret ediyorum," dedi. "O öyle bir adam ki, sana on santimlik bir vuruş bile vermez."

"İyi kayıtlar yapıyor," dedi Del.

"Ayrıca bu davayı yürütmek için tam olarak doğru adam," dedi Lucas. "Kemikleri ayırmak, DNA'yı çıkarmak ve elektronik tabloları çalıştırmakla uğraşacak."

Jenkins, "Yine de sana bir şey vermez," dedi.

"Muhtemelen golf oynayacak kadar aptal olmadığı içindir," dedi Lucas. "Her neyse, Shaffer katili bir an önce bulmazsa, yardım aramak için kığımızı koklayacaklardır. Hadi Bryan'ı kapatalım."

BRYAN.

Bryan'ın St. Paul'de yönettiği yatırım şirketinin bir saadet zinciri olduğu ortaya çıkmıştı; bu zincir sonunda birkaç Ponzis eksik kalmıştı. Tutuklanmıştı ve eyalet başsavcılığı, çoğu küçük yatırımcı olan 1.691 kişi tarafından kendisine emanet edilen otuz bir milyon doları geri almaya çalışıyordu.

Yaşlı. Bryan paranın hızlı İtalyan arabalarına, yavaş Kentucky atlarına ve ateşli Rus kadınlarına harcandığını söyledi.

Anahtarı çevirdiğinde değerinin yarısını kaybeden 250.000 dolarlık karavan ve Wyoming'de kâr getirmeyen bir devekuşu çiftliği. Söylentilere göre

paranın büyük bir kısmı burnuna gitmişti.

Şüpheliler vardı.

Bryan üç yıl önce boşanmıştı ve eski karısı Bloomie şimdi Atlantik Okyanusu'na çok yakın, ama tam da üzerinde olmayan bir evde yaşıyordu Palm Beach'te. Yerel komplo teorisyenlerine göre, Bryan belanın geleceğini görmüş, aşırı cömert bir boşanma Sorunlar kamuoyuna yansıdığına ve şirket iflas ettiğinde ona destek olacak olan karısıyla anlaştı. Ayrıca Meksikalı bir şirketin gölgesi altında Cabo San Lucas'ta bir malikânesi vardı.

Bu doğru olabilirdi, ancak Bryan'ın mahkeme kararıyla takılan ayak bileği monitörü bozulduğunda ve BMW M6 üstü açık arabası Taylors Şelaleleri'ndeki St. Croix geçidinin yakınında, ön koltuğu kanla ıslanmış halde park halinde bulunduğunda görünüşe göre konu dışı hale gelmişti. Hiçbir ceset yoktu.

bulundu. Son sayıma göre Bryan'ın kaybolmasıyla ilgili 1,691 şüpheli vardı.

"On iki tanesiyle görüştük bile, geriye sadece bin altı yüz yetmiş dokuz kişi kaldı. Bunu 2020'ye kadar tamamlamış olmamız gerekiyor," dedi Jenkins.

"Ceset taşıyabilecek kadar genç olanlarla başlayın," diye önerdi Lucas. "Bu iş yükünü yüzde doksan sekiz oranında azaltacaktır."

"Sen yardım edecek misin?" Shrake sordu.

"Önce aşağı inip cesetlerin bulunduğu bu sarnıca, bu kuyuya bir göz atacağım," dedi Lucas. "Sonra da bu

Bu akşam güzeller güzeli Carrie Lee Pitt ile Bryan'ın kayıp kıyafetleri hakkında konuşacağım. Dolabına bakmama izin vereceğini umuyorum."

"Nasıl oluyor da Carrie Lee Pitt'le konuşmuyoruz?" Jenkins sordu.

"Çünkü bunun *için* biraz *bilgi* sahibi olmak gerekir ki sende o da yok," dedi Lucas.

Jenkins kırılgan bir ifadeyle baktı, kolunu kaldırıp koltuk altını kokladı ve "Evet, biliyorum" dedi.

- - -

JENKINS VE SHRAKE GİTTİ ve Lucas, Lucas'ın ziyaretçi koltuğuna oturup ayaklarını bir dosya dolabının üzerine uzatmış olan Del'e döndü.

Del zayıf bir adamdı, güneşten kararmış yüzünde düğmeler ve Buruşuk düzlükler, ortalamanın biraz üzerinde bir boy: ellili yaşlarının ortalarında, sokakta yaşıyormuş gibi görünen tozlu bir adam. Uzun kollu turkuaz bir kovboy gömleği ve yürüyüş ayakkabısının üzerine solmuş bir kot pantolon giymişti.

Botlar. "Kuyuya mı iniyoruz?"

"Sarnıca," dedi Lucas. "Evet, sanırım gitsek iyi olur. Ama Tanrım, o tişört yüzünden gözlerimi oymak istiyorum. Yine Goodwill'de mi takılıyorsun?"

"Duyduğuma göre, eğer kuyuya -sarnıca- ineceksek, sonrasında giysileri yakmamız gerekecekmiş," dedi Del. "İki bin dolarlık bir İtalyan takım elbise yerine polyester bir gömleği yakmayı tercih ederim. Ya da üç bin dolarlık Romen ayakkabılarını."

"İngiliz ayakkabıları. Ve haklı olduğun zaman, haklısındır." Lucas kendini sandalyesinden dışarı itti. "Çıkarken benim evimde duracağız. Hazır mısın?"

"Her zamanki gibi."

"Şimdiye kadar on beş kafatası bulduk," dedi Lucas ofisin ışıklarını kapatırken. "Ve kuyuda daha fazlası var."

"Birileri çok kötü bir çocuk olmuş," dedi Del.

- - -

Binadan çıkarken BCA direktörü Sands ile karşılaştılar. Adam telaşlı görünüyordu ve merdivenlerden birinci kata indiklerinde, "Bu işin sonu iyi bitmeyecek. Dediğimi hatırlayın"

Del, "En az on beş kadın için zaten öyleydi," dedi. "Ama onu yakalayacağız."

"Yeterince çabuk değil," dedi Sands. Lucas'a doğru nefes aldı ve Lucas geri adım atma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı: Sands'in nefesi kötü şöhretliydi. "Zaten yeterince erken değil. Charlie çoktan *Today Show*'dan aradılar."

Charlie, BCA'nın medya ilişkilerini yürüttü.

- - -

Lucas evde giydiği Levi's 505'leri ve Façonnable'dan aldığı mavi chambray iş gömleğini değiştirdi; gömleği bol bırakarak 45'lik belindeydi.

O ve Del, siyah Mercedes SUV'un arkasına bir Igloo soğutucu yerleştirdiler ve Lucas soğutucunun üstüne naylon bir sırt çantası attı. Şehirden çıkarken benzin almak için bir BP istasyonunda durdular ve buz, şişe su, kola ve diyet kola alıp yola koyuldular. Mississippi'nin güneyine doğru.

Suyu geçerlerken Del, "Psikolojik bir gözlemim var," dedi.

"Kimse bundan daha nitelikli olamaz," dedi Lucas.

"Sadece şu. Sen 'on beş kafatası' diyorsun, ben de 'Birileri kötü, çok kötü bir çocuk olmuş' diyorum. Dışarıdan biri bunu duysaydı, hiçbir şey hissetmediğimizi düşünürdü. Kulağa bir pislik gibi gelirdi."

Bir Prius doksanla Lucas'ın yanından geçti ve sonra önüne kırıp yavaşladı. Lucas frene dokundu ve "Üfle bana." dedi. Ve Del'e, "Sen değil, Prius. Ve söyledikleriniz doğru. Yeni bir deneyim, senin için, gerçi."

"Ya da sen. Sanki otobüs bileti okuyormuşuz gibi oturup saçma sapan şeyler konuşuyoruz, ama gerçekleri öğrenmeye başladığımızda kurbanlar, sinirleneceğiz," dedi Del. "Şu anda kızgın değiliz,

Ama olacağız. Onların hayatlarını, ne yapmak istediklerini ve bu katilin neden olduğu tüm sefaleti öğreneceğiz, kara kara düşünmeye başlayacağız ve sinirleneceğiz."

"Sadede gel. Pink albümümü koymak istiyorum."

"Mesele şu ki Henry ve Rose Marie zaten kızgın."

Kızgınlar çünkü politika onlara zarar verebilir. Onlar değil Kuyunun dibindeki on beş kadına kızgınlar, televizyonda nasıl görüneceklerine kızgınlar. Bilirsin, River City'de bunun olmasına izin veren kodaman polisler."

"İşine devam edebilmen için," dedi Lucas, "bu psikolojik gözlem seninle benim aramda kalsın."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi Del.

"Biliyorum," dedi Lucas. "Dünyanın düzeni böyle dostum. İşçi arılar ve yönetici arılar vardır. İşçi arılar işle ilgilenir, yönetici arılar kendi başlarının çaresine bakar."

- - -

Güzel ama sıcak bir yaz gününde 52. Otoyol'dan Cannon Falls'a ve güneye doğru yola çıkmışlardı. Sarnıç bölgesi Mississippi Nehri Vadisi'nin batısında, Goodhue County 1'den ayrılan çakıllı bir yol üzerinde, inişli çıkışlı bir çiftlik arazisi. Harita dışı bir kestirme yol işe yaramayınca etrafta dolaşarak birkaç dakika geçirdiler ve böylece alanı bulmaları bir saat sürdü.

Yol beş yüz metre ötede iki polis arabası tarafından kesilmişti, yarım düzine televizyon minibüsü yolun kenarına park etmiş, muhabirler ve fotoğrafçılar minibüslerin gölgeli kenarlarına kümelenmişlerdi.

"Çok fazla televizyon var," dedi Del. "Bu kadarını görmeyeli uzun zaman olmuştu." "Zor olacak," dedi Lucas. "Shaffer'ın başı belada olacak. İş bitmeden saçmalayacak."

"O bizden daha iyi," dedi Del.

- - -

YOL KENARINDAKİ POLİSLER, her ikisi de uzun kollu giysileri içinde öfkeyle terliyorlardı.

Lucas'ın kimliğine baktı. Lucas, "Arkada buz gibi kola, diyet kola ve su var," dedi.

Polisler aynı anda, "Kolalar," dediler ve Del onları Lucas'a uzattı, o da pencereden polislere uzattı ve "Goodhue County'de kim hız cezası almıyor ki?" diye sordu.

Polis, "Bana kalırsa saldırıya kadar iyisin," dedi ve yollarına devam ettiler.

- - -

"ÇOK FAZLA İNSAN VAR," dedi Del, Lucas olay yerine elli metre kala tozlu yolun kenarına çekerken. Banket polis arabaları, sivil arabalar, kamyonlar, kamyonetler ve boş bir ağır vasıta ile doluydu. ekipman fragmanı.

Lucas, "Herkes burada olduğunu söylemek için burada olmak isteyecek," dedi.

Kamyondan inip yol kenarındaki yabani otların koktuğu sıcak öğle havasına girdiler. Lucas kolaları ve su şişelerini sırt çantasına doldurdu ve çakıllı yolda çiftliğe doğru ilerlediler.

dönüşü. Sarnıç alanına giden yolun yarısında Don Buford adında bir BCA temsilcisine rastladılar ve Buford onların geldiğini görerek, "Sanırım Orada bira var mı?"

"Kola ya da diyet kola var," dedi Lucas. "Ya da bir şişe su." "Diyet kola için sana on dolar veririm."

Lucas ona kolayı verdi ve Buford etrafına bakınarak, "Harika bir gün değil mi? Sıcak, güneşli, rüzgâr yok. Bakın ne diyeceğim, oraya gittiğinizde soğuk, rüzgar ve yağmur için dua edeceksiniz. Buford Koku ... oradaki adamların yarısı bağırsaklarını kusuyor." "Görecek ne var?" Lucas sordu.

Buford omuz silkti: "Sadece alan. Oraya Goodhue'nun Kara Deliği diyorlar. Bilirsin işte..."

". . . Kalküta'nın Kara Deliği gibi. Anladık," dedi Del.

"Bütün olay yeri ekibi orada," dedi Buford, soğuk kola şişesini alnında gezdirerek. "Tam bir kâbus. Kutular dolusu kafatası var. Ama benim için bir şey yok. Yutabilsem sandviç yedim."

"Zamanımızı boşa mı harcıyoruz?" Lucas sordu.

"Ah... hayır. Gidip etrafa bakmalısın," dedi Buford. "Belki sana bunu yapan adam hakkında bir şeyler söyleyebilirim. Bu adam Bir çeşit çılgın çiftçi. Kendi etini kesen biri ya da onun gibi bir şey. Bir çeşit . . ." Buford ürperdi. ". . . canavar."

- - -

BUFORD'u yolda bıraktılar ve hafif bir yokuştan yukarı doğru yürüdüler. sapağından döndüler, başka bir polise kimliklerini gösterdiler ve çimenli patikadan eski çiftlik evinin kalbine doğru yürüdüler. Orada dört tane buldular

Tehlikeli madde kıyafeti giymiş insanlar beton bir levhadaki deliğe bakıyor, bir düzine polis de ağaçların ve çalıların arasına dağılmış etrafı izliyordu.

Sarı bir ön yükleyicinin kaldırma kepçesi deliğin üzerinde sallanıyor, çelik bir kablo da deliğin içine sarkıyordu. Bir yanda Target'tan alabileceğiniz türden yarı şeffaf plastik küvetler vardı, üst kapaklarında kâğıttan etiketler vardı: insan kalıntıları. Bir kafatası sırtıyordu. bir tanesinden. Delikten yüz metre ötede bir hava kompresörü, diğer yönde ise bir Honda jeneratörü çalışıyordu. Güç ve hava hatları deliğe gidiyordu. Yaklaştıkça pis koku onları da etkiledi ve Lucas arkasını döndü.

"Buford haklıydı," dedi Del. Çantasını karıştırıp bir kavanoz Vicks VapoRub çıkardı, açtı ve Lucas'a uzattı. parmağının ucuyla bir parça aldı ve burnunun altına sürdü. Del de aynısını yaptı, deliğe doğru yürüdüler ve bir kadın yanında duran, kapüşonu açık, lacivert bir tehlikeli madde kıyafeti giymiş. Beatrice Sawyer, olay yeri ekibinin başı.

Lucas, "Hey, Bea." dedi.

Kadın döndü ve, "Lucas, Del. Güzel bir gün, ha?"

Lucas ağzından nefes alarak LED çalışma ışıklarıyla aydınlatılmış sarnıca baktı. Başka birini görebiliyordu.

Tehlikeli madde giysisi içinde, on fit aşağıda, su denemeyecek kadar bulanık gri bir sıvının üzerinde ahşap bir platformda asılı duruyordu. Kıyafet mühürlüydü ve hava hatları kaskın içine doğru uzanıyordu.

"Aşağıya indin mi?" diye sordu.

"Evet. Şu anda aşağıda Hopping Crow var. Kalıntıları çok fazla rahatsız etmeden suyu dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyoruz." dedi Sawyer. "Larry, Red Wing'deki bir septik tedarik yerinden aldığımız filtrelerle pompa hatları yerleştiriyor. Doğaçlama yapıyoruz. İşe yarayacak mı bilmiyorum."

"Neden olmasın ki?"

"Büyük bir pompayla suyu dışarı çıkarabiliriz.

Yeterli," dedi. "Diğer her şey de gelecektir. Yeraltı suyu girişinin yerini alacak kadar hızlı bir akışla onu yavaşça çıkarmamız gerekiyor. Bu sarnıç aslında bir kaynağın üzerinde oturuyor."

"Hmm." Lucas çiftlik işlerinden anlamazdı. "Kafatası sayısı nasıl?" Del sordu.

"Şu anda on yedi," dedi Sawyer. "Daha fazlası var. Hissedebiliyoruz ama onları göremiyoruz ve onlara zarar vermek istemiyoruz. Diş işlerini görmemiz gerekiyor."

Del, "Şeytan'ın elmalarını yemek." dedi.

"Çok şiirsel, Del," dedi Sawyer. "Başka kimlik var mı?" Lucas sordu.

"Evet. Bir tane. Muhtemelen, her neyse. Başka bir pompayı kullanırken pompa sıkıştı ve pompayı çektiğimizde plastik bir Visa kartını emdiğini gördük, hâlâ okunabiliyordu, Janice adında birine verilmişti.

Williams. Cannon Falls'dan Janice Williams sekiz yıl önce kayboldu. Dakota Teknik Üniversitesi'nde öğrenciydi. Arkadaşları onun Miami'ye gitmiş olabileceğini düşünüyorlardı - orada bir adam tanıyordu ve oraya gitmekten bahsediyordu. Ailesi

Kaçırıldığını düşündü ve bir daha hiç iletişime geçmedi. Şu anda tüm bildiğim bu, ama büyük ihtimalle aşağıda o var." "Bir şeyleri mahvedecek miyiz?" Lucas durakladı, birkaç adam bir metre ötede aniden eğildi, sonra hızla uzaklaştı, hâlâ eğiliyordu ve bir ağaca yaslanarak öğürmeye başladı. Uzaklara baktılar ve Lucas tekrar başladı: "Buralarda dolaşırsak bir şeyleri mahveder miyiz? Etrafa bakmak için?"

"Muhtemelen, ama ben olsam bu konuda endişelenmezdim," dedi. "Bugün burada beş yüz kişi vardı ve üzerine basılmamış bir şey varsa, bunun ne olacağını bilmiyorum."

Del, "Kusmuktan DNA çıkarabilir misiniz?" diye sordu. Sawyer başını salladı. "Elbette."

"Katil bu şeyin üstünü iki hafta önce, son kadın ortadan kaybolduğunda açtıysa, tam da durduğumuz yerde toprağa kusmuş olabilir mi?"

Hepsi ayaklarına baktı ve Sawyer, "Keşke bu soruyu dün öğleden sonra sorsaydınız," dedi.

- - -

SAWYER tehlikeli madde giysisinin içinde ağır ağır terliyordu ve Lucas'ın diyet kolalarından birini açgözlülükle emdi. Bir adam arkalarından yaklaşıp, "Hey, Lucas, Del. Başka kolanız var mı?"

Lucas döndü: "Hey, Jimmy. Bize burada Wisconsin'li bir adam olduğu söylendi. Sen olduğunu bilmiyorduk."

"Evet, Diamond Bluff'ta Carpenter'ın kaybolması olayını araştırıyordum." James Bole Wisconsin'de bir ajandı. Ceza Soruşturma Bölümü, ciddi, kare omuzlu, Çilek sarısı saçları ve düzgün çilek sarısı bıyıkları olan tıknaz bir adamdı. Minnesota BCA çevresinde yeterince tanıdık biriydi, Nehir ötesi davalarda çalışıyordu. Lucas'ın kolalarından birini aldı ve, "Fazla yok. Kaçırıldığını mı yoksa nehre inip düştüğünü mü bilmiyorduk. Şimdi o ..." Deliği işaret etti.

"Duyduk," dedi Lucas. "Arabasını parçalara mı ayırdınız?"

"Evet, ama ona bir şey olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Arabanın içinde. Kendisi ve annesinden başka kimsenin parmak izini bulamadık.

-Hiçbir şey silinmemiş. Muhtemelen arabayı oraya kendisi götürmüş. Bir şey var: Kayıp olduğu bildirildiğinde, arabası Pierce County'den bir polis memuru tarafından görülmüş. Kaybolmadan kısa bir süre önce yağmur yağmış,

Arabasını bulduğunda, lastiklerinin çamurda iz bıraktığını ve hala oldukça temiz olduklarını fark etti. Eğer o

kaçırılmış olsaydı, kaçıran kişinin mezarlıkta bir aracı olması gerekirdi ... aksi takdirde onu bir kayalıktan yukarı ya da bir tekneye taşıması gerekirdi. Etrafta çok fazla başka iz yoktu, bu yüzden tüm farklı lastik izlerinin kalıplarını yaptırdı."

"İyi hamle," dedi Del.

"İnce ama elimizdeki bu," dedi Bole. "Tüm lastik izleri muhtemelen kamyonlar tarafından yapılmış, her türlü hava koşuluna uygun lastikler, dört farklı desen, dört farklı marka. Buford'a bir liste verdim, o buradaydı."

"Onu yolda gördüm. . ."

- - -

SHAFFER ORTAYA ÇIKTI, onları gördü, elini kaldırdı, Sawyerla bir süre konuştuktan sonra yanlarına gitti. "Bu da bir şey değil mi?"

"Öyle," dedi Del.

"Bir şey bulabildin mi?" Lucas sordu.

Shaffer'ın ekibi, alanı çevreleyen çiftliğin sahibi James adında bir kadınla görüşmüş ve ondan insanları bulmaya yardımcı olabilecek bir dizi fikir edindim. gizli sarnıcı biliyordu. Shaffer, sarnıçta çürüyen cesedin kokusunu ilk alan iki çocukla ve deliğin kapağını açan şerif yardımcısıyla bizzat görüşmüştü.

"Şimdi göremiyorsunuz ama tüm alan çimenlerle kaplıydı. Sarnıç görünmezdi: İçine birini koymadan önce burada olduğunu bilmeniz gerekiyordu ve pek fazla insan bunu bilmiyordu."

"Bunun yardımı olabilir," dedi Lucas.

"Evet. Umarım. Gördün mü? İşte oradalar. Gidip bu adamlarla konuşmalıyım."

Uzaklaştı, bir ağacın gövdesine yaslanmış dizüstü bilgisayarları olan ve ... veri giren iki adama doğru yürüdü.

- - -

Konuşurlarken, çoğunlukla pis kokudan uzaklaşmak için delikten uzaklaşmışlardı. Delikte bir tartışma başladı ve Sawyer'ın tehlikeli madde giysisi içinde, elinde hâlâ diyet kola, Goodhue County şerif yardımcısı üniforması giymiş bir kadınla karşı karşıya olduğunu gördü. Şerif yardımcısı uzun boylu ve yeterince güzeldi ama bir basketbol topu ya da Geniş omuzlu ve küçük popolu bir voleybol oyuncusuydu. Birkaç kavgaya karışmış gibi görünüyordu; burnu pek düzgün değildi. Bir elini tabancasına dayamıştı, sanki çiftlik alanından çıkmak için ateş etmesi gerekebilirdi.

Sawyer şöyle diyordu: "...her şey ofisimizden geçiyor ve eğer rapor istiyorsanız, onları oradan almanız gerekecek. Onları her Tom, Dick ve Harry'ye ulaştıramayız."

"Ben her Tom, Dick ve Harry değilim, bu benim yetki alanım ve benim işim," diye hırladı şerif yardımcısı. Kavgaya katılmaya hazır bir halde gelmişti, diye düşündü Lucas, belki de hayatını kızgın geçirmişti. Yüzü kıpkırmızıydı ve

Şimdi kızgın. "Her şeyin kopyasını istiyorum ve çıkar çıkmaz istiyorum."

Lucas ona doğru bir adım atarak, "Her şey tek bir sistemden geçmek zorunda, yoksa hepimizin kafası karışır. Eğer raporları alma yetkiniz varsa sorun değil, sadece fazladan bir kopya hazırlarız."

"Sen kimsin?" diye sordu, onu bir aşağı bir yukarı süzerek.

"Ben bir BCA ajanıyım," dedi Lucas. "Görevlendirildim-"

"Yani biz ikinci sınıf vatandaşı mıyız?"

Lucas, "Hey, suç mahalliyle ilgili şeyleri en az benim kadar hızlı öğrenirsin," dedi. "Dağıtım listesine girmek için Bob Shaffer'la konuşman gerek. Sorumlu ajan o olacak. Buralarda, az önce konuştum onunla."

"Bob Shaffer mı?" Bir not defteri çıkardı. "Nasıl heceleniyor?" Lucas yavaşça, "B-o-b . . ." dedi.

Gözlerini ona dikti ve neredeyse gülümseyeceğini hissetti. Onun yerine, "Bana zorluk mu çıkarıyorsun?" diye homurdandı.

"S-h-a-f-f-e-r," dedi Lucas. "Sizden haber almaktan mutlu olacak."

- - -

Del ve Bole'nin durduğu yere doğru geri geri gitti. Onun gidişini izledi, sonra defteri katladı ve çiftlik bahçesinden arabalara doğru yürüdü.

"Onunla karanlık bir sokakta karşılaşmak istemezdim," dedi Del.

"Ah . . . Catrin Mattsson. O iyi biri. Yani, bazı zamanlar," dedi Bole.

"Onu tanıyor musun?" Lucas sordu.

"Evet, ara sıra onunla karşılaşıyorum," dedi Bole. "O bir lider Goodhue için müfettiş. Daha çok tavırlarıyla tanınır. Aptal değil ama. İyi bir araştırmacı. Sadece Del gibi yumuşak bir kişiliği yok."

"Bu bir trajedi," dedi Del, onun gidişini izlerken.

Bole, "Evet, şey... görünüşü bunu biraz telafi ediyor," dedi.

"Mesele şu ki, siz BCA'cıların küçük de olsa bir Böyle bir anlaşmada ağırlığınızı ortaya koymalısınız. Meşgul, meşgul, meşgul. Yerel halk için fazla zamanım yok."

Lucas: "Gerçekten mi?"

"Dediğim gibi, ufacık tefecik bir şey."

- - -

Kara Delik cinayetleri gibi tüm davalar yavaş başlar. Müfettişler, kalıplar üzerinde çalışmaya, sorular sormaya, kimin şüpheli kişi olabileceğini bulmaya başlamadan önce ellerinde ne olduğunu bilmeliydiler.

Ellerinde ne olduğunu bulmak olay yeri inceleme ve adli tıp uzmanlarına bağlıydı. Bu ilk gün olmayacaktı.

Lucas ve Del bir süre çukurun etrafında dolanıp etrafı izlediler, kola dağıttılar, sonra da eski çiftlik arazisini boydan boya yürüyüp alanın boyutları ve manzarası hakkında fikir sahibi oldular.

Burası güney ucunda yolun bulunduğu mükemmel bir kareydi. Diğer üç taraf dikenli tel çit kalıntıları ve birkaç eski çelik çit direği ile korunuyordu. Kuzey tarafı bir ağaçlık alanın kalıntılarıyla kaplıydı ve arazinin geri kalan kısmına dağılmış düzinelerce ağaç vardı.

Çiftlik terk edildiğinden beri. Ortadaki ince bir açıklık dışında her yer çeşitli çalılar ve yabancı otlarla kaplıydı.

Muhtemelen eski araba yolu boyunca uzanan tek bir iz, paslanmış bir menfezin üzerinden hendeği geçiyordu. Birkaç eski süsenin mızrağa benzeyen tepeleri büyümüştü.

hendeğin kenarı boyunca uzanıyordu ve eski leylak çalıları araba yolunun çizgisi boyunca uzanıyordu.

Minnesota, Wisconsin ve Iowa'da muhtemelen binlerce aynı arsa vardı.

Yürümeleri bittiğinde Del, "Cesetlerden kurtulmak için daha iyi bir yer icat edemezsiniz. Taşra yolu,

Görünmez bir sarnıç, en yakın çiftlik evi yarım mil ötede. Gece buraya gelin, nereye gideceğinizi bilin, kapağı açın, gövdeyi bırakın, kapağı tekrar indirin ve dışarı çıkın. Önceden bildiğin için beş dakika içinde girip çıkabilir, ne yaptığınıza dair hiçbir iz bırakmazdınız."

"Ama park etmek için buraya gelen rastgele çocuklar olurdu, tıpkı burayı bulan çocuklar gibi," dedi Lucas. "*Zaten biraz* kullanılmış gibi görünüyor. Katilin burada birileriyle karşılaşmış olması mümkün."

"Karşılaştıysa da geri çekilir, etrafta dolanır, onlar gidene kadar beklerdi."

"Evet. Muhtemelen fazla bir şey yoktur," dedi Lucas. "Eğer bir şey varsa, Shaffer onu bulacaktır."

Del, "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Eve gitmek," dedi Lucas. "Ama önce gidip çiftlikteki kadınla konuşalım."

Del etrafına son bir kez baktı: "Pislik herif gerçekten de Park etmek için harika bir yer. Sana hiç Cheryl ve benim _"

"Tanrım . . . hayırooo.."

- - -

Kara Delik arsasının etrafındaki arazi bir çiftçiye aitti.

Sally James'e, on iki yıl önce babasından miras kalmıştı. James ellili yaşlarının ortasındaydı, kırmızı yüzlü, şişman bir kadındı.

Gözlerinde, alınına tahtayla vurulmuş birinin donuk bakışları vardı.

Lucas ve Del onu yarım mil ötedeki kendi çiftliğinde, ahırının yanındaki ağılda bir çift kırmızımsı kahverengi atla gezinirken buldular.

"Sanırım onlara sorrel deniyor ama doğru telaffuz ettiğimden emin değilim," diye mırıldandı Del, ona doğru yürürlerken.

Lucas kendini ve Del'i tanıttığında James, "Şimdiden polis tarafından üç kez sorgulandım. Barikatları kaldırır kaldırmaz on beş televizyon kanalı buraya gelip kapımı çalacak. Daha fazla ne söyleyebilirim bilmiyorum."

Lucas, BCA ajanlarından oluşan iki ekip olduğunu açıkladı Dava üzerinde çalışan şerifin ofisi ve Wisconsin DCI. Suçlar eyaletler arası olduğu için, FBI'ın bir göz atmasını bekliyordu. "İnsanlarla yüz yüze konuşmayı severiz, çünkü Söyledikleri bir şey daha sonra bulacağımız başka bir şeyi çağrıştıracaktır," dedi Lucas.

"Benim bununla bir ilgim olduğunu düşünmüyorsunuz değil mi?"

"Belirli bir şey düşünmüyoruz," dedi Lucas. "Daha yeni başlıyoruz."

"Şu anda kaç kişiler? Bu sabah on altı kişiydiler," dedi kadın.

"Şu anda on yedi," dedi Del. "Daha da gelecekler var."

"Lordum, lordum. Ah, içeri gelin. Mutfakta oturabiliriz."

- - -

EV SERİNDİ, günün sıcağından kurtulmuştuk. Mutfak ekmek ve pişmiş havuç gibi kokuyordu.

domuz pirzolası. James kahve fincanını ateşledi ve kalın porselen fincanları elden ele dolaştırdı; kahve içtiler ve bu konu hakkında konuştular.

James işe arazinin tarihçesini çizerek başladı: önceki sahibi arazisini James'in babasına satmıştı, ancak kimse evi ya da müstemilatı istememişti. Sonunda arazinin mülkiyeti ilçe tarafından geri alınan vergiler için. "İlçe arada bir burayı satmaya çalışıyor ama kimse istemiyor. Şehrin ortasında dört dönümlük

hiçbir yer yok, yerdeki eski fosseptik tankları, sarnıç, eski temeller . . . temizlemek için muhtemelen yirmi bin dolar gerekir. O yüzden öylece duruyor."

"Çocuklar sevişmek için oraya park ediyor," dedi Lucas.

"Zaman zaman, yazın," dedi James. "Yavrukurtlar ve Kız İzçiler orada gecelerler. Ve cesetleri bulan çocuk gibi mısır toplayıcıları."

"Buradaki herkes sarnıcı biliyor mu?" Lucas sordu.

"Asla," dedi kadın. "Benim haberim yoktu. O sarnıç muhtemelen altmış, yetmiş yıldır kullanılmıyor."

"O zaman katil bunu nasıl öğrenmiş olabilir?" Del sordu.

"Bu bir bilmece ve ben de bunun hakkında düşünüyordum," dedi. "Şu adamlar var, hazine avcıları.

metal dedektörleriyle terk edilmiş çiftlik arazilerinde eski hurdalıkları ve gömülü hazineleri arıyorlar. Böyle biri bulmuş olabilir. Tüm bunlar ortaya çıktığında, bir şerif yardımcısı beni oraya bakmaya götürdü. Oraya yüzlerce kez gitmiştim ve sarnıcın hâlâ orada olduğu hiç aklıma gelmemişti. Onu göremezdiniz.

sod. Kimse onu kazara bulmadı."

"Bu iyi bir haber," dedi Lucas ona. "Bize anlattıklarına bakılırsa, katil burayı bilen biri olmalı ve çok fazla kişi de yok."

"Şey..." Sesinde şüphe vardı. "Biliyorsun, onu bulan çocuk bir detasseler olduğu için burayı biliyordu."

Lucas ona gülümseyerek, "Ben bir şehir çocuğuydum. Detasseling'i tam olarak anlamıyorum. Ama duymuştum."

James, mısır bitkilerinin hem erkek hem de dişi kısımlara sahip olduğunu ve kendi kendini dölediğini açıkladı. "Mısırı melezleştirirken-melezleme-iki mısır çeşidi dönüşümlü şeritler halinde ekilecektir. Mısır melezleneceği için, mısırın bir şeridinin kendi kendini gübrelemesini istemezsiniz. Bunun yerine, sadece ikinci çeşit tarafından döllenmesini istersiniz. Bunu yapmak için, hedef çeşidin püskülleri mısır saplarından elle çekilerek çıkarılır.

sapın tepesinde."

"Mısırı hadım etmek gibi," dedi Del.

"Aynen öyle," dedi.

Bu iş kısa süreli, sıcak, sıkıcı ve düşük ücretliydi; genellikle mısır sıralarının üzerinde bir aşağı bir yukarı hareket eden sökme makinelerinin üzerinde oturan liseli çocuklar tarafından yapılıyordu.

"Ben ve babam her zaman çiftliğin bir kısmını hibrit tohum yetiştirmek için kiraladık, bu yüzden her yaz o eski Clemens yerinde mola verip öğle yemeği yiyen söküm ekipleri var. Bu olabilir

Bir seferde yirmi ya da otuz kişi, çoğu erkek. Yıllar geçtikçe sayıları yüzleri buldu; bir ya da iki yıldan uzun süre söküm işi yapan pek kimse yok."

"Melez şirkette çalışanların bir listesi var mı?" Del sordu. "Mmm, muhtemelen hayır," dedi. "İşin işleyişine göre, bir

Çok kısa bir süre için çok sayıda çocuk ve kötü bir iş. Bu yüzden tohum şirketleri çocukları işe alabilecek kişileri işe alıyor ve bu da genellikle öğretmenler oluyor. Bir öğretmen diyelim ki yüz yirmi dönümlük bir araziye sökmek için sözleşme yapabilir. Sonra da bir grup çocuğu işe alır. Okulu, şirket makineyi tedarik ediyor ve püsküller patlamaya başladığında içeri girip çekmeye başlıyorlar."

"Öğretmenlerin bir listesi var mı?" Lucas sordu.

"Belki... ve genellikle her yıl aynı öğretmen olur. Eminim hibrit şirketinde öğretmenlerin listesi vardır. Marks's Best Seed Corn, Red Wing'de."

"Tamam. Başlamak için iyi bir yer," dedi Lucas.

"Bunun sana ne yararı olacak? Yüzlerce insanı mı araştıracaksın?"

"Bu kadar çok ölü varken, olabilir," dedi Lucas. "Umduğun şey, isimleri bir bilgisayara girip bir düğmeye basmak ve Veritabanı, girdiğiniz isimlerle eşleşen cinsel suçluların isimlerini çıkarıyor."

"Ah," dedi. "Tabii ya. Bilgisayarlar."

- - -

ELİNDEKİ TEK ŞEY BUNLARDI: izciler, aşıklar, hazine avcıları ve detassellers. "Ya da öğretmenler, sanırım. Ben hazine ile giderdim

Ben de avcıyım. Şişe avcıları vardır, eski tuvalet çukurlarını bulmaya bayılırlar. Elllerinde bir kürekle oraya girip şişeleri çıkarırlar. İyi bir şişeden yüz şişe çıkarabilirler ve bu şişeler biraz para eder."

"Bu orada mı oldu?"

Başını iki yana salladı: "Gördüğüm kadarıyla hayır. Ama bilirsiniz, Bu insanlar sinsi olabiliyor. İyi bir yer bulurlar, sabah erkenden onları bırakacak bir arkadaş bulurlar ve bir günde koca bir çukur kazabilirler. Tekrar doldururlar, asla bilemem. Yılda iki kez oraya gittiğimden şüpheliyim, çoğunlukla söküm sezonunda. Sonbaharda biri orayı kazmış olsaydı, muhtemelen bir sonraki yaza kadar oraya geri dönmezdim. Tamamen büyümüş olabilir."

"Yani... hazine avcıları," dedi Lucas. "Evet.

Ya da bir detasseler."

- - -

Onu biraz daha zorladılar ama burayı tanıyabilecek başka birini düşünemiyordu. On beş yıldır bir erkek arkadaşı vardı. ama Holbein'da yaşadığını ve nadiren evlerine geldiğini söyledi. Çiftlik. "O da senin gibi bir şehir çocuğu. Ne zaman bir geceleme yapsak, ona gitmek zorundayım. Buranın sessizliğinden hoşlanmıyor. Yine de sana söyleyeyim, bir pireyi bile incitmez."

"Adını öğrenmek istiyorum," dedi Lucas. "Kayıtlar için, biliyor musun?"

- - -

Arabada Del, "O da senin gibi şehir çocuğu. Arabaları dinlemeyi seviyor."

"Hey. O haklı."

"Holbein, yanılmıyorsam, benim sikim kadar," dedi Del. "Muhtemelen sadece bir araba vardır."

"Gidip bakalım," dedi Lucas. "Tam olarak eve dönüş yolu üzerinde değil ama öyle sayılır ve geri dönerek zamanımızı boşa harcamayacağız."

HOLBEIN, Del'in aletinden daha büyüktü, tabii Del aletini saklamıyorsa. Işık. Burası daha eski bir yerdi, bir zamanlar Zumbro Nehri'nin Doğu Çatalında bir değirmen kasabasıydı, tabelaya göre nüfusu şimdi 5.706'ydı.

şehrin dışında. İş bölgesine doğru ilerlerken, her yer olağan görünüyordu.

Radikal bir şekilde olağan.

Küçük çimler üzerinde beyaz ve mavi pastel fıçı tahtası evler, evlerin çoğu yirminci yüzyılın başından kısa bir süre sonra inşa edilmişti. yüzyıldan kalmadır. İş merkezinin etrafındaki eski mahallelerden geçerken, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra inşa edilmiş olabilecek, dolgu olduğu belli olan sadece bir avuç ev gördüler.

Zumbro'nun Doğu Çatal'ı kasabanın bir kenarı boyunca kıvrılıyor, muhtemelen bir değirmenciye ait olan yerin arkasında küçük bir gölde birikiyordu.

bir buçuk asır önceki baraj. Baraj orijinal değildi ve artık yosun tutmuş ağır, biçimsiz bir beton yığınıydı. Gölün etrafı şehir parkıyla çevriliydi, boş bir çocuk oyun alanı ve

bir bando kabuğu ve göle doğru uzanan, üzerinde "Ol' Fishin' Hole" yazan toprak ve çimenlerden oluşan başparmak benzeri bir çıkıntı.

"Burada yaşayabilirim," dedi Del.

"Hayır, yaşayamazsın. Bir öküze dönüşür ve fermuarını indirerek dükkânda takılırsın," dedi Lucas. "Orta yaşlı kadınlara sarkıntılık etmenle tanınırsın. Kasabanın utanç kaynağı olursun."

Del başını salladı. "Evet. Muhtemelen haklısın."

İş merkezlerinin bulunduğu bölgede bir tur attılar.

belki bir düzine kare blok. Lucas'ın daha önce küçük Minnesota kasabasında fark ettiği gibi, her şeyden bir tane var gibiydi. Pek fazla değil seçenekler, ama her şeyden bir tane: bir araba satıcısı, bir tarım aletleri satıcısı, bir hırdavatçı, bir kereste deposu, bir markasız cep telefonu mağazası, bir bilgisayar tamircisi, bir eğretilotu restoranı, bir lokanta, Lutherçiler için bir VFW, Katolikler için bir Knights of Columbus ve Seküler bir ortamda, bir barda kafayı bulmayı tercih edenler. Del'in sikinden daha büyük olmayan kasabalarda bile bazen birden fazla bar oluyordu.

"Flowers'ın küçük bir kasabada bombacının kim olabileceğini düşündüklerini görmek için yaptığı anketi hatırlıyor musunuz?" Del dedi ki, onlar

gezdi. "Belki böyle bir şey yapabiliriz."

"Bu da bir düşünce. Virgil üç hafta içinde dönecek ve Shaffer o zamana kadar bir şey bulamazsa, ondan bunu ayarlamasını isteyebiliriz. Sorun şu ki katil muhtemelen buralı değil." Lucas pencereden dışarı, küçük, masum evlere baktı. "Muhtemelen Kızılderili

Wing. Red Wing çok daha büyük bir nüfusa sahip ve sarnıca daha yakın. Detasseler çocuklarının çok daha fazlası oradan gelecektir, buradan değil."

"Şu Marks's Seed Corn'daki insanları arayıp kimin kim olduğunu öğrenmeliyiz," dedi Del.

Lucas başını iki yana salladı: "Hayır. O biz değiliz. Bu Shaffer ve bahse girerim o çoktan bu işin peşine düşmüştür. Bu işi halledecek katipleri var."

"Biz ne yapacağız?"

"Çoğunlukla bunu düşüneceğiz. Shaffer'ın ne aldığına bakacağız, raporları okuyacağız.

Asıl bilmemiz gereken kurbanların kimler olduğu. Nerede oldukları. nereden geldiği, en erken cinayetin ne olduğu. En eski cinayet katilin evine yakın bir yerde işlenmiş olmalı. Ayrıca bize kaç yaşında olduğu hakkında da fikir verecektir. Muhtemelen genç bir adam olarak başlamıştır, onlu yaşların sonunda, yirmili yaşların başında. Yirmi ölü varsa ve yılda dört cinayet işliyorsa, muhtemelen yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarındadır. Eğer yılda bir tane yapıyorsa, muhtemelen kırklı yaşlarında ya da ona yakın bir yaşta olmalı."

Del, "Aptal değil, uzun zamandır kimsenin şüphelenmediği bir şekilde bu işten sıyrılıyor," dedi. "Bence bu, başladığında muhtemelen genç olmadığı anlamına geliyor. Pervasız değil, bunu düşünmüş. Yılda dört kez yapıyorsa ve hepsi de yerelse, biz de fark ederdi."

"Öyleyse yaşları biraz oynatın, onu biraz daha yaşlı yapın ... Kurbanların isimlerini koymaya başladığımızda anlayacağız."

"Bir sürü isim var, dostum."

"Evet." Arka tarafta bir daire çizmişlerdi.

Daha yeni evlerin bulunduğu mahalleler, daha sonra Ana Cadde'ye geri döndü ve iş bölgesine doğru tepeden aşağı yuvarlandı. "Yeterince gördün mü?"

"Çoğunlukla. Gördüğüm şeylerden biri de şu süpermarket. Eminim çörekleri vardır. Bütün bu küçük kasaba marketlerinin fırınları vardır."

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Lucas. Bir blok boyunca devam etti, hafif bir yokuştan aşağı indi ve süpermarketin otoparkına döndü. "İki Vişne dolgulu, eğer varsa. Ya da ahududu." "Doğru."

"Polis olduğunu bilmelerine izin verme," dedi Lucas. "Bu utanç verici."

Del dükkânın içinde kayboldu, elinde beyaz bir kâğıt torbayla geri geldi ve beş dakika boyunca park yerinde oturup çörekler, tepedeki nalbur dükkanına bakmak ve kereste deposu ve Sally's Paws and Claws, "Tüm Kedicik ve Köpek İhtiyaçlarınız İçin."

Del düşünceli bir tavırla, "Ben biraz kedi istiyorum," dedi.

Lucas çiğneyip yutkundu ve "Öyle mi? Cheryl ile bu konuyu konuştun mu?"

3

Lucas ve Del öğleden sonra St. Paul'e dönmüşlerdi. Suç biriminden gelen bazı raporları okumak dışında sahne ekibi ve Shaffer'ın grubuyla konuştuktan sonra üç hafta boyunca Kara Delik hakkında başka bir şey yapmadılar.

Tuhaf, gergin bir yazın üç haftası.

Polislerin hepsi katili yakalamak istiyordu elbette, ama ilk başta hiçbir iş yapamayacaklarmış gibi görünüyordu. Herkes Güncellemeler. FBI bir profil uzmanı gönderdi, profil sızdırıldı ve Twin Cities'in güneyindeki tüm küçük kasabaların nüfusları komşularının profile ne kadar uyduğu konusunda spekülasyon yapmaya başladı. Bu da birkaç bar kavgasına, çığlık çığlığa ön bahçe kavgalarına yol açtı. çatışmalar ve medyanın gece gündüz haber yapmasının tetiklediği gereksiz soruşturmalar.

Medyada çıkan haberler başka sorunlara da yol açtı. Hem Fox hem de CNBC haber üzerine araştırma ekipleri kurdu ve her ikisi de Batı ve Doğu Sahillerinden *uzmanların* yardımıyla haber ekipleri tarafından icat edilen "seri katil profillerine" uyan cinsel suçlular.

Listelerin ifşa edilmesi, belirli isimlerin ifşa edilmesine ve komplocu "o yapmış olabilir" türünden hikayelerin ortaya çıkmasına neden oldu.

Üç hafta içinde, Shaffer'ın ekibi ikinci günden sonra bilmedikleri neredeyse hiçbir şey bulamamıştı. Kolay hikâyelerden sıkılan medya, beceriksizce yürütüldüğü aşikâr olan bu soruşturmanın sorumlularını aramaya başladı. Rose Marie Roux saldırılardan nasibini aldı. Henry Sands, fazla bir şey söylemeden

tam ortasında bir haftalık Alaska balıkçılık gezisine çıktı. Bazıları akıllıca dedi. Diğerleri, "Korkak tavuk" dedi.

Tüm bu ilgi ve ilerleme kaydedilememesi
Moral üzerindeki etki: ajanlar mesai saatleri dışında çalışıyor, tartışıyor, tırnaklarını boşuna karatahtalara çiziyor.

- - -

LUCAS'IN GRUBU Hole'da çalışmıyordu ve bu yüzden ateş hattının dışındaydılar. Onun yerine Ponzi'ci Bryan'ı bulmaya odaklanmışlardı.

Soruşturmanın başlarında Lucas, Bryan'ın bir yıl önceki American Express kart alışverişlerinin uzun bir listesini okuduğunda küçük bir ilerleme kaydetmişlerdi ve bu listede ... Gieves & Hawkes'tan takım elbiseler, Ermenegildo Zegna'dan bir düzine kravat, Hermès'ten bir düzine daha ve John Lobb'dan botlar bulmuştu.

Bryan kaybolduktan sonra onun evini, gömme dolabı da dahil olmak üzere didik didik etmişti. Lucas onun giysilerini tanıyordu ve bu etiketler gibi onu gerçekten rahatsız eden bir şey görmemişti.

Emin olmak için Shrake'le birlikte geri döndüler ve Lucas elbise askılarını ceket ceket inceledi. Güzel iplikler-Ralph Lauren Purple Label, vs. ama ne Gieves & Hawkes'tan bir şey, ne de John Lobb'dan bir bot.

Lucas, Kara Delik'ten döndüğü gece Bryan'ın bilinen son sevgilisi Carrie Lee Pitt'le görüşmüştü.

Carrie Lee Missouri aksanlı, doğal olmayan bir sarışındı. Neredeyse, ama görünüşe göre, zengin bir adamın ödül karısı olacak kadar seksi değildi. NFL yayınlarında saha kenarı röportajcısı olma umuduyla kamera önü dersleri alıyordu. önemli bir fahişe havası vardı.

"Hepiniz içeri gelin," demişti apartman dairesinin kapısında. Minneapolis şehir merkezinde. Kırmızı ruju kokteyl bardağı gibi hafifçe bulaşmıştı ve Chanel 5 kokuyordu. "Mümkün olan her şekilde işbirliği yapmak istiyorum."

Dilinin pembe ucunu üst dudağının dışında bıraktı, bu da Lucas'a olması gerektiği gibi oral seksi düşündürdü.

"Asıl yapmam gereken Bay Bryan'ın kıyafetlerine bakmak," dedi Lucas.

"Rica ederim. Onlara ihtiyacı olacağını sanmıyorum." "Göreceğiz," dedi Lucas.

Panjurlu ikili dolaba geri döndüler ve Lucas etiketleri inceledi. Carrie Lee, bir göğsü kolunun arkasına rahatça bastırarak bakmasına yardım etti. Kayıp giysiler hâlâ kayıptı; Lucas eve gitti ve yaşlı kadının üzerine atladı.

- - -

Lucas ertesi gün, "O SONOFABITCH YAŞIYOR," dedi. "Bir ormanda saklanmıyor. Daha çok Paris'te."

Shrake ve Jenkins bir teori geliştirdiler: Bryan'ın, onun bir yerde, bir hemşire. Hemşire Bryan'ın vücudundan tıpkı bir kan bağışçısından aldığı gibi bir litre kan almış, Bryan da bu kanı arabasının içine sürmüş ve sonra da sıvışıp gitmişti.

Jenkins, sıkıştırıldıklarında, ellerinde bunu doğrudan ortaya koyacak en ufak bir kanıt olmadığını itiraf etti. Bir şey bulamadılar. Bir at kadar sağlıklı olan ve tetanos ya da grip aşısı olması gereken nadir durumlarda kliniğe giden Bryan'ın düzenli bir doktoru hiç olmamıştı.

Bryan'ın bankacıları, arkadaşları, iş ortakları ve eski karısıyla görüşerek zorlamaya devam ettiler. Bilinen doktorlarına baktılar. Telefonları, kredi kartları, tatile gittiği yerler. İç Güvenlik ve gümrükte nöbet tutuyorlardı.

Bryan'ın Yale'e giden bir oğlu vardı ve onu kontrol ettiklerinde okul ücretinin peşin olarak ödendiğini gördüler - çok önceden - ve okul yılı boyunca New Haven'da küçük bir evde yaşıyordu, Connecticut, babasının onun için aldığı. Görünüşe göre Bryan'ın faturaları aylık olarak ödeyemeyeceğini düşündüğünü söyledi. Bunu sorduğumda çocuk omuz silkti: "Sanırım babam başının belada olduğunu biliyordu ve önceden ayarlamalar yaptı, hapse girmeyi bekliyordu. Öldürülmeyi beklediğini sanmıyorum."

Shrake, Del'in babasının olası ölümüne pek de üzölmüş gibi görünmediğini söyledi.

Del, para kaybeden tüm yatırımcıların isimlerinin bir bilgisayar programına yazılmasını ve bilinen ortakların bulunduğu bir FBI veri tabanıyla karşılaştırılmasını önerdi. Bu işlem sekreterin bir saatini almıştı. ve bütün hafta boyunca sızlanıp şikayet etti. Bilgisayar programındaki düğmeye bastıklarında oldu.

Hiçbir şey gibi.

- - -

LUCAS'ın orada asılı duran, birbiriyle ilgisi olmayan iki vakası daha vardı.

Del, Minnesota, Sartell'den Case ve Waters adlı iki yaşlı çifti izliyordu; bu çift büyük bir karavanla seyahat ediyor ve bir Jeep Wrangler çekiyorlardı. Lucas'ın Pislik Veritabanı'ndaki (ADB) kaynaklara göre, seyahatlerini, hatta tüm masraflarını

Rockies ve Büyük Göller arasındaki kuzey düzlüklerinde, polislerin az ve uzak, silahların ise bol olduğu yerlerde yüksek kaliteli siyah tüfekler satın alarak emekli yaşam tarzı. Yüz kadar tüfek sahibi olduktan sonra, bunları karavanla Teksas sınırına taşıyor ve orada bir dizi kişiye satıyorlardı. Hem Amerikalı hem de Meksikalı yeraltı satıcıları.

Lucas'ın kaynakları bir seferde yirmi ya da otuz tüfeklik partiler halinde satış yaptıklarını ve her birinden 400 ila 800 dolar kazandıklarını söylüyordu,

markasına ve durumuna bağılı olarak, kar olarak. Eğer ödemek isterseniz nakit, bu harikaydı. Eğer kokainle ödeme yapmak isterseniz, bu daha da iyiydi, çünkü iki çift arasında sıkı bir bağı vardı.

Chicago'nun Black River Lordlarının Washington Avenue Seti. Üzerinde kokain anlaşmaları, kar tüfek başına 1,500 dolara çıktı. Yılda beş ya da altı seyahat yapıyorlardı.

Del, "Bu, Sosyal Güvenlik çeklerini saymazsak, yılda yarım milyon dolara ulaşıyor," dedi. Del, bu işin koordinasyonunu Hem ATF hem de DEA yaşlıları takip ediyor. "Kimseye bunu söylediğimi söylemeyin, ama sanırım bazı eş-

Değiş tokuş da. Doğru eşler her zaman eve birlikte gitmezler.
Bazen de kimsenin eve gitmediği yatıya kalmalar oluyor. "

"Evet, Tanrım, bunu duymak istemiyorum," dedi Lucas.

- - -

Silah tüccarlarına ek olarak, Lucas bir ... tuhaflıkla da uğraşıyordu. Kara Delik'in keşfinden bir hafta sonra Lucas Doyle Kent adlı seri banka soyguncusunun kardeşi Emmanuel (Manny) Kent için tutuklama emri.

Doyle Kent, Jenkins tarafından geçici olarak teşhis edilmişti. ADB ile istişare edildi ve dört ay boyunca BCA ve çeşitli metro bölgesi polis departmanları tarafından gevşek bir şekilde izlendi.

Woodbury banliyösündeki bir bankaya odaklanmaya başladığında, takip daha da sıkılaştı. Temmuz ayının puslu bir gününde, fötr şapkası ve bir çift şeffaf naylon pantolonun bir bacağıyla Wells Fargo şubesine gitmişti.

Yüzüne külotlu çorap geçirmiş, para için bir çanta ve Colt .45. Bankadaki çatışmadan çıktığında Woodbury polisleri tarafından öldürülmüştü.

Daha sonraki kendini kutlama turunda, Jenkins ve Lucas, Doyle Kent'in kimliğini tespit etmekle, Woodbury polisleri ise onu öldürmekle görevlendirilmişti.

Çatışmadan bir hafta sonra Minneapolis polisleri, Emmanuel Kent'in sokaktaki arkadaşlarına silah bulur bulmaz Lucas ve Jenkins'i öldüreceğini söylediğine dair dedikodular almaya başladılar. Eğer silah bulamazsa, zaten sahip olduğu bir bıçakla onları bıçaklayarak öldürecekti.

Lucas ve Jenkins onun hakkında biraz araştırma yaptılar ve şunu buldular

Emmanuel Kent, otuz iki yaşında, dört yaşında bir şizofrendi. saldırı suçundan mahkumiyet ve az miktarda marihuana bulundurmaktan on altı yıl içinde yirmi iki kez tutuklanma.

Aslında doğrudan saldırıdan ziyade sokak kavgası gibi görünen saldırılarda kimse ağır yaralanmamıştı. Birkaç doktor da uyuşturucu davalarında Kent'in lehine ifade vermişti,

mahkemelere marihuana kullanımının kendi kendini tedavi etme girişimi olduğunu, çünkü antipsikotik kullanımının düşüncelerini kendi kendine bakamayacak kadar bulanıklaştırdığını söyledi.

Bir doktorun dediği gibi, "Çaresiz olmaksızın deli olmayı tercih ediyor ve ot onu daha az deli yapıyor."

Her halükarda, Lucas ve Jenkins tanıklık edecek yeterince insan buldular.

Emmanuel Kent'in tehditleri hakkında bir arama emri çıkartabildiler ve onu başka bir psikiyatrik değerlendirme için aldirdılar.

tehditlerin ne kadar ciddi olabileceğini belirlemek için.

Minneapolis polisleri Kent'i, alışkanlıklarını ve genellikle nerede uyuduğunu bildikleri için onu hemen gözaltına aldılar. Hennepin İlçe Hapishanesinde tutuldu ve sözleşmeli bir doktor tarafından değerlendirildi. Betty Calvin adındaki psikiyatrist, Kent'in günlerini geri dönüştürülebilir teneke kutuları ve bağışlanan köpek ve kedi mamalarını toplayarak geçiren nazik bir birey olduğunu belirten bir rapor verdi. akşamları sokak köpeklerine ve kedilerine dağıtılıyor.

Sorulduğunda Kent Calvin'e kimseyi bıçaklamak gibi bir niyeti olmadığını söyledi.

Ancak Kent, Calvin'in aynı zamanda taşkınlık yapmaya eğilimli olduğunu ve belirli koşullar altında bir tehdit oluşturabileceğini söyledi. Onun bir saldırı planlayabilecek kapasitede olduğunu düşünmüyordu ama Lucas ya da Jenkins'le rastgele karşılaşırsa bir miktar şiddet uygulayabilirdi.

Lucas ve Jenkins'e olan düşmanlığı, Minneapolis *Star-Tribune*'de çıkan ve Lucas'ın şu şekilde davrandığını belirten bir habere dayanıyordu en azından ilerici hukuk teorisyenleri arasında o dönemde tartışmalı olan bir başka ölümcül banka soygunu çatışmasına karıştı.

İki kadın banka soyguncusu, bir bankayı soyduktan ve müşterilerden birini vurduktan sonra vurularak öldürülmüştü. Lucas ve ekibi onları bir süre takip etmiş, kadınların başka soygunlara ve silahlı saldırılara karıştıklarından ahlaki olarak emin olmuş, ancak Onları tutuklamak için kanıt.

Lucas daha sonra kadınların bankaya girmesine *izin vermiş* ve banka dışında işledikleri cinayetler sadece üstü kapalı bir şekilde gizlenmişti. İki kadın önce ateş açmış olsa da infazlar. Destekleyici kanıt olmadan yapılan gözetim, kadınların *medeni haklarının* ihlali anlamına geliyordu. . teorisyenlere göre.

İki eyalette gerçekleşen soygun sırasında vurulan müşteriler ve banka çalışanları hakkında pek bir şey söylenmedi.

Deli olabilir ama cahil olmayan Emmanuel Kent, makaleyi okudu ve "yargısız infaz" kavramını anladı.

"infaz" ve "sivil haklar."

Lucas'ın bunu yine yaptığını söyledi, bu kez kardeşine.

Doyle, Manny'nin sokaklardaki hayatı boyunca tek maddi destek kaynağı olmuştu. Parayı kendisini, kedi ve köpeklerini beslemek ve kendi kendini tedavi etmek için kullandığı otu satın almak için kullanıyordu.

Lucas ve Jenkins'in, kahraman kardeşini soğukkanlılıkla öldürttüğünü söyledi.

- - -

Jenkins psikiyatristin raporunu okuduktan sonra, "O kadar da endişelenme," demişti. "Bıçaklanmakla ilgili değil," dedi Lucas. "Ama Tanrım, biz bir çeşit

onu becerdik, değil mi? Ne yiyecek?"

"Bu gece dışarıda bu konuda endişelenen beş yüz kişi var Lucas ve hiçbiri bizi bıçaklamakla tehdit etmiyor.

ölüm," dedi Jenkins. "Eğer biri için endişelenmek istiyorsak, önce onlar için endişelenelim."

Ama Lucas diğer beş yüz kişiyi kişisel olarak sikmediğini düşündü. Kent hakkında saplantılı bir şekilde endişelenmese de, adam Lucas'ın bilincinin üzerinden ara sıra geçip yağmur getiren küçük bir kara bulut gibi kalmıştı.

- - -

Lucas hâlâ Emmanuel Kent hakkında kara kara düşünürken, 1 Ağustos gecesi nihayet Bryan'a dair kesin bir işaret aldılar, Ponzi adamı, tekmelemese bile hâlâ hayattaydı.

Eski karısı Inga (Bloomie) Bryan, okyanus kıyısında olmayan evinin oturma odasında Bryan'ı kasığından vurduğunda tekmelemeyi bıraktı. Palm Beach'teki evine girdiğini gözyaşları içinde polislere açıkladı.

Gece vakti, ona geleceğini söylemeden eve girmiş ve kadın onu davetsiz misafir sanmış.

Aslında pek de yanılmamıştı, o bir davetsiz *misafirdi*.

Jenkins ertesi sabah Lucas'a, "İki kurşun," dedi. "Cerrahların gerekli onarımları yapamadıkları ve ampütasyona gittikleri söylendi."

Lucas yüzünü buruşturdu ve Shrake ekledi, "Şu anki teorimize göre Bryan ve eski sevgilisi işbirliği yapmıyordu."

- - -

BUNDAN BİR SAAT SONRA Rose Marie Roux aradı ve "Bryan'ın ... mmm ... sorgulanmak için müsait olduğunu duydum," dedi.

"Evet, sikiyle konuşmadığı sürece," dedi Lucas. "Bunu duydum," dedi.

"Evet. Çok etkili bir çift vuruşla vurulmuş, bir .410 shot-shell Palm Beach polisine göre, karısının oturma odasındaki iki İran halısından daha ucuz olanının üzerinde Vali adı verilen bir silahtan bir .45 Colt vardı," dedi Lucas. "Orada İran halıları hakkında her şeyi bilirler."

"Muhtemelen odayı bir arada tutan halıydı," dedi Roux.

"*Ahbap.*"

"Tamam. Bu işi sen hallet, Bryan'ı buraya getirmek gibi işleri başkasına bırakabilirsin," dedi Roux. "Seni Kara Delik'te istiyorum. Yarından itibaren. Ya da bu öğleden sonra. Shaffer çok yavaş hareket ediyor ve insanlar sinirleniyor."

"Dostum, o dava suda öldü," dedi Lucas.

"Eğer bu kasıtlı bir kelime oyunuysa, kovuldun," dedi Roux.

"Üzgünüm," dedi Lucas. "Kasıtlı değildi. Ama bugün Cuma, bunu hafta sonu düşünebilirim-"

"Hayır. Seni hemen bu davada istiyorum. Bilirsin, öğleden önce."

"Durum ne kadar kötü?" Lucas sordu. "Bütün bu saçmalıklar? Ben hiç o kadar dikkat ediyordum."

"Kötü," dedi. "Fox ve CNN'den Minneapolis'te daire kiralayan insanlar var. Eski dostlar bu konuda endişelenmeye başladı."

benimle konuşuyor. Sanırım Henry... o pislik, balık tutma gezisi tam bir felaketti... Sanırım Henry birkaç özgeçmiş hazırladı."

"Peki ya vali?"

"Her gün konuşuyoruz. Mesele şu ki, Minnesota'nın tertemiz olması gerekiyor ve bir sonraki başkanlık seçimine yaklaştıkça ön seçimlerde, insanların kafatası dolu kutular hakkında daha az konuşmasını istiyor. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, bunun bir şey olmasını istemiyor."

Minnesota valisi başkan yardımcılığı adaylığını istiyordu ve bunu elde etmek için oldukça iyi bir durumdaydı. Önseçim kampanyasında kullanabileceği çok parası vardı ve ulusal çapta ve daha merkezci bir Demokrat'ı dengeleyecek kadar solda yer alıyordu.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Lucas.

"Evet. O işi bıraktığında ben de giderim. Ben gittiğimde, sen de gidersin. Muhtemelen. Ama başkan yardımcısı olmayı başırırsa Öyle ya da böyle. Eğer bunu başarabilirsek hayat çok ilginç olabilir."

- - -

LUCAS, Bryan'ın takibini geçiştirdi.

Jenkins ve Shrake Palm Beach polisleriyle konuştular ve Bryan'ın kullandığı kiralık arabanın bagajında birkaç yüz dosya ve birkaç bin dolar bulduklarını söylediler.

nakit para, iki ons kokain ve aralarında Rolando Smoke adına düzenlenmiş bir Honduras pasaportunun da bulunduğu üç sahte kimlik.

Jenkins hem kendisinin hem de Shrake'in Bryan'a kalan paranın nerede olduğunu sormak ve bütün o kâğıtları gözden geçirmek için.

Lucas onlara izin verdi ve o öğleden sonra Del ile birlikte tüm suç mahalli ve olay yeri raporlarını metodik bir şekilde yeniden okumaya başladılar.

Kara Delik hakkındaki araştırma raporları, Lucas'ın

İki ajan golf sopalarını havaalanına gitmek üzere Shrake'in kamyonetine yüklerken ofisin penceresinden bakıyordu.

Del, "Palm Beach'te yüksek kaliteli bir soruşturma olacak, emin olabilirsiniz," dedi.

- - -

LUCAS'IN UMRUNDA DEĞİLDİ; Bryan dikiz aynasında kayboluyordu. Tekrar önündeki kâğıt yığınının döndü.

"Şu anda yirmi bir kafatası," dedi. "Kuyu kurumadan önce yirmi bir kız."

"Biliyorsun, eğer bu işi üstlenirsek, medya bunu öğrenecek ve bizim de başımıza medya pisliği yağacak," dedi Del.

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Lucas. "Ama sessizce girmeye çalışalım."

- - -

SHAFFER'IN GRUBU kurbanlardan yedisinin kimliğini tespit etti.

On dördünün kimliği bilinmiyordu. Yedi kişiden ikisinin kimliği dış çalışmalarından, ikisinin kimliği delikte çürüyen pamuk ve polyester tabakası arasında bulunan kredi kartlarından, birinin kimliği ehliyetinden ve ikisinin kimliği de endişeli ebeveynlerle eşleşen DNA örneklerinden tespit edilmişti.

gönüllü olarak hücre örneği veren kayıp kadınların kardeşleri.

Dış muayenesi, kredi kartları ve ehliyet üzerinden kimlikleri tespit edilen cesetlerin ek DNA karşılaştırmaları.

Kimliği tespit edilen kadınların tamamı Minnesota'dan gelmiştir. Paul'un güney banliyölerine kadar kuzeye, Rochester'a kadar güneye, Mississippi Nehri'ne kadar doğuya ve I-35'e kadar batıya uzanan kabaca yamuk bir alandan - kabaca altmış mil uzunluğunda ve kırk mil genişliğinde bir alan. Bir Wisconsin'den Mary Lynn Carpenter'ın, Minnesota'nın Red Wing kasabasının karşısındaki Mississippi kıyısından kaçırıldığı anlaşıldı. Tüm kurbanların evleri Shaffer'ın makalesinde yer alan bir haritada tespit edilmişti.

Bilinen en eski kurban on yıl önce kaybolmuştu, ancak on dört kurban henüz tespit edilememişti ve diğer yedi kurban da en az birer yıl arayla kaybolmuştu, Shaffer'ın ekibi en eski kurbanı henüz bulamamış olabileceklerini düşünüyordu.

- - -

"KADINLARIN YEDİSİ DE YAZ ORTASINDA ORTADAN KAYBOLDU, ARALARINDA

Shaffer soruşturmanın iki haftasında Lucas'a, "Yirmi ikinci Haziran'dan on sekiz Ağustos'a kadar," demişti. Lucas'ın ofisindeydiler: Shaffer, Lucas'ın kalıpların dışında düşünüp düşünmediğini görmek için sohbet etmeye gelmişti. Düşünmemişti. Shaffer derli toplu olmasına rağmen yıpranmış görünüyordu. Giysileri ütülü, ayakkabıları cilalıydı ama Gözlerinin altındaki koyu renkli halkalar bisiklet lastiği büyüklüğündeydi.

"Hiçbiri aynı yıl içinde ortadan kaybolmadı," dedi. "Bizim İstatistikçi bunun muhtemelen bir tesadüf olmadığını söylüyor, ancak olabilir de - her yaz öldürdüğüne dair zayıf bir teorimiz var ve sadece Bir kez. Eğer bu doğruysa ve bu yıl öldürdüyse, ilk cinayet yirmi yıl önce işlenmiş demektir. Bu kesin bir şey değil - ilk yıllarda daha sık öldürmüş olabilir. Eğer teori doğruysa.

Muhtemelen otuzlu yaşlarının sonunda ya da kırklı yaşlarının başında ve Minneapolis ile Rochester arasındaki yamukta bir yerde yaşıyor. Sanırım merkeze yakın. Tüm bu cinayetlerden paçayı kurtaracak kadar akıllıysa, arabasında bir cesetle uzun mesafeli yolculuklar yapmayacak kadar da akıllıdır."

"Peki ya soygun olayı? Ya da hazine avcılığı?"

Shaffer başını salladı. "Hiçbir şey yok. Yarım düzine hazine avcısının yerini tespit ettik ve onlarla konuştuk, hemen hemen hepsini eledik.

Aradılar

"dedektörcüler". Püskül ayırma bilgisi o kadar

Öyle ya da böyle pek bir şey söyleyemeyeceğimiz kadar parçalanmış durumdalar ama kontrol edebildiklerimizden bir şey çıkmadı. Ancak bu, potansiyel detasseling şüphelilerinin yarısından çok daha azı."

"Peki ya teknik? Katil kızları gözlüyor mu?" Lucas sordu.

"Henüz bir şey söyleyemem. En azından üçü fırsatçı gibi görünüyor-dayalı. Gece dışarıda parti yapan, belki sarhoş, yalnız kadınlar. Onları keşfetmiş olabilirdi ama buna gerek yoktu.

Toplama. Kaybolmaları araştırıldığında kimse kadınlarla birlikte birini gördüğünü hatırlamıyordu."

"Gözlemci ve dikkatli," dedi Lucas.

"Ve cesur," diye ekledi Shaffer. "Belki biri onu sorgulayacak olursa yedek bir bahanesi vardır."

"Ne gibi?"

"Bir polis olabileceği fikri üzerinde duruyorduk."

Shaffer dedi ki. "Haklı olduğumuzu düşünmemizi sağlayacak hiçbir şey bulamadık."

"Umarım öyle değildir," dedi Lucas.

"Hepimiz biliyoruz," dedi Shaffer. "Ama bir şeyler bulmakta zorlanıyoruz, bu da onun cinayet işlemiş olma ihtimalini artırıyor. Kendiliğinden -fırsat dışında bir düzen yok, bu da rastlantıdan sonraki şey."

"Hepsi sarışın," dedi Lucas.

"Evet, ama bulaşık suyu değil -çoğunlukla hepsi soluk sarışın. Bu bir model ama Minnesota'da tahmin açısından pek bir şey ifade etmiyor."

"İplerle ilgili bir şey var mı?" Lucas sordu. Sarnıçta cesetlerle birlikte atılmış bir düzineden fazla ip bulmuşlardı.

"Pek bir şey yok. Çeşitli markalar, çeşitli malzemeler. Belki Bu marinalardan gelen zayıf bir şey. Bunların yarısı naylon, ki marinalar dışında pek göremezsiniz. Geri kalanı ise her yerde bulunan polipro."

"Red Wing civarında bir sürü marina var," dedi Lucas.

"Evet ve biz de hepsine gittik," dedi Shaffer.

Çeşitli olasılıklar hakkında konuştular, hepsi de zayıftı ve sonra Lucas, "Televizyoncularla ne kadar sorun yaşıyorsunuz?" diye sordu.

Shaffer yüzünü buruşturdu. "Ah, biliyorsun: her sabah dışarıda bekliyorlar. Hatta şehirde beni takip ettikleri bile oldu."

"Sakin ol," dedi Lucas.

"Ah, evet-ama bilirsiniz, eğer habercilerin de bizim kadar yetkin olduğuna güvenebilseydik, işler çok daha kolay olurdu."

- - -

Dedikodular Shaffer'ın boğulduğunu söylese de, bu dava hakkında yaptıkları son uzun konuşma olmuştu. Lucas bundan şüphe duyuyordu. Fantastik bir şans eseri, soruşturma uzun sürecekti. Shaffer sabırlıydı. Öte yandan haber medyası değildi. Onlar bir kahraman arıyorlardı, muhasebeci değil.

- - -

Golf oynayan ikilinin ayrılmasından sonra Lucas ve Del, Black Hole gazetesini karıştırmaya devam ettiler.

Tırnaklarını geçirebilecekleri, bir iz olduğunu düşündürecek bir şey.

"Kızlarla ortak bir noktaları olmalı," dedi Del. "Hepsi yirmi beş yaşın altında. Çoğunun parti yaptığı biliniyordu."

Lucas, "Aynı kulüplere, hatta şehrin aynı bölgelerine gittikleri bilinmiyordu... herhangi bir şehre," dedi. "Aynı kulüplere ya da kesişen tiplerle takıldım. Hiçbiri aynı okula gitmedi. Asla. Ortak bir akrabaları yoktu. İşleri de benzer değildi, yani onları bir UPS görevlisi seçmiş olamazdı. İçlerinden birinin gece işi vardı ve muhtemelen sabahın erken saatlerinde alındı ... yani onları evlerinden kaçırın bir kablolu yayın elemanı değil."

- - -

Zıplayan Karga kafasını kapıdan içeri soktuğunda hâlâ oradaydılar. Titriyordu. "DNA testlerinde gelişen bir anormallik var."

"Anomali, kırılma ile aynı şey mi?" Del sordu. "Olabilir."

"Kapımda dikildiğine göre ilginç bir şey olmalı," dedi Lucas sandalyesinde arkasına yaslanarak.

"O kadar da ilginç değil, deli saçması," dedi Zıplayan Karga. "Temiz DNA elde etmek bir sorun oldu. Suyu batırılmış kemikler ve üzerlerinden çıkan etler yüzünden DNA güveç gibi oldu. O sarnıçtan aşağı. Dişlerden çoğunlukla temiz şeyler alıyoruz ve o zaman bile eşleştirecek pek bir şey bulamadık. Üç saat önce suç veri tabanından bir eşleşme bulduk."

"Gerçekten mi?" dedi Del.

"Evet, gerçekten. Kafatası Doris Mead adında bir kadından gelmiş, dört yıl önce birinci derece cinsel saldırıdan hüküm giymiş Roger Douglas Mead'in annesi."

Lucas'ın sandalyesi bir gürültüyle dikleşti: "Ben buna bir tür kırılma derdim."

"Eh, durum bundan daha karmaşık. Bir kere Carpenter'ı ya da Fisher'ı öldürmüş olamaz, çünkü onlar kaybolduğunda hapisteydi. Ve şiddet geçmişi yok. Lisede sosyal bilgiler öğretmeniymiş, kız da on altı yaşındaymış ve işbirliği yapıyormuş. Her neyse, Stillwater'da ve Buford onunla konuşmuş. Annesinin kesinlikle öldüğünü söylüyor. On üç yıl önce felçten ölmüş. Owatonna yakınlarındaki Demont'ta bir mezarlığa gömüldü. Toprağa girdiğinde, başı hala bağlı."

Lucas ve Del bir an ona baktı, sonra Del, "Kafatası ... mezardan mı çıkarılmış?" dedi.

"Öyle görünüyor," dedi Zıplayan Karga. "İşin iyi yanı, görünüşe göre bütün kafatasları öldürülen insanlara ait değil. Kötü olan ise, hangisinin hangisi olduğunu henüz bilmiyoruz. Bunun için biraz daha laboratuvar çalışması gerekecek."

"Mezarlığa kim gidiyor?" Lucas sordu.

"Shaffer. Arabasına bindi ve koca kıçlı bir kuş gibi havalandı. Shaffer sana söylememi istedi, belki sen de gitmek istersin diye.

-Herkes Bryan'la işinin bittiğini duydu."

"O nasıl?" Del, Zıplayan Karga'ya sordu. "Shaffer?"

Atlayan Karga, "Sakin görünüyor. Doğal olmayan bir sakinlik. Özellikle de on beş kişinin kendisine bağırıldığı bir adam için,

validen aşağıya kadar."

Del Lucas'a, "Muhtemelen bu yüzden davet edildik. Bütün o çığlık atan insanlar."

Lucas Del'e, "Ben gidiyorum. Sen de gelmek ister misin? Yaşlılar ve tüfeklerle ilgili neler oluyor?"

"Satın alıyorlar. Betty Case dün Anoka'daki bir adamdan iki tane nane Bushmaster aldı. Tam doluya oldukça yakınlar. Onun Yaşlı adam dün karavanı servise götürdü, muhtemelen yarından önce geri alamayacak. Yani, bugün . . . Gidebilirim."

"O zaman yapalım."

- - -

SHAFFER ON BEŞ DAKİKA ÖNLERİNDEYDİ. Lucas onu aradı ve Shaffer dedi ki, "Valley View mezarlığı, I-35'in hemen batısında Demont. Şehre girmiyorsunuz, çıkıştan sonra geldiğiniz ilk caddeden sola dönüyorsunuz. Orası 12. Cadde. Mezarlık caddeye sınır, yaklaşık yarım mil aşağıda."

"Tabutu sen mi çekeceksin?"

"Plan buydu," dedi Shaffer. "Buford oğlundan izin aldı -Doris Mead'in kocası o öldükten sonra Florida Keys'e gitti.

Öldü ve Roger ona nasıl ulaşacağını bilmiyor. Yani, bu konuda iyiyiz. Aşağıdaki cenaze evindeki adamla konuştum, şimdi kazıyor olmalılar."

"Hemen arkanızdayız," dedi Lucas.

- - -

DEMONT ÇIKIŞINA KIRK BEŞ DAKİKA SÜRDÜ, KASABA İLE OTOBAN ARASINDA, ÜÇ TARAFA MISIR TARLALARI, DÖRDÜNCÜ TARAFA DA YAKLAŞIM YOLU OLAN DÜZ BİR ALANDA BULUNAN MEZARLIĞA KADAR DA BEŞ DAKİKA SÜRDÜ.

Shaffer'ın mavi Chevy Equinox'u birkaç sedanla birlikte meydanın sol tarafında, turuncu bir Kubota traktör/ bekoloderin sarı bir toprak yığınının yanında hareketsiz durduğu yerde duruyordu. Lucas arabayı durdurdu ve o ve

Del dışarı çıktı ve Shaffer ile mavi takım elbiseli, orta yaşlı iki adamı, mezarın içinde bir tabutun üzerindeki toprağı kazımak için kürek kullanan tulumlu üçüncü bir adamı izlerken buldu.

Lucas geldiğinde Shaffer döndü ve "Henüz çekmeyeceğiz, sadece açıp içinde ne olduğuna bakacağız," dedi. Takım elbiseli iki adamı işaret etti: "Bunlar Joe ve Leon Murphy, Owatonna'da Murphy'nin Cenaze Evi'ni işletiyorlar. Bayan Mead'in cenazesini Bayan Mead'in cenazesini ayarladılar."

"Ne olduğu hakkında bir fikriniz var mı?" Lucas sordu.

Shaffer, "İki teori var: Birincisi, katil tuhaf biri..." dedi. "İyi tahmin," dedi Del.

". . ve ikincisi, kelimenin tam anlamıyla mezar soyuyordu. Roger Mead, Buford'a cenazede babasının evlilik yüzüklerini ve Bayan Mead'in nişan yüzüğünü onunla birlikte gömülmek üzere eline koyduğunu söyledi. Yüzükler altındı. Nişan yüzüğünün birkaç bin dolar değerinde olabileceğini düşünüyor ve alyanslardaki altının değeri ne kadarsa."

"Birkaç yüz dolardan fazla değil," dedi Del.

Shaffer, "Evet, ama hazine avcıları. Hazine avcılarına bakıyorduk ve gecenin bir yarısı elmas ve altın aramak için bunu çıkaran adam ... bu bir hazine avcısı değilse nedir?"

- - -

CENAZE EVİ OPERATÖRLERİ kardeşti ve birbirlerine benziyorlardı.

Birinin zayıf, diğerinin şişman olması dışında neredeyse birbirinin aynısıydılar. Şişman olan Leon, "Bunu pek sık görmezsiniz - değerli eşyaları tabuta koymak. Çoğu zaman, örneğin bir ölü yakma töreninde, yakınları sevdikleri kişinin cesedinden çıkan altınları isterler. dişler. Çoğu insan oldukça pratiktir: parayı gömmezler."

"Mezar soyulduysa, soyguncular mücevherlerden haberdar olmalı," dedi Lucas.

"Mecburdum," dedi Joe Murphy. "Burada kimsenin farkına varmadan bir mezar soymak mümkün olabilir, ama etrafta dolaşp mezar kazamazsın.

bir sürü var. Akıllarında belirli bir mezar varmış." Hepsi düz, rüzgârlı mezarlığın etrafına baktı. Ham toprak görünen sadece iki mezar daha vardı; geniş çaplı bir kazı, mezarların bir başparmak gibi göze çarpıyordu.

Tanıştırılmamış olan delikteki adam, "Anahtarı ver," dedi ve Joe Murphy ona ince bir krank, dik açılı bir sapı olan uzun bir metal sap uzattı. Murphy, "Dört mandal ..." dedi.

"Buldum," dedi adam. Mezarı kazarken, tabutun kapağını açarken ayakta durabileceği küçük bir platform kesmişti. Tabutun anahtarıyla mandalları açtı ve Lucas kapağı açarken gözlerini kaçırdı: Bütün bu işlem, gömülü cesetlerle uğraşmak onu rahatsız ediyordu.

Shaffer, "Pekâlâ, işte oldu," dediğinde arkasına baktı.

Ceset tabutun içindeydi, küçülmüş olsa da hâlâ korunuyordu. Başı yoktu ve kadının göbeğinin üzerinde çaprazlama durduğu anlaşılan elleri ters çevrilmişti. Elleri boştu.

"Mücevherleri ve kafayı almış," dedi Shaffer. "Hem soyguncu hem de tuhaf."

"Kadının altın dolguları olması muhtemel," dedi Leon.

Lucas kardeşlere baktı ve "Buralarda başka mezar soygunları hakkında bilginiz var mı?" diye sordu.

Joe, "Yıllar önce... Bayan Mead gömüldükten kısa bir süre sonra, yani aynı grup olabilir. Şurada bazı mezarlar vardı.

Kutsal Meleklerle girilmiş, bazı ceset parçaları alınmış." Leon,

"Holbein'da da aynı saatlerde bir ya da iki tane," dedi.

Shaffer sordu, "Holy Angels nerede? Kaç yıl? Kafatasları?"

"Owatonna'da. Evet, kafatasları, sanırım. Belki parmaklar. Bu," - ağabeyine baktı- "yüzyılın başlarında olmalı?"

Kardeşi başını salladı. "Ondan sonra. Hatırlayın, o çocuk Irak'tan döndüğünde bir hırsızlık olayı görmüştük. İlk dönen, savaşın başlangıcına yakın bir zamanda olmalı."

Joe parmaklarını şıklattı ve "Ah, doğru. Haklısın." "Şüpheli var mı?" Del sordu.

"Benim duyduğum kadarıyla yok," dedi Leon. "Ben de duyardım. Hiç kimse yakalanmadı. Birkaç hırsızlık olayı oldu, hepsi de

Sonra durdular ve bir daha da olmadı. Soyguncular riskin aldıkları ödüle değmeyeceğini anlamış olabilirler."

"Peki ya diğerleri?" Shaffer sordu. "Holbein'inkiler." Leon omuz silkti.

"Onları bilmiyorum. Sadece duydum.

Muhtemelen Holbein'daki Doncaster'a sormalısın." "Holbein cenaze evi mi?"

"Evet." Leon başını salladı.

"Tamam." Shaffer mezara baktı ve "Tabutu çekmemiz gerekecek. Onu korumak için kapatıp kilitlemek ve sonra da olay yeri inceleme ekiplerinin üzerinde çalışabilmesi için dışarı çıkarmak isteyeceğiz. İçinde hala parmak izleri olabilir, bu yüzden dikkatli olmalısınız. Siz çocuklar Bu mu?"

Leon Murphy başını salladı.

"Yapabiliriz." "Hepsi çok tuhaf," dedi Joe.

Shaffer, "Beni diğerlerine götürecek birine ihtiyacım var... ne diyorsunuz onlara? Sepulchers? Onlar küçük taş kulübelere benzeyen şeyler, değil mi?"

"Doğru," dedi Leon.

"İçlerine bakmak istiyorum... onları hissetmek istiyorum."

"Seni oraya götürebiliriz. Şimdi mi gitmek istiyorsun?"

"Evet," dedi Shaffer. "Mead'in cenazesiyle ilgili elinizde olan her şeye bakmak istiyorum... isimler, ödemeyi yapan kişiler, çiçekler, her neyse. Orada kimlerin olduğunu bilmek istiyorum."

Joe, "Bunu ofiste araştırabiliriz, bir kısmı hâlâ bizde," dedi. "Onlar Katolikti ve bu bir Katolik cenazesiydi.

...

"Öyleydi," dedi Leon.

". . muhtemelen töreni yöneten rahibi bulabilirsin, sana yardımcı olabilir."

"Hepsine ihtiyacım var," dedi Shaffer.

SHAFFER neredeyse heyecandan titriyordu. Arabalara dönerken Lucas'a, "Bu ilk sağlam ipucumuz. Katil biliyordu.

Meads'e. Mecburdum. Muhtemelen cenazedeydi. Roger Mead'e geri dönüp, Bayan Mead'in kocasına ulaşmaya çalışacağız. Ben hemen cenaze üzerinde çalışmaya başlayacağım. Bir fikrin var mı?"

"Bunlar en iyileri gibi görünüyor," dedi Lucas. "Bazı polisler daha önceki mezar soygunlarında çalışmak zorundaydı. Belki onların da bazı fikirleri vardır.

Kimseyi tutuklamamış olsalar bile, şüpheliler hakkında. Del ve ben her kimse onunla konuşabiliriz."

"Öyle yapın. Bizi bilgilendirmeyi unutma," dedi Shaffer. "Tanrı beni korusun, bu bir şey."

- - -

YOLUN ARKASINDA Del, "Shaffer'ı hiç bu kadar gergin gördüğümü sanmıyorum," dedi.

Lucas, "Zor bir aydan sonra adamın kokusunu aldı," dedi. "Bu her zaman iyidir."

"Kokusunu alıyorum," dedi Del. "Evet, öyle."

- - -

LUCAS arabadan arandı ve Steele County şerifinin ofisinden Owatonna polis departmanına aktarıldı.

Ralph Bellman adında bir dedektif çavuşla konuşmuş.

"O hırsızlık olaylarını hatırlıyorum. Oldukça ürkütücüydü," dedi Bellman. "Bir bakayım..." Bilgisayar tuşlarına vurduğunu duyabiliyorlardı ve sonra şöyle dedi: "Tamam, anladım. Hiç tutuklama yapmadık.

Bazı çocuklarla konuştuk, belki bir tür Harry Potter olayıdır diye düşündük. Konuştuğumuz çocukların bu konuda bir şey bildiğini sanmıyorum, o yüzden elimiz boş döndü. Elimizde bir sürü rapor var, onları alabilirsiniz ama pek bir şey söylemiyorlar."

"Yine de bir göz atmak isterim," dedi Lucas. "On dakika içinde orada oluruz."

BELLMAN HAKLI ÇIKTI: Fazla bir şey yoktu. Üç mezara girilmiş ve içlerine gömülen kadın cesetlerinin başları çalınmıştı; toplam dört baş. Kadın cesetlerinden ikisinin yüzük parmakları eksikti. Dört erkek cesedinden üçüne dokunulmamıştı; dördüncüsünün ise bir yüzük parmağı eksikti.

"Bu yerlerden ikisi gerçekten çok eskidi - yüz yıl öncesine dayanıyordu. yıl," dedi Bellman. İri yarı, neşeli bir adamdı, saçları dökülmüştü ve uzun soluk bir yüzü vardı. "Diğeri kırklı yıllardan kalma. Bizce Muhtemelen kayıp parmaklar, cesetlerin çalınan bazı mücevherler. Bu bize çocuk olmadığını düşündürdü ama kayıp kafalar çocuk olabileceğini düşündürdü. Bilirsiniz işte, Gece yarısı ayinleri falan."

"Sadece üç kişi mi vardı?" Lucas sordu. "Bu şeylerden sadece üç tane vardı ve hepsine mi girdiler?"

"Doğru. Sanırım artık pek kullanılmıyorlar," dedi Bellman. "Daha çok eski zamanlardan kalma bir şey."

"Raporların çıktılarını alabilir miyiz?" Del sordu.

"Hemen geliyor," dedi Bellman. "Bunu yapanın Kara Delik katili olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bir şey olduğunu umuyoruz," dedi Lucas. Bellman'a Demont'taki mezardan ve kayıp kafatasından bahsetmişlerdi. "Biz de biraz Buradaki üç mezarı yukarıdaki mezara bağlayabileceğimizi umuyordum."

Bellman sandalyesinde geriye doğru tekmeledi, alını kırıttı. "Mead," dedi. "Etrafta onlardan birkaç tane var ama sizin Bayan Mead ile akraba olup olmadıklarını bilmiyorum. Bu mezarlarda yatan insanlar Bayan Mead'den uzun zaman önce. Sanırım bağlantı muhtemelen değerli eşyalar. Belki de Bayan Mead'i kazıp çıkardıklarında bir şeyler elde ettiler ama bütün işi yapmak istemediler ve mezarlar kolay hedefler gibi göründü. Eğer öyleyse... bağlantı hiçbir yere gitmez."

"Ancak soyguncuların kimin varlıklı olduğunu bilmeleri gerekirdi. Değerli eşyaları gömmek için yeterli," dedi Del. "Bunu bilmek için buralı olman gerekir."

"Ya da mezarlara sahip olacak kadar varlıklı," dedi Lucas. "Bu şeyler ucuz olamaz. En azından sadece bir mezarın toprağa gömülmüş biri. Bunu mezarlığın yanından geçerek de anlayabilirsiniz."

Del, "Tamam. Ama Bayan Mead'i ve elindeki yüzükleri biliyor olmalılar. Shaffer'ın ne aldığını merak ediyor musun?"

4

S Haffer, Kara Delik cinayetlerini çözenin eşiğinde olduğunu düşünüyordu. Bu fikir aklına Owatonna'daki Holy Angels mezarlığındaki kabirlerden birinin önünde dururken geldi. O diğer ikisine geri dönerek bunu doğruladı. Bu konuda konuşmak istemiyordu, çünkü kulağa çok kolay geliyordu. Muhtemelen aptalca bile. Durum böyle olursa, Davenport ya da Capslock'un bu konuda dedikodu yapmasına gerek yoktu.

Murphy'lere veda edip kuzeye ve doğuya, Holbein'a doğru yola çıktı. Kasabaya henüz girmişti ki genç bir kadın gördü. çocuklarını bir minibüse bindiriyordu. Adam yavaşladı, camını indirdi ve "Ben Suçluları Yakalama Bürosu'nda çalışan bir polis memuruyum. Bana mezarlığı gösterebilir misiniz?"

"Elbette," dedi kadın. Caddenin aşağısını işaret etti ve "Bu caddeden dört blok kadar aşağı inin, ışıklardan bir blok sonra 19 numaralı sapağı göreceksiniz. Oradan biraz ilerleyin. Zumbro nehri üzerindeki bir köprüden geçeceksiniz ve mezarlık hemen solunuzda kalacak."

"Teşekkür ederim," dedi Shaffer.

Mezarlık, Zumbro'nun Doğu Çatalının üzerinde yüksek bir yerdeydi; bu noktada, barajın ve balık tutma yerinin aşağısında bir dereden fazlası yoktu. Mezarlık Kutsal Melekler'den daha küçük ama Demont'takinden daha büyüktü. Her ikisi de yaşlılıktan lekelenmiş gri kireç taşından yapılmış iki mezar vardı, ikisinin de demir kapıları vardı, ikisi de bilek yüksekliğinde otlar ve yabani otlarla çevriliydi. İlkinde durakladı ve en az ilki kadar eski olan ikincisine geçti.

Owatonna'da gördüklerini doğruluyorlardı.

"Ha," dedi ama midesinde bir sıkışma vardı. Owatonna'da Çok sayıda zor dava vardı ve bu gerginlik hiç de yabancı değildi: Bir şeylerin peşindeydi.

Mezarlıktan çıkarken karısından bir telefon aldı: "Maç için zamanında evde olacak mısın?" diye sordu.

"Muhtemelen ilk birkaç vuruş için değil. Burada bir işim var. Onu alsan iyi olur, ben de mümkün olduğunca çabuk gelmeye çalışırım."

"Bir işin mi var?"

"Belki. İnce ama belki," dedi Shaffer.

- - -

Holbein'a GERİ DÖNDÜ, cenaze evini buldu ve iki yıl önce, ömrünün yarısından sonra

Teksas. Mezar soygunları sırasında buralarda değildi ve bunları kimin bilebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Arabaya dönüp polis merkezine gitti ama evde kimse yoktu. Soruşturmanın başlarında, genellikle aynı anda sadece iki memurun çalıştığını öğrenmişti ve onlar da zamanlarının çoğunu devriye gezerek geçiriyorlardı. Birisi onları aramak istediğinde, Belediye Binası'na gidiyorlardı, ancak Belediye Binası zaten kapalıydı. Acil bir durumda onlara Goodhue'dan ulaşılabilirdi. Ama bu tam olarak acil bir durum değildi.

Shaffer acıkmıştı. Kahvaltıdan beri bir şey yememişti, bu yüzden arabayla Sperry's adlı süpermarkete gitti, park etti, içeri girdi ve bir dakika etrafına baktıktan sonra suçluluk duygusuyla birkaç tane jöle dolu bismarck aldı. Onları çantadan çıkardı ve çantayı kapının dışındaki çöp kutusuna attı. Kamyona döndüğünde, sol eliyle bir bismarck yerken bir yandan da elindeki kâğıda birkaç not aldı Defer. Sayfaya toplu iğne başı büyüklüğünde bir damla vişne dolgusu damlatmayı başardı, nadir bir kötü *kelime* söyledi - kahretsin *beni* - küçük parmağını yaladı ve sildi.

Defteri bir kenara koyduktan sonra kamyonu oturup ikinci bismarck'ı yedi ve bir noktada tepedeki Hardware Hank mağazasına baktığını fark etti.

Başka bir fikir. Kamyonu çalıştırdı, tepeden dükkâna doğru sürdü, park etti, girişe gitti ve kilitli olduğunu gördü. Saatine baktı: altıyı on geçiyordu. Vitrindeki bir tabelada yazlık dükkân saatlerinin 7'den 6'ya kadar olduğu yazıyordu. Bir çiftlik kasabası için alışılmadık derecede erken bir kapanış.

düşündü. Ama o da Lucas gibi şehirli bir çocuktü ve bundan emin değildi.

"Kapalı" tabelasının altında el yazısıyla yazılmış başka bir tabela vardı: "Acil durumlarda Roger Axel'i arayın." Bunun altında bir telefon numarası ve bir adres vardı. Adres üzerinde bir ev numarası vardı. Shaffer kapıdan arkasını döndü ve yürüdü. caddeye geri döndü. Ana Cadde tepenin aşağısındaydı; Birinci Cadde ise yokuşun elli metre yukarısındaydı.

Yukarı doğru yürüdü ve en yakın evin numarasına baktı: Axel bir sonraki blokta oturuyordu. Shaffer o tarafa gitti, gölgeler kaldırımlarda uzamaya başlamıştı. Olası bir saldırının enerjisini hissediyordu. çözüm: ince, ama belki bir şey.

- - -

ROGER AXEL, Horn'la her zamanki iş çıkışı içkisini yudumlarken kapı çalındı, metalik bir *rap-rap-rap*

at nalı tokmağı. Yerlilerin ona verdiği isimle R-A, yarı yolda durakladı. Mutfakla oturma odası arasında, elinde burbon, "Bu da kim ola ki?" dedi.

"Öğrenmek için iyi bir yol," dedi Horn.

Saat altıyı çoktan geçmişti. R-A bardağı yere bırakıp kapıya gitti, perdeyi kenara çekti ve tanımadığı kumral bir adama baktı. Adam, "Merhaba?" dedi ve hoş görünüyordu.

R-A kapıyı açtı ve "Evet?" dedi. Siz kimsiniz?" diye sordu.

Adam ona bir kimlik gösterdi ve "Benim adım Shaffer, Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu'ndan bir ajanım. Sizinle biraz konuşabilir miyiz?"

"Konu nedir?" R-A kapıdan geçip ön verandaya adım atarak sordu. R-A ufak tefek bir adamdı, yumuşak bir göbeği vardı ama omuzları ve kolları bir bench-liftçininki kadar sertti. Sıkı bir içicinin kırmızı burnuna ve çıkık gözlerinin etrafında gevşek, grenli bir cilde sahipti. Ufak tefekti. Saçları dökülmüş, ince sarı saçları çilli kafa derisinin üzerine dökülmüştü; parmakları nikotin lekesi içindeydi.

Shaffer, "Tuhaf bir sorunun cevabını arıyorum ve bana yardımcı olabileceğinizi düşündüm," dedi.

Soruyu sordu ve R-A kaşlarını çatarak, "Hmm. Bunu biraz düşünmem gerek. İçeri gel."

Kapıyı arkasından açık bıraktı ve Shaffer içeri girdi. R-A, "Şu kapıyı kapatır mısın? Sineklerimiz var. Ben de Horn'la kendime viski ve buz alıyordum. Sen de ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. . ." Shaffer oturma odasına girdi ve duvarlara baktı: tavan yüksekti, on bir ya da on iki ayak, ve etrafı doldurulmuş kafalarla çevriliydi: geyik, antilop, birkaç ayı, bir dağ koyunu, geyik boynuzları, geyik kafası hariç.

Shaffer odanın içine doğru bir adım daha attı ve kafasının arkasında, ancak bilinç düzeyinde, *Kelle Avcısı* diye düşündü. Sonra da tekerlekli sandalyedeki figürü fark etti. Horn ona doğru bakıyordu ve Shaffer, "Bu da ne?" diye bağırdı.

R-A kitap rafından bir 45'lik almış ve onu kilitli bir şekilde saklamıştı. Emniyeti kapattı ve Shaffer'ı sırtından vurdu, kalbine doğru. Küçük odada patlama sağır ediciydi; ama onlarla en yakınları arasındaki tüm duvarlar ve raflar Komşular, R-A neredeyse paçayı kurtaracağından emindi.

Shaffer, 45'lik merminin omuriliğini kesmesi ve kalbini patlatması sonucu ayakta ölmüştür. Hiçbir zaman Bilinçli bir düşünce daha, ama yarım adım öne çıkıp yavaş bir pirouette yaptı ve yere çöktü, sonra da dümdüz oldu.

R-A 45'liği kitap rafına, *L.L. Bean Game & Fish Cookbook* ve Bill Gardner'ın *Time on the Water* kitaplarının arasına geri koydu ve Shaffer'ın beyni ölürken hâlâ titreyen ve sarsılan bedenine baktı. R-A bu olaya aşinaydı.

Dikkate alınması gereken bir kan vardı. "Lanet olası kan zemindeki çatlaklara bulaşacak ve hemen temizlemezsek cennete kadar kokacak," dedi R-A

Horn'a söyledi.

Horn, "Plastik çöp torbası," diye önerdi.

R-A aceleyle mutfağa gitti, bir torba aldı, yere serdi ve Shaffer'ın cesedini torbanın üzerine koydu. Ceset bir çuval kadar gevşekti. Jöle; altında bir kan gölü vardı ve Shaffer'ın gömleğinde kocaman bir leke bırakmıştı. Meşe döşeli zemine daha fazla kan sızıyordu ve Shaffer aceleyle mutfağa gidip kâğıt havlu ve bir şişe ovma köpüğü aldı ve temizledi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu bu iş bittiğinde. Shaffer gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Horn, "Ben olsam o kâğıt havluları senin çöp kutuna atmazdım, orası kesin," dedi. Büzüşmüş, esmer, yaşlı bir adamdı.

"En iyisi onları yakmak."

"Cesetten kurtulmam gerek. Eğer bulabilirsem arabasını kullanabilirim," dedi Horn.

"Anahtarlarına bak," dedi Horn. "Eğer şu uzaktan açma şeylerinden biri varsa, bip sesi çıkaracak ve ışıkları yanıp sönecektir."

"İyi fikir," dedi R-A. Sanki o anda anahtarları arayacakmış gibi eğildi, ama Horn tersledi: "Dur. Seni geri zekâlı. DNA hakkında yüz saat okumadın mı sen? Eldiven kullan. Uzaktan kumandayla arabanın farlarını yakıp sonra da

hemen oraya. Karanlık çökene kadar bekleyin."

R-A, "Tamam." dedi. Sokağa baktı. Hiçbir şey yoktu. Evin önüne park etmiş yabancı arabalar. Ama yakınlarda bir yerde olmalı diye düşündü. Belki de dükkândadır. "Başka ne olabilir?"

"Kurşun muhtemelen içinden geçip şöminenin yanında bir yere isabet etmiş. Deliği bulup yamamak isteyebilirsiniz."

"Evet. Konuşmaya devam et."

"Kasaba cesedi burada bırakmak için çok küçük. Ben olsam başka bir yere taşırdım. Zumbrota, belki."

"Evet ama buraya nasıl döneceğim? Kimse fark etmeden?"

"Koşarak mı? Yürümek mi?"

"Bu sekiz mil eder," dedi R-A.

"Az önce bir polis memurunu vurdun. Bunun için şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu hapis yatacaksın, seni kızlarla hiçbir zaman ilişkilendiremeseler bile, ki

olur," dedi Horn. "Sekiz mil yürümek söz konusu değil mi? Ne kadar sürer, belki üç saat?"

"Hmm . . . Bunu düşüneneğim," dedi R-A cesede bakarak. Çok fazla sigara ve içki içen bir adama göre oldukça formda olduğunu düşündü. Üç saat imkânsız değildi; geyik mevsiminde o kadar yolu daha engebeli bir zeminde yürümüştü. "Bu arada... içkiyi nerede bıraktım?"

- - -

JUNE SHAFFER saat on birde Lucas'ı arayıp, "Bob'dan haber aldın mı?" diye sordu.

"Hayır. Demont'tan ayrıldığımızdan beri onu görmedim," dedi Lucas. Çalışma odasında oturmuş, "*Ne Kadar Yeterli?*" adlı kitabı okuyordu. Yeterli olduğuna çoktan karar vermişti. "Onu son gördüğümde Owatonna'daki bir mezarlığa gidiyordu."

"Gerçekten endişelenmeye başlıyorum," dedi. "Beni aramadı. Beni aramadı."

Akşam yemeğini kaçıracağını ama en azından Todd'un maçının bir kısmında burada olacağını söyledi. Gelemedi ve cep telefonu kapalı, beni telesekretere yönlendirdi. Mesaj bıraktım ama aramadı."

"Sana ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Lucas. "Onu son gördüğümde yanında cenaze evinden birkaç adam vardı. Onları arayabilirim."

"Arayabilir misin? Bu gerçekten onun yapacağı bir şey değil ve deli bir adamı araştırıyor. Ve bana söylediği son şey de, onun bir yere varmak."

"Öyle mi? Tamam, bir kontrol edeyim."

- - -

LUCAS JOE MURPHY'yi aradı, o da Shaffer'ı en son Holy Angels mezarlığından çıkarken gördüğünü söyledi. "Ne olduğunu bilmiyorum ama Dışarıdaki mezarlara baktı ve birdenbire

Acele et. Bir şey hakkında yoğun görünüyordu. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Siz yanındayken hiç telefon görüşmesi yaptı mı?"

"Hmm. Eve ilk geldiğimizde cep telefonu ile konuşuyordu. mezarlığa gitti ve kamyonetinden indi. Ne dediğini duymadım."

Murphy'nin elinde başka bir şey yoktu; Shaffer üç mezara da bakmış, mezarların arasında bir ileri bir geri yürümüş, sonra da canına tak etmiş ve aceleyle arabasına dönmüştü.

"Ne aradı ne de geri geldi," dedi Murphy. "Peki nereye gittiğini bilmiyor musunuz?"

"Hayır, ama Holbein'daki mezarlar hakkında sorular sordu. Oradaki hırsızlık olaylarını. O tarafa doğru gidiyor olabilirdi."

- - -

LUCAS Murphy ile işini bitirdiğinde, Owatonna'dan gelen dedektif çavuşu Bellman'ı uyandırdı ve Shaffer'ın uğrayıp uğramadığını sordu. Görmemişti. "Uğrasaydı onu görürdüm, patron tamamen gitmişti. Şehirlere kadar olan gün ve herhangi bir soruşturma soruşturması bana gelirdi. Onu kaybettin mi yoksa?"

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "O kaybolacak bir adam değil. Dünyada kaybolacak en son adam o."

"Ne tür bir araba kullanıyor? Burada bir düzine otel var, park yerlerine bakmaları için birkaç araba gönderebilirim."

"Bu iyi olur. Sanırım Holbein Goodhue County'de, belki onları da arayabilirsin?"

"Sorun değil."

"Araba için karısını arayayım." Shaffer'ın mavi bir SUV kullandığını hatırlıyordu ama tam olarak ne tür bir araç olduğunu fark etmemişti.

June Shaffer'ı aradı ve kadın hemen telefonu açtı. Shaffer aramamıştı. Arabası bir yıllık bir Chevy Equinox'tu ve kadın bir dosyada arabanın ruhsatını bulup ona etiket numarasını verdi. "Hangi telefon hizmetini kullandığını biliyor musunuz? AT&T MI? Verizon mu?"

"Verizon," dedi. "Ve bir çeşit kayıp telefon servisi varmış."

"Size geri döneceğim," dedi Lucas. Bellman'ı tekrar aradı ve Shaffer'ın cipiyle ilgili bilgileri aktardı.

"Yaşlı kadınla sorun mu yaşıyor?" Bellman sordu. "Şehir dışında değil mi?"

"Hayır. Hayır, sanmıyorum," dedi Lucas. "Endişelenmemin bir nedeni de bu."

- - -

LUCAS'IN EVLAT EDİNDİĞİ KIZI Letty, elinde bir şişe kırmızı vitaminli su ve bir kitapla çalışma odasına girdi. İnce yapılı, atletik bir kızdı ve Lucas'ın fark ettiği kadarıyla lisedeki sporcular ona hayrandı, o da onlara hayrandı. Endişelenecek daha fazla şey

...

"Davenport ailesinin bir arması olduğunu biliyor muydun?" diye sordu.

"Harika," dedi adam.

"Ne oldu?" diye sordu, *ses tonunu* yükselterek.

"Ah ... adamı bulamıyorum. Saatler önce evde olmalıydı," dedi Lucas.

"Del mi?"

"Hayır, hayır. Shaffer."

Letty, Shaffer da dahil olmak üzere Lucas'ın birlikte çalıştığı insanların çoğunu tanıyordu. "Kara Delik davasının baş sorumlusu o."

"Belki bu öğleden sonra bir ara verebiliriz," dedi Lucas. "Owatonna civarındaydık. Bir daha geri dönmedi."

"Polisleri aradınız mı?"

"Evet, motelleri kontrol ediyorlar," dedi. "Bir arama yapmam lazım."

BCA nöbetçi memurunu aradı, Shaffer'dan bahsetti ve ardından, "Yanında bir iPhone varmış, karısı da bir tür kayıp telefon işlevi var. Apple yetkilileriyle temasa geçip etkinleştirip etkinleştiremeyeceklerini öğrenin. Bunu yaparken Verizon'u da ara. O Belki yerini tespit edebilirler."

Nöbetçi memur Shaffer'ın cep telefonu numarasını verdi: "Nerede olduğunu öğrenir öğrenmez beni arayın."

- - -

BELLMAN bir saat sonra geri aradı ve Owatonna polislerinin bütün motelleri, barları ve ana caddeleri kontrol etmiş ve birkaç Chevy Equinox bulmuş ama Shaffer'inkini bulamamıştı. "Şerif departmanını aradım ve devriyedekilerle konuşmalarını, gözlerini dört açmalarını söyledim. Goodhue da aynısını yapıyor."

Lucas haberi, paniğe kapılmaya başlayan June Shaffer'a ilette. "Korkunç bir şey oldu," dedi.

Lucas, "Bunu düşünmek için çok erken. Oraya kendim gidip birkaç kişiyi uyandıracağım. Eğer ararsa, bana cep telefonumdan ulaşabilirsin."

- - -

LUCAS'IN EŞİ Weather çoktan yatmıştı. O bir cerrahı ve sabah kesecekti. Onu uyandırdı ve "Dışarı çıkmam lazım." dedi. Ona kısa bir açıklama yaptı ve kadın doğrulup şöyle dedi, "Tanrım, umarım bir şey olmamıştır."

Lucas aşağı indi ve Del'i aradı. "Ne yapıyorsun? Yatakta mısın?"

"Hayır, North Oaks'tayım. Karavanı erkenden geri aldılar ve silahları yüklüyorlar. ATF'den Stuckney ile birlikteyim. Ne var? Ne oldu?"

Lucas ona kısaca anlatınca Del, "Üzgünüm dostum ama buralarda oldukça meşgulüz," dedi.

"Sorun değil, sen devam et, ben her şeyden çok bir arkadaş arıyordum," dedi Lucas. Telefonu kapattı ve ceketini giydi.

Letty çalışma odasının yakınında oyalanıyordu ve şimdi, "Gidebilir miyim?" diye sordu.

"Bütün gece burada kalabilirim," dedi Lucas.

"Sorun değil. Yarın hiçbir şey yapmayacağım. Eğer uykun gelirse arabayı sürmene yardım edebilirim."

"Ceket getir," dedi.

- - -

Steele County santralinden bir telefon aldığında, Şehirlerin güneyinde I-35 üzerindeydiler, Faribault kasabasına yaklaşıyorlardı: "Ajan Davenport?"

"Evet. Ne var ne yok?" Aramayı arabanın hoparlöründen dinliyordu.

"Şey, oldukça kötü haberlerimiz var. Görevli memurunuz bize Shaffer'ın telefonundan genel bir konum verdi. Zumbrota'da, Goodhue County'de. Bir Goodhue şerif yardımcısına haber verdik. Onlar da arabayı bulmuş ve içinde bir ceset varmış. Şerif yardımcısı kurbanın öldüğünden emin olmak için kapıyı açtı ve sonra geri çekildi, çünkü olay yerini dağıtmak istemiyor. Kurban vurularak öldürülmüş."

"Ah, Tanrım, ah, lanet olsun," dedi Lucas. "Oraya nasıl gidebilirim?"

- - -

Eyaletler arası yolun doğusunda, I-35 sapağından yarım saat uzaklıktaki Zumbrota'ya giderken Lucas, Rose Marie Roux'yu yatağından silkeledi. "Shaffer olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Hayır, ama muhtemelen öyledir. Birinin gitmesini sağlamalıyız. June Shaffer'a haber ver." Lucas otuz altı dakika içinde Zumbrota'da olacağını öngören navigasyon sistemine baktı. Navigasyon sistemi sireni ve ışıkları olduğunu bilmiyordu. "Yarım saat içinde orada olacağım. O zaman teyit ederim."

"Tanrım, Lucas, Kara Delik katilini buldu mu?" "Bulmuş olmalı. Bulmuş olmalı," dedi Lucas.

"Nasıl?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Lucas. Ona o günün erken saatlerindeki moladan ve ne kadar ince olduğundan bahsetti.

"O olduğundan emin olduğunda beni ara," dedi Roux. "İnsanları yataklarından atmaya başlayacağım."

- - -

Gecenin içinde, kırsal bir otoyolda hızla koşuyorlardı, sıcak yolun üzerinde kaynaşan sivrisinek toplarının yanından geçiyorlardı, ateş böceklerinin yanından geçiyorlardı.

Lucas bir kez Letty'ye baktı ve onun gergin, hevesli yüzünün yolun geçmesini, oraya varmayı dilediğini gördü.

Kahretsin, bu işi çok seviyor, diye düşündü. Öyle ya da böyle polis olacak.

Başka bir şey yapmasını tercih ederdi. West Point'e başvurmaktan bile söz etmişti ve o da isteksizce, onun gibi eğilimleri olan biri için bunun . . kötü bir fikir olmayacağını kabul etmişti.

Şimdi tekrar kızın yüzüne bakınca, bunun korkunç bir fikir olacağını düşündü. Onun da aynı günlük telaşa ihtiyacı vardı. O da belinde bir silah ve avlayacak birine ihtiyacı vardı.

- - -

Otoyol 52'yi Zumbrota'ya kadar takip ettiler, sonra bir polisten cep telefonu ile yol tarifi alarak kasabanın içinden geçtiler.

Main'den kuzeye, Zumbro'nun Kuzey Çatalını geçip Pearl'den sola, Sonra da iki tarafı yirmi beş ayak yüksekliğinde çardaklarla korunan uzun bir şeritten aşağı indiler. Şeride sapar sapmaz, yarım düzine polis arabasının yanıp sönen ışıklarını ve çeşitli polis araçlarını gördüler. sivil sedanlar ve SUV'lar. Arabayı durdurduklarında yirmi erkek ve birkaç kadının yüzü onlara doğru döndü.

"Ne yapacağını biliyorsun," dedi Lucas Letty'ye.

"Kibar ol ve koca ağzımı kapalı tut," dedi Letty.

"Daha iyi ifade edemezdim," dedi Lucas. Arabadan indiklerinde bir polis yanlarına geldi ve Lucas kimliğini gösterdi. "BCA. Adamımı yakaladınız mı?"

Polis, "Umarım değildir. Bu taraftan gelin." Letty'ye baktı ama bir şey söylemedi.

Polis arabalarının arasında yürüdüler ve devam etmekte olan konuşmayı kestiler. Equinox bir mezarlık yolundaydı.

Son uzun çardak ağacının sağında. Mezarlık caddenin her iki tarafına doğru uzanıyordu ve araba kümelerinden yansıyan ışıktaydı.

büyük ağaçların ağır gölgeliklerini ve özenle budanmış çimenlerin üzerine serpiştirilmiş soluk mezar taşlarını görebiliyordu.

Sivil giyimli, uzun boylu, sarışın bir kadın, Katrin Mattsson.

Lucas'ın Kara Delik'te tanıştığı Goodhue County müfettişi

-Equinox'un arka çeyrek panelinde üniformalı birkaç polisle konuşuyordu. Mavi kot pantolon ve mektup ceketini giyen Mattsson, Lucas ve Letty gelince konuşmayı kesti. "Davenport."

"Evet. Arabada mı?"

Mattsson cevap vermek yerine Letty'ye döndü: "Siz kimsiniz?"

"Kızım," dedi Lucas. "O iyi, daha önce de gelmişti."

Mattsson başını salladı: "Öyle diyorsan öyledir, ama bakması mutsuz edici bir şey." Lucas'a, "Bu o. Bob."

- - -

LUCAS VE LETTY, Equinox'a doğru adım attılar ve bir

Arka cam indirilmişti. Shaffer arka koltukta yüzüstü yatıyordu. Spor

ceketinin önü açıktı ve kocaman bir

Gömleğindeki kan lekesi. Polislerin LED'lerinin soluk ışığında

El fenerleri, gözleri tamamen açık ve kirli griydi. Şaşırılmış görünmüyordu: sadece ölü görünüyordu.

Letty, "Bir kez vuruldu," dedi.

Lucas cesedi gördüğünde hâlâ tepki veriyordu: bir arkadaş değil, yıllardır tanıdığı bir iş arkadaşı. Cildinde tüylerini diken diken eden bir his belirdi, tıpkı tüylerinin diken diken olması gibi ama daha sıkı, daha gergin bir his. Birkaç saniye sonra Letty'nin yorumunu yakaladı ve "Emin misin?" diye sordu.

"Doktor söylemeden olmaz ama gömleğinde sadece bir büzüşme görebiliyorsun ve o da kan lekesinin tam ortasında. Görünüşe bakılırsa sırtından delikli bir silahla vurulmuş. Bunun gibi çok yara gördüm," dedi. "Tam kalbinden vurulmuş. Onu vuran her kimse muhtemelen ateş etmeyi pek bilmiyor, yoksa en az iki kez vururdu."

Lucas arabadan uzaklaştı ve yüzünü ovuşturdu. Arkasına bakmak istemedi ve bakmadı da; onun yerine yan yan Letty'yle konuştu.

hâlâ cesede bakıyordu. "Belki de gürültüyü azaltmaya çalışıyordu," dedi Lucas. "Neredeyse her zaman tek atışla kurtulabilirsin. İki el ateş edersen biri seni aramaya gelebilir."

Kadın yüzünü ona çevirdi: "Bunu bana hiç söylemedin."

"Bilmene hiç gerek yoktu," dedi Lucas.

Mattsson Letty'nin yanındaydı: "Bunun gibi pek çok yara gördüğünü söylemiştin. Nasıl olur da . . . ?"

Letty, "Eskiden kuzeyde bir tuzak hattı işletirdim," dedi. "Rakunları kafalarından vurun, .22'lik içi boş uçlarla. Küçük gir, büyük çık, ne zaman hiç çıkmadılar. Bunun gibi. Ama bu daha büyük bir kurşundu." Lucas'a dönüp, "Senin 45'liğinle kağıtlara ateş ederken açtığı deliklere benziyor."

Lucas alnını ovuşturarak, "Evet, evet," dedi. Analiz için hazır değildi. Mattsson'a şöyle dedi: "Bugün bir şansımız var. Belki de. Sanırım Shaffer katilin peşine düştü ve eline geçen bu oldu."

Mattsson, "Beni aramadı," dedi.

"Kimseyi aramadı," dedi Lucas. "Sanırım gerçekten bir sorgulanabilir bir ipucuydu ve onu bu noktaya getirdi. O akıllı bir adamdı: bu olabilirdi."

"Biliyorum. Geçen ay onunla altı ya da yedi kez konuştum. Üzgünüm," dedi Mattsson.

"Ben de öyle," dedi Lucas. "İyi bir polisti. İyi bir ailesi vardı ve çoğu zaman onunla uğraşırken pislik."

Mattsson, "Peki." dedi. Ve sonra, tekrar, "Özür dilerim."

- - -

R-A, Shaffer'ın cesedi bulunmadan iki saat önce evdeydi. Cinayetin ilk baştaki etkisi geçmişti ve eve doğru yürürken onu daha da soğuttu.

Horn bekliyordu: "Nasıl gitti?"

"Mükemmel," dedi R-A. "Düşünmek için çok zamanım oldu. Biliyor musun? Yakalanmak istemiyorum."

"Bunun üzerinde çalışmamız gerekecek," dedi Horn.

"Yani, *gerçekten* yakalanmak istemiyorum," dedi R-A. "Aklıma zekice bir şey gelmediği sürece, muhtemelen yakalanacağım."

"Birkaç fikrim var ..."

"Bu gece olmaz. Çok yorgunum. Bir ya da beş kadeh içkiye ihtiyacım var," dedi R-A.

"Sana bir sorum var. O polisi -o *erkeği*- öldürmek seni de erekte etti mi?"

"Siktir git," dedi R-A.

"Bana da verdi," dedi Horn. "Sana söylemeliyim, onun ölümünü izlemek hoşuma gitti. Kızlar kadar iyi değildi, çünkü çok hızlıydı. Ama bilirsin, yaşlı Horn kimsenin kalkmadığı kadar kalkardı."

"Ah . . . kapa çenenı." R-A bir içki doldurdu.

O gece, yatakta, R-A'nın aklından tuhaf bir düşünce geçti. Horn bir zamanlar olduğu adamın kötü, alaycı bir kalıntısıydı ama zaman zaman çok yardımcı oluyordu. Şimdi ise bir yük haline gelmiş olabilirdi. Horn için bir arama emri vardı ve yıllardır vardı. Aslında Horn yıllardır dışarı çıkmamıştı, iki kez hariç.

R-A olağanüstü sarhoş olduğunda ve onu gece hızlı bir yuvarlanma için dışarı çıkardığında.

Bu çılgınca ve tehlikeliydi. Eğer biri onları görseydi...

Horn bir çeşit polisti. Polis merkezinde çalışıyordu. departmanında çalışıyordu ve hatta şu anda R-A'nın silah kasasında bulunan 22'lik bir silah taşıyordu. Ayrıca bir sprey kutusu ve bir direğe asılı bir kement taşıyor ve bir kamyon sürüyordu. Ceza kesebiliyordu ama sadece köpeğiniz başıboş dolaşan ya da ehliyeti olmayan.

Horn köpek yakalayıcısıydı.

Ve sadece bir köpek yakalayıcısı değildi. Kokarca temizleyicisi, rakun yakalayıcısı, keseli sıçan küreyicisi, sincap tuzakçısı, ölü hayvan temizleyicisiydi. Polislerin dediği gibi, kaldırımında bir sincap öldürdüyse, Horn'a gidin.

Horn ve R-A bir tüfek poligonunda tanışmışlardı. Horn, R-A ile ilgileniyordu.

R-A ise büyük avlarla ilgileniyordu. İkisi de seksle ilgileniyordu ve ikisi de bunun için para ödemek zorundaydı. Her ikisi de alkolün getirdiği değişik durumlarla ilgileniyordu; her ikisi de alkolikler. İkisinin de başka arkadaşı yoktu.

Arkadaşlıkları dikkatliydi ama bir süre sonra ortak ilgi alanları ortaya çıktı. R-A bir hazine avcısıydı.

terkedilmiş çiftlikteki sarnıç. Mead'in tabutundaki elmasları ve altınları bilen oydu; bunu nalburdaki bir müşteriden duymuştu.

Mezarlara yapılan baskınlar bir şaka ve cesaret işi olarak başlamıştı. Aldıkları küçük ödüller için riskin çok yüksek olduğunu fark edene kadar devam etmişlerdi.

Kadınlarla da böyle başlamıştı. Bir şaka ve cesaret olarak. Bunu yapabileceklerine pek inanmıyorlardı.

Sonra da yaptılar.

Polislerin sandığı gibi 21 kafatası yoktu. Yirmi üç tane vardı ama ilk ikisi Wisconsin'deki ormanın derinliklerinde bir yerde, birkaç santim toprak ve meşe yapraklarının altında çürüyen kemiklerdi.

İlk ikisinden sonra, kadınları almak için bir sistem geliştirmişlerdi. Sistemle gurur duyuyorlardı ve mükemmel çalışıyordu. Geceleri oturup televizyonda beyzbol izliyor ve stratejileri üzerinde çalışıyorlardı.

Kazaya kadar her şey yolunda gitti.

Ta ki beş numaralı kadın, Heather Jorgenson, Horn'un kamyonetinin arka koltuğundan elinde bir bıçakla çıkana kadar.

R-A, Horn'un ince, kemikli boynundaki yara izlerini hâlâ görebiliyordu; isteseydi parmaklarını içine sokabilirdi.

Ama bunu yapmadı.

Horn'un omzuna dokundu ve "Ben yatmaya gidiyorum. Sabah konuşuruz."

Horn, "Fikirlerim var," dedi.

5

W Öldürülen bir polis için pek çok şey yapılması gerekiyordu ama cesedi teşhis ettikten sonra bunların çoğu Lucas'ın işi değildi. Shaffer'ın cinayetiyle sarsılmıştı.

düşünebilirdi. Kamyondaki gruptan uzaklaştı, bir mezar taşının üzerine oturup bir dakika bekledi. Kendinden geçemiyordu.

Shaffer'ın ilk görüntüsünü hatırlayın: eski bir kartpostaldaki ölü bir adamın fotoğrafı gibi sararmış bir görüntü. Gelecekte biri ona böyle bakacak mıydı?

Bir an öylece oturdu, ellerinin topuklarını kalçalarına dayadı, sonra içini çekti ve cebinden cep telefonunu çıkarıp Roux'yu aradı. Shaffer, İkiz Şehirler'in kuzeyinde yaşıyordu ve bildirimin yapılması biraz zaman alacaktı.

Roux ona Shaffer'la ilgili haberleri verdikten sonra, "Lucas, bu işi senin devralman gerekiyor," dedi.

"Hayır, istemiyorum. Bu adamı yakalamam gerek ama bu işte iyi değilim.

Shaffer'ınki gibi büyük bir ekip organize etmek," dedi Lucas. "Ekibi yönetmesi için başka birini bul ama o adamı ben bulacağım. Sana söz veriyorum."

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "Tamam. Anlaşma bu o zaman. Mürettebatı başka biri alıyor ama sen onu buluyorsun. Bu arada Bu arada vaizi Shaffer'ın evine doğru yola çıkardık."

Vaiz bir BCA ajanıydı ve aynı zamanda Bir Baptist için sert bir polis ve yumuşak burunlu bir papaz.

ROUX'la konuştuktan sonra Lucas kendini mezar taşından kaldırdı ve Mattsson, Letty ve diğer polislerin yanına döndü. Dedi ki, "Shaffer'ın karısına hemen haber verilecektir."

Mattsson başını salladı ve "Bu işi sizin olay yeri ekibinize bırakmanın daha iyi olacağını düşündük. Adamımız burada, ama Kara Delik katiliyle olası bir bağlantısı var..."

"Onları buraya getireceğim. Bob'un elinde bir not defteri olmalı. Lucas, "Ceketinin cebinde," dedi. Shaffer'ın onu defalarca çıkardığını görmüştü. "Adamının oraya girip onu çıkarabileceğini düşünüyorsun, bir şey karıştırmadan?"

Mattsson yardımcılardan birine döndü, o da başını sallayarak, "Eşyalarımı alayım," dedi.

Polis olay yeri kitini almaya giderken Lucas nöbetçi memuru aradı ve olay yeri ekibine emir verdi.

"Ne büyük bir felaket," dedi nöbetçi memur. "Evet."

- - -

Polislerin hepsi etrafta durmuş, olay yeri inceleme görevlisinin ameliyat eldivenlerini giymesini ve silahın sapına baktıktan sonra el feneriyle arka kapıyı açtı. Hepsi içeri baktı ama yerde ya da Shaffer'ın cesedinin yanındaki koltukta hiçbir şey yoktu.

Lucas, "Sol taraf," dedi.

Şerif yardımcısı olabildiğince dikkatli hareket ederek parmaklarını Shaffer'ın ceketinin yakasının altından geçirdi, ceketini kaldırdı ve diğer eliyle turuncu kaplı defteri Shaffer'ın iç cebinden çıkardı. "Poşete koyacağım. Çantanın içinden bakabiliriz," dedi.

Defteri arabasına götürürken Lucas'ın cep telefonu çaldı. Cebinden çıkardı ve ekrana baktı:

Shaffer'ın karısı arıyordu. Ona henüz haber verilmemişti.

Lucas ekranı Letty'ye gösterdi, o da "Cevap verme," diye geveledi.

"Sanırım açmalıyım," dedi Lucas.

"Hayır, hayır, bırak gitsin, bırak gitsin ..."

Bıraktı; geri arayabilirdi. Telefon çalmayı bıraktığında, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü yanında çocukları dışında kimse olmadığını biliyoruz. Öldüğünü telefonda, yüzlerce mil uzaktaki birinden duymamalı."

"Cevap vermediğimde ..."

"Cevap vermemenin pek çok nedeni olabilir," dedi Letty.

"Telefonu arabada bırakmış olabilirsin. Baba, biri onunla birlikte orada olmalı. İnan bana."

Bir dakika düşündü, sonra "Tamam" dedi ve telefonu kaldırdı.

- - -

SUÇ MAHALLİ YARDIMCISI defteri şeffaf bir plastik torbanın içine koymuştu, Lucas ve Mattsson defteri bir arabanın kaputunun üzerine koyup üzerine eğildiler ve diğer polisler yarım düzine el fenerini defterin üzerine tuttular. Lucas sayfaları çevirdi, poşet yüzünden beceriksizce ama bitirdi.

Demont'taki mezar açılışı ve Owatonna'daki cenaze müdürleriyle yapılan görüşme hakkında kısa notlar vardı. Sonra Shaffer yeni bir sayfaya geçmiş ve sayfanın başına *Holbein*'i yazmıştı.

İsmin altını çizmiş. Bunun altında Robert Gibbons adlı bir adamla yapılan bir röportajdan kısa, yararsız notlar vardı. Lucas

Ama Gibbons, Shaffer'a Holbein'da mezarlıktaki hırsızlık olaylarını bilecek kadar uzun süre kalmadığını söylemişti.

Lucas diğer cenaze müdürlerinden birinin Holbein'daki cenaze evi hakkında söylediği bir şeyi hatırladı ve Mattsson'a, "Emin değilim ama sanırım bu adam orada cenaze müdürü olarak çalışıyor," dedi.

Mattsson omzunun üzerinden yardımcılardan birine seslendi ve ismi kontrol etmesini söyledi.

"Bu kan mı?" Letty sordu.

Holbein sayfasının altındaki pembemsi lekeye baktılar. Defterin başka hiçbir yerinde kan yoktu.

"Olabilir. Kontrol etmeliyim," dedi Lucas. Lekeyi korumak için defteri yavaşça kapattı ve olay yeri inceleme ekibine geri verdi. "Dikkatli ol," dedi. "Olabilirdiğinize çabuk laboratuvarımıza götürmeliyiz. Eğer bu Shaffer'ın kanı değilse ..."

Bir şerif yardımcısı Mattsson'un yanına gelerek, "Şu Gibbons denen adam, düşündüğün gibi Holbein cenaze müdürü," dedi.

Lucas, "Burada ne yaptığımızı anlayalım, sonra da gidip bu adamla konuşalım," dedi. Mattsson başıyla onayladı.

Mackey adında Goodhue County'den bir şerif yardımcısı Zumbrota'da yaşıyordu. O, Mattsson ve diğer birkaç kıdemli ve Zumbrota polis şefi, Lucas ve Letty ile birlikte, Mackey'nin evine gittiler. Kafiyeledeki son araba onlardı ve Letty, Lucas eve gelene kadar cinayet hakkında konuşmayı bırakmadı.

"Bir süre susmak ister misin? Burada zor zamanlar geçiriyorum."

"Tamam" dedi ve sustu.

Mackey'nin karısı onlara kahve yaptı ve buzdolabından sıcak çörekler çıkarıp fırına koydu. Bütün polisler ve Letty mutfak masasının etrafında oturup konuştular cinayet hakkında.

Çok garip bir şey olmadığı takdirde Shaffer'ın katili bulunduğunda konusunda hemfikirler.

"Mezarlığa vardığında hava kararmış olmalıydı," dedi Mattsson.

"Belki de," dedi Letty. "Ama orada öldürülmedi. Biri onu oraya götürdü."

Kaşların kalktığı neredeyse duyuluyordu. Letty devam etti: "Kalbinden bir kez vurulmuş, arkadan ve orada yatıyormuş.

Faceup. Kamyonda vurulmamış.

Her yerde yeterince kan var. Biri onu oraya koymuş olmalı. Sanırım kamyonun dışında, mezarlıkta vurulmuş olabilir.

O zaman neden ağır bir ölüyü kamyonu taşımakla uğraşıp her tarafınızı kana buladınız ve kendi DNA'nızı geride bıraktınız? Onu otların arasına koymak, bir ağacın arkasına sürüklemek ya da uzaklaşmak daha kolay ve güvenli olurdu. Başka bir yerde vuruldu ve mezarlığa götürüldü."

Polisler topluluğu hiçbir şey söylemeden ona baktı ve sonra şerif yardımcısının karısı "Bana gayet mantıklı geldi" diye cıvıladı.

Letty, "Teşekkür ederim," dedi.

Lucas: "Haklı olabilirsiniz. Ama yanılıyor da olabilirsiniz. Suç mahallerinde olan pek çok şeyin iyi nedenleri yoktur: Katiller de herkes gibi korkar, çılgına döner. Panik içinde bir şeyler yaparlar. Size bir şey söyleyeyim: Adam gezgin değil. Şehirden ya da Red Wing'den cesetlerden kurtulmak için gelmiş biri değil.

İster Shaffer'ı buraya getirmiş olsun, ister ayrı ayrı gelip onu burada öldürmüş olsun, yakınlarda bir yerden. Shaffer onu Owatonna'da, Holbein'da, burada Zumbrota'da ya da ikisinin arasında bir yerde. Shaffer en az dört mezarlıkta bulunmuş ve en az ikisi hayatta. Shaffer buraya nasıl geldi, bilmiyorum. Ama katil çok yakında."

Polisler gergin bir şekilde birbirlerine baktılar: Amerika'nın en büyük seri katili şu anda ve tam burada serbestti.

"Başka bir şey," dedi Lucas. "Eğer Letty haklıysa ve onu buraya biri getirdiyse, bu Shaffer'ın bugün ne yaptığını bildiği anlamına gelir.

-Mezarlıklara baktığını söyledi. Konuşmaları gerekiyordu ve katil Shaffer'ın ne düşündüğünü ve bunun onu öldürmeye degeceğini bilmeliydi. Bir şekilde. Bir şekilde. Konuşmak zorundaydılar."

- - -

Paravan kapı çalındı ve genç bir polis mutfağa girdi. Mattsson'a baktı: "Dediğiniz gibi o evleri dolaştım ve bu gece kimse silah sesi duymadı. Hava yeterince serin olduğu için insanlar klimalarını çalıştırmıyor ama ikisinin pencereleri açıktı. Silah sesi yok."

Mattsson başını salladı ve "Teşekkürler Terry. Yolun sonuna kadar gidin, diğerlerini de vurun." Polis kapıdan geri çekildi ve Mattsson Letty'ye, "Daha iyi görünüyorsun." dedi.

Yardımcılardan biri Lucas'a sordu, "Bu gece ne yapıyoruz? Olay yerini korumaktan başka?"

"Hepsi bu kadar," dedi Lucas. "Arabadan uzak durun, olay yeri ekibi gelene kadar insanları bölgeden uzak tutun. Bir arabanın gelip gittiğini görmüş olabilecek insanlarla konuşmamız ve kim olabileceğini düşündüklerini sormamız gerekiyor."

Yardımcılardan bir diğeri, "Aklıma bir şey geldi, Jeff'le konuşmam gerekiyor. İzninizle." dedi.

Arka verandaya çıktı ve diğer olasılıklar üzerinde çalışırken onu cep telefonundan duyabildiler. Birkaç dakika sonra tekrar içeri girdi ve "Adam buralı. Zumbrota."

"Neden?" Lucas sordu. Polisin sesi o kadar emin geliyordu ki bu bir mola gibi hissettirdi.

"Letty'nin az önce söylediği şeyi düşünüyordum, onu buraya getiren adam hakkında. İşin içinde sadece bir kişi olduğunu varsayarsak ve cesedi buraya o getirdiyse, nasıl kaçtı? Nereye gitmiş olabilir? Cevap, yürümek zorunda kalacağı. Öte yandan, eğer burada buluştularsa -eğer katilin kendi arabası varsa- ve Shaffer burada öldürüldüyse, hemen hemen her yerden gelmiş olabilir."

Lucas: "Ve?"

"Olay yeri inceleme ekibimizden Jeff'i aradım ve ona Shaffer'ın arabasındaki direksiyon simidi. Plastik ve silinmiş. Ön koltuklar deri ve onlar da silinmiş. İçindeki her şey arabanın önü silinmiş. El feneriyle bakarak bile anlayabilir. Arabaya hiç binmediyse neden silsin? Arka koltuğu silmemiş."

Hepsi bir an için bunu düşündü ve Letty, "Shaffer'ın arabasını içinde cesetle birlikte sürdü ve sonra uzaklaşmak zorunda kaldı ... tabii bir suç ortağı yoksa" dedi.

"Bu birkaç seri katilin başına gelmişti," dedi Lucas. "Los Angeles'taki Hillside Strangler aslında iki kişiydi, nasıl olduğunu bilmiyorum ama bir şekilde birbirleriyle bağlantılıydılar. Ama bu nadir bir durum."

Mattsson, "Shaffer'ın cipini kullanıyordu, bu yüzden arkasında bir bisiklet ya da küçük bir motorlu scooter bile olabilir," dedi.

"Arkasını silmedim," dedi diğer şerif yardımcısı.

"Olabilir ama bana pek doğru gelmiyor," dedi Lucas. cevap verdi. "Bisiklet ya da motorlu scooter ile gizlice gidemezsiniz."

yollarda. İnsanlar hava karardıktan sonra bisikletli bir yabancı gördüklerini hatırlarlar. Muhtemelen yaya gitmiştir."

"Lucas'ın dediği gibi sadece buralardan değil," dedi şerif yardımcısı mutfak masasına vurarak. "Tam buralı. Zumbrota."

Mattsson sordu, "Zumbrota'da kim seri katil olabilir? Çok fazla olasılık yok... bekar bir erkek, muhtemelen Eğer cinayetleri mezar soygunlarına kadar uzanıyorsa otuzlu yaşlarının sonu ya da kırklı yaşlarının başı."

"*Muhtemelen* bekâr," dedi Lucas. "Birkaç evli katil oldu, hatta mutlu bir evliliği olanlar bile. Ama muhtemelen bekâr."

Zumbrota şefi, "Bunu düşünmek zorundayım. Kasabadaki herkesi tanırım, hemen hemen, en azından uzun süredir burada olanları. Birkaç bekar adam var ama bu konuda şüphelendiğim kimse yok."

"Bir liste hazırla," dedi Mattsson. "Biraz daha düşün. Eğer arabadan DNA alabilirsek, bu önemli olabilir."

- - -

MATTSSON LUCAS'A SORDU: "Bunu nasıl koordine edeceğiz? Bu bizim de yetki alanımız."

Lucas, "Olay yeri ekibimiz bilimle ilgilenecek," dedi. Yardımcının karısı sıcak çöreklerle dolu bir tepsiyi masanın etrafında dolaştırmaya başlayınca durakladı.

Masa. Bir tane aldı ve tepsiyi uzattı. "Ama sanırım bu gece gerçekten ihtiyacımız olan şey tam olarak senin yaptığın şey: olabildiğince çok insanla konuşmak, olağandışı manzaraları sormak. Kendi başlarına yürüyen ya da koşan çocuklar. Bulabildiğimiz her bilgi kırıntısına ihtiyacımız var. Bul. Söylentileri bile alacağız. Tutunabileceğimiz herhangi bir şey. Operasyonu ben yönetmeyeceğim, yarın ilk iş olarak yeni bir ekip lideri atayacaklar."

"Yarın, baba," dedi Letty.

- - -

Diğer acil ihtiyaçlar hakkında konuştular-Lucas yeni ekip liderine Shaffer'ın tüm cep telefonu kayıtlarını almasını ve telefonunu parçalara ayırmasını söyleyecekti. Bir iPhone'u vardı, bu yüzden muhtemelen onun bir dosyası vardı.

telefon görüşmesi yerleri. "Bu bize nerede olduğunu, ne zaman olduğunu ve kiminle konuştuğunu söyleyebilir. Onlara bu bilgileri en kısa sürede size ulaştırmalarını söyleyeceğim. Karışıklığı azaltmak için herkesin birlikte hareket etmesine ihtiyacımız var."

"Bunu yapabiliriz," dedi Mattsson. "Size söylemeliyim ki, ben biraz Demont'taki mezardan çıkarma işlemine dahil edilmediğim için kızgınım. Siz BCA çalışanları bizim ne yaptığımıza pek dikkat etmiyorsunuz. Bütün eyalette koşturup durdum, insanlarla konuştum ve Shaffer bana kaldırımdaki bir kaçıkmişim gibi davrandı."

"Odaklanmıştı," dedi Lucas. "Yaptığı şeyi yaptı."

Mattsson, "Öldüğü için üzgünüm ama olayları ele alış şeklini beğenmedim," dedi.

"Ben de üzgünüm," dedi Lucas. "Yeni adam görevi devraldığında, ona seninle çalışmasını söyleyeceğim. Ne yaptığına biraz dikkat etmesini düşünüyorum."

"Eğer bu işi yürütecek kadar önemli değilseniz, benimle çalışmalarını söylediğinizde neden dikkate alsınlar ki?" Mattsson sordu.

Lucas omuz silkti: "Bu işler böyledir."

Mattsson hiçbir şey söylemeden ona baktı, sonra Letty uzanıp onun eline dokundu ve "Babam iyi arkadaşlar Vali ve Rose Marie Roux ile. BCA çalışanları ona dikkat ediyor."

Mattsson bir an daha ona baktı, onu tarttı, sonra Letty'ye baktı ve "Pekâlâ," dedi.

Lucas, "Dinle, dışarıda yürüyecek olan adamların için. Çiftler halinde gittiklerinden emin olun. Kimse tek başına dışarı çıkmasın. Bu adam ... şey, bilirsin."

"Evet. Ama sen ne yapacaksın?"

"Holbein'a gidip cenaze evindeki adamla konuşacağım. Sen de gelmek isteyebilirsin."

Tekrar başını salladı.

"Eğer bir şey öğrenirsek, takip edeceğiz. "Bir şey öğrenirsek takip ederiz.

Olur da bir şey olursa diye birkaç adam hazırda beklesin. Eğer orada bir şey yoksa.

Eve gidip biraz uyuyacağım," dedi Lucas. "Yarın herkesin bulduğu her şeye bakacağım, sonra Demont'a, Owatonna'ya ve Holbein'a geri döneceğim, Shaffer'ın yürüdüğü yollardan yürüyeceğim, aynı yerlerde aynı insanlarla konuşacağım ve Shaffer'ın katile ulaşmasını sağlayan şeyi bulup bulamayacağıma bakacağım."

"Dikkatli ol," dedi yardımcılardan biri. "Dediğin gibi, bilmeden onun üzerine gitmek istemezsin."

- - -

HOLBEIN'e üç arabayla gittiler: Lucas kendi cipinde, Mattsson'un seçtiği başka bir şerif yardımcısı ikinci bir arabada, Letty ve Mattsson da Mattsson'un arabasında. Letty onunla gelip gelemeyeceğini sorduğunda Mattsson omuz silkerek, "Tabii, istersen," dedi.

"Benden bıktın mı?" Lucas sordu.

"Seninle her zaman konuşuyorum," dedi Letty. "Başka bir bakış açısı edinmek istiyorum."

Önceden haber vermemişlerdi: Aşırı bir ihtiyatla, cenaze evinin müdürüyle geldiklerini bilmeden konuşmak istediklerine karar verdiler.

Arabalara doğru yürürlerken Letty, "Yine de onun yaptığını düşünmüyorum," dedi. "Shaffer'ın onun hakkındaki notları bitmiş gibi görünüyordu."

Mattsson başını salladı: "Evet ama yazmayı bitirdikten hemen sonra bir kan lekesi vardı. Belki de cenazeyi kaldıran adam oradaydı."

- - -

HOLBEIN'e gitmek on dakika, cenaze işleri müdürünün evini bulmak da birkaç dakika sürdü. Kapıyı çalıp zili çaldılar ve önce Gibbons'ın karısı, ardından da üzerinde küçük roket gemileri olan mavi pazen pijamalarıyla Gibbons geldi. "O

Öldürüldü mü?" Lucas "çenesi düştü" ifadesini genellikle pek de iyi olmayan romanlarda görmüştü ama şimdi hem Gibbons'ta hem de onun

Karısı. Çeneleri düştü ve Letty Lucas'a baktı, Lucas da başıyla onayladı: Cenaze müdürü bu işin dışındaydı.

Gibbons, "Çok uzun süre konuşmadık ve giderken de gayet iyiydi - Teksas'tan buraya sadece birkaç yıl önce taşındığımı öğrendiğinde benimle konuşmakla pek ilgilendiğini sanmıyorum," dedi. "Bir konuda acelesi varmış gibi görünüyordu. Neil Parsons'ın -buranın eski sahibiydi- mezarlıktaki mezarlar hakkında bana bir şey söyleyip söylemediğini öğrenmek istedi ama Neil hiç söylemedi."

"Parsons şimdi nerede?" Mattsson sordu.

Gibbons başını güneye doğru eğdi. "Mezarlıkta."

Shaffer'la yaptığı bütün görüşmeyi özetledi ve Yirmi dakika sonra Lucas, Letty, Mattsson ve diğer şerif yardımcısı tekrar kaldırıma çıkmışlardı. "Bundan hiçbir şey anlamadım," dedi Mattsson. itiraf etti. "Aklıma bir fikir bile gelmedi." "Benim

de aklıma gelmedi," dedi Letty.

Lucas, "Pekâlâ," dedi. Biz eve gidiyoruz. Yarın sabah döneceğim. Adam her kimse ona çok yakınız. Bu yeni bir şey. İşte uyumak için bir şey: Shaffer bir şey gördü ve bu onu doğrudan adama. Ne gördü?"

Mattsson: "Ne gördüğünü biliyor muydu?"

- - -

Eve dönerken Lucas, June Shaffer'dan "Onu bul ve öldür" yazan bir mesaj aldı.

Telefonu Letty'ye uzattı: "June Shaffer'a haber verildi." "Ah, Tanrım," dedi. "Eğer bir gün polis olursam, asla bir bildirici."

- - -

LUCAS GENELLİKLE GEÇ UYURDU. O ve Letty eve ancak sabah dörtte dönebilmişlerdi ama o dokuzda ayaktaydı, dinlenmiş değil ama tetikteydi. Hava durumu iki küçük çocuğu, Sam ve Gabrielle'i

ama bir not *bırakmıştı: Kalktığında beni ara.* Onu aradı ve Shaffer'dan bahsetti.

"Aman Tanrım. Zavallı June. Kaç çocukları vardı? Sanırım iki? İkisi de okulda mı?"

"Sanırım öyle," dedi Lucas. "Görebildiğimiz kadarıyla savunma yarası yoktu, boğuşma yoktu ve Shaffer formdaydı.

Şu aikido olayı. Her kim yaptıysa onu soğukkanlılıkla öldürdü. I Geldiğini görmediğinden şüpheleniyorum. Sanırım içeride olmalıydı. Bir yere gitmiş olmalı, hemen hemen bir dürtüyle. O kadar takıntılı bir kayıt tutucu ki, eğer ciddi bir ipucu yakalamış olsaydı, bunu not eder ya da birilerini arardı. Her neyse, ben oraya geri dönüyorum. Geç dönebilirim."

"Letty'yi götürme."

"Öyle bir planım yok ama zaten kamyonunda oturduğundan şüpheleniyorum," dedi Lucas.

"Onu götürme," dedi kadın. "Sadece şu adamı bul."

Lucas temizliğini bitirdi ve banyodan çıkmadan önce tıraş olduğu televizyonda Shaffer'ın fotoğrafını ve cinayet haberini gördü. Haber hafifti: henüz pek bir şey bilmiyorlardı. Televizyonu kapattı, kemerinde taşıdığı 45'lik de dahil olmak üzere giyindi ve aşağı indi.

Letty rahat bir sandalyede oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, dergi okuyormuş gibi yaparken, "Hayır" dedi.

Kadın dergiyi bıraktı. "Neden olmaz?"

"Çünkü sen bir çocuksun. Ayrıca annen seni almayacağıma dair yemin ettirdi. Aksi takdirde, yapabilirim."

"Dinle, baba-"

"Tartışmaya ayıracak vaktim yok," dedi Lucas. "Geri döneceğim. Bu gece. Döndüğümde tekrar sor. Gerçi ikna etmen gereken kişi ben değilim. Annen üzerinde çalışmalısın."

- - -

LETTY garaj kapısından onu izlerken Lucas araba yolundan geri geri çıktı ve şehrin öbür ucundaki BCA merkezine doğru yola koyuldu.

İçerisi ajan kaynıyordu; konferans salonunun kapısında onu dinleyen kalabalığın arasından geçmesi gerekti. Alaska'dan yeni dönen müdür Henry Sands, Shaffer'ın ekibini yönetmesi için Jon Duncan adında bir ajan atamıştı ve Duncan da ona bilgi veriyordu.

Shaffer'ın cinayetindeki ekip. Lucas'ı görünce ona el salladı ve "Ne biliyorsun?" diye sordu.

Lucas onlara bir gece önceki olay yerini ve olduğunu düşündü. "Şimdi oraya gidiyorum ve Shaffer'ın ele aldığını bildiğimiz aynı zeminin üzerinden geçeceğim. Elimizde Olay yeri ekibinden henüz bir haber yok mu?"

Duncan başını salladı: "Kesin bir şey yok, iyi bir şey yok. DNA için ön koltukta çalışıyorlar. Olay yerini su altında bırakacağız.

Zumbrota, bu öğleden sonra, makul görünen birçok insanla konuşmaya başla. Bekar erkekleri kontrol etmeye başla. Ama, bir kadın

"Cathy Irwin bir saat önce burayı aradı ve bu sabah televizyonda Shaffer'ın resmini gördüğünü ve onunla Holbein dilinde birkaç saniye konuştuğunu söyledi. Ona mezarlığın yerini sormuş, o da nerede olduğunu söylemiş,

ve uzaklaştı. Bu beşe on dakika kala oldu. Cenaze müdürü Gibbons'la zaten konuştunuz. Onunla buradan tekrar konuştuk ve bize de size söylediği şeyi söyledi.

Shaffer'ın bir şeylerin peşinde olduğu izlenimini edindim. Hatta sordu, ama Shaffer onu başından savdı. Ama öyle bir izlenim edinmiş. Saat altıdan biraz önce hayatta olduğunu ve çalıştığını biliyoruz."

Lucas not defterini çıkardı ve Cathy Irwin'in isim. "Onunla konuşacağım," dedi. "Goodhue şerifinin adamlarından bir şey çıkmadı mı?"

"Hiçbir şey yok," dedi Duncan. "Bu arada, Bob'un ana defterini bulamıyoruz. O küçük defterde çoğunlukla isimler ve numaralar vardı, ama o

büyük bir tane de vardı. İçinde sarı bir bloknot olan şu deri klasörlerden. Böyle bir şey görmedin mi?"

"Hayır. İhtiyacımız olan bir şeye benziyor," dedi Lucas. "Goodhue'daki Catrin Mattsson'ı arayacağım ve adamın durduğunu bildiğimiz yerlere birkaç adam göndermesini isteyeceğim."

Lucas onlara Mattsson'dan bahsetti: dikenli biriydi ama zeki görünüyordu ve Duncan'ın ona özenle davranmasını önerdi.

"Bunu yapacağım," dedi Duncan. "Onunla geçen ay tanıştım ve biraz konuştuk."

"O zaman ben gidiyorum," dedi Lucas. Kapıya döndü ve "Bob'un defterinde biraz kan vardı. Onun olup olmadığından emin değildik."

Duncan ona el salladı. "İlk iş olarak kontrol ettik, DNA örneği almak istedik. Kan falan değildi. Jöleydi."

"Jöle."

"Evet. DNA yok. Kırılma yok," dedi Duncan.

Lucas bir adım daha attı ve tekrar geri döndü: "Anladınız mı bilmiyorum ama Owatonna'daki cenaze görevlilerinden biri bana Shaffer'ın mezarlığa varmak üzereyken bir telefon ettiğini söyledi."

Duncan, "Burayı arayıp ekibi kontrol ediyordu." dedi.

- - -

Lucas ofisine döndüğünde Del'i aradı: "Hole'a gidiyorum. Yaşlılara ne oluyor? Boş musun?"

"Ah, dostum, Shaffer," dedi Del. "Yani, Tanrı aşkına. Çocukları vardı, yani ... Gerçekten seninle gelmem gerek ama gelemem. Bütün gün ayaktaydım.

Gece, ben ölüyorum ama onlar yola çıkmaya hazırlanıyor. Ben ve Artie onları yüklenirken izliyoruz. Silahların hepsi gemide, şimdi sırada yiyecek ve su var, kedileri besleyen kadınla konuşmak ve gün ışığında yapabileceğiniz her şey."

Artie Martinez ATF'de çalışan bir başka ajandı.

"Pekâlâ. Döndüğünde konuşuruz," dedi Lucas. "Kendine iyi bak." "Ve sen. Hazır ve nazır," dedi Del.

- - -

Gün güzeldi, kabarık kuru bulutlar, kırsal alan

Ağustos ayına girerken renklenmeye başlamıştı. Lucas

Porsche'sini alıp güneye gitmeyi düşündü, ama kendini yine Mercedes'te buldu.

911 akıl taşlarını sevmezdi, ya da, bu nedenle, iki inten daha yüksek ya da derin herhangi bir tümsek ya da çukurdan hoşlanmazdı.

Mezarlıkları Shaffer'ın geçtiği sırayla geçmeyi planlamıştı ama Shaffer'ın konuştuğu kadını merak ettiğini fark etti. Demont ve Owatonna'da durmak yerine doğruca Holbein'a gitti ve Cathy adındaki kadına seslendi

Irwin. Ana Cadde'nin bir blok ötesindeki iki katlı büyük beyaz evine vardığında onu bekliyordu.

Güzel ve akıllı bir kadındı ama Lucas ondan hiçbir şey ğrenmemişti. Yardım etmeye hevesliydi ama Shaffer'la sadece birkaç saniye konuşmuş ve onu bir daha hiç görmemişti.

"Acelesi varmış gibi görünüyor muydu? Heyecanlı gibi mi?" Lucas sordu.

"Hayır. Sadece arkadaş canlısıydı. Sıradan bir adam gibi görünüyordu. Kibardı, gayet rahat görünüyordu, bana teşekkür etti ve mezarlığa doğru gitti."

"Orası neresi?" Lucas sordu.

"Doğu çatalının aşağısında."

- - -

LUCAS mezarlıklarla ilgilenmezdi, ama Holbein'inki mezarlıklara göre yeterince hoş bir yerdı ve eğer biri ona diyelim ki yüz kırk yıllık bir hayattan ve çok daha fazla seks ve barbekden sonra oraya gmlseydi Umut.

Arazi, dar nehrin üzerinde uzanıyordu. sıradan dikenli tellerle çevrili tarlalar. imler muhtemelen birkaç haftada bir biçilmiş gibi görünüyordu ve şimdi biraz tüylü. Yabani kara gözlü barbekü ve mor koni çiçeği kümeleri it hattı boyunca orada burada büyüyordu. Hafif esintide başlarını sallıyorlardı.

Mezarların çoğu mtevezıydı, alçak mezar taşları vardı ve iki mezarlık ölümün acımasız anıtları olarak göze çarpıyordu: gri ve yaşlılık lekeli kiretaşıydılar, diye düşündü, Poe'nun

paslı demir kapılar hakkında yazmıştı. Etraflarında dolaşarak Shaffer'a ilham vermiş olabilecek herhangi bir içgörüyü araştırdı. Telefonu çaldığında hâlâ bunu yapıyordu.

Cebinden çıkardı ve ekrana baktı: Mattsson, Goodhue İlçesi müfettişi.

"Evet," dedi. "Ben Davenport."

"Buraya, Zumbrota'ya gelsen iyi olur," dedi Mattsson. "Bir tanışımız olabilir. Hatta bir şüphelimiz bile olabilir."

"Holbein'dayım," dedi. "Elimden geldiğince çabuk geleceğim."

"Bu yedi ya da sekiz dakika sürer," dedi kadın. "Tabii acele etmezsen."

Lucas acele etti. Mattsson ona yolu tarif etti ama Holbein'dan hızla çıkarken, bir hata yaptığı ya da önemli bir şeyi kaçırdığı gibi huzursuz bir hisse kapıldı. Ne olduğunu bilmiyordu ve bu his kısa sürdü, Zumbrota'ya varamadan yok oldu.

- - -

TANIK, Mattsson'un şehrin kuzeyindeki Sugarloaf mahallesi olarak adlandırdığı yerde, taş ve fıçı tahtasından yapılmış çiftlik tarzı bir evde yaşıyordu.

ön bahçedeki çiçek bahçesi, garajla ön kapı arasındaki yolu kaplıyordu.

Mattsson, Tom adında başka bir şerif yardımcısıyla birlikte oradaydı.

Sera, tanık ve tanığın ailesi: tanık sekiz yaşındaydı.

"Bu da bir şeydir," dedi Mattsson. Lucas'la garaj yolunda karşılaşmış. "Bu bir çocuk ama güvenilir olmadığını düşünmek için bir neden yok. Bu konuyu kendisi açtı ve ailesi de dün gece adamı gördüğünü doğruladı."

"Onunla konuşalım," dedi Lucas.

Tanık Kaylee Scott, anne ve babası Reggie ve Carol Scott'la birlikte oturma odasında bekliyordu, üçü de bal sarısıydı, hepsi de biraz iri yarı ve biraz da endişeliydi. Reggie'nin Lucas'a sorduğu ilk şey, "Sence şehir dışına çıkmalı mıyız? Bizi misafir edebilir misin?"

"Bakalım elimizde ne varmış," dedi Lucas. "Bu konuda pek bilgili değilim."

Hikâye kısa ve özdü: Scotts'lar bir gece önce Carol Scott'ın kız kardeşinin ailesini ziyaret ettikten sonra geç vakitte Red Wing'den dönüyorlardı. Red Wing'den 58. Otoyol'a çıkmışlar, sonra Zumbrota'nın kuzeyinden 6. Bölge'ye geçmişler ve 6. Bölge'den Sugarloaf Parkway'e inmişler. Park yoluna varmadan hemen önce, arka koltukta oturan Kaylee'nin, "Bay Sprick orada!" diye bağırdığı konusunda hepsi hemfikirdi.

Arabayı kullanan Reggie hiçbir şey görmediğini, Carol'ın ise uyukladığını söyledi.

"Sağa bakıyordum, döndüğüm yere," diye açıkladı Reggie Scott. "Sol hendekeydi, doğu hendeğinde."

Kaylee, "İşte Bay Sprick!" dediğinde Reggie döndü ve "Ne?" diye sordu.

Kaylee, "Bay Sprick hendeğin içindeydi" dedi. "Ne?"

"Bay Sprick hendeğe yürüyordu." Babası tam dönmeye başladığında onu gördüğünü söyledi.

Reggie ve Carol, Kaylee'nin uykulu olduğunu ve hayal görmüş olabileceğini düşünerek iddiayı geçiştirmişlerdi. Eve gittiler ve hepsi yattı.

Ertesi sabah Shaffer'ın öldürüldüğüne ve polis memurlarının kasabada dolaşarak Zumbrota mezarlığı civarında geç saatlerde görülmüş olabilecek birini aradıklarına dair haberler görmüşlerdi. Mezarlık Sugarloaf bölgesinin sadece birkaç yüz metre kuzeyindeydi ve 6 numaralı otoyol mezarlığa giden sapağın hemen yanından geçiyordu.

"Bay Sprick kim?" Lucas sordu.

Kaylee, "Bay Sprick, postacı." dedi.

"Mark Sprick, mahallenin mektup taşıyıcısı," dedi Mattsson. dedi. "Kamyonunda ona göz kulak olan bir adamım var. Şu anda güneyde. Bir dosya oluşturuyoruz ama fazla bir şey yok. Bildiğim kadarıyla hiç tutuklanmamış. Evliymiş, şimdi boşanmış. Görünüşe göre eski karısına şiddet tehdidinde bulunmuş ama tutuklanmamış."

"Kaç yaşında?" Lucas sordu.

"Kırk bir: tam yaş aralığında."

Reggie Scott, "Korumaya ihtiyacımız olacak," dedi.

Lucas kırmızı kadife bir kanepede oturan çocuğa baktı ve, "Tatlım, Bay Sprick'i gördüğünden ne kadar eminsin?" diye sordu.

"Onu gördüm," dedi kız olumlu bir ifadeyle. "Hemen söyledim. Yüzünün bana baktığını gördüm."

"Konuşmamız gerek," dedi Mattsson Lucas'a.

- - -

MATTSSON, LUCAS VE GREENHOUSE ön bahçede konuştular. Mattsson, "Sanırım onu alacağız ve sıkıştıracağız." dedi.

"Arkadaşlarının kim olduğunu öğrenmenin bir yolu var mı? Hiç mi?" Lucas sordu. "Belki önce ya da aynı anda onlara dokunabilirsin? Bakalım ne diyecekler?"

Greenhouse, "Kızı bulduktan sonra Catrin'le konuştum ve Sonra polis şefini aradım. Sprick'i tanıyormuş, bildiği kadarıyla iyi biri olduğunu söyledi. Buraya lisedeyken gelmiş, ailesi hala burada yaşıyor. Şehrin güney tarafında bir ev kiralamış, Görünüşe göre bir keresinde boşanma aşamasındayken eski sevgilisiyle yüksek sesle tartışmış. Ondan uzak durması için uyarılmış ama resmi bir şey yapılmamış."

"Tamamen ihmalkârlık," dedi Mattsson. Greenhouse biraz tedirgin görünüyordu ve "Ne?" diye tersledi.

Greenhouse, "Şef eski sevgilisinin Sprick'ten çok daha kaba olduğunu söyledi ve Sprick şiddet içeren bir şey yaptığını ya da kimseyi tehdit ettiğini reddetti," dedi. "Şef, Bayan Sprick'in bazı şeyleri uydurmuş olabileceğini düşündüğünü söyledi."

Lucas Mattsson'a, "Eğer buralardaysa eski karısıyla konuşsan iyi olur," dedi.

Greenhouse, "Şef onun Faribault'da olduğunu ve orada bir çiçekçide çalıştığını söyledi," dedi.

"Sprick'i başıboş bırakmaktan nefret ediyorum," dedi Mattsson. "Eğer bir tanığın kokusunu alırsa ..."

"Ama geldiğimizi anlamadan önce ona vuracak bir şeyimiz olsa iyi olur," dedi Lucas.

Mattsson, "Faribault'a gitmek istersen ona göz kulak olabiliriz," dedi.

Lucas, "Şey..." dedi. Bunu yapabilirim."

"Sence bir şey mi var?" Greenhouse sordu.

"Bir şey var. Kız birini görmüş," dedi Lucas. "Ve Sprick'i her zaman görüyor," dedi Mattsson.

"Eğer Sprick'se ve buranın güneyinde yaşıyorsa, neden mezarlığın kuzeyindeydi?" Lucas sordu. "Dışarıda onu hendeğe düşürecek ne var?"

Hepsi kuzeye baktı: göremiyorlardı ama sık ağaçlı mahallenin ötesinde mezarlık, birkaç çiftlik ekipmanı satıcısı, bir panayır alanı ve bir sürü çiftlikten başka bir şey yoktu. kilometrelerce uzanan tarlalar.

"Bilmiyorum," dedi Mattsson. "Belki de orada bir araba bırakmıştır? Kaylee'ye inanıyorum."

- - -

MATTSSON Faribault polislerini aradı ve Busch'un evine bir polis gönderdi.

Çiçekçi dükkanı. Andi Sprick çalışıyordu. Lucas Kaylee'yle birkaç dakika daha konuştuktan sonra ailesiyle de görüştü ve oldukça emin bir şekilde oradan ayrıldı.

Bir gece önce hendekte birinin olduğunu söyledi. Mattsson'a olay yeri inceleme yardımcısını aramasını ve Scotts'ın Kaylee'nin hendekte adamı gördüğü yeri göstermesini önerdi.

Onlar bunu yaparken, kendisi de Faribault'a gidecekti, batıya doğru hızlı bir koşu. Faribault polislerinden çiçekçinin adresini aldı ve arabanın navigasyon sistemine girdi.

- - -

YOLDA, Lucas gördüğü şeye olan inancını kaybettiğini fark etti. Şüpheli Sprick'in yanlış yerde olması dışında bunun nedenini tam olarak açıklayamıyordu. Güneye doğru yürümesi gerekirken neden mezarlığa giden yolun çeyrek milden fazla kuzeyindeki bir hendeğin içindeydi? Lucas bunun için pek çok neden uydurabilirdi ama sadece uydurma olacaktı. Doğru gelmedi. Sonra bir de Sprick'in Shaffer'la nasıl karşılaşmış olabileceği sorusu. Shaffer, küçük not defterindeki notlarından bildikleri kadarıyla Zumbrota'nın yakınlarında bile değildi. Yine bir sebep uydurabilirdi.

çarpıştı . . .

Her şey çok sisliydi.

Busch'un Çiçekçi Dükkânı Faribault'un iş merkezinin kenarındaki sarı tuğlalı bir binadaydı. Navigasyon sistemi onu Zumbrota'dan ayrıldıktan otuz sekiz dakika sonra ön kaldırıma getirmişti. Kamyondan indi ve içeri girdi.

Andi Sprick uzun boylu, zayıf, siyah saçlı bir kadındı.

Onu gördüğüne sevinmişti. "Artık Mark'la hiçbir ilgim yok," dedi, sesi kızgınlıkla tizleşmişti. "İsmimi değiştiriyorum.

Shroeder'a dönüştü."

"Bunun seninle bir ilgisi olduğunu ima etmiyoruz," dedi Lucas. Çiçekçinin cenaze gibi kokan arka odasındaydılar. "Eski kocanızın nasıl biri olduğuna dair bir fikir edinmeye çalışıyoruz."

"O tembel, bencil bir pislikti.

hırs," dedi. "Evde oturup video oyunları oynamayı, dışarı çıkıp ... ve ... rüzgarın üzerine esmesine tercih ediyor. *Hiçbir şey* yapmıyor."

"Onda şiddet eğilimi görmedin mi?" Lucas sordu.

"Şey, biz boşanırken bana *bağırdı*..." "Bayan Sprick ..."

"Shroeder . . ."

"Bayan Shroeder, yirmi genç kadını boğmuş olabilecek birini arıyoruz."

Kadın homurdandı. "Mark'la zamanını boşa harcıyorsun. Mark'la zamanınızı boşa harcıyorsunuz.

çaba göster. O ..." Durakladı, sonra geri çekildi. "Ben

adil değil. Mark söylediğim her Şeydir. Kstah, tembel, hırssız. Bir keresinde ikinci evlilik yıldnmmze kadar aralıksız otuz altı saat boyunca evrimii bir uzay oyunu oynamıŐtı."

"Ah," dedi Lucas.

"Ama inip bir kaplumbağayı yolun karşısına geçirmek için durduğunda ben de arabadaydım," dedi. "Kimseyi incitmezdi ya da hiçbir Şey, bilerek değil."

"Onun psikolojisini yeterince derinlemesine gördüğünü düşünüyorsun. . . bunu kesin olarak söylemek için?"

Shroeder, "Psikolojisi ayak bileği derinliğinde," dedi. "Ve hayır, bunu o yapmadı. Yapmış olabileceğini düşünmek bile saçmalık."

Birkaç dakika daha konuştular, sonra Lucas veda etti: onu ikna etmişti.

- - -

Arabaya döndüğünde Mattsson'u aradı: "Sprick'in eski karısıyla konuştum ve Sprick'in bu işe karıŐmasının mümkün olmadığını söyledi. Ona inanıyorum."

"Ben de bu konuyu Sprick'in kendisiyle konuşuyorum," dedi. "Bekleyemeyeceğimize karar verdik. Şu anda onun evindeyim."

"Aman Tanrım..." dedi

Lucas. "Bu seni geriyor mu?"

"Bir süre Zumbrota'dan uzak durmak istememe neden oluyor," dedi Lucas. "Böyle küçük bir kasabada herkes her Şeyi bilir.

İnan bana, Şimdiden beş kişi telefonla televizyon kanallarını arıyor. Bir saat içinde dizlerine kadar medyanın içinde olacaksın."

"Bununla başa çıkabilirim," dedi.

"yle umuyorum. Eğer Sprick masumsa, sana zor anlar yaŐatabilirler." "Kaylee'ye gerçekten inanıyorum," dedi Mattsson.

"Eminim o da

Bir Şey varmış ve Sprick olduğunu söylüyor."

Lucas o kadar emin değildi. Görgü tanıkları genellikle işe yaramazdı, hatta işe yaramazdan da kötüydü, çünkü sizi yanlış yere ynlendirebilirlerdi.

yn. Kaylee bir Şey grmŐtı ama ne olduğunu bilmek imknsızdı. Hendekteki adam Sprick'in taktığı türden bir Şapka takıyor olabilirdi, Sprick'in yürüdüğü gibi yürüyor olabilirdi ya da

Bir omuz çantası, eğer Sprick bunlardan birini taşıyorsa ... neredeyse her şey küçük kızın beyninde önceden programlanmış bir *Sprick* tepkisini tetikleyebilirdi.

"Sakin ol," dedi. "Beni orada mı istiyorsun? Yoksa sen mi götürmek istersin?"

"Biz alabiliriz. Sorun değil. Eğer oturmak istersen, o da olur."

"Ben de uğrarım," dedi Lucas. "Sadece onun sesini duymak için."

- - -

Zumbrota'ya dönerken, Lucas *Star*'dan bir telefon aldı.

Tribune'ün baş suç muhabiri Ruffe Ignace. "Owatonna'da mısınız?" Ignace sordu.

"Hayır," dedi Lucas.

"Başka bir şekilde ifade edeyim," dedi Ignace. "İkiz Şehirlerin güneyinde bir yerlerde, Kara Delik davasını ve Robert Shaffer cinayetini mi araştırıyorsun?"

"Belki."

"Bu büyük bir 'evet' gibi geliyor. Yeni bir şey var mı?"

"Evet ama ne olduğunu söylemek içimden gelmiyor," dedi Lucas.

"Teşekkürler. Bir şey daha var. Eminim seni ve Jenkins'i öldürmekle tehdit eden Emmanuel Kent'i duymuşsundur. Ya da belki Shrake. Anlıyorum.

Bu adamların kafası karışmış."

Lucas bir iniltiyi bastırdı. "Evet, peki ya o? Muhtemelen zararsızdır."

"Evet, fiziksel olarak tehlikeli olmayabilir ama medya açısından tehlikeli olabilir. Belediye binasının dışında bir halının üzerinde oturuyor. Açlık grevi yapıyor ve sen ve Jenkins kovulana kadar hiçbir şey yemeyeceğini söylüyor. Boynunda büyük bir pankart var. Su ve bağışlanan çeşitli meyve sularını içerek açlık grevini sürdürecektir. Onun ölümü."

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Lucas. "Ve sen bunu bir krize mi dönüştürecekisin?"

"Hayır, ben değil, ama bu konuda çalışan bir yazarımız var - Janet Frost. Bacaya sıkışan adamla ilgili haberi o yapmıştı.

Geçen kış. Pirinçten bir maymunun bile gözyaşını alabilir. Ve tabii ki bir fotoğrafçı. Emmanuel'in oldukça açık sözlü olduğunu duydum, pitoresk olduğunu söylemeye gerek yok."

"Ne söyleyecek?" Lucas sordu. "Bir banka soyguncusuna serbest geçiş izni vermeliydik, böylece deli adam bir peynir Haftada bir sandviç mi?"

"Ne yaptığını bilmiyorum ama bana borçlu olman için seni uyarayım dedim. Seni arayacak. 'Deli adam' ifadesini kullanmamanızı tavsiye ederim. Yanlış kokuyor.

Muhtemelen Cumhuriyetçi bile olabilir." "Tamam, sana borçluyum."

"Peki yeni ne var?" Ignace sordu.

Lucas bir an için bütün televizyon kanallarının muhtemelen bunu bildiği gerçeğini düşündü: "Kayıt dışı. Benden gelmedi."

"Elbette."

"Goodhue County şerifinin müfettişi Zumbrota'lı bir adamı Shaffer'ın cinayetine karışmış olabileceği konusunda sorguluyor."

"Durdurun şu lanet olası baskıyı," dedi Ignace. Bunu basını durdurmayacak bir şekilde söyledi. "Bence sesin şüpheci geliyor."

"Belki de. Tek söylediğim bu."

"Ama bunun saçmalık olduğunu düşünüyorsun."

"Eminim Goodhue County şerif departmanının söz konusu beyefendiyi sorgulamak için iyi bir nedeni vardır."

"Tamam, saçmalık olduğunu düşündüğünü tırnak içine almayacağım," Ignace

dedi. "Janet aradığında şunu unutmayın: siz de liberalsiniz, o da liberal. Bunlar karmaşık konulardır ve Kent'in hikayesi trajik bir hikaye olsa da, ruh sağlığı hizmetleri kesinlikle üzerinde durulması gereken bir konudur.

hem federal hem de eyalet tarafından ek ciddi finansman Hükümetler, kardeşi o bankaları soyarken birçok masum insanın hayatını tehlikeye atıyordu, halı fareleri ve piliçler de dahil, hatta belki de ciddi memeleri olan ateşli piliçler."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Lucas ve telefonu kapattı. Lanet olası medya.

SPRICK'İN EVİ kasabanın güney tarafında küçük beyaz fıçı tahtası bir yerdı. Dışarıda bir Zumbrota polis arabası park etmişti, yanında da iki Goodhue İlçe arabaları. Lucas kamyonetini kaldırıma bıraktı ve yürüyüşe çıktı. ve kapıyı çaldı. Bir Goodhue yardımcısı kapıya geldi, "İşimiz bitmek üzere" dedi ve kapıyı iterek açtı.

Sprick ve polisler Sprick'in oturma odasındaydı.

Sprick 1.80 boylarında, sarışın, ince yapılı ve üzerinde bir tişört vardı, kot pantolon ve korkmuş bir ifade. Kırık dökük bir aşk koltuğunda oturuyordu. Oturma odasındaki diğer tek mobilya, iki metre boyunda iki hoparlörü ve üç küçük hoparlörü olan dev bir stereo sistemiydi. olanlar, elli inçlik bir televizyon ve yanıp sönen bir dizi kutu ışıklar. Polisler katlanır sandalyelerde oturuyorlardı ve Lucas mutfığa baktığında, görünüşe göre katlanır bir kart masası gördü. Yemek masası sandalyelerle uyumluydu ve mutfakta başka sandalye yoktu.

Boşanma sonrası temizlik, diye düşündü Lucas.

Mattsson, "Bay Sprick dün gece evde uyuduğunu söylüyor," dedi.

"Uyuyordum," dedi Sprick. "Saat altıda kalkmam lazım.

Göndermem gereken postalar var.

Herkese sorabilirsin."

Lucas Mattsson'a, "Bir dakika dışarıda konuşalım," dedi.

Ön kapıdan geri döndüler ve Lucas sordu: "Ne düşünüyorsun?"

"Şey, kırılmaz bir mazereti var -evde uyuyordu- ve buna sadık kalıyor. Hiç kımıldamıyor."

"Ama sen ne *düşünüyorsun?*" *Düşünmek* kelimesini vurguladı.

"Bilmiyorum," dedi. Ekrandan geri dönüp polis memurlarına baktı.

"Onu yerinden kımıldatamıyoruz. İşemek için kalkmadı, içmek için kalkmadı. Geçen gün biraz bira içti.

Gece, Twins maçının son bölümünü izledi - skoru ve son birkaç vuruşta neler olduğunu doğru anladı - sonra

yatağa girdim ve alarm altıda çalana kadar kımıldamadım. Nokta.

Hikayenin sonu. Onun hikayesi. Ama Kaylee . . ."

"Ondan DNA'sını vermesini mi istiyorsun?" Lucas sordu.

"Evet. Bunu yapacağını söyledi. Ya da parmak izi. Ne istersek," dedi Mattsson.

"Bu iyiye işaret değil," dedi Lucas.

"Ama Kaylee. . ."

". . . Bir şey gördüm," dedi Lucas. "Haklısın. Yine de söylemem gerek, tutuklanmadın. Gördüğüm kadarıyla yok. Tabii ağzından bir şey kaçırmazsa."

Dudağını ısırdı, yan gözle kapıya ve Sprick'in sesine baktı, sonra başını salladı. "Haklısın."

"Ve başın belada," dedi Lucas, onun yanından geçerken.

Döndü ve mobil yayın kamyonunun caddeden onlara doğru geldiğini gördü. "Ah, evlat."

"Onlara gerçeği söyle, kasabada birçok insanla konuştuğunu ve Sprick'in de onlardan biri olduğunu. Hiçbir şey söyleme, Sprick'in şüpheli olduğunu söyleme. Rutin işleri yapıyorsun."

"Bunu yapabilirim," dedi ve silahının kemerini bağlayarak caddeden aşağıya, yaklaşan minibüse baktı. "Ne yapacaksın? ne yapacaksın?"

"Bunun için koşacağım," dedi Lucas.

- - -

SPRICK, Kara Delik katilinin yoğunluğundan yoksundu. O bir hataydı ve şimdi Lucas'ın dikiz aynasında uzaklaşıyordu. Aynı dikiz aynasında, televizyon minibüsünün Sprick'in evinin yanında durduğunu ve Mattsson'un onu karşılamak için dışarı çıktığını gördü.

Sırada ne vardı?

Paul'den ayrılırken yapmayı planladığı şeyi yapmaya, yeniden başlamaya karar verdi. Dört mezarlığın her birini ziyaret edin ve mezarlık görevlileri ile konuşun.

Owatonna cenaze evindeki kardeşler, Shaffer'ın geride herhangi bir ipucu bırakıp bırakmadığını, Shaffer'ı belirli bir yöne yönlendirecek bir şey söyleyip söylemediklerini görmek için Yönü.

Bir köşeyi döndü ve ana caddeye yöneldi; başka bir TV minibüsü köşeyi döndü ve yanından geçti.

Mattsson halledebileceğini söyledi. Belki de yapabilirdi. Belki de yapamazdı.

Onun sorunu değil.

6

R-A, akşam haberlerinde Catrin Mattsson'u gördüğünde, işten sonra içtiği beş ya da altı kadehten birini içiyor ve Horn'la televizyon izliyordu. O

Bob Shaffer cinayeti hakkında bir TV muhabiriyle

konusuyordu. "Hoochy-coo," dedi R-A. "Şuna bir bakın."

Mattsson şöyle diyordu: "Bu bölgedeki herkesle konuşuyoruz.

...toplum hayatını *izleyen* ve bizi katile götürebilecek faktörleri arayan kişilerdir. Bay Sprick, posta dağıtıcısı olarak bu kişilerden biri."

Muhabirler ona inanmadı. Yerel halktan Sprick'in Kara Delik'teki adam olabileceğini duymuşlardı. Mattsson step dansı yaptı.

Bay Sprick'i şüpheli olarak görmediklerini söyledi, ancak "açık olmak gerekirse, kimseyi göz ardı etmiyoruz. Benim hissiyatım, ki bu sadece kişisel bir hissiyat, katile çok yakın olduğumuz yönünde - fiziksel olarak yakın yani. Şu anda çok yakında."

Kameraman Sprick'in küçük evindeki bir pencereye zoom yaptı ve Sprick'in bulunduğu jaluzideki kırıksıklığı yakaladı.

dışarı bakıyordu. Göz olabilecek siyah bir noktadan başka bir şey göremiyordunuz ve tabii ki bir katilin gözü gibi *hissediyyordunuz*.

"Peki ya tanık? Ona ne kadar güveniyorsunuz?" diye sordu muhabir.

"Tanığın kadın olduğunu henüz tespit edemedik-" diye başladı Mattsson.

Muhabir araya girdi: "Buradaki herkes tanığın kim olduğunu biliyor. Onun kimliğini tespit edemedik çünkü

demografik özellikleri yüzünden. Bu demografik özellikler göz önüne alındığında, sizce ne kadar güvenilir?"

"Bu soruya gerçekten yanıt veremem ..."

- - -

"DEMOGRAFI? Ne sikimden bahsediyor bu?" R-A televizyona şöyle dedi.

"Zumbrota'dan kimse beni görmedi. Demografi mi? Öyle mi?

Yani başka bir yerden mi? Ya da belki bir fahişe falan?"

"Bilmiyorum," dedi Horn. "Bu konuda tuhaf davranıyorlar."

"Belki de sadece benimle dalga geçiyorlardır," dedi R-A. "Muhtemelen izlediğimi düşünüyorlar."

Televizyonda biri yarı esprili bir soru sordu ve Mattsson muhabire kız gibi sırıttı. Kameradan yarı uzağa döndüğünde vücudu görülebiliyordu.

R-A burbonundaki buzu çingirdataarak bir yudum aldı ve Horn'a şöyle dedi: "Şu kadına bak Horn. Şu göğüslere bak. Şuna bak.

Tek tip. Bu tam bir ereksiyon malzemesi. Bir şey değil mi?"

Uzun bir sessizlikten sonra Horn, "Roger, bunu yapamazsın. Bu kadını öldüremezsın. Bu tanığın kim olduğunu ve onunla ilgili ne yapabileceğini bulman çok daha iyi olur. Sprick denen adamı nasıl teşhis ettiğini bul. Sprick de kim?

Neden onun sen olduğunu düşünüyorlar?"

R-A, "Ben sadece, ben sadece ..." dedi. Sandalyesinde geriye doğru yığıldı ve Horn bu tavrı fark etti. R-A tanığı düşünemiyordu, şu anda değil: sadece ona ne yapacağının hayalini kuruyordu. Catrin Mattsson, bodrumda.

"Dikkat etmezsen seni yakalayacaklar Roger," dedi Horn. "Artık fazla zamanın yok. Bunu bir ay önce sarnıcın kapağını kaldırdıklarında da düşünmüştüm. O DNA şeyinden biraz alacaklar ve herkesi kontrol etmeye başlayacaklar. Tanrı biliyor ya, o kızların içine yeterince koyuyorsun. Şehirdeki her erkekten DNA, ve eğer biri 'hayır' derse . . . İsminizi alacaklar ve

O kapılardan silahlarla girerlerse seni öldürürler, çünkü onlardan birini öldürdün. Duruşma olmayacak."

"Oh, saçmalık ..." R-A bu konuda ciddi ciddi düşünmeye çalıştı ama Mattsson ekranda olduğu sürece bunu yapamazdı. R-A'nın tercih ettiği belli bir model kadın vardı: bir tür sıkı görünümlü sarışın. Hepsi doğal sarışın değildi, çünkü dikkatliydi ve Bazen güvenle elde edebileceği her şeyi almak zorundaydı ama bir sarışını her zaman alırdı. Ve Mattsson kesinlikle sarışındı.

"Acaba tıraş oluyor mu?" dedi Horn'a. "Adı neydi, onun donunu çıkardığımız zamanı hatırlıyor musun? Barbara mı? Sen hatırlıyor musun?"

"Oh, evet," dedi Horn. "Bunu hatırlıyorum."

- - -

TV RÖPORTAJI sona erdi ve R-A kumandayı eline alıp diğer büyük kanallar arasında gezinirken kadın tekrar belirdi ve inledi: "Şu *kadına* bak Horn. O sedirin üzerine eğilmiş, avazı çıktığı kadar bağıırırken nasıl olurdu bir düşünsene. Bu sadece, sadece ..."

Sarışınlar kıyafetleri olmadan o kadar *çıplak* görünüyorlardı ki. R-A izin isteyip yatak odasına döndü ve Horn'u televizyona bakarken bıraktı. On dakika sonra geri döndü, tekrar oturdu ve Horn, "Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Biliyorum, yetişkin bir adam için iğrenç," dedi R-A. Sulanmış burbonunu bir dikişte bitirdi ve buz küplerinin ince kalıntılarını emdi.

"Herkes arada bir otuz bir çeker," dedi Horn. "Ben hariç. Ama günde üç ya da dört kez? Dikkat etmezsen kıracaksın."

"Neler olduğunu biliyorsun," dedi R-A. "İhtiyacım var ..."

Hava durumu sunucusu çıktı, sıcak ve kuru havanın devam edeceğinden ve yaklaşan meteor yağmurlarından bahsederken onlara gülümsüyordu

ve eğer hava uygun olursa onları nasıl görebileceklerini anlattı.

O sözlerini bitirene kadar sessizce beklediler - Minnesota'da hava durumu önemli bir konuydu, hatta delirmiş seri katiller için bile

ve sonra tekrar toparlandı: "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, ama Bu normalde olduğundan daha da çılgınca," dedi Horn. "Hoşuma gitmeyen şey, ikimizi de riske atıyor olman."

"Evet, kaybedecek neyin var ki? Yıllardır hiçbir şey yapmadın, yaşlı Gunter'in boynundan o kafayı kopardığımızdan beri hiçbir şey yapmadın."

R-A bu düşünceye güldü. Gunter mezarlığın ilk sakinlerinden biriydi. Yaşlı Gunter'in kafasını koparmak çok zor olmuştu; bazen hâlâ boyun tendonlarının mısır sapları gibi patladığını ve sonra da o tozlu, pis kokuyu hayal ediyordu. "Ben gidiyorum. bodrumda," dedi. "Etrafa bakacağım."

- - -

BODRUM KAPISI mutfaktan açılıyordu ve bodrumun kendisi de dar, kıvrımlı bir dizi basamakla iniliyordu. R.A.'nın evi

1882 yılında Carpenter Gothic adı verilen bir tarzda inşa edilmiştir. Orijinal temel yerel taştan yapılmıştı, ancak 1960'larda R-A'nın büyükbabası Evi krikoyla kaldırıp arsanın arka yarısına yuvarlamış ve beton bloktan bir temelle yeni, daha derin bir bodrum kazmış.

Bir Marangoz Gotik olarak, evin dış formu her şeyden çok kapris tarafından belirlenmişti ve temel zorunlu olarak onu takip etti. Bu da, keskin bir köşedeki çelik bir kapıdan girilen ve konserve meyve ve sebzelerle dolu Top kavanozlarından oluşan bir rafın arkasında, gözle görülmeyen uzun ve dar bir oda inşa etmenin mümkün olduğu anlamına geliyordu.

R-A'nın büyükbabası burayı Rusların Büyük Patlama'yı gerçekleştireceği gün için bir sığınak olarak tasarlamıştı. Komşuların haberi yoktu.

Çünkü bombalar düştükten sonra silahlarıyla dışarıda yiyecek arıyor olacaktı.

R-A ev bakımı konusunda büyükbabası ve babası kadar titizdi ve bodrum kuru, temiz ve düzenli kaldı, bir ev dükkanı, sıhhi tesisat ve ısıtma armatürleri için mekanik bir oda ve büyük ve düzenli bir depolama alanı için ayrı alanlara bölündü.

Sığınak, kurbanlarını dövdüğü, tecavüz ettiği ve öldürdüğü bir hücreye dönüşmüştü.

- - -

ŞİMDİ bodruma inen R-A, kavanoz rafını kenara itti - raf öyle görünmüyordu ama oldukça sağlamdı, ayaklarında tekerlekler vardı. Çelik kapıyı iterek açtı ve etrafına bakındı.

Bomba sığınağında olmak hoşuna gitmişti, çünkü burası çok Sessizdi. Bir karyolanın üzerinde bir yığın pornografik esaret dergisi tutuyordu ve şimdi oturup onlardan birini eline aldı. Dergilerdeki bağlanmış kurbanlar genellikle sarışındı, bu onun kişisel tercihiydi ve eski favorilerini tekrar ziyaret ederek biraz zaman geçirdi.

Aslında filmde tasvir edilen bazı sahneleri

Ama anıları dergi resimleri kadar keskin değildi.

Şimdi fotoğrafta sert görünümlü bir sarışın, çıplak, bir bankın üzerine eğilmiş, elleri arkadan bağlı, yüzü onu disipline eden erkekler ... R-A gözlerini kapadı ve Catrin Mattsson'u aynı pozisyonda hayal etti.

Gözlerini kapadı ve her şeyi gördü, inledi ve bir elini kot pantolonunun içine soktu. Kalbinin derinliklerinde Horn'un haklı olabileceğini, her şeyin sona ermekte olduğunu düşündü. Polisler asla pes etmeyecekti. Ama önce Mattsson'u ele geçirebilirse...

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu, nerede yaşadığını, çalışmadığı zamanlarda ne yaptığını. Onu pusuya düşürmenin ya da belki de içeri çekmenin bir yolunu bulmalıydı. Shaffer'ın yaptığı gibi, bir ipucunun izini sürerek habersizce kapıya gelirse, onu hemen orada yakalayabilirdi. Koridorda.

Ama arkasından bir grup polisi getirmeden onu nasıl içeri sokacaktı?

Bunu nasıl yapardı?

- - -

Beton duvarın bir tarafından diğerk tarafına, yerden bir metreden biraz daha fazla yükseklikte bir ÇELİK ÇUBUK uzanıyordu. Duvarla hiçbir ilgisi yoktu.

Bomba sığınadı-R-A onu oraya koymuştu, çünkü kızları kırbalamak için onları oraya asmayı hayal ediyordu. Bunu birkaç kez de yapmıştı ama hiçbir zaman umduğu kadar iyi sonulanmamıştı.

Genellikle bayılırlar ve her tarafları kan içinde kalırdı.

Gerçek *kandan* pek hoşlanmazdı. Teslimiyet, seks ve ... hayranlık mı istiyordu? En azından korku. Saygı.

Gidip barın altında durdu ve beş barfiks çekti.

Barın altında durup yanmanın geçmesini bekledi ve sonra üç tane daha çekti. Fena değil: Onun yaşındaki çoğu Amerikalı erkek iki bile yapamazdı.

Mattsson'u buraya getirebilirse . . . Etrafına bakındı.

Biliyor musunuz? Yapacağı şeyin onunla *savaşmak* olduğunu düşündü. Her şeyi buradan çıkarırdı, böylece bir şekilde silah yapamazdı, Onu çırılçıplak soyacak, sonra kendisi de soyunacak, kapıyı kilitleyecek ve ona ne yapacağını söyleyecekti.

Ona anahtar için savaşmasını söyle. Onunla dövüş.

Yapacağı buydu, diye düşündü. şimdi kendini tutuyordu, dürtüsü yeniden büyüyordu. Zihni tamamen boşalmadan önce iki karar aldı. Polisleri alt etmenin bir yolunu bulacaktı; ve Catrin Mattsson'a sahip olacaktı.

7

Lucas, mezarlıklar arasında dolaşarak ve Owatonna'daki mezarları kontrol ederek dört beyhude saat geçirdi ve Holbein, Zumbrota'daki mezarlığın dışında sona eriyor. Shaffer bulunmuştu. Çoğu zaman yalnızdı -Owatonna'daki Murphy kardeşleri Holy Angels'a getirtmiş, Shaffer'ın söylediği her şeyi hatırlamalarını sağlamış, bu da onu hiçbir yere götürmemişti- ve sonunda Zumbrota mezarlığında, elleri cebinde, kendini biraz aptal hissederek dolaştı.

Mezarlıklar konuşamaz, diye düşündü. Yine de . . .

Saat dört buçukta hâlâ ofiste olan Duncan'ı aradı. "Eve mi gidiyorsun?" Lucas sordu.

"Er ya da geç. Mattsson'la şu Sprick hakkında konuştum. Bir şey olduğunu düşünüyor ama senin aynı fikirde olmadığını söylüyor."

Lucas ona hikâyeyi anlattıktan sonra sordu: "Cinayet kitapları ne kadar uzun? Kaç sayfa?"

"Tanrım, bilmiyorum. Her şey için yirmi beş yüz sayfa. Çoğu ıvır zıvır."

"Etrafta hiç çalışanınız var mı?"

"Neden?"

"Bu gece benim için hepsini fotokopi çektirecek birini bulmak istiyorum. Bunu benim grubuma fatura edebilirsiniz."

Duncan, "Bir kontrol edeyim, sizi sonra ararım," dedi. Bir dakika içinde geri döndü. "Maizy yapacağını söylüyor ama biraz zaman alacak."

"Geri dönmem biraz zaman alacak. Ona söyle, mavi rapor kapaklarıyla ciltlesin, ben gelmeden bitirirse masama bıraksın."

"Ne yapıyorsun?"

"Shaffer'ın neyin peşinde olduğunu anlayamıyorum," dedi Lucas. "Dosyalarda zaten bildikleriyle gördüklerinin ya da belki de gördüğü *birinin bir* bileşimi olmalı. Burada kayboldum, bu işe yaramıyor. Çalışmam lazım, içime sindirmem lazım."

"Tamam. Bu arada, Del'in yaklaşık bir saat önce Iowa sınırını geçtiğini ve ATF ile birlikte güneye doğru gittiğini söylemem gerekiyor. Ve ofisinizin kapısında Virgil'i aramanız gerektiğini söyleyen bir not var."

- - -

LUCAS, ajanlarından biri olan VIRGIL FLOWERS'ı aradı. Flowers, Mankato, Minnesota'da kendi başına çalışıyordu. New Mexico'da tatildeymiş, söylediğine göre eyaletteki tüm misk balıklarını orada yakalamış. tek musky gölü.

"Ne var ne yok?" Virgil cevap verdiğinde Lucas sordu.

"Dostum, Shaffer ölmüşken ve sen Kara Delik'te çalışırken bunu sormaktan nefret ediyorum. Ama arkadaşım Rick Johnson'ı tanıyor musun?"

"Evet, onu tanıyorum," dedi Lucas. "Olmayı bekleyen lanet bir kaza var."

"Aslında birkaç kez oldu zaten... her neyse, Johnson'ın öncelikli olmayan bir görevde yardıma ihtiyacı var," dedi Flowers. "Ağır bir şey yapmıyorum ve kimse beni Black Hole grubu için aramadı, bu yüzden oraya gitmek istiyorum. Aşağıda La Crescent'ın güneyinde."

"Bana bunun ne hakkında olduğunu söylemiyorsun," dedi Lucas.

"Hayır, ama Johnson doğruyu söylüyorsa ve ben de birkaç baskın yaparsam, bu BCA'ya büyük bir itibar kazandırır."

"İtibara ihtiyacımız yok," dedi Lucas. "Yasama meclisi çoktan dağıldı. Ama, devam edin, en iyi kararınızı verin. Yoldan konuşuyorsanız, ne olduğunu bilmek istemiyorum. Eğer yüzüne patlarsa, bu sizin sorunun."

"Anlaştık. Sadece nerede olduğumu bilmeni istedim," dedi Flowers.

"Tekneni mi alıyorsun?" Lucas sordu.

Uzun bir duraklama. Sonra Virgil, "Belki," dedi.

"Başın derde girerse bana haber ver," dedi Lucas. "Ama ondan önce ..."

"Bilmek istemezsin." "Bu doğru."

- - -

LUCAS bir saat içinde St. Paul'e dönmüştü. Mississippi'yi geçerken hava durumu aradı ve hizmetçinin

Piliç çevirme ve biraz patates salatası, ne zaman evde olur?

"Yarım saat, beni bekle," dedi. "Ofise uğramam lazım, sonra evde olurum."

"Bir şey öğrendin mi?"

"Hayır. Yine de bir şeyleri kaçıyorum. Bunu hissedebiliyorum. Bir hafta sonra beni deli ediyor olacak."

- - -

KARA DELİK kitapları masasının üzerinde yığın halinde duruyordu, ikisi kırmızı, ikisi siyah ve biri mavi. Onları aldı ve eve gitti, çocuklarla konuştu, tavuk ve patates salatası yedi ve sonra gidip beş kitapla birlikte çalışma odasında oturdu.

Bir saat sonra Letty geldi ve onun arkasında okuyup okuyamayacağını sordu: "Rahat olun," dedi. Letty'nin arkasından okuduğunu açıkladı. başından sonuna kadar. Son kitabı eline aldı ve baştan sona okuyacağını söyledi.

"Catrin'i televizyonda gördün mü?" Letty diğer okuma koltuğuna yerleşirken sordu.

Lucas başını kitaptan kaldırıp baktı: "Hayır. İyi mi?"

"Hiç eğitim almamış bir polise göre iyi," dedi Letty. Letty dokuzuncu sınıftan itibaren dört yıl boyunca Kanal Üç'te staj yapmıştı. "Ve bu işi gerçekten çok seviyordu. Jim Burns postacı adamın tetiğini çektiği için ona yüklendiğinde bile. Hoşlarına gittiğini anlayabilirsin: gözleri parlar."

"Mmm. Umarım çok fazla hoşuna gitmez - bu başınızı belaya sokabilir."

"Ya da halkla ilişkilerde iyi bir iş," dedi Letty.

Çalışma odasında birlikte rahatça oturup kitap okudular. Hava Durumu Saat onda yatmaya gideceğini söylemek için içeri girdi. Lucas gece yarısına kadar kitap okuduktan sonra yatmaya gitti ve Letty'yi büyük deri koltukta kitap okurken bıraktı.

- - -

Ertesi sabah saat dokuzda geceliğiyle mutfak kapısından içeri girip esnemeye başladığında Lucas, "İyi bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

"Pek çok ilginç şey -otopsiler oldukça harikaydı- ama bir yere varan bir şey yok. En azından ciddi bir şüpheli bulana kadar. DNA'sının ellerinde olabileceğini düşünüyorlar."

"Evet, bunu gördüm. Yine de kesin bir şey değil."

"Ama bu bir erkek. Henüz erkek cesedi yok," dedi kadın.

Lucas boynunu kaşıdı ve sonra, "O mezarlara girildiğinde sadece kadın kafaları almışlar. Acaba neden? Bunda bir şey olabilir mi?"

İkisi de bir dakika düşündükten sonra Letty gülerek, "Eğer varsa bile ben bunu göreceğim kadar zeki değilim ve ikimiz de senden daha zeki olduğumu biliyoruz," dedi.

Lucas, "Biliyor musun, seni hâlâ St. Thomas'a sokabilirim," dedi. St. Thomas Üniversitesi evlerinden sadece birkaç mil uzaktaydı. "Bir avuç Tommie'yi sikeyim," dedi.

"Uh . . ."

"Özür dilerim," dedi, özür dilemeden. "Konuya dönecek olursak, kayıp kafalarda bir şey göremiyorum."

"Acaba katil bir tür ürkütücü ucube mi? Gereksiz mi oldu? Ürkütücü sürungen mi? Her neyse, eğer öyleyse insanlar bilir," dedi Lucas. "Belki bunu Ruffe'a ya da Kanal Üç'e sızdırabiliriz. İnsanlar böyle kişiliklerden haberdar olma eğilimindedir."

"Bugün yine oraya mı gidiyorsun?"

Lucas esnedi ve, "Hayır, sizinle takılacağım, biraz kitap okuyacağım, alışverişe çıkacağım, belki bir maç izleyeceğim ve düşünmeye çalışacağım. Kuzeye gidip biraz balık tutmak isterdim. Ama bunun için zamanım yok."

"Bu çılgınlık," dedi Letty. "Sanki büyük bir kriz var ve yapacak pek bir şey yok."

"Yapacak çok şey var: Okumamız gereken birkaç bin sayfa var ama çoğu önemsiz gibi görünüyor."

Pazar gününün geri kalanında Lucas resmen çuvalladı.

Yeni koşu ayakkabıları için alışveriş yaptı, bir maç izledi, çocukları bırakıp Weather ve arkadaşlarıyla Town and Country Club'da yemek yedi.

O gece tekrar okumaya başladı.

Duncan & Co. Goodhue İlçesindeki ve sınırdaki tüm ilçelerdeki (Dakota, Rice, Steele, Dodge, Olmstead ve Wabasha) tüm kayıtlı seks suçlularının izini sürmüş, Minnesota ve Wisconsin'deki tüm kayıtlı seks suçluları hakkında araştırma yapmıştı.

Minnesota'daki tüm hapishanelere, kendilerini güvenilir bir şüpheliye yönlendirebilecek mahkumlar için ödülleri içeren ilanlar asmışlardı. Şu anda bir düzine ciddi hazine avcısı bulmuşlardı ve gözden kaçırdıklarını bulmak için hazine avcıları zinciri üzerinde çalışıyorlardı.

Bütün kurbanların DNA'larını incelemişler. Sprick'in hayat hikayesi gençlik yıllarına kadar götürülmüştü.

Yirmi beş yıldır kayıp kadın raporları var. James çiftliğinde mısır söktüğü bilinen tüm insanların listesini almışlardı, ve onları cinsel suçlular listesinde arattılar. İki kişi bulmuşlardı ama ikisi de şu anda eyalet dışında yaşıyordu, biri Nevada Eyalet Hapishanesindeydi.

Söküm müteahhitlerinden biri polislerle konuşmayı reddetmiş ve kendisini temsil etmesi için bir kamu avukatı talep etmişti. Bu durum biraz ilgi uyandırmıştı, ta ki adamın Nevada Eyalet Hapishanesi'nin bir üyesi olduğu ortaya çıkana kadar.

Carpenter'ın öldürüldüğü hafta New York'ta olan Sosyalist İşçi Partisi. Avukat talep etmişti çünkü Kara Delik davasının işçileri ve yaklaşmakta olan antikapitalist devrimin öncülerini ezmek için hükümetin kurduğu bir tuzak olduğundan emindi.

Her neyse.

Shaffer, kimlikleri tespit edilen tüm Kara Delik kadınlarının telefon kayıtlarının izini sürmüştü. Sonuç bazı tartışmalara yol açmıştı.

Son kurbanlar en son Rochester ve Twin Cities arasındaki baz istasyonlarında kaydedilmişti, ancak Minnesota Üniversitesi. Ajanlardan bazıları eski bir öğrenciyi arıyor olabileceklerini savunurken, diğerleri üniversite çevresindeki barların birileri için en iyi avlanma alanı olduğunu iddia etti genç sarışın kadınlar arıyordu. Bu da ikinci bir tartışmayı gündeme getirdi: Eğer güneyden üniversite bölgesine geldiyse, ama Çoğunlukla güneyden gelen kadınları alıyordu ... onları lise öğrencisi olarak mı yoksa çocuk olarak mı keşfetti? Bir öğretmen ya da genç kadınlarla ilgilenen biri olabilir mi? Belki de farklı okullardan genç kızlarla görüşen bir koç?

Ve şaşırtıcı çeşitlilikte başka bilgiler, gerçekler ve teoriler, spekülasyonlar ve söylentiler, on ya da on iki Çalışkan polisler neredeyse bir ay boyunca aralıksız çalışarak bir şeyler bulabilmiş ve bunların her biri rapor edilmişti.

Lucas zihni çalkalanarak yatağa gitti.

- - -

Ertesi sabah, Weather çoktan işe gitmişken, o Güneye mi dönsem yoksa zamanımı okuyarak mı geçirsem diye düşünürken cep telefonu çaldı: Hopping Crow, olay yeri ekibinden.

"Evet? Ne haber, Larry?"

"Şu Kara Delik sitesini biliyor musun?" Atlayan Karga sordu.

"Red Wing'in batısındakini mi diyorsun? Bütün o kafataslarını buldukları yer mi?"

"Evet, orası. Bea ve ben, üniversiteden Rick Johnson'la birlikte buraya geldik. Shaffer bizden GPR araştırması yapmamızı istedi, bakalım başka ceset çıkacak mı?" GPR-Yere Nüfuz Eden Radar.

"Öyle mi? Bulabildiniz mi?"

"Hayır, ama sarnıcın olduğu yerin üstünde yatan ölü bir kadın var. Boğulmuş."

"Larry. . ."

"Şaka yapmıyorum, Lucas. Duncan'ı aradım bile ve ekip yolda. Ve demek istediğim ... Tanrım, Lucas. . ." Zıplayan Karga

çıldırıyordu.

- - -

LUCAS beş dakika içinde evden çıktı ve telefonda Catrin Mattsson, Lucas'ın yaptığı gibi evde kahvaltı ediyordu. oldu. "Olay yeri inceleme ekibi az önce Kara Delik bölgesine geldi ve orada genç bir kadının cesedini bulduklarını söylediler. boğuldu."

"Ne!" Mattsson çığlık atıyordu. "Neden kimse bana söylemedi?"

"Sana söylüyoruz, hemen şimdi," dedi Lucas. "Daha yeni geldiler. yeni öğrendim ve aradığım ilk kişi sensin. Yola çıkıyorum, orada görüşürüz."

"Bekle, bekle. . . Cesedin üzerinde kimlik var mı?"

"Catrin, seni çok hızlı aradık.

hiçbir şey," dedi Lucas. "Bildiğimiz her şeyi oraya giderek öğrenebilirsin."

"Ben gidiyorum," dedi.

"Oradakiler suç mahalli çalışanları, bölgeyi kontrol etmek için oraya birkaç şerif yardımcısı daha göndermelisin. Her şeyi çiğnemelerine izin vermeyin."

"Tamam, tamam, tamam, yoldayım."

- - -

LUCAS, NAVİGASYON SİSTEMİNİN onu Kara Delik'e götürmesine izin verdi ve İkiz Şehirlerin güneyindeki otoyollarda hızla koşmaya başladı. Yolda Güneyde, kuzeydeki bir banliyöden geldiği için Lucas'ın birkaç dakika gerisinde koşan Duncan'la konuştu.

"Bea ile konuştum," dedi Duncan. "Olay yerini bantladıklarını ama içeri girerken bazı şeyleri ezmiş olabileceklerini söylüyor, yeni cesedi bulmadan önce. Her neyse, ne düşünüyorsun?"

"Buna bakmak zorundayım," dedi Lucas. "Adam uzun zamandır o kadar sessizdi ki, bir anda ortaya çıktığına inanmak zor. bizimle alay ediyor."

"Belki de herkes onu aradığına göre ve Shaffer'ı enselediğine göre, o da arayabilir diye düşünmüştür. Ve o bir deli."

"Evet, öyle. Doğrudan bizimle konuşan birkaç deliyle uğraştım, yani bunların hepsi mümkün," dedi Lucas. "Gazeteyi tekrar okuyordum. Mezardan çıkardıkları yeni kemiklerden biri Delik, sol radius dokuz, cinayetten önce bir kırık vardı ve kötü bir şekilde iyileşiyordu, bu da kurbanın hastaneye gitmediği anlamına geliyor. Doktorlar iyileşmenin yeni başladığını, en fazla birkaç gündür devam ettiğini söylediler. Shaffer bunun, katilin kadınları boğmadan önce bir süre tuttuğu ve muhtemelen onlara tecavüz edip işkence ettiği anlamına geldiğini düşündü. Görünüşe göre çoğu çıplaktı, çünkü ortaya çıkan kıyafet kalıntıları kemik içeriyor. Bu yeni kurban giyinik. Yani bu doğru değil. Eğer bu kadın tecavüze uğramadıysa ..."

"Bu hem iyi hem de kötü. Onun için iyi, sanırım, ama eğer Tecavüze uğramışsa DNA'sı vardır. Bea bana cesedin yıkanmış gibi görünmediğini söyledi. Bir sütyen askısı görebiliyorlar. Tecavüz hakkında bir şey söyleyemem, çünkü cesedi henüz taşımadılar. Bea'den duyduğuma göre, ceset biraz saygılı davranıldı. Düzgünce yere bırakılmış. İtiraf etmeliyim ki, bu, bir cesedi aşağıya atacak birine benzemiyor. delik."

"Tamam. 30 mil uzaktayım. Yirmi dakika içinde orada olacağım."

- - -

Gün yine güzeldi, tepede birkaç iyi hava bulutu dolaşıyordu, sıcak ve nemliydi. Orada burada, hendeklerde sumak ağaçları turuncu yapraklarını gösteriyordu ve çakıllı yolların tozu Rüzgârsız, nemli günlerde olduğu gibi havada bir süre asılı kaldı; ölü olmamak için güzel bir gün.

Lucas Kara Delik'e vardığında, olay yeri inceleme minibüsü girişin karşısına park edilmişti ve Mattsson'un cipiyle birlikte üç Goodhue County devriye arabası yolun karşısına dizilmişti. Lucas park etti ve bandın etrafında yürüdü ve sonra bantlanmış bir

Muhtemel giriş yollarından geniş bir patika, şimdi sadece büyük bir kare ham toprak olan eski çukura kadar uzanıyordu.

Kadının cesedi meydanın tam ortasına, sırtüstü, kolları iki yanında, avuç içleri yukarı bakacak şekilde, yoga ceset pozunda olduğu gibi yerleştirilmişti. Orta ya da geç yaşlarındaydı.

Yirmili yaşlarda, orta boylu, belki beş-altı ya da beş-yedi, dar omuzlu ve kısa kesilmiş siyah saçlı. Pembe pamuklu bir bluz, ucuz moda bir kot pantolon, beyaz çoraplı koşu ayakkabıları giyyordu.

Ekip bir bant çemberinin içinde çalışıyordu. Mattsson bandın dışında durup içeri bakıyordu ve Lucas'ı gördüğünde yaklaşırken kaşlarını çatabilecek bir ifadeyi bastırdı ve "Davenport" dedi.

"Hikaye nedir?"

"Öldürüldü, boğularak öldürüldü," dedi Mattsson. "Kara Delik'teki adam tarafından değil. Onu kim öldürdüyse buraya atmış, öyle düşünebiliriz. Gerçekten çok aptal bir adam. Gözünde morluk ve dudağında kesik var, sanki bir hafta önce bir kavgaya karışmış gibi. Sadece bakınca, aile içi bir olay olduğuna yemin edebilirim."

Olay yeri inceleme şefi Bea geldi, Mattsson'un söylediklerinin son kısmını duydu ve Lucas'a başıyla işaret etti. "Elle boğulmuş. "Elle boğulmuş.

Parmak çürüklerini görüyorsunuz. Söyleyebildiğimiz kadarıyla Kara Delik cinayetlerinin hepsi iple işlenmiş.

Halatlar ve halatla uyumlu bir hyoid hasarı yok. Ayrıca, görebildiğimiz kadarıyla, çürükler, istismarcı bir ilişki içinde olabileceğini gösteriyor. Neredeyse tüm kadınlar

Hole'dan tanımlanan kadınlar sarışın ve iri göğüslüydü; o ise zayıf ve siyah saçlı. Ayrıca kurbanların en yaşlısı. . . Memur Mattsson'a katılıyorum. Muhtemelen Kara Delik'teki adam değil."

"Pantolonunun cebinde bir şey var mı?" Lucas sordu. "Kimlik... herhangi bir şey?" Bea başını sallıyordu. "Cepler boş."

Mattsson'a: "Kayıp bir kişi için arayan oldu mu?"

"İlk kontrol ettiğim şey," dedi Mattsson. "Burada değil, nehrin karşısı da dahil olmak üzere buradaki ilçelerin hiçbirinde yok. Ama . . . Sanırım Red Wing'den. Onu tanımıyorum ama sanırım onu *gördüm*, hem de birden fazla kez. Herhangi bir suç olayıyla değil. Sanırım Red Wing'de çalışıyor olabilir.

Alışverişe gittiğim bir yer. Belki Target, Walmart, Walgreens ya da Econofoods."

"Kasiyer gibi mi?"

"Onun gibi bir şey," dedi Mattsson. "Hastanelerde de biraz zaman geçiriyorum - hemşire olabilirim."

"Belki de bir fotoğrafını çekmeyi denemeliyiz."

"Çoktan yapıldı," dedi Mattsson. "Aşağıya bir kupa gönderdik Ofise getirdik, çıktılarını aldık ve etrafta koşuşturan birkaç adamımız onun kim olduğunu bulmaya çalışıyor."

Kasaba."

"Peki, Catrin, bize neden ihtiyacın var?"

Bir an ona baktı, sonra başını salladı ve "Sanmıyorum, bu sefer olmaz" dedi.

- - -

BEA cesedi nasıl bulduklarını anlattı - hiçbir şey yoktu, bölgeye gittiler ve kız oradaydı. "Bunu yapan adamı bulduğunuzda DNA örneği *olacak*."

"Peki ya GPR, onunla devam edecek misin?" Lucas sordu.

"Şu anda yapıyoruz ama henüz bir şey görmedik," dedi Bea. "Yani..." Cesedi işaret etti.

İşine geri döndü ve yoldan toprak alana kadar olan yolu santim santim aramaya başladı. Lucas Mattsson'a dönüp sordu, "Sprick'ten başka bir şey var mı? Ya da onun hakkında?"

"Lastiğim patladı," dedi Mattsson. "Hâlâ onunla ilgili bir şeyler olduğunu düşünüyorum ama ne olduğunu bilmiyorum. Mesele şu ki, Kaylee'yle iki kez görüştüm ve Bay Sprick'i hendekte gördüğü konusunda kaya gibi sağlam."

Sprick'i hendekte gördüğünü söyledi."

"Bazen-" diye başladı Lucas.

Mattsson onun üzerinden geçti: "Bu da bana tüm bunlarla ilgili kötü haberlerim olduğunu hatırlattı."

Lucas ona sırtıttı: "Bu kadar çok ölünün olduğu bir davada kötü haber... bu gerçekten kötü olmalı."

"Kötüden ziyade can sıkıcı bir durum," dedi. "Her şeyden önce Kaylee'nin ailesi dün tanıştıkları herkese Kaylee'nin Sprick ve Zumbrota'daki insanların yarısı onun katil olduğuna inanıyor." "Ah, Tanrım. İkinci bir kişi var mı?"

"Evet. Kaylee'yi güzellik yarışmaları için hazırlıyorlar ve tüm bu olanları bir nevi ... sömürüyorlar. Kız bu öğleden sonra Kanal 3'e röportaj verdi. Onları vazgeçirmeye çalıştım ama babası bunun onun için 'büyük bir şans' olduğunu söyledi. Bunu üzerimizde biraz baskı var."

"Zaten üzerimizde baskı var, daha fazlası olamazdı. Bu konuda dikkatli olursanız, görüşmeye gittiğinizde size gelirler, Çünkü Kaylee'nin ailesinin tanıdığı tek kişi sensin, belki de görüşmeciyi utandırıp her şeyi yumuşatabilirsin."

Bir an düşündü ve sonra, "Belki bunu yaparım," dedi. "Ve sana yarı ciddi bir şey sormam gerekiyor," dedi Lucas. dedi.

Kadın başını eğdi.

Lucas, "Birinin sarhoş olup katili ortadan kaldırmaya karar verme ihtimali var mı? Yani Sprick'i?"

"Ne kadar ilginç bir soru," dedi kadın. "Bunun cevabını bilmiyorum ama Zumbrota şefiyle konuşacağım."

- - -

Bir dakika daha BEA'YI izledikten sonra Lucas, "Ben gidip GPR'cilerle konuşacağım," dedi.

GPR elemanları parlak turuncu, yere nüfuz eden radar antenini çiftlik bahçesindeki çalıların arasındaki küçük deliklerden geçirerek cesetten oldukça uzağa sürüklüyorlardı. Çalışmaktan terlemişlerdi ve Lucas yanlarına geldiğinde durdular. "Bir şey var mı?"

"Hiçbir şey yok. Şimdilik yok."

Bir süre izledi, sonra Duncan'ın arazide cesede doğru yürüdüğünü gördü. Mattsson hâlâ orada durmuş, cesedin incelenmesini izliyordu. Lucas GPR çalışanlarına döndü ve

Radar haritasının bir çıktısını alıp alamayacağını sordu ve içlerinden biri "Elbette" dedi.

"Hiç gömülü hazine buldun mu?"

"Bulabileceğimi düşünüp duruyorum ama asla bulamıyorum," dedi diğeri. "Bir keresinde yanlış yerleştirilmiş bir gaz borusu bulmuştum." Bir bitiş işaretine geldiler ve anteni tarlaya geri götürmek için döndüler. Lucas cesede baktı ve Mattsson ile Duncan'ı gördü, Mattsson ellerini kalçalarına koymuş, Duncan ona havlıyordu.

Uh-oh, diye düşündü ve yanına gitmeyi düşündü ama sonra Mattsson Duncan'dan uzaklaştı ve cep telefonunu çıkardı.

cebine koydu ve kulağına götürdü. Bir dakika dinledi, sonra çılgınca avluya baktı, onu gördü ve bağırdı, "Davenport! Davenport! Onu yakaladık..."

Lucas GPR görevlilerine, "Affedersiniz," dedi ve Mattsson'un peşinden koşmaya başladı. Duncan'ın yanından geçerken, "Ben hallederim Jon" dedi.

- - -

MATTSSON'ı yolda yakaladı. Arabaları terk edilmiş çiftlik evinin iki ucuna park edilmişti ve kadın kendi arabasına doğru dönerken bağırdı: "Beni takip et: Seni arayacağım."

Lucas koşarak Benz'e gitti, arabaya bindi, U dönüşü yaptı ve tozlu yoldan asfalta doğru onu takip etti. Yarım mil aşağıda telefonu çaldı ve Mattsson oradaydı.

"Adı Harriet Card ve kasabanın bir mil güneyinde yaşıyor, Red Wing'in güneyinde. Target'ta kasiyerlik yapıyor. Bir yıl önce partnerine karşı uzaklaştırma emri çıkartmış ancak birkaç ay sonra geri çekmiş. Target'taki bir arkadaşı tekrar bir araya geldiklerini ama yine sorun yaşadıklarını söylüyor. Card'ın evinde yaşıyorlarmış."

"Adını biliyor musun?"

"Onun adı. Kız arkadaşının adı Glenda Hannah Shales ve Saldırı ve darptan iki kez hüküm giymiş ve sonuncusunda Shakopee'de bir yıl bir gün hapis yatmış. Şu eski bisikletli lezbiyenleri bilirsiniz. O da öyle. İçkici ve kötü bir kaltak. Onunla daha önce de uğraştım."

"Onun evine mi gidiyoruz?"

Mattsson, "Evet. ERU şu anda yolda, biz içeri girmeden önce beni bekleyecekler," dedi.

"Kara Delik katili değil," dedi Lucas. "Hayır, sanırım değil."

- - -

LUCAS geri dönmeyi düşündü ama Goodhue County için oldukça nadir görülen bir cinayet tutuklamasından vazgeçerse Mattsson'u daha da kızdıracağını düşündü. Telefonu kapatmadan önce sordu, "Nişancı mı? Silah taşır mı?"

"Hiç taşımadı. O daha çok muştalı tiplerden."

Mattsson telefonu kapattığında Lucas Duncan'ı aradı ve kendisine söylenenleri anlattı. "Doğru gibi görünüyor. Buradaki kimse onun Hole'un adamı olduğunu düşünmüyor ama beni haberdar edin," dedi Duncan.

Mattsson onun nereye gittiğini biliyordu ama Lucas bilmiyordu. Red Wing'in batısındaki arka yollardan hızla geçip, tıkanmış trafiğiyle kasabadan kaçarak şehre güney tarafından yaklaşırken Card'ın arkasından ayrılmıyordu.

Card'ın evi, kasabanın birkaç mil güneyinde, 61 numaralı otoyolun dışında, otoyola bakan bir yol üzerindeydi; tek katlı, basit bir fıçı tahtası kutuydu ve arkasında müstakil bir garajı vardı. Beton bloktan bir merdiven

evin tam ortasındaki ön kapıdan girdiler. Ön yolun güney ucunda birkaç devriye arabasıyla birlikte alçak sarı bir kamyon onları bekliyordu.

Mattsson kamyonun önüne yanařtı ve Lucas kamyonun tūfekli birkaç adamın indiğini görünce memnun oldu; Acil Mūdahale Birimi.

"Onları ben istemedim," dedi Mattsson. "Onlara ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum."

Ekip lideri, "Catrin, dün gece bir kadını *öldürdü* ve cesedini ülkenin en sıcak suç mahalline attı. O bir

Deli saçması. Kafayı yemiş. şu anda orada bir silahı emiyor olabilir ya da bunu onun için yapmamıza izin verebilir. Ya da birkaçımızı yanına alabilir."

"Evet, evet, evet..." Mattsson ikna olmamıştı.

- - -

EKİP LİDERİ kısa boylu, siyah saçlı, yüzünde kaslar olan bir adamdı. Lucas kendini tanıttığında başıyla onayladı ve ikisine, "Komşularla temasa geçtik. Kız içeride. Arkayı kollayan iki adamımız var, ormanın içinden yukarı çıktılar." Eliyle işaret etti.

Otoyola bakan evlerin arkasında. "Evin içinde kablolu bir telefon var ve her ikisinin de cep telefonları elimizde.

telefon numaraları. Plana göre ön tarafa yerleşip onu arayacak, dışarı çıkmasını söyleyecek ve oradan devam edeceğiz."

Mattsson, Lucas'a söylediklerini tekrarlayarak, "Bildiğim kadarıyla o bir tetikçi değil," dedi. "Hiç silahla suçlanmadı. Sarhoş oluyor ve insanları dövüyor."

"Evet, belki ama orada bir silahı olduğuna bire on veririm. Bu yoldaki herkeste bir tane vardır," dedi ekip lideri.

Mattsson başını salladı: "Muhtemelen. O yüzden sakın ol."

Ekip lideri Lucas'a baktı, sonra tekrar Mattsson'a döndü: "Senden ve Ajan Davenport'tan biz hazır olana kadar beklemenizi isteyeceğiz. Sonra ne olacağını göreceğiz."

Lucas, "Siz dikkatli olun," dedi. "Her zaman."

- - -

EKİP yaklaşma planını çoktan hazırlamıştı. İki araba birkaç ekip üyesini otoyolun kuzeyine taşıdı ve

Hedef evin önünden geçerek yolun karşısına, oradan da güneye, eve geldiler. Ekip lideri ve üç adamı yoldan altı yüz metre kadar ilerledikten sonra bir komşunun evine park etti.

boş araba yolu.

Lider Mattsson'u aradı ve "Aramayı yapıyoruz" dedi.

"Hadi yukarı çıkalım," dedi Mattsson. Lucas onun kamyonetini takip ederek yola çıktı ve her ikisi de Mattsson'un görsel gölgesinde araba yoluna girdiler.

SWAT minibüsüne bindi ve indi.

Ekip lideri, telefonla konuşan kişiyle birlikte komşunun garajının köşesine geçmişti. Konuşmacı şöyle diyordu: "...bu durumda korkacak bir şeyiniz yok. Ama biz bir

Bu şartlar altında biraz gerginim. Dışarı çıkarsanız, sizi kontrol eder ve konuşuruz. Herkesi üzmenin bir anlamı yok. Paul'lerin evinin yan penceresinden bakarsanız kamyonumuzu görürsünüz, bu bir şaka değil. Dinle, Glenda, sen

Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun, sen akıllı bir kızsın. Burada kimsenin zarar görmesini gerçekten ama gerçekten istemiyoruz, tek görevimiz bu, kimsenin zarar görmediğinden emin olmak."

Mattsson homurdandı ve ekip lideri ona dönerek kaşlarını "Lütfen bunu yapma" anlamına gelen bir hareketle kaldırdı.

Konuşmacı "... tamam mı?" dedi. Tamam mı? Uzatmanın anlamı yok, İyi olduğunuzu ve kimsenin zarar görmeyeceğini anladığımızda öğle yemeği yemenize izin verebiliriz ... uh-huh ..."

Birkaç dakika daha bu şekilde devam ettikten sonra konuşmacı, "Bu harika. Bu harika bir karar Glenda. Dışarı çık ve dışarı çıktığında ellerini kaldırmaya gerek yok.

kimseyi utandırmak istemiyorum, sadece sohbet ediyorum. Uh-huh. Tamam, ben seni ararım."

Ekip liderine baktı ve "Dışarı çıkıyor" dedi.

Lider omuz mikrofonuna konuştu ve birkaç saniye sonra evin önündeki kapı itilerek açıldı ve uzun boylu, iri yapılı bir kadın dışarı çıktı, tombul kollarını başının üzerine kaldırmıştı. Üzerinde bol bir tişört vardı ve Lucas, "Tişörte dikkat et," dedi ve ekip lideri bunu, tüfekleri tam olarak ona doğrultulmamış ama hazır bir şekilde kırmızı yüzlü kadına doğru ilerleyen adamlarına tekrarladı.

Diz çökmesini emrettiler ve o da ellerini başının üzerine koyarak diz çöktü, ancak ERU ekip üyelerinden biri ona doğru adım attığında, "Hey, hey, hey, ellerini mallardan çek. Sen

Beni ellemek istiyorsan, sarışına söyle yapsın."

Mattsson'a bakıyordu. Mattsson ona doğru yürüdü ve üzerini aradı. Evin arkasından daha fazla ERU elemanı geldi ve

Sonra Mattsson, Shales'e tekrar ayağa kalkabileceğini söyledi.

Lucas yaklaştı. Shales'in tişörtünde altın harflerle "Diğer Takım İçin Oynuyor" ve altında daha küçük harflerle "69'dan Beri" yazıyordu.

Yorgun görünüyordu ve şarap içmişti, kasklı polislerden biri haklarını okuyup anlayıp anlamadığını sorarken başı öne eğik duruyordu. "Evet, evet, hepsini duydum.

daha önce," dedi. "Neden benimle uğraşıyorsun?" diye sordu. Harriet'i sinirlenip buradan gittiğinden beri görmedim."

"Ne zamandı o?" Mattsson sordu.

"Birkaç gün önce ..." Mattsson'a baktı, görünüşe göre Kafası karışmıştı; belki de alkolün sisi yüzünden pek iyi göremiyordu. "Sen de kimsin lan?"

"Ben Goodhue County şerifinin müfettişiyim. Departmanı, Miz Shales," dedi Mattsson. "Seninle daha önce konuşmuştum, VFW otoparkında o adamı dövdüğün zaman."

"Seni hatırlıyorum, sen mahkemeye gidip yalan söyleyen o lanet Nazi'sin."

"Adamı neredeyse öldüresiye dövüyordun," dedi Mattsson.

"Ben kimseyi dövmedim," dedi Shales, ayaklarının üzerinde sallanarak. "Bu düpedüz bir kavgaydı, adam *üzerime* atladı."

"Evet, doğru," dedi Mattsson. Bu bir alaydan sonraki şeydi ve Lucas, "Ah-oh," diye düşünüp ileri atıldı.

"Bunu da benim üzerime yıkmaya çalışıyorsun. Yapacak bir şeyim yoktu-"

"Neyle, Glenda? Kız arkadaşını boğup cesedini bir çöpmüş gibi atmakla mı? Biliyorsun, her yerinde DNA'sı olacak. Bu parmak izinden daha iyidir ve bir kadını boğmadan ..."

Shales'in yüzü gittikçe kızarıyordu. Eliyle Bir metre ötedeki Mattsson aynı anda sanki Mattsson hakkında bir şey söyleyecekmiş gibi Lucas'la yüzleşmek için döndü ve Lucas tekrar, *Uh-oh*, diye düşündü ve Shales'in hazırladığı enayi yumruğunu hissederek bir adım daha attı ama çok geçti.

Shales tahmin ettiğinden daha hızlı bir şekilde Mattsson'a saldırdı, sağ gözünün altından kafasının yan tarafına vurdu ve Mattsson kık üstü yere düştü. Shales'in karnı onun üzerine düştü ve diğer polislerden önce üç ya da dört iyi kafa vuruşu yaptı.

onu polisten ayırdı, yuvarladı, üzerine çıktı, kollarını arkadan büktü ve kelepçeledi.

"Ah, kahretsin." Mattsson yüzüstü yuvarlandı, sonra yukarı itti, Takım lideri yanında diz çökerken burnundan biraz kan damlıyordu. Darbelerin çoğu yüzünün yan tarafına gelmişti ve zaten morarmaya başlamıştı. Ekip lideri ayağa kalkmasına yardım etti ve Shales'e bakarak, "Bak ne diyeceğim, seni pislik, Harriet için seni yakalamasak bile, bunun için birkaç yıl yatacaksın," dedi.

"Awww . . ." Shales dedi ve sonra ağlamaya başladı, büyük, sert Sarhoş *hıçkırıkları huh-huh-huh* diye devam ediyordu. Hâlâ yüzükoyun yatıyordu ve Lucas ayakkabısının ucuyla onu dürttü ve kız başını kaldırıp boynunu bükerek sordu: "Harriet'i bilerek mi öldürdün? Yoksa bir tür kaza mıydı?"

"Bilerek yapmadım," dedi kadın toprağa bakarak. "Ona asla zarar vermek istemedim."

"Yani bir kazaydı?"

"Evet, öyleydi, gerçekten öyleydi."

Tek istedikleri onaydı. Shales daha sonra birini kazayla nasıl boğduğunu açıklayabilirdi.

Mattsson polislerden birine, "Onu buradan çıkarın ve evi incelemeye başlayın," dedi.

Ekip lideri, "Burnuna bakması için birini bulmalısın," dedi.

"Evet, evet."

Hâlâ Shales'in başında duran Lucas parmağıyla onu tekrar dürttü ve "Kaç yaşındasın Glenda?" diye sordu.

Bir süre daha ağladıktan sonra, "Yirmi yedi," diye mırıldandı. Lucas geri çekildi ve Mattsson, "Ne?" diye sordu.

"Kara Delik katili olmak için çok gencim," dedi sesi sakinleşerek. "Ayrıca Kara Delik'teki adam bir erkek."

"Zaten çok aptal," dedi Mattsson.

"Hastaneye gitmeli ve sana bir bakmalarını sağlamalısın," dedi Lucas. "Hiç değilse yüzüne biraz buz koysunlar, hem de hemen. Bunu yapmazsan balkabağına benzeyeceksin."

"Sence her şeyi berbat mı ettim?"

"Hayır. Bence onun düğmesine bastın, ki bu iyi bir şeydi," dedi Lucas. "Hepimiz ona haklarının okunduğuna tanık olduktan on saniye sonra kadını öldürdüğü için onu yakaladık. Yakalandın ama sıçıp batırmadın."

ERU polislerinden biri, "İşi bitirmek için zor bir yol ama," dedi. "Kapa çeneni," dedi Mattsson.

Lucas ince bir gülümseme gösterdi -kendini tutamadı- ve Mattsson, "Ne? Komik olduğunu mu sanıyorsun?" diye tersledi.

Lucas ona yoldaşça yaklaşmaya çalışmak gibi bir hata yaptı: "Biliyor musun... biraz daha hızlı hareket edebilirdin. Ya da biraz daha uzakta durabilirdin."

Kadın bir an ona baktı ve sonra, "Siktir git. Onu yakaladım."

Lucas'ın gülümsemesi kayboldu. "Evet, yakaladın," dedi ve uzaklaştı. Canın cehenneme mi?

Ekip lideri Mattsson'ın omzuna dokunup, "Hadi. Adamlardan birine seni içeri götürmesini söyleyeceğim. Biraz buz getir."

8

Lucas kamyonetine döndüğünde sinirliydi ama etkisi çabuk geçti. Polisler çatışmacı kişiliklere sahip olma eğilimindedir ve Catrin Mattsson da bunun abartılı bir versiyonuydu. Bu tek yönlü de değildi.

BCA ekipleri muhtemelen eyaletin en iyileriydi, gerçi hem Minneapolis hem de St. Paul bu konuda tartışabilirdi ama şerif departmanlarıyla uğraşırken BCA uzmanları çok sık üstünlük kokusu yaymaya meyilliydi. Lucas'ın kendisi de bir keresinde bir şerif yardımcısıyla yumruk yumruğa kavga etmişti; büyük şehirli tavrı olmasaydı muhtemelen bu kavgadan kaçınabilirdi.

Pahalı takım elbiseleri ve büyük memeli, geveze polis kız arkadaşı vardı. Bunu hatırlayınca biraz gülümsedi.

- - -

Mezarlıklarda dolaşarak geçirdiği zaman boyunca Neredeyse Shaffer'ın keşfettiği şeyin sadece mezarlıklardan gelmediği sonucuna varacaktı: cinayet kitaplarındaki bilgilerin bir kombinasyonundan, artı mezarlıklardan, hatta rastgele bir yerde ortaya çıkan bir şeyden gelmişti. bir yerde konuşmuş olabilir. Shaffer son iki mezarlığa tek başına gittiği için, katille tamamen tesadüf eseri yüz yüze karşılaşmış olması bile mümkündü.

Otoyola geldi, durdu, telefona sarıldı ve olay yeri ekip şefi Bea Sawyer'ı arayarak Shaffer'ın giysileri, nerede öldürüldüğüne dair ipuçları bulmak için incelenmişti.

"Tamamen işlenmedi ama gözle incelendi," dedi.

"Muhtemelen iç mekanda olduğunu düşünüyoruz; yerde düştüğünü düşündürecek belirgin bir toprak, dal, çimen ya da herhangi bir şey yok. Üzerinde belirgin ağır bir iz olan Ecco ayakkabılar giyiyordu ve kayda değer bir kir yoktu. Temizler. Tabii ki, hava kuruydu, bu yüzden sokaklarda ve çimenlerde yürürken bile ama o kadar temizlerdi ki en son sert bir zeminde yürüdüğünden şüpheleniyorum. Sanırım içeride hiç beton tozu, asfalt parçası ya da buna benzer bir şey görmedim. Bir yol ya da araba yolu. Kumaşa mikroskopla bakmaya başladıktan sonra bu durum değişebilir."

Düşünecek bir şey var, diye düşündü Lucas aramayı sonlandırdıktan sonra.

Muhtemelen iç mekânda çekilmişti. Lucas'ın bildiği kadarıyla Shaffer'ın cenaze evleri dışında kapalı bir yerde randevusu yoktu. En son gittiği cenaze evini iki yıl önce buraya gelen bir adam işletiyordu.

ve kesinlikle şüpheli değildi. Shaffer bundan sonra yine bir binaya girmiş olmalıydı. Nereye gitmişti? Peki neden?

- - -

Hole'a geri dönmeyi düşündü ama bunun için bir nedeni yoktu.

Aklına başka bir şey daha geldi. Kurbanlar arasında katili işaret edebilecek benzerlikler arıyorlardı ama bulamamışlardı.

Eğer böyle bir kelime varsa, gerçekten *benzemezlikler* hakkında düşündüm. Son kurban, Mary Lynn Carpenter, bir şekilde göze çarpıyordu:

Fiziksel olarak diğer kurbanlara uyuyordu ama bir parti kızı değildi. Shaffer'ın müfettişlerinin katilin bölgesi olarak tanımladığı çemberin en ucunda -hatta en ucunun ötesinde- yaşıyordu ve görünüşe göre gündüz saatlerinde kaçırılmıştı.

Görünüşe göre diğerleri gibi geceydi.

Kadının Durand, Wisconsin'den geldiğini biliyordu, Mississippi'nin epey doğusundaydı. Asıl soru şuydu: Katil kadınla Durand'da mı buluşmuştu? Eğer öyleyse, orada ne işi vardı? Durand küçük bir kasabaydı ve izole edilmişti. Eğer başka bir yere gidiyorsanız Durand ve Red Wing'de nehri geçtikten sonra, diğer yere gitmek için Durand'dan daha iyi bir yol olabilirdi.

Ama Carpenter Durand'da öldürülmemiştir. Mississippi'nin hemen kıyısındaki küçük Diamond Bluff kasabasıdan alınmıştır. büyükannesinin ve büyükbabasının mezarlarını temizliyordu.

Sonra düşündü *ki, tabii ki. Başka bir mezarlık.*

- - -

Otoyoldaki dur işaretinde otururken Duncan'ı aradı ve "Dinle: Red Wing'in güneyinden bir kadını tutukladığımızı biliyor musun?" diye sordu.

"Kimse bana bir şey söylemedi."

Lucas ona bilgi verdi ve Duncan sordu, "O zaman diğerlerini onun yapmış olma ihtimali yok mu?"

"Neredeyse hiç. Öldürmeye on iki yaşlarında başlamış olmalı," dedi Lucas.

"Hay aksi. Çok kötü, zayıf da olsa bir ihtimaldi.

Mattsson'un yaklaşık dokuz kez vurulduğunu duyduğuma üzıldüm. On beş olsaydı daha mutlu olurum."

"Evet, doğru. Dinle, aklıma başka bir şey daha geldi. Son kurban, Carpenter, diğerleri gibi değildi."

"Evet, bunu biliyoruz ama henüz bir sonuca varamadık."

"Muhtemelen bir mezarlıktan alındı ve Shaffer ya üç ya da dört mezarlığa baktıktan sonra öldürüldü."

Bir anlık sessizlikten sonra Duncan, "Tanrım. O kadar gerildik ki bunu düşünemedik bile. Bu da bir şey olabilir. Adam mezarlık çalışanı da olabilir, mezarlıkların etrafında takılan tuhaf biri de. Her iki durumda da onu izole edebiliriz."

"Belki. Durand'a gidip Carpenter'ın ailesiyle, belki polislerle ve belediye başkanıyla konuşacağım. Bütün röportajları okudum,

Ama ben farklı bir açıdan bakacağım.

Onunla ilgili kişisel şeyler, kasabayla ve orada yaptıklarıyla ilgili." "Pekâlâ.

Eğer Mattsson bu olayda katili çoktan yakaladıysa, ben mezarlık konusunda ekibi güçlendirmek için şehre geri dönüyorum. İletişimde kalın."

- - -

LUCAS 61. otoyolda kuzeye döndü. Cinayet kitapları kamyonun arkasındaydı ve kasabada bir kafe buldu.

içeri girdi ve patates püresi, kahverengi sos ve yeşil fasulye ile sıcak biftekli sandviç sipariş etti. Yemeğini yerken Carpenter'ın ailesiyle yapılan röportajları okudu ve bunu bitirdiğinde, annesi Sandra Carpenter'ı aradı ve kocasının işte olduğunu ama görüşme için eve gelebileceğini söyledi.

Durand'a gitmek kırk dakika sürmüştü. Lucas geçmişte buradan birkaç kez geçmişti ve burası ona hep eski bir Western kasabasının televizyon versiyonunu hatırlatmıştı. Ana cadde Chippewa Nehri'nin kıyısı boyunca uzanıyordu ve omuz omuza sıralanmış iş yerleri suya doğru uzanıyordu.

Lucas'ın aklına tuhaf gelen şey ise Nehrin diğer tarafında neredeyse hiçbir şey yoktu. Çoğu nehir kasabası bir köprünün her iki ucunun etrafında bir daire oluşturur; Durand 25. Otoyol boyunca güneybatıdan kuzeydoğuya doğru neredeyse bir buçuk mil boyunca uzanır, büyük bir kısmı su boyunca uzanıyordu ama köprünün diğer tarafında neredeyse hiçbir şey yoktu.

Saat birden biraz sonra, parlak güneş ışığı altında köprüyü geçti, navigasyon sistemini takip ederek kasabanın içinden geçti, Ana Cadde'den sağa döndü, bir parkın yanından sola dönerek nehrin birkaç sokak gerisindeki küçük, mavi bir kulübeye vardı. Lucas arabayı önüne park ettiğinde bir adam pencerenin önünde durmuş olanları izliyordu ve Lucas kaldırımda yürürken kapıya geldi.

Clark Carpenter uzun boylu, çok kilolu, seyrelmiş sarı saçlı ve dağınık sarı bıyıklı bir adamdı. Lucas yürürken kapıyı tuttu ve "Ben Clark. İçeri gelin."

Sandra Carpenter oturma odasında bekliyordu. Gümüş kaplama kurabiye tepsisinin önündeki kanepede oturuyordu. Lucas içeri girdiğinde ayağa kalktı ve Clark'ı takip ederek, "Bay Davenport? Oturun. Oturun lütfen."

Lucas kanepenin karşısındaki koltuğa oturdu ve Sandra kurabiye tepsisini ona doğru itti. Lucas bir kurabiye aldı.

"Ajan Shaffer'ı duyduk. Onunla bir keresinde burada karşılaşmıştık. Çok iyi birine benziyordu," dedi Clark. "Akıllı bir adamdı."

Lucas, "İyi biriydi ve akıllıydı," dedi. "Biz onun katile takıldı. Bu dava hakkında benden çok daha fazla bilgisi vardı ve bildiği bir şey olduğundan şüpheleniyorum. O son gün gördüğü bir şey onu katile götürdü. Ama o bir şekilde katil için bir tehdit olduğunu bilmeyebilirdi. Katil her kimse ona sırtını döndü ve vuruldu."

Clark yanındaki kanepeye çökerken Sandra, "Bu korkunç," dedi.

"Kızımızın başına gelenler kadar korkunç değil," dedi Clark. "Oradaki soruşturmadan pek memnun değiliz. Ajan Shaffer öldürülene kadar hiçbir şey olmuyor gibiydi."

"Pek bir şey olmadı," diye itiraf etti Lucas. "Ama Shaffer bu adamın hemen yanındaydı. Biz de oraya gideceğiz. Bu sefer arkamızı dönmeyeceğiz."

"Umarım onu öldürürsün," dedi Clark.

- - -

Sonraki on beş dakika boyunca ona doğrudan işe yarayacak neredeyse hiçbir şey söylemediler ama hepsini not etti çünkü bundan emin değildi. Kızlarını üç gündür görmemişlerdi.

Ölmeden önce. Erkek arkadaşı yoktu.

Ölmeden birkaç ay önce bir Ellsworth erkeğiyle ilişki yaşamış ve henüz yeniden başlamamıştı. Ellsworth'lu adam kafa derisinden ayak tabanlarına kadar incelendi ve temizdi.

Mary Lynn Carpenter ana caddede bir şekerçi dükkânı işletiyordu ve ailesine iyi bir adamla tanışmak istediğini söylemişti.

çocuk sahibi olmak istiyordu, şu anda işini kurmak istiyordu. Wisconsin-Stout Üniversitesi'nde işletme dersleri almıştı.

Durand'ın yarım saat kuzeyinde yer alan Menomonie, Wisconsin'deki dükkânı ailesinden aldığı borçla satın almıştı.

Clark, "Bu işte çok başarılı oldu," dedi. "Yani, hiçbir zaman *büyük* bir para kazanma aracı olmayacaktı, ama zaten oldukça iyi gidiyordu ve bu küçük yerlerden oluşan bir zincir fikri vardı.

küçük kasabalar. Görüyorsunuz, gerçekten etkililer: çok fazla şeye ihtiyacınız yok

Bir tane başlatmak için sermaye ve temel olarak, bir kişi yılın çoğunda çalıştırabilir, yaz aylarında yarı zamanlı bir lise çocuğu ve Noel, işinizin çoğunu yaptığınız zaman."

Sandra kocasının kalçasına dokunarak, "Ajan Davenport'un şekerleme işini bilmek istediğini sanmıyorum, hayatım," dedi.

"Ben de ona söylüyorum işte," dedi Clark. "Bu yerlerden on tanesini bir araya getirebileceğini düşündü, hepsi de yüz mil içinde ve yılda yarım milyon kazanabilir. Bu gerçekten iyi para."

"Evet, öyle," dedi Lucas. "İşe ne oldu?"

"Yanında çalışan bir kız vardı, Cindy Tucker, burada, kasabada yaşıyor," dedi Clark. "Cindy bir üniversiteye gidiyordu ve Mary Lynn şubeleştğinde dükkânı o işletecekti. Her neyse, Cindy bizden satın aldı - ailesinden kredi aldı ve fiyatın bir kısmını geri aldık, beş yıl içinde ödeyecek. Biz Mary Lynn'in ve Cindy'ye iyi bir anlaşma yaptık. O iyi bir çocuk ve Mary Lynn de bunu isterdi."

"Dükkân şimdi açık mı?" Lucas sordu.

"Elbette."

"Peki Cindy Mary Lynn'i kaybolduğu gün gördü mü?"

"Bir gün önce," dedi Sandra. "Mary Lynn'in kaybolduğu gün çalışmıyordu. Dükkânda bir şey kırılmış..."

"Boru . . ."

"Yemeklerin bir kısmını yapamayacaklardı," dedi Sandra. "Cindy şehir merkezine alışverişe gitmek istedi, Mary Lynn de ona gitmesini söyledi."

"Kaybolmadan önce onu başka kim gördü?"

"Tanrım, bir sürü insan," dedi Sandra. "Müfettişleriniz tam bir liste yapmış. Kasabadaki insanların yarısı oradaydı."

- - -

LUCAS ayrılırken Clark, "Bu adamı gerçekten yakalayacağınızı düşünüyor musun?" diye sordu.

"Evet. Yakalayacağız."

Clark biraz da şüpheli bir tavırla gülümsedi: "Bundan oldukça eminsin."

Lucas verandanın hemen altında durdu. "Bay Carpenter... eğer bu adamı iki hafta içinde dikemezsek, evinize gelip size bin dolar vereceğim."

"Bin dolara ihtiyacım yok ama bu fikir hoşuma gitti," dedi Clark. dedi. "Eğer onu yakalarsan, sana ne diyeceğim: İstedğin hayır kurumuna bin dolar veririm."

Lucas başını salladı: "Anlaştık. Ya da bir bahis. Her neyse işte. Ama onu yakalayacağım, o yüzden parayı hazırla."

Carpenter gülmeye başladı, garip bir kahkaha ve gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı.

- - -

ŞEKERCİ DÜKKANI şehir merkezindeki iş merkezinin ortasındaydı, dar bir dükkandı, bir tarafında şekerleme kasası için yeterince genişti, müşteriler için bir koridor ve sonunda kasası olan bir tezgah vardı. koridorda. Tatlı çikolata ve karamel kokuyordu ve cam vitrinde bir sıra karamelli elma vardı.

Dükkânda iki kadın çalışıyordu: Biri yirmi, diğeri on sekiz yaşlarında olabilirdi. Lucas yaşlı olana, "Siz Cindy Tucker mısınız?" diye sordu.

Kadın başıyla onayladı: kısa boylu, sarı saçlı ve hızlı bir gülümsemesi vardı. "Evet, benim. Siz kimsiniz?"

Lucas kimliğini çıkardı ve "Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu'ndanım. Sizinle Mary Lynn hakkında birkaç dakika konuşmam gerekiyor."

Yüzünü buruşturdu: Bunu yapmak istemiyordu. "Size söylemeliyim, zaten üç farklı ajanla konuştum."

"Biliyorum, bazılarını benim de duymam gerekiyor," dedi Lucas.

"Bunun nedeni diğerk ajanın öldürölmüş olması mı?" diye sordu genç kız.

"Tam olarak değil," dedi Lucas. "Bu adamı daha önce yakalamasaydık er ya da geç buraya gelecektim." Cindy'ye, "Sadece birkaç dakika sürecek."

- - -

Caddenin karşısındaki bir kafeye gitmelerini ÖNERDİ. Mekân neredeyse boştu ve köşedeki bir masaya oturup diyet kola ve kök birası sipariş ettiler.

Lucas, "Aradığımız katil avlamak için özel bir tür insan seçmiş..." dedi.

"Biliyorum. Sarışınlar."

"Sadece sarışınlar değil. Gece hayatını seven genç sarışın kadınlar. Barlardan hoşlanan. Mary Lynn'le ilgili olan şey ve beni ilgilendirmesinin nedeni, bu modele uymaması. Öldürölen diğerk kadınlar muhtemelen yakalandıklarında içmeye gitmişlerdi. O da Mary Lynn başka bir şekilde. Neden o anda, kadın oradayken oraya gitsin ki? Mary Lynn oradayken neden oraya gitsin ki?

Tesadüftü ve o da buna göre hareket etti. Ama eğer kaçırıracaksan birini öldürmekten çok daha karmaşıktır, hazırlıklı olmanız gerekir. Onları korkutmak, sessiz kalmalarını sağlamak için bir yolunuz olmalı, kelepçelemeli ya da bağlamalısınız, onları nakletmelisiniz."

"Yani ... ne? Sence onu dükkânda görmüş müdür?" Gözlerinde bir korku gölgesiyle etrafına bakındı: güzel ve sarışındı.

Lucas, "Bugün buraya başladığımda bunun iyi bir olasılık olduğunu düşünmüştüm," dedi. "Şimdi daha da iyi bir olasılık olduğunu düşünüyorum.

Anladığım kadarıyla her zaman sizin küçük dükkanınızdaymış. Hızlı ve ucuz bir şekerleme, çikolatalı fıstık, elma şekeri isteyen herkes için cazip bir yer."

"Çok fazla müdavimimiz var."

"Adam birçok kez girip çıkmış olabilir,
Lucas, "Onu kontrol ediyorum," dedi. "Arkadaş bile ediniyor. Buradan,
Durand'dan olduğunu sanmıyorum. Sanırım Minnesota'dan,
Zumbrota'dan ya da Holbein'dan ya da Red Wing'den... o bölgeden. Siz ya
da Mary Lynn böyle birini tanıyor muydunuz? Muhtemelen otuzlu
yaşlarında ya da kırklı yaşlarının ortasında, zaman zaman buraya gelen
bir Minnesotalı?

Belki bir tür iş için. Durup sizinle konuşurdu. Bir elma şekeri alıp Mary
Lynn'le konuşur muydu?"

Alt dudağını ısırdı, döndü ve ön pencereden dışarı baktı, gözleri
odaklanmamıştı ve bir dakika sonra, "Tanrım, böyle insanlar olmalı!
Aklıma hemen hiç gelmiyor ama olmalı."

Bir dakika daha düşünmesine izin verdikten sonra, "Sana bir kart
vereceğim. Eğer Mary Lynn'i tanıyan birine sorabilirsen. . . Ben
biliyorum.

Erkek arkadaşından ayrılmıştı, belki de ona biraz asılan birinden
bahsetmiştir? Etrafına sor."

Sonra, "Minnesota'dan her hafta buraya gelen bir adam aklıma geldi ve
neredeyse her seferinde mağazamıza geliyor.

Katil tipine benzemiyor ama ne bileyim ben?" "Kim o?"

Lucas'ın diyet kolasına dokundu. "Kolacı adam."

- - -

KOLACI ADAM.

Lucas *tabii ki* diye düşündü.

Ve Pepsi'ci, ve ekmekçi, ve etçi ve biracı. Durand küçük bir kasabaydı
ve mağazalara gelen her şey kamyonla teslim edilirdi. Çabuk bozulabilen
şeyler muhtemelen
haftalık ve hatta günlük olarak.

"Sence özellikle Kolacı adam mı?" Lucas sordu.

"Hayır, sadece şehirdeyken genelde buraya gelir. Bizimle pek
ilgilenmedi, her zaman daha çok
şeker kutusunu bize yaptığından daha çok seviyor. Ağırır, şekerini sever.
O

satın alır ve gider, ama bazen seçim yapması biraz zaman alır."

"Adını biliyor musun?"

"Andy gibi bir şey. Güney St Paul'de bir distribütör için çalışıyor ve buradaki kasabalardan geçen bir rotası var."

"Pekâlâ. Bak, bu da bir şeydir," dedi Lucas. "Buradan geçen düzenli dağıtımçıları kontrol edebiliriz. Bu iyi bir şey. Aklınıza gelen başka biri var mı? Kimse yok mu?"

"Şu anda yok. İnsanlarla konuşayım, muhtemelen birkaç tane bulabilirim." "Güzel. İşte kartım: Aklına biri gelir gelmez beni ara. Eğer bana karakolu gösterebilirsen, gidip oradaki insanlarla konuşurum. Ama gerçekten sana güveniyorum. Bunun ne kadar ciddi olduğunu biliyorsun."

Titredi ve kollarını kavradı, gözleri doldu. "Evet. Tanrım, Mary Lynn'e olanları düşününce. O her zaman çok canlıydı."

- - -

Polise yol tarifi aldıktan sonra onu dükkanda bıraktı.

Bölüm. Arabayla gitmenin yürümekten daha hızlı olacağını söyledi.

Arabaya geri döndüğünde uzun boylu, eğilmemiş yaşlı bir adamın arabaya baktığını gördü. Lucas, "Nasılsın?" diye sorunca yaşlı adam ona başını salladı.

"Ne tür bir kamyon bu?" diye sordu.

"Mercedes-Benz."

Adam, "Huh," dedi.

"Sana bir şey sorayım," dedi Lucas. "Kasabaya batıdan, köprüyü geçerek geldiğinizde, neredeyse tüm kasaba köprünün güneyinde ve nehrin sadece bu tarafında inşa edilmiştir. Neden böyle? Çoğu kasaba nehrin her iki yakasında da yer alır."

Yaşlı adam bulundukları yerden görünmeyen köprüye doğru baktı ve sonra Lucas'a döndü. "Çünkü köprüyü taşıdılar. Eskiden kasabanın tam ortasıydı ama yenisini inşa ettiler, onu oraya koydular."

"Bunu ben neden düşünemedim?" diye sordu Lucas.

"Bilmiyorum," dedi yaşlı adam. Ve, "Şu Mercedes oldukça süslü."

- - -

NEHİR V şeklindeki bir vadiden aşağıya doğru akıyordu ve polis departmanı vadinin doğusundaki duvarın tepesinde, golf sahasının karşısındaki uzun, bronz bir ilçe yönetim binasındaydı. Adı Carr olan şef, Lucas içeri girdiğinde kapıdan çıkıyordu -Lucas onu fark etti çünkü rozetinde "Şef" yazıyordu- ve Lucas onu tanıdığı anda ve ne istediğini söyleyince Carr içeri dönmelerini önerdi.

Kimsenin olmadığı bir şerif departmanı penceresinin önünden geçtiler. arkasında, koridorun sonunda şehir polis departmanının ofisi vardı. Lucy adında bir polis bazı evrak işleriyle uğraşıyordu. Şef onu yanına çağırdı ve hepsi şefin masasının etrafında sandalyeler buldular.

Lucas, Cindy Tucker'a anlattığı hikâyenin aynısını anlattı. "Özetlemek gerekirse," dedi Carr sözlerini bitirdiğinde, "Kara Delik'teki adamın Minnesota'dan buraya geldiğini ve Mary Lynn'le arkadaş olacak kadar sık şekerçi dükkânına gittiğini düşünüyorsun. Muhtemelen otuzlu yaşlarının sonunda ya da kırklı yaşlarındadır."

"Hepsi bu kadar," dedi Lucas.

Durand polisleri birbirlerine baktılar, sonra Lucy, "Burada o kadar çok Minnesota plakası görmüyorum. Her gördüğümüzde ihbar edebilir ve bir liste hazırlayabiliriz. Kasabadaki insanlardan isim bildirmelerini isteyebiliriz. Gerçi epeyce isim olabilir."

"Bunu halledebiliriz," dedi Lucas. "Bizi öldüren listenin uzunluğu değil, bilgiye sahip olamamak."

"Öyleyse bunu yapalım," dedi Carr. "Bunu şehre götürebiliriz konseyine, Optimistlere ve diğerlerine haber verin ve herkesin bunu kasabada yaymasını ve bizi aramasını sağlayın. Muhtemelen birkaç gün içinde size oldukça iyi bir liste verebiliriz."

"Bu mükemmel olur," dedi Lucas.

- - -

LUCAS, Cindy Tucker'la konuşurken telefonunu kapatmış ve polis merkezinden ayrılmadan önce de açmamıştı. Açtığında, kamyonette Catrin Mattsson'dan gelen birkaç arama buldu.

Onu geri aradı ve "Bu sabah biraz huysuz olabilirim" dedi.

"Özür mü diliyorsun?"

"Bana vurulduğu için sırtıyıordun, o yüzden özür dileyeceğim," dedi.

"Bunu bir daha düşünmem gerekecek," dedi Lucas.

"Bunu sen başlattın." "Ah, Tanrım."

"Pekâlâ, bunun için ve gelecekte yaptığım ya da yapacağım diğer her şey için özür dilerim."

"Tamam," dedi. "Huysuz olduğum için özür dilerim."

"Yüzün nasıl?"

"Biri bana altı kez vurmuş gibi görünüyorum," dedi.

"Bu bir ilk olamaz," dedi Lucas.

"Değildi. Her neyse, nereye gittin? Hole'a mı döndün?"

"Hayır, Wisconsin'de, Durand'dayım, Mary Lynn Carpenter'ı araştırıyorum." Ona hikâyeyi anlattı ve o da, "Bu olabilir," dedi. bir şey. Gerçi sürekli bir şey çıkmayan çok fazla şeyimiz var."

"Onu yakalayacağız."

"Dinleyin. Bir şey daha var. Kaylee'nin Sprick'i hendekte gördüğüne inanmadığını biliyorum-"

"Sanırım *bir* şey gördü," dedi Lucas.

"Elimde Sprick'in dijital bir fotoğrafı var.

Masa. Cep telefonuna gönderirsem, Cindy denen kadına iletir misin? İnanmadığını biliyorum-"

"Şehirden çıkarken dükkânın önünden geçeceğim," dedi Lucas.

"Onu bana gönder."

"On saniye içinde alacaksın," dedi.

- - -

LUCAS dükkana geri döndüğünde, Cindy Tucker iki yığının arasına Buridan'ın kızı gibi sıkışmış yaşlı bir kadını bekliyordu.

Biri cevizli, diğeri bademli çikolatalar. Çikolatalar

Kadın sabırsızlığını hissederek Lucas'a bakmaya devam etti, sonra zoraki bir seçim yaparak bademli olanları seçti. Şekerler tartıya yüklenirken kadın seçimini yeniden değerlendiriyor gibiydi, gözleri cevizlere geri dönüyordu.

"Bak ne diyeceğim," diye fısıldadı Cindy ona. "Sana bedava bir Pekan cevizi, bu yüzden bir sürü cevize sahip olmanın nasıl bir şey olabileceğini düşünebilirsiniz."

Yaşlı kadın bu teklif karşısında neşelendi, beyaz kâğıt torbasını aldı ve paytak adımlarla kapıdan çıktı.

Lucas arkasından baktı ve o gittiğinde, "Bir şey daha var. Red Wing'deki şerif müfettişi belirli bir adamı arıyordu. Bir resim gönderdi. Acaba bir bakabilir misiniz?"

Cep telefonundan fotoğrafı gösterdi. Cindy telefonu aldı, fotoğrafa baktı, alnında bir kırışıklık belirdi ve ağzı "O" şeklinde Lucas'a baktı. Birkaç saniye sonra,

"Aman Tanrım! Bu adamı görmüştüm. Yılda iki ya da üç kez buraya gelir. Yani, düzenli değil, ama onu tanıyorum. Ne iş yaptığını bilmiyorum ..."

Tekrar fotoğrafa baktı. "Sanırım."

"Sanıyor musun? Bir ile on arasında bir ölçekte, ne kadar eminsin?" Lucas sordu.

Kadın fotoğrafı inceledi ve sonra, "Yedi. Ya da sekiz. Dokuz değil." "Ne kadar büyük? Nasıl giyiniyor? Ne istediğini hiç söyledi mi? ne yapar?" Lucas sordu.

"Biraz kısa boylu. Sadece normal düğmeli gömlekler giyiyor ve Kot pantolon. Kot konusunda oldukça eminim. Ne iş yaptığını hiç söylemedi. Hali vakti yerinde ama elleriyle de çalışıyor gibi bir his var içimde. Müteahhit bakışı var. Önceki zaman Son geldiğinde, bu saati takıyordu ve Mary Lynn Bana ya gerçek Rolex ya da sahte Rolex olduğunu söyledi ama saatin üzerinde Rolex yazıyordu."

"Mary Lynn ile arkadaş mıydı?"

"Şey, deniyordu ama kız ondan hoşlanmadı. Onu hatırlıyorum. ona biraz *tuhaf* göründüğünü söyledi. Eşcinsel demek istemedi. Diğer yönden ibne demek istedi." Hâlâ fotoğrafı inceliyordu ve bir süre sonra "Altı" dedi.

"Altı mı?"

"Evet. Sanırım bu o, ama baktıkça olmayabileceğini düşünüyorum. Ama ilk başta ... Tanrım . . ."

"Pekala. Dinle, bunu gizli tut," dedi Lucas. "Ailene bile söyleme. Birkaç gün boyunca sessiz kalman çok önemli."

"Ah... Aman Tanrım," dedi elini ağzına götürerek. "Bu o adam olabilir."

9

R-A, eski günlerde ziyaretçilerin sohbet etmek için götürüldüğü salondaydı. R-A mobilyaları sökmüş ve mahremiyet için bej renkli akordeon perdeler takmış ve bir ağırlık

Bench ve birkaç yüz kiloluk barlar ve plakalar, ayrıca hız ve ağır çantalar.

Sabahları işe gitmeden önce, saatler süren internet araştırmalarından sonra oluşturduğu özel bir rutinle yarım saat boyunca ağırlıklara giderdi. On dakikalık sert bir yumruklama ile bitirirdi.

Ve bir sigara.

Ciğerlerini açıyor, yumruk atıyor ve nikotin bir paket jilet gibi çarpıyordu.

"Daha sıkı çalışmalısın," dedi Horn. Salonun girişinde tekerlekli sandalyesinde oturmuş onu izliyordu. "Karnınla ilgili bir şeyler yapmalısın. Polisler senin için geldiğinde, seni sonsuza dek hapse atacaklar. İçerideki büyük siyah çocuklar şişko beyaz kışına bakacaklar ve eğer kendini savunmaya hazır değilsen, seni yıpratacaklar."

"Siktir git," dedi R-A. "Bundan nasıl kurtulacağım?" "Proaktif olmalısın," dedi Horn.

R-A onunla alay etti: "Proaktif mi? Senin gibi bir bok çuvalı beş dolarlık kelimelerle ne yapıyor?" Bir ağırlık sehpasının ucuna oturdu ve her iki elinden kırk kiloluk birer dambıl sarkıttı. Ayağa kalktı-Squat hareketini bitirirken dambılları kıvırdı, başının üzerine doğru itti, kıvırdı ve yavaşça oturdu. Bankın üzerine sağlam bir şekilde oturduğunda tekrar yaptı.

"Kapa çeneni," dedi Horn, kuru dudaklarının arkasında tatlı su incileri gibi parlayan ve çarpık duran dişlerini göstererek. "Ben de bunu düşünüyordum. Bu Mattsson'u almak ister misin? Buna ne dersin? Annenin dolabındaki eski daktiloyu biliyor musun?"

"Öyle mi?"

"Oraya git ve bir not yaz. Notta, 'Diğer tarafta sadece bir avuç aptal düztaban varken, artık kadınları öldürmeye değmez. Seni kandırmanın bir eğlencesi yok. İki elinle ve bir el feneriyle kendi amını bile bulamazsın.'"

"Bu onu etkileyecek," dedi R-A.

"Kesinlikle dikkatini çeker," dedi Horn. "Sonra da 'O Kara Delik'te kimin olduğunu bile bulamıyorsun ve ben kim olduğunu saklamaya bile çalışmadım' dersin. İsim mi istiyorsunuz? New Prag'dan Shawna Rivers var, onu dört yıl önce çıkardım, kafatası orada. Bir de Melissa Scott var. Sekiz yıl önceydi ve çok eğlenceliydi. O kızı her yöne çevirdim ama serbest bıraktım.

Hala düşününce bile ereksiyon oluyorum. Ondan bıkip boğazını sıkıtiğında daha fazlası için yalvarıyordu. Burada televizyonda yirmi kafatası için sızlanıyordun, Alexandria ve Eau Claire'deki çukurları bile anlamadın. Bunu uzun zamandır yapıyorum, tatlım. Bu kadar emek verdikten sonra sadece yirmi tane olsaydı utanırdım."

R-A tekrar ağırlık sehпасının üzerine düştü. "Tamam. Bu onun dikkatini çekecektir. Bunu neden yapmak isteyeyim ki?"

"Bitirmeme izin ver. Yarın dükkândaki çocuklara Cities'e kadar koşmanız gerekiyor. Şehirden Sauk Centre'a doğru koş ve mektubu postala. Sakın pul ya da zarf yapıştırıcısı yalamaya kalkmayın, yoksa sizi DNA'dan yakalarlar. Bunu aldığıında mektup, o biri *olacak*. Onu televizyonda gördüğünüzde önemli biri *olmak* istediğini anladınız. Yani seninle konuşmak için bekliyor olacak. Onu kızdırırsın, kızdırırsın. Onu döndürürüz, televizyona çıkarırız, bir fare gibi etrafta koştururuz, er ya da geç onu içeri çekmenin bir yolunu bulur ve onu alırız."

"Onu Sauk Centre'a mı götüreceğiz?"

"Hayır, aptal. Sauk Centre'dan gelen mektubu postalayıp dikkatleri oraya çekiyorsunuz. Bazıları hâlâ burada olacak ama

Bir aydır buradalar ve hiçbir şeyleri yok. Onlar olacak
Endişeliler çünkü Alexandria'dan ve başka bir çukurdan bahsettiniz
ve Sauk Centre otoyolun aşağısındaki bir sonraki yer. Çoktan
paniklediler. Dışarıda daha fazla çukur varsa ve seni
yakalayamazlarsa
Çabuk, hepsi işlerini kaybedecek. Bırakın birkaç gün bunun için
endişelensinler, *sonra* ..."

"Bu çok kötü olacak, değil mi?" Horn'a sıırttı.

"Sonra İskenderiye'ye gidip küçük, güzel, sarışın bir kızı alırsın, onu
boğarsın ve yanına bir not bırakırsın. Aynı daktilodan." dedi Horn. "Not
bir elinde, ki bu

Bir yeri işaret ediyor ve notta şöyle yazıyor, 'Alex çukuru şu tarafta ... ama
oldukça uzakta. Bir sonrakini aldığında, onu da işaret edeceğim. Belki
çizgiler onu bulabileceğin kadar yakın kesişir.

Kara Delik gibi değil, tamamen farklı bir şey. İyi şanslar!' Mesele şu ki,
tüm o analiz saçmalıklarını yaparlar ve aynı daktilo olduğunu görürler.
Size inanacaklar ve bir bakmışsınız İskenderiye sokaklarında yürüyorlar."

"Yani." R-A bankta oturdu, halterleri bıraktı. Az önce
Her bir koluyla toplam iki bin pound kaldırdı; hem kolları hem de
bacakları asit birikiminden yandı. "Herkes orada
..ve Bayan Koca Kıçlı Goodhue Şerif Yardımcısı olayların dışında
kalıyor. Sonra onu ortaya çıkaracak bir şeyle besleriz ... ve o da gelir.
Onu neyle besleyeceğiz?"

Horn, "Henüz bulamadım," dedi. "Bir şeyler düşüneceğim."

- - -

R-A bütün sabah bunu düşündü, mağazada çalışıyordu ve
ofisinde oturmuş, envanter ve faturaları hesaplıyordu. Faturalardan biri
olan dokuz yüz dolarlık tutar, tekneçilerin geri trol yaparken kullandıkları
altı adet alüminyum Dalga Avcısı'nın toptan satış maliyetini karşılıyordu.
Yılda on iki tane alıyor ve güvenilir bir şekilde satıyordu. Hala dört tane
kalmıştı. Üç tanesini sattığında, Durand'ın beş mil kuzeyindeki Greg's
Machine'e gidip altı tane daha alacaktı. Muhtemelen bunu şubat ayına
kadar yapmak zorunda kalmayacaktı,
düşündü.

Şekerci dükkanında durmak zorunda kalmayacaktı. Mary Lynn'in asistanı eğer doğru hatırlıyorsa çok tatlıydı. Biraz basık göğüslüydü ama bu da bir olasılıktı.

Bilgisayarındaki kitap programında "öde" düğmesine bastı ve yazıcı dokuz yüz dolarlık bir çek çıkardı.

Mary Lynn bir hayal kırıklığı olmuştu. Çok çabuk pes etmişti. Ama bu şerif yardımcısı, bu Mattsson ... bir savaşıya benziyordu.

- - -

Öğlen eve gitti ve ölen annesinin eski Royal daktilosunu kullanarak notu yazdı. Şerit berbat ve kuruydu, ama kelimeler yeterince açıktı. Dükkândaki Roy'u aradı, kendini biraz kötü hissettiğini ve öğleden sonra izinli olduğunu söyledi.

"Sauk Centre'a mı gidiyorsun?" Horn, R-A eve döndüğünde sordu.

"Denemeye değer," dedi.

"Kemikleri yuvarlıyorum," dedi Horn. "İşler ilginçleşmeye başladı." R-A arabaya tam Lucas'ın Sauk Centre'ı geçtiği sırada bindi.

Durand'a giderken Mississippi'ye uğradı. Sauk Centre iki buçuk saat uzaklıktaydı. Oraya varır varmaz mektubu bırakırsa, Mattsson ertesi gün erken saatlerde alabilir.

10

Lucas, Mattsson'a Cindy Tucker'ın Sprick'i telefonda tanımlamak: yüz yüze daha iyi olur, diye düşündü. Onu aradı, bir şeyler söyledi. İlginç bir şey ortaya çıkmıştı ve o neredeydi? Evde otururken, yüzünü donduran bir Mavi Buz paketiyle söyledi.

- - -

MATTSSON'ın Red Wing şehir merkezinde bir dairesi vardı. Bunny's Nail Parlor'un üstündeki kahverengi tuğlalı binanın ikinci katındaki daire. Arka taraftaki banyo penceresinde doğru yerde durur, perdeyi kenara iter ve doğru açıdan bakarsanız, binanın uzak tarafındaki bir ağacı görebilirdiniz. Mississippi.

Lucas ellerini yıkadıktan sonra banyodan çıktı ve, "Neredeyse banyodan nehri görebiliyorsun," dedi.

"Evet. Burayı kiraladığımda 'manzaralı daire' deniyordu." Mattsson dedi ki. "Ev sahibesine, manzara için benden ekstra ücret almayı planlıyorsa, onu dolandırıcılıktan tutuklayacağımı söyledim."

Mattsson, hoş bir biberli domates çorbası kokan mutfakta, alçıdan bir banco üzerinde oturuyordu. Mavi Buz Torbaları Mattsson'un yüzündeki morluk Lucas'ın eli büyüklüğündeydi. Bir sandalye çekip mutfak masasına oturdu ve "Yeni bir ev sahibiyle her zaman iyi bir başlangıç yapmak istersiniz" dedi.

"Ah, beni burada istedi," dedi Mattsson. "Güvenilir bir iş, böylece parasını alıyor ve etrafta bir polisin olması her zaman iyidir. Gözüm buradaydı. Yer olduğu için istedim. Bir şey mi buldun?"

"Shales ile ne oldu?"

"İçini döktü. Üzücü bir durum. Harriet Card'ın onu seven tek kişi olduğunu söyledi. Dün gece Card ona ilişkilerinin yürümediğini söylemiş. Kavga etmeye başlamışlar ve Shales onu boğmuş. Duruşma olmayacak, sonunda suçunu kabul edecek, muhtemelen on yıl sürecek."

"Bunun olması iyi, bütün saçmalıkları ortadan kaldırır," dedi Lucas. "Dinle. Sprick'in fotoğrafını şekerçi kıza gösterdim. Sprick'in yılda üç ya da dört kez oraya gittiğinin onda altı olduğunu söyledi."

Mattsson dimdik oturdu: "Ne?"

"Evet. Onu yarım yamalak teşhis etmiş."

"Tanrım! Davenport!"

"Sakin ol. Adamın o olduğunu sanmıyorum," dedi Lucas. "Asıl soru, Kaylee onu neden hendekten teşhis etti ve Cindy neden Tucker onu yılda birkaç kez dükkânına gelen bir adam olarak mı teşhis etti?"

Mattsson, "Aklıma gerçekten iyi bir neden geliyor," dedi. "Bu o." "Ama o *değil*. Bir kere, Cindy onun kısa boylu olduğunu söyledi. Belirgin bir şekilde kısa boylu. Sprick'in boyu 1.80 olmalı. Oraya gidip onunla konuşmalıyız ama eminim onun da kafası bizim kadar karışıktır. O yüzden sormak istiyoruz, aynı yaşta erkek akrabası var mı? Erkek kardeşi? Onunla karıştırılabilecek biri? Daha kısa boylu biri?"

"Bunu yapalım," dedi. "Mavi Buz'umu ve eldivenlerimi alayım: Araba sürerken yüzümde tutabiliyorum."

- - -

BUNU YAPILAR.

Lucas onu takip etti, Red Wing şehir merkezinden yarım saat uzaktaydı. On dakika sonra Rose Marie Roux'dan bir telefon aldı. "Neredesin?"

Sen?"

"Red Wing'in aşığında," dedi Lucas.

"Av nasıl gidiyor?"

"Biraz hareketlilik var, Duncan'ı gelişmelerden haberdar ediyorum." Lucas dedi ki. "Muhtemelen bunu zaten biliyordur ama bu sabah Hole'da bulunan cesedin aradığımız adamla hiçbir ilgisi yok."

"Duydum. Mesele şu ki, medya ögle saatlerinde katili muhtemelen yakaladığımızı söylüyordu," dedi Roux. "Şimdi katili yakalayamadığımızı söylemek zorunda kalıyorlar ve yanıldıklarında ne kadar sinirlendiklerini bilirsiniz. Kendileri dışında suçlayacak birilerini aramaya başlarlar."

"Evet, siktir et onları."

"Evet. Bazen elimde bir dinamit kemeriyle Kanal Üç'e girip her yeri havaya uçurmak istiyorum," dedi Roux.

Lucas: "Bir şey mi oldu?"

"Üç bir başyazı yayınladı. Soruşturmanın yetersiz olduğunu ve bu katilin daha fazla insanı öldüreceğini söylüyorlar," dedi Rose Marie. "Sands'i kovmam gerektiğini söylüyorlar. Eğer kovmazsam, vali devreye girip ikimizi de kovmalı. Kolluk kuvvetleri için utanç kaynağı olduğumuzu söylüyorlar."

"Vay be. Neden FBI'ı suçlamıyorlar? O profilci adamı her gün Shaffer'la konuşturuyorlar."

"Çünkü FBI'ı kovduramayacaklar," dedi Roux. "Ben, çantaya koyabilirler."

"Bu ciddi mi?"

"Öyle olmaya başladı," dedi Roux. "Eğer bu adamı yakında yakalayamazsak . . ."

"Ama sen ve vali pislik kankalarsınız," dedi Lucas. "Beni kovmaz ama gitmek zorundayım."

"Bak sana ne diyeceğim," dedi Lucas. "Mary Lynn Carpenter'ın babasıyla iki hafta içinde adamı yakalayacağıma dair bin dolara bahse girerim. O kadar uzun süre dayanabilir misin?"

"Belki. Valiye bunu söylediğini söyleyebilir miyim? Sana güveniyor." "Söyleyin. Ona iki hafta söyle, daha fazla değil," dedi Lucas.

"Bunu televizyonda söyleyebilir mi? İki hafta mı?" diye sordu Roux. Lucas gülmek zorunda kaldı: "Tanrım, bu *kadar* mı kötü?"

- - -

Sprick'in yaşadığı Zumbrota'ya varmadan hemen önce, bu kez *Star-Tribune* muhabiri Ignace'den bir telefon daha aldı: "Janet Frost açlık grevindeki çılgın adamla ilgili haber için seni arıyor ama telefon numaranızı alamamış. Ona bende olmadığını ama BCA'yı arayıp bulmaya çalışacağımı söyledim. Ona verebilir miyim?"

"Ah, Tanrım, onunla konuşmak istemiyorum."

"Bir sonraki hamlesi bu gece evinize gelip kapıyı yumruklamak olacak. Yani . . . Seni öyle ya da böyle yakalayacak."

"Bana numarasını ver, ben de *onu* arayayım."

- - -

Zumbrota'ya giden Zumbro köprüsünü geçerken LUCAS NUMARAYI ALDI. Beş dakika sonra Sprick'in dükkanının önüne park etmişlerdi. Kanal 3 minibüsünün arkasındaki ev. Evin ışıkları açıktı ama tüm perdeler çekiliydi.

Lucas ve Mattsson araçlarından indiklerinde, bir muhabir minibüsten atladı ve "Memur Mattsson . . . Ajan Davenport. Ne var ne yok?"

Lucas, "Bay Sprick bizi kanasta oynamaya davet etti," dedi ve kaldırımında ilerlemeye devam etti.

Arkasından gelen Mattsson muhabire, "Hâlâ Kaylee'yle ilgili haberi yapıyor musunuz?" diye sordu.

Muhabir saatine baktı: "On dakika içinde yayınlanacak."

Kameraman omzunda bir kamerayla sürücü koltuğundan dönmüştü. Muhabir, Sprick'in evinin önünde durdu.

"Bu sabah Glenda Shales'le kavga ettikten sonra hastaneye kaldırıldığınız doğru mu?"

Lucas arkasından gelen Mattsson'a döndü. "Eğer bu adamlarla konuşursan seni kışından ısırırlar. Sana söz veriyorum."

"Bu hoşuma gitti," dedi kadın.

"Evet. Onlar seni ısırana kadar. Onlar timsah gibidir. Er ya da geç ısırırlar," dedi.

Sprick kapıya geldi, dışarı baktı ve sonra açtı. "Ne?"

Lucas, "Seninle konuşmamız gerek ama kamera çalışıyor," dedi. ve mikrofon muhtemelen kaldırımında yürüyen bir karıncayı bile yakalayabilir."

Sprick bir süre onlara baktı. Halsizdi ve belki biraz da sarhoştı. Lucas verandadan bira kokusunu alabiliyordu. Sprick Lucas'ın yanından geçip televizyon kamyonuna baktı ve sonra, "İçeri gelin," dedi.

Kapıyı arkalarından kapattı ve sandalyelerin olduğu oturma odasını işaret etti. "Hâlâ yapmadım."

"Sana tek bir sorum var," dedi Lucas. "Durand, Wisconsin'e ne sıklıkla gidiyorsun?"

"Durand mı? Wisconsin mi? Bunu duydum, zarfların üzerindeki adreslerde gördüm ama tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Sprick. "Daha önce oraya hiç gitmedim." "Hiç mi?"

"Asla. Başka bir ceset buldunuz mu?"

"Hayır, ama oradaki bir kadın sizi her yıl birkaç kez dükkânına girmiş biri olarak tanıdığını söyledi."

Sprick bıkkınlık içinde başını geriye attı. "Ben oraya *hiç gitmedim*. Hayatımda hiç gitmedim."

Mattsson, "Elimizde sizi suç mahalleriyle ilişkili olarak tanımlayan iki kişi var. Eğer sana inanırsak. . . hiç Buralarda seninle karıştırılabilecek birini gördün mü? Kardeşin, kuzenin ya da onun gibi biri var mı?"

Sprick başını sallıyordu. "İki kız kardeşim var ve bana benzemiyorlar. Birkaç kuzenim var ama onlar da Milwaukee, ve bana diğerlerinden daha fazla benzemiyorlar."

"Sana benzeyen kimseyi tanımıyor musun? Buralardan?" Lucas sordu.

"Hayır. Şehirdeki herkesi tanıyorum ve kimsenin Kaylee'nin bu hatayı yapmasına neden olacak kadar bana benzediğini sanmıyorum."

"Kaylee röportajı bu gece yayınlanacak," dedi Lucas. "Biliyorum, bütün öğleden sonra tanıtımını yaptılar," dedi Sprick.

"O lanet *olası Küçük Kaylee*, ona böyle diyorlar, beni taşaklarımdan asacak. Dışarı bile çıkamıyorum."

- - -

LUCAS, Sprick'le yaptığı görüşmeden sonra eve gitti. Çok yorgundu. O sabah bir cesede bakmak için koşarak dışarı çıkmış ve o zamandan beri hiç durmamıştı. Kuzeye doğru giderken Ignace'ın ona mesaj attığı numaraya baktı.

Emmanuel Kent. Telefonuna tuşladı, üç kez çalmasını dinledi ve tam telefonu kapatacağı ki kadın cevap verdi: "Janet Frost."

"Ben BCA'dan Lucas Davenport. Anladığım kadarıyla irtibat kurmaya çalışıyormuşsunuz."

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, geri aradığınız için teşekkür ederim," dedi. İçinde bastırılmış bir kıkırdama olan hoş ve seksi bir sesi vardı. "Biliyorsun

Emmanuel Kent hakkında? Belediye binasının önünde açlık grevi yapıyor. Kardeşini öldürmek için pusu kurduğunuz için açlık grevinde olduğunu söylüyor."

"Ben orada bile değildim," dedi Lucas.

"Hayır, ama belli ki bu işin arkasında sen vardın, bu işin arkasındaki zeki adam."

Frost dedi ki. "Woodbury polisi bize senin ya da diğerinin Ajan Jenkins, çatışmaya yol açan gözetleme kayıtlarını onlara iletliyordu."

"Bu kısmen doğru," dedi Lucas. "Ama biz bunu yapmıyorduk gözetim - bunların hepsi yerel polis güçleri tarafından yapılıyordu ve Kent İkiz Şehirlerde dolaştı, ona göz kulak oldular ve neler yaptığını bize bildirdiler. Tek yaptığımız herkesi bilgilendirmektir. Sonra Woodbury'deki bankada dolaşmaya başladı ve biz de Woodbury güçlerini kendilerine doğru geliyor gibi görüldüğü konusunda bilgilendirdik."

"Onu öldürmek yerine neden durdurmadınız? Onu uyarmadınız?" Frost sordu.

"Çünkü bize gülüp geçerdi. Bunu yapanın o olduğuna dair duyumlar almıştık ama elimizde hiçbir kanıt yoktu," dedi Lucas.

"Hatırlayın, beş banka soymuştu - çok becerikli bir soyguncuydu, bu konuda çok yetenekliydi. Ama er ya da geç bir hırsızla karşılaşacaktı. ve bundan kurtulmak için masum bir insanı öldürecekti. Bankalara silahla girdi ve er ya da geç,

tetiği çekecekti. İnancımız buydu. Kesinlikle bunu yapmaya hazır görünüyordu. Woodbury memurlarıyla karşılaştığında tetiği ilk o çekti."

"Woodbury memurları tarafından yedi kez vuruldu. Memurlar en az yirmi kurşun sıktıklarını kabul ediyorlar."

Lucas, "Evet. Bence büyük bir itidal gösterdiler," dedi. "İtidal mi? Yedi kez ateş etmek mi?"

"Elbette. Hiç yarı otomatik bir tabanca kullandınız mı?"

"Hayır, ben-"

Lucas, "Federaller acemi bir nişancının bir saniyede üç kez ateş edebileceğini, eğitilmiş bir adamın ise bunun iki katı kadar ateş edebileceğini söylüyor," dedi. "Orada dört eğitilmiş memur varken, hepsi ateş ederken, toplam yirmi mermi

Muhtemelen bir saniye kadar ateş ediyorlardı. İki saniye kadar değil."

Frost bir an sessiz kaldı -Lucas not aldığını umuyordu- sonra, "Yine de bir şekilde, arabalarının arkasında dört polisin olması adil görünmüyor..." dedi.

Lucas duraksadı ve sonra, "Janet, bunun adil olmaması gerekiyordu. Bu *High Noon* değildi. Woodbury polisleri kendilerine ateş açan silahlı bir banka soyguncusunu durdurmaya çalışıyorlardı. Bu, tekrar oynayabileceğiniz bir video oyunu değil. Kent ateş açtığında, Birisi vurulacaktı ve olaya karışan polis memurları bu kişinin kendileri olmamasından son derece endişeliydi. Bir ara gidip bir kurşun yarasına bakın, nedenini göreceksiniz."

"Doyle parayı ne için kullanıyordu biliyor musun? Sokaktaki kardeşine destek oluyordu-"

"Hikâyenin tamamı bu değil," dedi Lucas. "Golden Valley'deki bankaya gittiğinde on iki bin dolar çekmiş ve

Görünüşe göre hepsini Woodbury bankasına girmeden önceki ay harcamış. Psikiyatristin raporundan anladığım kadarıyla Emmanuel Kent, Doyle Kent o ay boyunca kardeşine iki yüz dolar vermiş olabilir. Yani tam olarak onu desteklemiyordu. Bu da kazancının yüzde ikisi demek."

Frost, "Ama yine de şöyle bir sonuçla karşı karşıyayız: Belediye Binası önünde aşıktan ölen bir sokak insanı," dedi.

Lucas, "Bu sorunu ben çözemem," dedi. "Bu başkasının işi. Benim işim pisliklerin banka soymasını ve masum insanları öldürmesini engellemeye çalışmak."

"Manny için hiç üzülüyor musun?"

"Elbette üzülüyorum," dedi Lucas. "Kariyerimin başından beri bu insanların çoğunu tanıyorum. Eğer biri onlara yardım etmenin bir yolunu bulabilseydi ve onlar da bunu kabul etseydi, 'Devam edin,' derdim,

Vergilerimi artırın, onlarla ilgilenin.' Ama bu karmaşık bir sorun ve şu ana kadar kimse bir çözüm bulamadı."

Birkaç dakika daha konuştular ve sonra Frost tatmin olmuş görünerek yardımları için teşekkür etti ve telefonu kapattı. İyi iş çıkarmıştı, diye düşündü Lucas, her ne kadar "pislikler" kelimesini kullanmaması gerekse de.

Bir süre arabasını sürdü, görüşmeyi düşündü ve Sonunda işin en endişe verici yanının Frost'un Kent kardeşlerden ilk adları olan Doyle ve Manny ile bahsetmesi olduğuna karar verdi.

- - -

Akşam yemeği için eve çok geç geldi, bir hindili sandviç ve bir bardak portakal suyu içti ve Weather ile Letty'ye günü ve ceset, Wisconsin'deki görüşme ve Sprick'le konuşma.

Weather ertesi gün ilginç bir operasyon geçirdiğini söyledi.

Bir estetik cerrah tarafından berbat edilen bir göğüs büyütme ameliyatının revizyonu. Kurul onaylı bir plastik cerrah olarak Weather, kendilerine estetik cerrah diyen doktorları küçümsüyordu; ancak onların hatalarını memnuniyetle düzeltiyordu.

"Bu adamın," dedi diğer cerrahıtan bahsederken, "imza gibi bir memesi var. Nerede görsem tanırım. Tamamen yuvarlak ve yontulmuş, meme uçları yukarı dönük... Vücudunuzun nasıl göründüğü fark etmez, o memeye sahip olursunuz. Bu kadın artık gömleğinin içinde bowling topu varmış gibi görünüyor. Kendisi bir avukat, eskiden A bedenmiş, şimdi C bedene çıkmak istiyor..."

Lucas sandviçini yedi ve doğru şeyleri söyledi, katili ve ne yapıyor olabileceğini, baskıya nasıl tepki veriyor olabileceğini düşündü.

Yemek bittiğinde, Letty internete girmeye gitti. arkadaşlar, Lucas ve Weather güzel ve sıcak bir yaz gecesinde yürüyüşe çıktılar, çocuklar kaldırımlarda, üstü açık arabalar Bulvar. Weather, köpeklerle büyüdüğü için insani yardım derneğinden bir köpek almaları gerektiğini düşündüğünü ve küçük çocukların da bunu yapmasını istediğini söyledi. Lucas, "Hı-hı," dedi ve katilin yürüyüşe çıkıp sarışın kızları düşünüp düşünmediğini merak etti.

Eve döndüğünde Weather'a koşuya çıkacağını söyledi ve üstünü değiştirmek için yukarı çıktı. Sağ ayağını koşu şortunun paçasından geçirdiği sırada, "*Bekle*" diye düşündü. . . *bir köpek mi?*

11

Lucas'ın Duncan'la Wisconsin gezisi ve Cindy Tucker'ın Sprick'i teşhis etmesi hakkında konuşması ve Minneapolis polisleriyle açlık grevindeki Emmanuel Kent hakkında konuşması gerekiyordu.

Daha başlamadan atından vurulmuştu.

Her zaman yaptığı gibi geç yatmış, dokuzdan sonra yataktan kalkmıştı. saat. Temizlenip giyindi, kahvaltı ederken gazeteleri okudu, bir süre çocuklarla konuştu ve sonra Duncan'ı aradı.

Lucas ona Sprick'in teşhisiyle ilgili tüm hikâyeyi anlattı. Bitirdiğinde Duncan, "Yani... bunun bir çıkmaz sokak olduğunu mu söylüyorsun?" dedi.

O anda gelen bir çağrı bip sesi çıkardı. Lucas Duncan'a, "Mattsson'dan bir telefon geliyor. Sana geri döneyim."

"Umarım bir şeydir..."

Mattsson'a doğru tıkladı ve o da "Davenport? Ben gerçekten garip bir şey var, dostum. Gerçek mi değil mi bilmiyorum ama saçlarım diken diken oldu."

"Ne oldu?"

"Burada, ofiste, katilin o olduğunu söyleyen birinden bir mektup aldım," dedi.

"Bu tür davalarda böyle şeyler olur," dedi Lucas. "Zaten birkaç itiraf aldık-"

"Biliyorum, biliyorum, ama bu farklı. Bizim bilmediğimiz iki kurbanın adını veriyor."

Lucas, "Huh." dedi.

"Ha? Bu ne anlama geliyor?" Mattsson sordu.

"Bunların olduğuna dair herhangi bir belirti var mı? ?"

"Evet. Kontrol ettim. İki kadının da kayıp olduğu bildirilmiş, biri beş, diğeri altı yıl önce. İkisi de sarışın, ikisi de genç. İkisi de alkolik."

"Pekâlâ, bu ciddi bir şey," dedi Lucas. "Laboratuvarı arayacağım. Mektubu ve zarfı ayrı kanıt zarflarına koy-"

"Bunu zaten yaptım," dedi.

"BCA'ya kadar sür. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bana adresi ver."

Ona adresi verdi ve "Bana kırk beş dakika ver." dedi.

"Catrin? Işıklar ve siren."

Duncan'ı aradı ve Mattsson'un yolda olduğunu söyledi.

Duncan, "Boş umutlara ihtiyacım yok. Eğer bu sahteyse, kığım düşecek."

- - -

LUCAS aileye veda etti ve BCA'ya doğru yola çıktı. Mattsson mektupla geldiğinde o ve Duncan bekliyorlardı. Lucas

Onu ön kapıda karşıladı ve Duncan'ın ofisine kadar taşıdılar. Mattsson gergindi: "Ben dua etmem. Buraya gelene kadar, bunun bir mola olduğunu söyleyebileceğim bir dua hatırlamaya çalışıyordum."

Duncan kanıt torbasının kenarından bakarak mektubu okudu.

Bitirdiğinde tekrar okudu ve şöyle dedi: "Eau Claire ve Alexandria'da çukurları mı var? Eğer biz onu yakalamadan önce bu ortaya çıkarsa..."

"Hemen şimdi incelemeye başlamalıyız," dedi Lucas.

"Çene kemiklerinin neredeyse tamamı sağlam. Bu kadınların diş hekimi olup olmadığını öğrenmemiz gerek."

"Peki ya DNA?" Mattsson sordu.

"Birkaç gün sürer," dedi Lucas. "Dişçilerini bulabilir ve röntgenlerini çekebilirsek öğlene kadar öğrenebiliriz."

"Bunu öğrenebilecek adamlarım var," dedi Duncan.

Mattsson: "Not bir daktiloda yazılmış."

Lucas, "Bu işte bir terslik var. Artık kimin daktilosu var ki? Adam aptala benzemiyor ama

Bir aptal bile tuş vuruşlarından daktiloların tek tek tespit edilebileceğini bilir."

Duncan, "Belki de o CSI programlarını izlemiyordur" dedi.

Hopping Crow notu almaya gelene kadar hepsi nota bakıp parmak izi ve DNA olasılığı hakkında konuştular ve ardından Duncan kayıp iki kadının akrabalarıyla konuşmak üzere müfettiş görevlendirmeye gitti.

"Sen ne düşünüyorsun?" Mattsson Lucas'a sordu.

"Gerçeklik hissi uyandırıyordu," dedi Lucas. "Ama bunu göndermek için bir neden göremiyorum. Bunca yıldır ortalıkta görünmüyordu."

"Belki de kamuoyunun ilgisini çekmeye çalışıyordur." "Belki . . ."

- - -

Ekip odasından kahve ve çörek aldılar ve oturup katil hakkında ve onun psikolojisinin nasıl çalışabileceği hakkında konuştular. mektubu yaratmasına neden oldu: zaman öldürmek.

Bir süre Letty hakkında konuştuk: "Akıllı bir çocuğun var."

Mattsson dedi ki. "Bana bir kolluk kuvveti ya da istihbarat işi düşündüğünü söyledi. Stanford'a gideceğini söylüyor."

"Hem de çok erken," dedi Lucas.

"Eğer Stanford'dan mezun olur ve bir kolluk kuvveti işine girerse, bu büyük bir iş olacaktır: FBI, CIA." Mattsson dedi ki River Falls'tan mezun olmuştu: "Gerçekten üst düzey bir okul için param yoktu, o yüzden ... işte buradayım."

"Gösterini yüzde on beş kadar azalt, Duncan'ın kışını biraz öp -o da yükselme yolunda- ve gelip burada çalışabilirsin," dedi Lucas dedi. "Yeterince zekisin ama bazılarını yanlış yönlendiriyorsun."

"Çünkü bu bir maço."

"Hayır, hayır. Her yerde kadınlar var. Çünkü sen biraz hırçınsın. Ara sıra."

"Benim bir pislik olduğumu mu söylüyorsun?"

"Biraz abuk sinirleniyorsun," dedi Lucas. "Söylediğim buydu ve buna sadık kalacağım."

- - -

On beş dakikadır konuşuyorlardı, bu süre zarfında "gıcık" kelimesinin tanımını üzerine kısa bir tartışma yaşandı ve Lucas, "Gördün mü?" dedi ve Mattsson

Duncan geri döndüğünde "Siktir git" dedi.

Biraz şans. Melissa Scott'ın ailesine ulaştık ve kızlarının hayatı boyunca sadece bir diş hekimine gittiğini söylediler.

Prag'da. Numarasını aldık ve röntgenleri hâlâ onda. Diyor ki

Bunlar eski türden, filmli olanlar, ama onları bir görüntü kutusuna koyup dijital kamerayla yakın çekim yapabileceğini ve sonra da buraya e-posta ile gönderebileceğini düşünüyor."

"Ne kadar sürer?" Lucas sordu.

"On beş dakika," dedi Duncan. Saatine baktı. "Dokuz dakika oldu."

Duncan'ın ofisine doğru yürüdüler ve o da e-postalarını kontrol etti, Hiçbir şey yoktu ve hiçbir şey hakkında konuşmadılar ve tekrar kontrol etti, hiçbir şey yoktu ve sonra bilgisayarı cıvı cıvı bir ses çıkardı ve e-posta geldi.

Dişçinin çekimi renkliydi, ama röntgen siyah beyazdı, keskin ve netti, kızın dolguları beyaz gibi duruyordu karanlık bir denizdeki buzdağları. Duncan çıktısını aldı ve aceleyle üst kattaki laboratuara çıktılar; teknisyenlerden birinde Delik'ten alınan tüm çene kemiklerinin dijital bir dosyası vardı.

Beş ya da altı araştırmacı teknisyenin sandalyesinin etrafında toplanmış, omzunun üzerinden bakıyorlardı. İki dakika içinde bir eşleşme buldular.

"Tamam, tamam. O gerçek, o canlı," dedi Duncan ve herkes Ne yapacaklarını, nereye gideceklerini ve tüm bunların ne anlama geldiğini konuşmaya başladılar. Duncan Lucas ve Mattsson'a baktı: "Bu bizi nereye götürür?"

"Kâğıtta ya da zarfta bir şey varsa..." Mattsson başladı.

Duncan başını salladı. "Laboratuardakiler pek iyimser değil. Zarfta parmak izleri var ama muhtemelen sadece postacılar... ve

Senin. Bir set bir kadına ait gibi görünüyor."

"Parmak izlerinin ona ait olmadığını nereden biliyorlar?"

Mattsson sordu. "Kendinden yapışkanlı bir zarf kullanmış ve üzerinde parmak izi yok, hatta

Normalde parmak izi bulabileceğin yerlere bulaşmış. Başka bir kağıdın altına mühürlemiş ya da eldiven kullanmış gibi görünüyor. Eğer mühürlerken bu kadar dikkat ettiyse, muhtemelen her zaman dikkatli olmuştur.

hallettim."

"Kahretsin. Tükürükten DNA çıkmaz. Peki ya damga?" Mattsson sordu.

"Pulların hepsi artık kendinden yapışkanlı ve bu da öyle."

"Bu da beni daktilo işi konusunda daha da endişelendiriyor," dedi Lucas. "Orada bir şeyler dönüyor."

"Ne?" diye sordu Mattsson. "Ne yapıyor olabilir?" Kimse buna bir cevap öneremedi.

- - -

MATTSSON bir süre daha ekiple takılmak ve katilin nedenleri hakkında spekülasyon yapmak istiyordu. Lucas veda etti ve tekrar güneşe doğru yola koyuldu. Bir şeylerin ondan uzaklaştığını düşündü. Bir şeylerin ondan uzaklaştığını düşünüyordu.

Shaffer'ın görüştüğü bilinen herkesle konuşmuştu. Öldürüldüğü gün Shaffer'ın yanından ayrıldıktan sonra Lucas hiçbir şey öğrenemediği bir polis karakoluna gitmişti. Shaffer Owatonna mezarlığına gitmişti. Cenaze evindekiler oradan aceleyle ayrıldığını, sanki bir şey bulmuş gibi olduğunu söylemişlerdi.

Oradan Holbein'daki mezarlığa gitmiş, belki Zumbrota'ya da. . . . Neden gitmiş? Mezarlıklarda ne arıyordu? Mezar soygununun keşfinden heyecan duyduğunu, bunun olası bir kırılma noktası olduğunu söylemişti ama işe yaramamıştı... öyle değil mi?

Lucas mezarlıkları dolaşmaya başlamıştı ama dikkati dağılmış, Demont ve Owatonna'dakileri dolaşmamıştı. Ama Shaffer mezarlıkları belli bir düzende yürüterek bir şey bulmuştu.

Sipariş. . . .

Yani Lucas.

- - -

BİR SAAT SONRA, Mead'in ham toprağının yanında tek başına duruyordu. Demont'ta ihlal edilmiş bir mezar. Mezarlık küçük ve çoraktı ve Lucas şimdi doldurulmuş olan mezara baktı, sonra da diğer mezarlara baktı ve aklına hiçbir şey gelmedi. O gün, mezarın açıldığı gün ne yapmışlardı? Gözlerini kapattı, rüzgârda biraz sallandı ve hafızasının kasetini geri sardı. Onlar tabutun açılmasını izlemiş, Lucas arkasını dönmüş ve sonra hepsi başsız bedene bakmıştı. . .

Hâlâ bir şey yoktu. Bu deneyimde bir şeyler bulmaya çalıştı ama başaramadı ve kamyonetine geri döndü. Arabayı çalıştırdığında bir şey Aklının bir köşesini kurcalamaya başladı ve birkaç gün önce Holbein'daki mezarlıktan ayrılırken yaşadığı benzer bir olayı hatırladı.

O mezarda bir şey görmüştü. Neydi o?

- - -

Owatonna'daki Holy Angels'a taşındı ve yine etrafa bakarak biraz zaman geçirdi. Shaffer'la birlikte orada bulunmamıştı, dolayısıyla orada dayanabileceği bir anısı yoktu. Mezarların etrafında dolaşarak Shaffer'ın imgelemine akla getirebilecek herhangi bir şey aradı.

Gagalamayı tekrar hissetti. Gördüğü ama tanımadığı şey neydi? Holbein'a doğru.

Mezarlıkta tek başına durup mezarlara baktı ve yüksek sesle şöyle dedi: "Bu da ne böyle? Burada ne olmuş böyle? Mezarlara giren bir pislik var ve ..."

Tamburlar yerine oturdu. Anahtarlar.

"Kıçımı öp," dedi Lucas yüksek sesle.

- - -

Demont'taki mezar kazıcısı mezarı açmak için biraz jimnastik yapmak zorunda kalmıştı; tabutu açmak için de özel bir anahtar kullanması gerekmişti.

Tabut zarar görmemişti, bu da soyguncuların Anahtar. Rastgele bir pislik bu anahtarı nereden bulmuş olabilir? Bunu nasıl bilebilirdi ki?

Ve burada, mezar soyguncularının
Mezarları *kırdı*, ama onlara baktığında ...

Kendinden tam olarak emin olmadan önce bir mezara, sonra da diğerine doğru koştu. Her ikisinin de eski tip ferforje kapıları ve eski kilitleri vardı. Kilitlerden biri kapıya entegre edilmişti, diğeri ise kilitli bir şekilde kapatılmıştı.

zincirli, halkaları orta parmağı kalınlığında, asma kilidi ise eli büyüklüğündeydi. Sanki ilk çağlardan beri oradalarmış gibi görünüyorlardı. ama hiçbir şey kırılmamıştı.

Anahtarlar.

Shaffer'ın gördüğü de buydu. Bütün mezarların kilitleri farklıydı ve tabut anahtarlarından da farklıydı.

tabut anahtarları da dahil olmak üzere çok çeşitli anahtarlara erişimi olması gerekiyordu.

Katilin bir mezarlık çalışanı olduğunu düşünmüşlerdi ama bir mezarlık çalışanının tüm bu anahtarlara erişimi olamazdı. Yani bir çilingir mi?

Lucas telefonla Duncan'ı aradı ama Duncan'a ulaşamıyordu: Lucas onu aradığında grup sekreteri, "Hemen dönecek," dedi. "Masasında telefonunun çaldığını duyabiliyordum. Bir telefonu var. Waylon Jennings zil sesi."

"Hole'da bir şey bulmuş olabilirim. En kısa zamanda beni aramasını söyle."

- - -

LUCAS telefonuna odaklanmıştı ki, gömleğinden aşağı doğru esen soğuk bir rüzgâra benzer bir şey hissetti. Eli silahına gitti ve etrafına baktı. Hâlâ tek başınaydı ve Baby Boy Wilson'ın mezarının yanında duruyordu.

Bu onu daha da ürpertti ve aceleyle kamyonetine gitti; Mattsson'u aradı.

"Bir şey buldum," dedi. "Goodhue County'deki herkesi tanıyan biriyle konuşmam gerek."

"Anlat bana."

Mattsson anlatmış ve bitirdiğinde Mattsson, "Tabut anahtarları. Kimde tabut anahtarı olur ki? Mezarlık çalışanlarına mı döndük? Sen neredesin?"

"Kamyonetimdeyim, Holbein'daki mezarlıktan çıkıyorum," dedi Lucas. "Ben çilingirleri düşünüyordum."

"Ofise geri dönüyorum ama oraya uğrayabilirim. Seninle buluşurum."

"Red Wing'de buluşuruz," dedi Lucas. "Bobcat Cafe'de. Zaten öğle yemeği yemem gerekiyor. Ve Diamond Bluff'a gitmek istiyorum. Bakalım

Mezarlık çalışanları hakkında söyleyecek bir şeyi olan var mı?" "Yirmi dakika içinde orada olacağım," dedi.

- - -

Bundan biraz daha uzun sürdü ama çok değil. Elinde ince bir yazıcı kâğıdı vardı ve adamın karşısındaki kabine geçip, "Aklıma bir şey geldi," dedi.

"Ne?" Yarısı boşalmış bir bardak diyet kolanın içinde buz küplerini döndürüyordu.

"Eğer katil Carpenter'ı mezarlıkta öldürdüyse, sırf ve vadesi geldiği için . . bu, Shaffer öldürüldükten sonra Küçük Kaylee'nin de hendekte gördüğü Sprick'i ya da Sprick'e benzeyen birini teşhis eden şekerci kızla nasıl uyuşuyor?"

Lucas: "Sprick'e benzeyen bir mezarlık işçisi olduğu için mi? Ama bu Durand'a gitmesiyle nasıl bağdaşıyor bilmiyorum."

"Sana söyleyeyim, uymuyor," dedi kadın. "Sanırım onu bir süre önce mezarlıkta görmüş ve Durand'dan olduğunu öğrenmiş, sonra da mezarlığa ne zaman gittiğini öğrenmek için ara sıra kontrol etmiş olabilir. Orasının ıssız bir yer olduğunu bilirdi. . . Yani, eğer keşifçi bir adam olsaydı."

Lucas, "Bu oldukça karmaşık," dedi.

Mattsson bir an ona baktı ve, "Yani, imkânsız demek istiyorsun," dedi. "İmkânsız değil."

"Tamam." Menüye baktı ve sordu, "Herhangi bir önerin var mı? Öğle yemeği için mi?"

"Evet. Size tavsiyem, açık yüzlü ve biftekli sandviç, patates püresi, kahverengi sos ve çalı fasulyesi. Dün buradaydım ve karım neredeyse beni uyutuyordu. Dün gece dışarıda."

"Çok fazla bilgi var," dedi Mattsson. "Ofiste durdum ve bilgisayardan bunu çıkardım. Yetmiş beş mil içindeki çilingirlerin listesi."

Getirdiği kâğıdı ona uzattı ve Lucas kâğıdı alıp taradı: "Burada pek yok."

"Ama Şehirlerin güney tarafında bir sürü var," dedi Mattsson.

"Şehirlerde olduğunu sanmıyorum, bence burada." "Ama o bir çilingir?"

"Ya da mezarlık işçisi. Ya da ikisi birden. Bir tabutun ve bir sürü mezarın anahtarını bulabilecek biri."

Öğle yemeğini aceleyle yediler, sonra Lucas'ın kamyonetiyle nehri geçip Diamond Bluff'a doğru kuzeye döndüler. Lucas köprüden inerken Duncan'dan bir telefon aldı ve ona ne yaptıklarını anlattı. "Bu çok ilginç. Şimdiden bölgedeki tüm mezarlık çalışanlarına bakıyoruz. dünya. Bu kesinlikle bu fikri doğruluyor gibi görünüyor. Diamond Bluff'ta herhangi bir görüşme ayarladınız mı?"

"Henüz değil, ama bir dakika içinde orada olacağız."

"Bakalım buradan ne bulabileceğim," dedi. "Seni ararım."

Diamond Bluff, en büyük kamu kuruluşunun bar gibi görüldüğü, tüzel kişiliği olmayan bir yerleşim yeri idi. Bara sordular ama kimse herhangi bir kasaba yetkilisi ya da sorulacak daha iyi bir yer bulamadı. Bardaki hiç kimse kasabayı kimin yönettiğini bilmiyordu.

Mezarlık.

Otoparkta Mattsson otoyolun karşısındaki kasabayı oluşturan otoyol ile nehir arasındaki kısa sokaklara -sadece iki, belki de üç tane vardı- baktı. Yumruklarını kalçalarına koydu ve "*Kimsenin* yetkili olmadığına inanamıyorum. Nasıl bir şey yapabilirler miydi?"

"Belki de herkes kendi başının çaresine bakıyordur," diye önerdi Lucas. Mezarlığa gittiler. Hem hoş hem de Tahmin edilebileceği gibi melankolikti, büyük ağaçlar ve çimler kesilmişti ama yakın zamanda değil.

"Şimdi ne olacak?" Mattsson sordu.

"Böyle dikilerek hiçbir işe yaramıyoruz," dedi Lucas. "Bak ne diyeceğim," dedi Mattsson. "Beni ofise bırakabilirsin ve İnsanları aramaya başlayacağım. Gün sonuna kadar bir isim listesi hazırlamış olurum. Bütün cenaze evlerini arayacağım. Buraları kimin işlettiğini bilmeleri gerek."

"Çilingirleri ara," dedi Lucas. "Listeni Duncan'a vereceğim ve hepsini araştırmasını isteyeceğim."

- - -

"Bunun böyle olabileceğini hiç düşündün mü?" Kamyonetine doğru yürürlerken Lucas sordu.

"Ne?"

"Soruşturma. Bir ipucu buluyorsun ama konuşacak kimseyi bulamıyorsun, öyle mi?"

"Benim işimde durum bundan daha kötü. İyi bir ipucu buluyorsun ama suç o kadar adi ki ipucu seni sıkıyor," dedi. "Peki ne yapacaksın?"

"Cinayet kitaplarını tekrar okuyacağım. Shaffer daha fazlasını biliyordu. Eminim en önemli şey onun ne anladığıdır. Asıl soru, bir sonraki adımı nasıl attığı? Bildiği bir şey olmalı."

"Tamam. Bu çok sıkıcı."

- - -

Bunların hiçbirini yapmadılar çünkü onlar ayrılırken Duncan aradı ve Lucas'a nerede olduğunu sordu.

"Diamond Bluff'ta."

"Bak, oradaki mezarlığa kimin baktığını asla bulamadım. Diamond Bluff, ama başka bir işimiz çıktı. Bu sabah Zumbrota'da bir cenaze töreni vardı, birkaç dakika önce sona erdi. Cenazeye katılanların Shaffer'ın cüzdanını ve diğer defteri buldukları söylendi. Büyük olan.

Dediklerine göre

Birisi onları uzun otların arasına atmış. Cenazeye katılanlardan biri cüzdanı aldı -birinin kaybettiğini düşündüler- ama deftere dokunmadılar. Parmak izi ya da DNA bulmayı umuyoruz. Goodhue olay yeri inceleme ekibini çağırıp defteri alabilir misin?"

"Evet, ama Hole'da hâlâ birkaç adamımız yok mu? Daha yakın olurlardı."

"Hayır. Onu bu sabah sardılar, çoktan geri döndüler."

Duncan dedi ki. "Ayrıca o defterde ne olduğunu bir an önce öğrenmek istiyorum."

"Yola çıkıyorum," dedi Lucas.

Mattsson dinliyordu ve "Beni kamyonetime geri götür, ben de seni takip edeyim. Aslında beni takip edersen oraya daha çabuk varırız. Kestirme yolları biliyorum. Şimdi Johnston'ı arayacağım." Johnston Goodhue İlçesi olay yeri inceleme müfettişiydi.

- - -

Koşu hızlıydı: Lucas'ın flaşörleri yanarken Red Wing'den nehri geçtiler ve sonra iki kamyonluk bir kervanla Zumbrota'ya doğru yola çıktılar. Mezarlığa vardıklarında bir cenaze arabası, bir sıra sivil araba, bir Zumbrota polis arabası, bir Goodhue

Şerifin arabası, takım elbiseli ve kasvetli giysili bir grup insan. Bir tarafta açık bir mezar ve bir sıra katlanır sandalye vardı.

Mattsson arabayı durdurup atladı, Lucas da birkaç adım gerisindeydi. Döndü ve dedi ki, "Johnston zaten burada. "Johnston zaten buradaydı.

Dünkü delikte temizlik yapıyor, bazı fotoğraflar çekiyorum."

Johnston aslında cüzdanın fotoğraflarını çekiyordu ve Hala açık olan mezardan on metre ötede bir ağacın dibinde duran not defteri;

Yas tutanlar yarım daire şeklinde etrafına yayılmış, onu izliyorlardı.

İş. Defter aslında deri bir kılıfın içinde sarı bir bloknottu.

Mattsson ve Lucas yas tutanların oluşturduğu yarım çemberin içinden geçerken Johnston başını kaldırıp, "Neredeyse bitti. İki ya da üç atışa daha ihtiyacım var."

"Şu şeffaf plastik kanıt torbalarından var mı?" Lucas sordu.

"Evet, tabii."

"Fotoğrafları bitirdiğinde defteri de torbaya koyalım. Bir göz atmak istiyorum."

- - -

MATTSSON yas tutanlara doğru yürüdü, Lucas birkaç adım gerideydi ve "Defteri kim buldu?" diye sordu.

Lacivert takım elbiseli, beyaz gömlekli ve parlak mavi kravatlı, beyaz saçlı, yaşlı bir adam elini kaldırdı ve "O benim," dedi.

"Bir de bize sor," dedi Lucas.

Yas tutanlar mezarlığa kısa bir konvoy halinde gelmişlerdi. söyledi. Yeni mezarlığa vardıklarında hepsi dışarı çıkmış, katlanır sandalyelere oturmuş ve mezarı yöneten Lutherci papazın birkaç sözünü dinlemişlerdi. Papazdan bahsedince papaz elini kaldırdı ve Mattsson ona başıyla işaret etti.

". Gillian'dan ve onun iyi işlerinden bahsediyordu, ben de Şu ağacın oraya baktım ve onu gördüm. Cüzdanı. Cüzdan olduğundan emin değildim ama cüzdana benziyordu. Burada işimiz bittiğinde kontrol etmek için oraya gittim ve öyleydi, ben de aldım."

Otomatik olarak para bölmesini kontrol etti. sonra ehliyet penceresine kadar açtı. İsmi görünce bulduğu yere koydu ve kalabalığa anlattı.

Yerel polisleri aramışlar, onlar da beş dakika kadar sonra gelip herkesi ağaçtan uzaklaştırmışlardı. Polislerden biri, on beş metre ötede, bir mezar taşının arkasındaki uzun otların arasında duran defteri görmüştü. Kimse ona dokunmamıştı.

Johnston fotoğraf çekimini bitirdi, doğru pozlandıklarından ve hem ana hem de yedek bellek kartlarında mevcut olduklarından emin olmak için fotoğraflara baktı, ardından fotoğraf makinesini arabasına koydu.

Çantasından plastik eldivenleri çıkarıp giydi ve iki eliyle kanıt torbalarını cüzdan ve deftere yöneltti.

Önce defteri aldılar ve büyük boy kanıt torbasına güvenli bir şekilde yerleştirdikten sonra Lucas, Johnston'dan cüzdanın son sayfasını açmasını istedi.

Sayfalar. Shaffer'ın son gününden pek bir şey yoktu; çoğunlukla mavi mürekkeple yazılmış isimler vardı.

Son sayfada çift çizgili bir kutuyla çevrelenmiş esrarengiz bir "Korno" yazısı vardı.

Lucas Mattsson'a sordu, "Bu ne anlama geliyor? Boynuz mu?"

Arkasında duran Zumbrota polis şefi omzunun üzerinden bakarak, "Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi.

Lucas döndü: "Bu ne anlama geliyor?"

Şef, "Katil bu: Jack Horn'un lanet olası Kara Delik katili olduğunu mu söylüyordu?" dedi.

Lucas ve Mattsson aynı anda: "Jack Horn kim?"

- - -

ŞEF ONLARA ANLATTI.

"Yıllar önce, Tanrım, on ya da on bir yıl olmalı, Faribault'da bir kadın Jack Horn adında bir adam tarafından saldırıya uğradı. Holbein'dan. Sanırım orada köpek yakalayıcısıydı."

"Öyleydi," dedi yas tutanlardan biri.

Şef devam etti: "Her neyse, bir garson kıza saldırdı. Adını aklımda tutamıyorum. Geceydi, kadının başına bir torba geçirdi, sanırım bir posta torbasıydı, torbayı bağladı ve onu kamyonetine attı. Yanında bir bıçak vardı.

Yolunu kesti, sonra da araba kullanırken onu bıçakladı. Belki birkaç kez. Adam kamyonu çarpmış ve kadın kurtulmayı başarıp kaçmış. Bir eve varmış ve yardım çağırmış. Evdekiler

Faribault polisi oraya gittiğinde kamyonu hendeğin içinde ters dönmüş, kanlar içinde ve kimsenin olmadığını görmüş. Evine gitmişler ama

Horn bir daha hiç görülmemiş. Hiçbir şeyine ulaşmaya çalışmadım. A Birçok insan kamyonundan sürünerek uzaklaştığını ve bir yere gidip bir çukurda öldüğünü düşündü. Yine de cesedi bulunamadı.

Yüz mil boyunca herkes onu arıyordu, biz de dahil. Yüz mil değil, eyaletin her yerinde ve Iowa'da."

"Şu kadın, garson kız mı?" Mattsson sordu. "Onun hakkında bir şey hatırlıyor musun?"

"Birkaç şey," dedi şef. "Bu konuda beni kontrol etmeniz gerekecek ama sanırım yazın saldırıya uğramıştı, genç ve sarışındı."

Lucas telefonunu çıkardı ve uzaklaştı. Mattsson:

"Ekibi mi çağırıyorsun?"

"Evet."

Lucas aramadan önce şef, "Sana bir şey daha söyleyeceğim. Koltuk kılıfı kamyonetten çıkarıldı ve Faribault polisleri onu kanıt olarak bir yere koydular. O zaman DNA testi yaptıklarını sanmıyorum ama birinden duyduğuma göre kamyondaki kanla adamın çarşafında buldukları bazı lekeleri karşılaştırmışlar ve doğru adam olduğunu görmüşler. Kan Horn'dan geldi. Sonra, birkaç yıl önce siz BCA çalışanlarının gelip DNA testi yapmak için kan örnekleri aldığınızı duydum.

ve veritabanınıza koyun."

Uzun boylu, yaşlı bir adam boğazını temizledi ve "Jorgenson. Heather Jorgenson."

Mattsson: "Affedersiniz?"

"Katilden kaçan kadının adı Heather Jorgenson'dı. Eskiden burada yaşayan Luther Jorgenson'un akrabasıydı ama yıllar önce Twin Cities'e taşındı. Luther su yumuşatıcısına bakım yapmak için evime gelmişti ve bu konu hakkında konuşmuştuk. Ailelerinin başına gelen en büyük şey."

Şef dedi ki, "Sanırım John haklı. Şimdi düşündüm de, Luther'le bu konuyu ben de konuşmuştum. Jorgenson."

Lucas Mattsson'a, "Neden Faribault polisini aramıyorsun, bakalım ellerinde ne var. Burada işimiz bitince oraya gideriz."

Şef, "Eğer Horn bunca yıldan sonra hâlâ dışarıda bir yerlerde saklanıyorsa, bu beni çok korkutuyor. Bizden bir sürü var etrafta sevmediği şeyler var."

- - -

Beyaz saçlı adam cüzdanı aldığı anda ve bir süre sonra cenaze törenindeki diğer insanlara gösterdiğinde R-A fuar alanının yakınına park etmişti. R-A o anda oradan ayrılmalıydı ama yapamadı: nasıl sonuçlandığını görmeliydi.

Şimdi polislerin elinde iki sağlam kanıt olacaktı: Kara Delik katilinin şablonuna tam olarak uyan, daha önceki bir cinsel suçla ilişkilendirilen bir isim ve yüz mil uzaklıktaki Sauk Centre'dan kuzeybatıya postalanmış bir mektup. Horn'un umurunda değildi.

Çünkü eğer görülürse, her şey biterdi. Önemli olan polisleri Holbein. Şansları yaver giderse, BCA soruşturmasının merkezini oraya kaydırarak ve bulamayacakları bir adamı arayacaktı.

Gideceklerdi çünkü Horn'un Goodhue County'de olamayacağından emindiler, orada tanınacak ve görüldüğü yerde kovalanacaktı. . .

Horn başka bir adım daha önermişti: Alexandria bölgesinden bir kadını öldürmek, daha da kuzeybatıda. Bu, soruşturmacıları Holbein'dan uzaklaştırabilirdi. . . ama her cinayet bir riskti.

Risk ilginçti ama artık hayatta başka bir hedefi vardı.

Mattsson.

Horn, bunun aptallık olduğunu söylemişti. Haklıydı ama Mattsson R-A'nın düşüncelerine ve rüyalarına girmişti ve bir daha çıkamayacaktı. BCA müfettişleri Sauk Centre'a gittiğinde, neredeyse yalnız kalacaktı, davada çalışıyordu.

Cenazeye katılanların beyaz saçlı adamın cüzdanı bulduğu ağaca doğru ilerleyişini ve adamlardan birinin cep telefonu ile konuşmasını izledi. Birkaç dakika sonra bir Zumbrota polis arabası mezarlığa girdi.

Yine de bekledi, görüntü sabitleyici av dürbününden diğer birliklerin gelişini izledi.

Mattsson da dahil. Cipinden indi, başka bir kamyonundan inen uzun boylu, iyi giyimli bir adamın kendisine yetişmesini bekledi. Ondan sonra, Mattsson ve polisler cenaze ekibi tarafından kuşatıldığı ve gizlendiği için pek bir şey göremedi.

Mattsson. Yum.

12

DUncan'ın ekibi ertesi sabah saat dokuzda toplandı. Lucas sekiz buçukta geldi ve birkaç telefon görüşmesi yaptı: Hala Florida'da bulunan Jenkins ve Shrake, buldukları kağıtların Bryan'ın arabasının kamyonu onu dolandırıcılıktan asardı, buna şüphe yok. Ayrıca Cayman Adaları'nda bir hesap bulmuşlar ve bu konuda bir federalle konuşmuşlardı.

Jenkins, "Bankada on beş milyondan fazla parası var ve federaller bu paraya el koymuş," dedi.

"O offshore adamlarının bizimle konuşmayacağını sanıyordum," dedi

Lucas. "Size yeni bir şey söylemeyecekler ama federaller ellerinde Kanıtı sunarsanız, banka vazgeçecektir - adaların ambargo listesine girmesinden ölesiye korkuyorlar. Yani elinizde gerçekler ve rakamlar varsa ve kafalarına silah dayarsanız işbirliği yapacaklardır. Kafalarına silah dayadık. Tek yapmamız gereken IRS'i aramaktı."

"İyi hamle," dedi Lucas. "Golf havası nasıl?"

- - -

FLOWERS Iowa hattında çalışıyordu: "Önümüzdeki birkaç gün içinde sizin için bir şeyim olacak. Medyayı uyarın."

- - -

DEL TEXAS'DAYDI: "Birkaç silahı boşalttılar, onları Technicolor'da aldık. Büyük toplantıya muhtemelen iki ya da üç gün kaldı,

El Paso yakınlarında. ATF cep telefonlarına giren çıkan her şeyi kaydediyor. Anlaşma gerçekleşir gerçekleşmez, üzerlerine bir ağ atacağız."

"Kovboy şapkası aldın mı?"

Uzun bir sessizlikten sonra, "Burası çok sıcak ve güneşli," dedi.

"Ah, Tanrım," dedi Lucas. "Peki ya botlar? Botları aldın mı? Botlar?"

Uzun bir sessizlik daha.

- - -

ROSE MARIE ROUX ofisinin kapısına doğru eğildi: "Onu henüz yakalayamadınız."

"Shaffer'ın defterini açtığımızda ben de oradaydım," dedi Lucas. "O gerçekten sen değildin," dedi. "Bu sen olabilirdin. herhangi biri."

Lucas, "Evet ama değildi." dedi.

Roux, "Lucas, kimin önce nereye gittiği umurumda değil. Ben adamı *istiyorum. Şimdi. Ve sana bir şey daha söyleyeceğim. kendi medya sorununuz olabilir. Strib'den Janet Frost'la konuştum ve Woodbury'deki silahlı saldırı ve açlık grevindeki adamla ilgili olarak seninle bir sorunu var gibi görünüyor."*

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Lucas. "Ona yardım etmeye çalıştım."

"Kendin için üzülme, benim için üzül. Yani, ne Kara Delik'teki adamı yakalamak için yapmadığım bir şey yapabilir miydin? Sanki ekip arabasını yeterince hızlı kullanmamışım gibi."

"Evet, ama siz politikacı pislikler medya denizinde yüzüyorsunuz, sizin tarafınızdayken buna bayılıyorsunuz," dedi Lucas. "Doğru şeyi yaptığım için dayak yiyebilirim."

"Bu adamı bir iki gün içinde yakalarsan iki sorunu da çözmüş olursun. Sen büyük kahraman olurdun, ben de hâlâ senin patronun olurdum."

- - -

Toplantı tam olarak saat dokuzda başladı. Mattsson geldi ve Lucas'ın yanındaki sandalyeye oturdu, ona doğru eğildi ve "Ben ilçedeki her polis dükkânıyla konuştum. Kimsede Horn'a dair bir ipucu yok. Birçok polis onu şahsen tanıyordu. Holbein, ama kamyonadaki o geceden sonra kimse onun kokusunu bile almadı."

Lucas, "Faribault'tan gelen ilk raporlara göre, kurban onu birkaç kez bıçakladığını söylemiş," dedi. "Gerçekten merak ediyorum. ... kötü bir araba kazası geçirdikten ve bıçaklandıktan sonra oradan nasıl çıkıp gittiği hakkında."

"Sauk Centre'a neden gittiğini merak ediyorum," dedi Mattsson.

"Onun yaptığını bilmiyoruz," dedi Lucas sessizce. "Sanmıyorum ki bir Bu kadar çok cinayet işleyebilecek kadar zeki ve kamyonetinin enkazından çıkıp kaçabilecek kadar güçlü bir adam. Sanmıyorum. o mektubu memleketinden postalardı. Ya da daktilo ederdi." "Huh," dedi kadın.

Lucas ona sırtıttı: "Ne? Bir katilin bize yalan söyleyecek kadar alçak olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Hâlâ Goodhue'da olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim. Horn'u hiçbir yerde saklayamazsın. Holbein, ama kuzeye, turizm bölgesine giderseniz," dedi Lucas. "Kuzeyde onu saklayabilirsin. Ve bu mümkün ..." Kafasını kaşıdı.

Kadın, "Ne?" diye sordu.

"Goodhue'da arkadaşı olup olmadığına bakmalısın." "Bunu zaten sordum," dedi Mattsson.

"Güzel. Çünkü gerçekten çirkin bir sırrı saklamaya istekli birinin yardımına ihtiyacı olabileceğini düşünüyorum."

BCA direktörü ve Alaska'dan sonra BCA tarihinin en ciddi gıybet olaylarından birinin kurbanı olan Henry Sands, "Pekala millet, hadi başlayalım."

Sands o noktada herkesin bildiklerini özetlemeyi bitirir bitirmez DUNCAN sözü devraldı.

"Herkesin bildiği gibi," dedi Duncan, "nihayet bir şüphelimiz var, Jack L. Horn, eski Holbein'li."

Duncan Horn'un geçmişini özetledi. Polis, kaçırma girişiminden sonra evine baskın yaptığında pek bir şey bulamamıştı.

ama Sosyal Güvenlik numarası aracılığıyla geçmişiyile bir bağlantı kurdular. Numara 1984 yılında verilmişti ama verildiği zamanki yaşı belirsizdi. Numara, Des Moines'de bir taco restoranında işe girebilmesi için verilmişti. Sonraki işlerinde Council Bluffs, Iowa ve Cheyenne, Wyoming'de çalıştı. Cheyenne'deki iş, bir karayolu kamyon taşımacılığı şirketinde Şoför.

Duncan, "Hiç kimse onu çalıştığı işlerde çok iyi tanıımıyordu," dedi. "Ailesinin ya da herhangi bir akrabasının izini bulamadık ama hala bunun üzerinde çalışıyoruz. Holbein çevresinde onu tanıyan herkesle görüşeceğiz, belki bu sayede bir şeyler bulabiliriz."

Duncan, ekibinin yarısını mektubun postalandığı Sauk Centre bölgesine kaydırmaya karar vermişti. "Horn'un fotoğrafı elimizde.

-Dick, şu kopyaları dağıt -gerçi oldukça eski ve pek iyi değiller. Çeşitli lisanslar vesaire. Medyayı bunlarla donatacağız."

Hepsi fotoğraflara baktıktan sonra Sands sordu: "Sauk Centre civarında olduğundan ve Holbein bölgesinde yaşamadığından emin olduğumuza göre ... neden bu kadar çok insanı güneyde tutuyorsunuz?"

"Çünkü bir dizi başka olasılık geliştirdik."

Duncan dedi ki. "Aşağıda bir tabuta ve birkaç mezara girdiğini biliyoruz ama Lucas bunların her birinin farklı bir anahtara ihtiyacı olduğunu söylüyor. Shaffer'ın da bunu anladığına inanıyor. Shaffer'ın bu bilgiyi daha sonra ... için kullandığını düşünüyor."

". . bütün bu anahtarların kimde olabileceğini bulmak için," diye araya girdi Lucas. "Doğru," dedi Duncan. "Bir şeyler buldu ya da ve sonra, bu varsayıma dayanarak Shaffer Horn'u buldu ya da tam tersi oldu ve öldürüldü."

Sands Duncan'a, "Olasılıklar' dedin. Önemli olan bir tanesi. Daha fazlası var mı?"

"Evet. Öldürülen son kadın bir mezarlıktan kaçırılmıştı.

Shaffer dört mezarlığı ziyaret ettikten sonra öldürüldü. Bunu mezarlık anahtarı olayıyla birleştirecek, ortada sıkı bir bağlantı olduğu sonucuna varırız.

Bu mezarlıklarda çalışan ya da bir tür mezarlık manyağı olan biri arasında bir bağlantı, eğer böyle bir şey varsa. Bu da

Küçük kasaba halkı tarafından fark edilen, bu yüzden bu noktada bir dizi röportaj yapacağız: mezarlıklarda çalışan ya da onlarla bir ilgisi olan ya da onlara özel bir ilgisi olan otuzlu ya da kırklı yaşların sonlarında kısa boylu, bekar bir adam. Belki anahtar topluyor ya da yapıyor."

Bir süre bu olasılıklar hakkında konuştular ve sonra Roux, "Lucas, ne yapacaksın?" diye sordu.

Lucas, "Bilmiyorum. Şu anda öyle bir noktadayız ki Jon ve ekibi daha iyisini yapabilir. Çok sayıda röportaja, çok sayıda ayak işine ihtiyacımız var. Burada yetişmem gereken bazı şeyler var. Virgil, güneydoğu köşesinde bir dava üzerinde çalışıyor.

Del ise Teksas'ta-"

"Boş ver onu," dedi Roux. "Bu davayı düşünmene ihtiyacım var."

"Ben de tam bu davayı düşüneceğimi söyleyecektim," dedi Lucas.

dedi. "Bir şey kafamı karıştırıyor: Shaffer tuşlar hakkındaki görüşünü nereden almış? Aldığı her notayı işaretleyeceğim. O bir tür zihinsel sıçrama yaptı."

Roux, "Sıçrayışını yap," dedi.

- - -

Bir SEKRETER kafasını odaya soktu ve "Affedersiniz?" dedi.

Herkes ona baktı. "Çavuş McGraff diye biri var.

Catrin Mattsson için Goodhue County'den telefon var. Elllerinde katilden gelmiş olabilecek bir mektup daha olduğunu söylüyor. İskenderiye'den bir daktilo."

Duncan, "Tamam. Onu buraya hoparlöre bağlayın."

Sekreter gitti ve bir süre sonra McGraff hoparlöre çıktı ve "Evet, Catrin, tıpkı ilk mektuba benziyor" dedi.

aldın. Kathleen postaları karıştırıyordu ve bunu fark etti. Henüz açmadık, bu yüzden içindeki her şey temiz olmalı."

Duncan kendini tanıttı ve sonra dedi ki, "Onu buraya getir, bir kanıt torbasına koy. Hemen şimdi. Kimsenin dokunmasına izin verme."

McGraff yapacağını söyledi.

McGraff gittikten sonra Sands Duncan'a, "Personel planlarınızı gözden geçirebilirsiniz. Bu herif şu anda Alexandria-Sauk Centre bölgesi."

Duncan başını salladı: "Birkaç adam daha çekip onları oraya götüreceğim. Bugün. Eau Claire'e gidip şu Heather Jorgenson ile röportaj yapacağım, bakalım Horn hakkında ne diyecek."

- - -

Toplantıya ara verildi ama ajanların çoğu açık bölmenin etrafında dolanıp McGraff'ın gelmesini bekliyordu. Lucas işine geri döndü.

Roux ile birlikte. "Ofisinde öylece oturmayacaksın, değil mi? Goodhue'ya mı gidiyorsun, yoksa kuzeye mi?"

"Muhtemelen Goodhue'nun aşağısına, kuzeye değil. Kuzeye gidenler onu bulabilir ama kapı kapı dolaşmak gerekecek. Bu konuda iyi değilim. Bu. İçimde bu notların yanlış olduğuna dair bir his var. Bizi gerçek fırsattan uzaklaştırmaya çalışıyor olabilir."

"İyi şanslar," dedi ve içini çekti. "Eğer Elmer başkan yardımcılığına seçilirse, kanun ve düzen yanlısı bir Demokrat olarak valiliğe adaylığımı koyabilirim diye düşünüyordum. Kanun ve düzeni sağlayamamakla suçlanırsanız bu çok daha zor olur."

"Ben yine de sana oy verirdim," dedi Lucas. "Muhtemelen. Cumhuriyetçilerin kimi aday göstereceğine bağlı."

- - -

MCGRAFF çantasında mektupla çıkageldi, mektubu laboratuvarından çağrılan bir CSI elemanına verdi ve birkaç dakika ve birkaç Torbalar değiştikten sonra mektubu ve kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış bir tutam sarı saçı aldılar.

Mektupta şöyle yazıyordu:

Merhaba, Catrin. Senin için başka bir isim buldum. Alice Wolfe, Cannon Falls'dan. 2001'de Cannon Falls'ta dansa gitmiş.

Minneapolis ve asla eve dönmedi. Minneapolis'e de hiç gitmedi. Onu Kara Delik'te bulamazsın. Onu diğer çukura koydum. Doğru ya, onu henüz bulamadın.

Sorun değil, saçının bir kısmını gönderiyorum.

Hatıra. Zarftan çıkarıp sallayın, bilim adamlarınız DNA olayını yapsın. Bu onları meşgul eder zaten.

Hepsi bu kadardı.

"Hepinize bir şey söyleyeceğim," dedi Duncan. "Bu saçtan DNA alacağız ve Wolfe'un akrabalarıyla eşleştireceğiz ve eğer sarnıçtaki DNA'lardan hiçbirisiyle eşleşmezse ve Alice Wolfe sarışınsa ve 2001'de ortadan kaybolduysa, bu başka bir çukur *olduğu* anlamına gelir."

"Başka bir çukur," dedi Roux. "Bu lanet olası bir kabus."

- - -

LUCAS bir süre ofiste dolaştı, cinayet defterlerini karıştırdı. Flowers'ı aramaya çalıştı ama Flowers cep telefonuna cevap vermedi. Telefon. Geri araması için mesaj bıraktı. Del'i aradı. cevap verdi ama Teksas'taki kadınların saçlarının büyük olması dışında bildirecek yeni bir şeyi olmadığını söyledi.

"Bunu biliyordum," dedi Lucas.

Sonunda sekreterine Horn'u tanıyan insanları dinlemek için güneye gideceğini söyledi. Duncan'ın ekibinden birinden bir liste aldı ve yola çıktı.

Öğleden sonrasının geri kalanını ya araba sürerek ya da konuşarak geçirdi - dört polis ve kasabada Horn'la çeşitli ilişkileri olan yarım düzine insan: iki ev sahibi, içki dükkânının sahibi ve Horn'un içmeye gittiği bir bar ve ızgara olan Croakers'ın sahibi.

Horn'un uzun boylu ve zayıf bir adam olduğunu biliyordu ve herkes onu bu şekilde hatırlıyordu. Garip renkte saçları vardı; bu birkaç kişi tarafından bahsedilmişti. Gri renkteydi ama eski gri değildi; daha ziyade arduvaz rengindeydi ve neredeyse maviye meyilliydi.

Eski bir ev sahibesinin söylediğine göre, filmlerdeki silahşörler gibi yalnız bir karaktermiş ve şüpheli siyah gözleri varmış. Onu hiç bir kadınla görmemiş. Onun olmadığı zamanlarda birkaç kez kiraladığı eve gitmiş ve etrafa göz atmıştı. Yaklaşık bir milyon çizgi romanı varmış ama hiç porno ya da başka bir şey görmemiş.

Seks takıntısı olduğunu düşündürecek başka bir şey yoktu. Kot pantolon, iş gömleği ve bot giyerdi, ama her zaman siyah bir spor ceket giyerdi, sanki bir silahı gizliyormuş gibi.

"Öyle miydi?" Lucas sordu.

"Bilmiyorum, onu ceketini çıkarırken hiç görmedim," dedi kadın. "Yatak odasında metal bir kasası vardı. Bir silah kasası, oldukça eminim."

- - -

Polislerden biri, "Yakın arkadaşı olduğuna inanmıyorum. Hiç arkadaşı olduğunu sanmıyorum. Bir kere, bir tinerci gibi kokuyordu. kokarca gibiydi. Diğer bir şey de, o bir pislikti. Sadece lanet bir pislik. Hayvanlara karşı. Köpeklerle. Bakın ne diyeceğim, köpeğinizin Holbein'da serbest kalmasını istemezsiniz, çünkü Horn onun boynunu kırar ya da köpek spreyiyle ıslatırdı. Hatta bir köpeği vurdu. çift."

İçki dükkânının sahibi Horn'un düzenli bir müşteri olduğunu söyledi: "Kimsenin alkolik olmasını istemeyiz ama Horn haftada iki ya da üç tane beşlik votka alırdı; ayrıca Croakers'ta içiyordu. Eve ayık gittiği pek gece olmazdı. -Ama işinden dolayı onu suçlayamam. Bütün gün ölü hayvanları topluyorum."

Croakers'ın sahibi/barmeni onun her zaman Kendi tercihiyle bara oturdu ve yavaşça ama iyice içti. "O zamanlar onun için biraz üzülmüştüm ama ne zaman onunla sohbet etmeye çalışsam

beni keserdi. Bir süre sonra onun böyle biri olduğunu anladım ve boş verdim."

Horn'un bir katil olduğu söylense hepsi de pek şaşırmayacakları konusunda hemfikirdi.

Lucas o gece Letty'yle konuştuğunda, "Tuhaf bir şeydi, hayatımda tanıdığım onca pislikten hiçbiriyle tanışmamıştım," demişti.

Birinin iyi bir söz söylemediği herkes. Basit bir

Hayırseverlik. Çünkü onlar iyi insanlardı ve kimse hakkında kötü bir şey söylemezlerdi. Horn'la değil. Kimse onu sevmedi. Tek bir kişi bile kişi."

"Buna güvenebilir misiniz? Belki de o kadına saldırmadan önce ondan hoşlanıyorlardı."

"Bu da bir nokta," dedi Lucas.

"Sekse karşı bir tür ilgisi varmış gibi görünüyor," dedi kadın.

"Notlarında bir ton var. Sanki, bunu söylemekten nefret ediyorum, *şakacı*. Ya da tuhaf bir şekilde flört ediyor."

Lucas başını salladı. "Kadın kaçırarak kadar seksle ilgilenen biri varsa ve interneti varsa, etrafta porno da vardır."

"Ama kadın kaçırdığını *biliyoruz*," dedi Letty. "Bu kesinlikle kesin. Kamyonet, kan, onun

kayboldu. Belki de çok gizli bir adamdı ya da ev sahibesinin meraklı biri olduğunu biliyordu, bu yüzden pornoyu sakladı."

"İyi bir iddia ortaya atıyorsun ama tamamen yanlış," dedi Lucas. "Nasıl yani?"

"Bilmiyorum."

- - -

LUCAS saat ikide yattı. Weather her zamanki gibi hastaneye gitmek için erkenden kalktı. Yatağın köşesine oturup ensesini ovaladığında mışıl mışıl uyuyordu.

Bu onu uyandırdı ve yarı yolda yuvarlandı.

"Günaydın," dedi kadın.

Çok erkendi: kafası karışmıştı. "Günaydın mı?"

Göğsüne bir gazete bıraktı. "Tahmin et ne oldu? *Star-Tribune*'a çıktınız."

13

Lucas dört saatlik uykuyla pek iyi çalışmıyordu ama Weather işe gitmek için ayrıldığında yatağına uzandı ve başının arkasındaki okuma lambasını yaktı. Baş sayfanın ortasında yer alan ve başyazar Janet Frost tarafından kaleme alınan haber, polisiye muhabiri Ruffe Ignace'ın deyimiyle "ağlatan" bir haberdı. ile başladı. sahne düzeni - Emmanuel Kent'in karton kutudan yaptığı sığınak Her gece yerel bir Lüteriye Kilisesi'nin merdivenlerindeki bir çıkıntının altında uyurdu.

Kilise artık geceleri içeri girmesine izin vermiyordu çünkü ortalığı dağıtma eğilimindeydi. Saat dokuzda kapıyı kilitlemeden önce, iki litrelik boş plastik Pepsi şişelerini suyla doldurmasına izin veriyorlardı ve sabahları, yıkanması ve tuvaleti kullanması için içeri girmesine izin veriyorlardı. bodrum tuvaleti.

Sarmaşıkların kısmen gizlediği beton çıkıntının altındaki karanlıkta otururken botlarını dikkatlice çıkarır Yatmadan önce ayaklarını korkulukta kurumaya bıraktığı bir bezle yıkıyor. "Büyük Savaş sırasında, siper ayağınız varsa oracıkta vurulabilirdiniz," diyor Manny yüksek sesle tiz ama çakıllı bir ses. "Bu, dışarıda yaşamak zorunda olan bizler için büyük bir tehlike. Ayaklarına iyi bakmazsan kangren olabilirsin. Bilmiyorum kaç kez sokak nüfusu arasında yaygın olduğunu gördüm."

Adamın sesi Harvard'dan mezun olmuş gibi geliyordu, diye düşündü Lucas,

Siper ayakları ve I. Dünya Savaşı hakkında hiçbir fikri olmaması dışında. Ve düşündü ki, Janet Frost bir stygian karanlığı bilemezdi. ayağa fırladı ve onu kışından ısırdı.

Hikaye açlık grevinin başlangıcını ve öncesinde yaşanan silahlı çatışmayı anlatıyordu.

Doyle aceleci olabilirdi ama tehlikeli bir adam değildi. Herkes onu severdi, dedi Manny. "Woodbury polisi onu infaz etti. Size şunu soracağım: Bu eyalette banka soygununun cezası nedir? Yargısız infaz mı? Hayır, değil.

kardeşime yapıldı. İnfaz edildi, soğukkanlılıkla vuruldu."

Woodbury polisi Doyle Kent'in bankadan çıkarken bir el ateş ettiğini iddia etmişti ama mermi bulunamamıştı.

Lucas, "*Eyvah*" diye düşündü.

Hikâyenin ilerleyen bölümlerinde Manny kendi kendini tedavi etmek için kullandığı marihuana sigarasını sarar. Pembe bir Bic çakmağıyla yaktı ve

Sonra kuru ve sıcak, "Kendimi kesinlikle daha zayıf hissediyorum. Cumartesi gününden beri meyve suyundan başka bir şey içmedim ama adalet yerini bulana ya da ölene kadar asla bırakmayacağım" dedi. Sözlerine şöyle devam etti: "O kadar ileri gittim ki bir galon benzin ve onu sakladım. Eğer bir gün Polis beni görevden almak ya da hapse atmak üzereyse, gaz bidonumu alıp Belediye Binası'nın merdivenlerinde kendimi yakacağım. Bu belediye başkanını gururlandırmaz mı?"

Sonra,

Doyle Kent'in takibinde görev alan kıdemli BCA ajanı Lucas Davenport, Kent'in daha önceki banka soygunlarını gerçekleştirdiğine dair "hiçbir kanıt olmadığını" itiraf etmiştir. Woodbury polisi Kent'e yirmi el ateş ettiğini, üçü göğsüne, üçü omuzlarına ve boynuna, biri de karnına olmak üzere yedi kez vurduğunu itiraf ederken, Davenport "Bence çok itidalli davrandılar" diye espri yaptı.

Davenport, iki kadının bir bankanın önünde vurulduğu benzer bir olaya da karışmıştı. . . .

Lucas yüksek sesle söyledi: "Ah, kahretsin."

Hikaye, Emmanuel Kent'in battaniyesinin altında çömelip yıldızlara baktığı uzun bir sahneyle sona erdi ve Adaleti sağladıktan sonra kendisi için daha iyi bir hayat hayal etti. Frost, "bir dizi önde gelen avukatın" Woodbury ve BCA aleyhine dava açmayı düşündüğünü belirterek sözlerini şöyle tamamladı Kent'in adına, aşırı şiddetten.

- - -

LUCAS tekrar uyumaya çalıştı ama başaramadı. Medyanın çoğuyla iyi ilişkileri vardı ve kariyerinin başlarında Kanal Üç'ün önde gelen bir kadın muhabirinden bir çocuğu olmuştu, Evlenmemiş olmalarına rağmen. Her zaman şüphelenmişti. Televizyon, haberlerin çizgi-şerit parçalarına sıkıştırılması nedeniyle, ancak daha profesyonel göründükleri için gazetelerden daha az şüphe duyuyordu; çoğu zaman kasıtlı olarak Kurban edilmişti.

Janet Frost onu kasten kazıklamıştı. Bir kaç tanesini Ona kısmi alıntılar yaptı ve bunları gerçekten reddedemedi, çünkü hatırladığı kadarıyla doğrudular - sadece bağlam. Ve kritik bilgi parçalarını atlamıştı, örneğin Daha önceki davada, banka dışında vurulan kadınların banka içinde bir adamı vurmuş ve başka bir kurbanı da öldürmüş olması Wisconsin.

- - -

Saat sekizde, sersemlemiş ve sinirli bir halde kalktı, banyoda biraz vakit geçirdi, takım elbise ve kravata baktı, sonra "Siktir et," dedi ve kot pantolon, golf gömleği ve siyah bir spor ceket giydi.

Aşağıda, Letty dedi ki, "Hikayeyi okudum. Yani, *vay be*. Kanal 6 bile birine bunu yapmaz. Sence bunun Kara Delik olayıyla bir ilgisi var mı?"

Lucas düşündü: "Belki. Polislere karşı av sezonu açılmış gibi hissediyorum."

"Bu konuda Ruffe'la konuştun mu?"

"Onunla konuşmamı isteyen adam o," dedi Lucas.

"Şerefsiz herif."

"Hey! Diline dikkat et!"

"Bununla yaşa," dedi.

- - -

RUFFE IGNACE tam olarak saat dokuzda aradı: "Daha erken arayacaktım ama erken kalkmadığımı biliyorum."

"Siktir git."

"Dostum, gerçekten çok üzgünüm," dedi Ignace.

"Bu beni çok daha iyi hissettirdi," dedi Lucas. "Sana söyleyeceğim Bir şey var, Ruffe: O serseri mayın. Er ya da geç, gazeteyi mahvedecek. Woodbury'nin bir daha geri dönmeyeceğini söylediğimde şaka yaptığımı söyledi.

büyük bir itidal gösterdi, ama açıklama yapmadı. İnsanlara Kent'i takip etmek için iyi bir nedenimiz olduğunu söylemedi ve Candy ve Georgie LaChaise'in o zavallıyı öldürdüğünü söylemedi.

Rice Lake'te bir orospu çocuğu ve burada, Şehir'de bir başkasını vurdu-

" "Biliyorum, biliyorum, biliyorum. Dinle, kızgınsın, ve ben suçlamıyorum

"dedi Ruffe. "Ombudsmana şikayette bulunacağım, bu nedenle kendisinden bir telefon bekliyorum. Bu arada ben de bir mektup yazacağım.

Adamlarınızın Bryan'ın adalardaki hesabından parayı nasıl geri alacaklarını ve şu anda Kara Delik adamını nasıl avladığınızı anlatın. Tanrı şahidim olsun, Lucas."

Lucas bir dakika sessiz kaldıktan sonra, "Ruffe, minnettarım," dedi.

Ruffe, "Bu lanet olası bir balta işiydi," dedi. "Birinin beni öldürmesine dayanamıyorum.

İnsanlar böyle şeyler yapar. Bu lanet işi kabul ettim çünkü . . . siktir et, boş ver. Yarın yazımı ön sayfaya koyacaklar, yoksa işi bırakacağım. Ve inanın bana, bu lanet işi bırakmamı istemiyorlar.

Bırak."

Ruffe telefonu kapattı.

Letty Lucas'a bakıyordu ve, "Çığlık atıyordu. Buradan duyabiliyordum."
Lucas beyaz dişlerinin sadece bir kısmını gösteren o çakal sırtışıyla
sırıttı: "Evet. Neredeyse arkadaşım sayılır."

Letty sordu, "Daireler çizip duruyorsun. Ne yapacaksın?" diye sordu.

Lucas, "Bilmiyorum. Bir fikrim var ama yapmak istemiyorum.
ADB'ye bakıp kimin ne bildiğini görmek."

"Pisliklerden herhangi biri ne bilebilir ki? Bu adam çok gizli bir sır olmalı
çünkü öyle olmasaydı çoktan duyulurdu.

Etraftaki pislikler bile onu ele verirdi." "Korkarım haklısınız, ama
elimde başka ne var ki?"

- - -

ADB- Pislikler Veritabanı.

Lucas'ın bunu bir araya getirmesi iki yıl sürmüştü ve hala
üzerinde çalışıyordu. Minnesota'lı pisliklerin adresleri ve telefon numaraları
ile birlikte on bir yüzden fazla isim içeriyordu.

Wisconsin ve Iowa'dan birkaç düzine, Dakotas ve Kanada'dan da birkaç
kişi. Çoğu İkiz Şehirlerden geliyordu ama Minnesota'daki her ilçeden en
az birkaç kişi vardı.

Kendi çevresi dışında birkaç kişi bunu biliyordu, ancak herhangi bir
şeyi paylaşma konusunda dikkatli davranıyordu. Sorun şuydu ki, bu
sadece pisliklerden oluşan bir liste değildi, Lucas'la anlaşılan, ama
ihtiyaçları olduğunda bunun karşılığını alabileceklerini düşünen
insanlardan oluşan bir listeydi.

Birçoğunun buna ihtiyacı vardı. Ödeşme şu şekilde oldu.
Yargıçların ifadesi: Bu sersem herif aslında yerel Walmart'ı yağmalamış
olsa da, Minnesota kolluk kuvvetleri için güvenilir bir kaynak olmuştur, bu
yüzden üç yıl yerine bir yıl artı hapis cezasına ne dersiniz?

Lucas evden çıkmadan önce bir telefon görüşmesi yaptı ve yüz yüze
bir görüşme ayarladı. Öğle vakti Owatonna'daydı ve Antoine'ın bar ve
izgarasının arkasında Toby adında bir adamla konuşuyordu.

Toby yasadışı piton derisi, kara ayı safra kesesi ve pençesi ticareti yapıyordu. Eyalet çapında bir düzine çiftçiye yılan ahır işletmeleri için para ödüyordu. Deriler Avrupa'ya gidiyordu. Kuzey Minnesota ve Wisconsin'deki bir düzine yay avcısı safra keselerinin akışını sağladı; ayıları vurmak Kuzey Ormanları'nın bazı bölgelerinde sorun değildi. Toby bir keresinde Lucas'a gerçekten iyi kurutulmuş bir safra kesesi için 1.500 dolar alabileceğini söylemişti -Çin'de 3.000 dolara kadar satılıyorlardı- ve yılda dört ila beş yüz tanesini UPS ile San Francisco'daki bir Çin bağlantısına gönderiyordu.

Lucas içeri girdiğinde bir bardak biraya bakıyordu. Lucas bardan bir kola aldı ve geri götürdü.

Toby eski bir ordu şapkası ve kot pantolon üzerine kısa kollu kamuflaj gömleği giymişti. Lucas'ın bileklerinde bir tabanca olduğunu biliyordu. Kısa boylu, kalın yapılı, üç günlük sakallı ve mavi gözlü bir adamdı. Lucas oturduğunda Toby öne doğru eğildi ve alçak sesle, "Maxine hakkında ne duydun?" diye sordu.

"Üç hafta önce beni aradı," dedi Lucas. "Ona Madison dışında iş yaptığını söyledim."

Toby başını salladı. "Madison. Bu iyi bir şey. Belki birisini öldürür. Birkaç lanet hippie ve Madison polisleri onu hapse atacak." "Öyle bir şey olmayacak Toby," dedi Lucas. "Madison'da sadece bir adam var. Şu anda listesinde ve senin neye benzediğini biliyor."

Maxine Knowles, Toby'yi öldürmeye yemin etmiş radikal bir hayvan hakları aktivistiydi. Uyarılmıştı ama yine de onu aramaya devam etti. .243'lük bir Remington Dağ Tüfeği vardı ve bildirildiğine göre mükemmel bir atış.

"Lanet olası çatlak," dedi Toby. Sonra, "Ne oldu?"

"Şu Kara Delik katili. Jack Horn adında birini arıyoruz."

Toby başını salladı: "Televizyonda görmüştüm." Elindeki bira şişesini köşedeki televizyona doğrulttu. "Sabahtan beri bunun hakkında konuşuyorlar. Önce her seferinde."

"Onu tanıyanlar ciddi bir avcı olduğunu söylerlerdi," dedi Lucas. "Seninle hiç ava çıkıp çıkmadığını merak ettim."

Toby başını iki yana salladı: "Onunla hiç çalışmadım. Bu sabah arkadaşlarla konuşurken duydum. Oldukça iyi bir nişancı olduğu söyleniyordu."

Eskiden yılda iki ya da üç kez Wyoming'e çayır köpeklerini vurmaya giderdi."

"Doğru: Peki Holbein civarında onunla kim atış yapardı? Ya da Zumbrota'da?" Lucas sordu.

"Bunların hiçbiri bana geri dönmeyecek, değil mi?"

"Doğru."

Toby başını kaşıdı. "Blair Tucker bir numara olurdu. Kuyu açıyor, Holbein'in hemen dışında bir yeri var. O büyük bir yeniden doldurma ve çayır köpekleri. Roger Axel başka bir olasılık olabilir, Holbein'da hırdavat dükkanı işletiyor, ancak daha çok kafa-

Avcılık: Bilirsiniz, her şeyi yapan bir adam. Ama çoğunlukla büyük avlarla ilgileniyor, bu yüzden Horn'la pek ilgisi olmayabilir. Bir diğeri de Dan Weil. Dan'in iki bin metrelik özel bir poligonu var.

Holbein Red Wing'e doğru. Horn eskiden orada atış yapardı."

"Bu poligon Kara Delik'e doğru mu?"

"Şey, evet. Aşağı yukarı. Çok yakın değil ama o yönde," dedi Toby.

Lucas isimleri yazdı ve Toby için yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu, Toby de, "Bilmiyorum. Belki."

"Ne oldu?" Lucas sordu.

"Kanada'daki Raleigh Duane Cornwall davasını duydun mu?" Lucas barda etrafına bakındı, sonra Toby'ye yaklaşıp şöyle dedi, "Atlı polis şapkası mı takıyorum? Etrafına bak Toby. Kanada'da değiliz. Yetki alanım sınırda bitiyor."

"Evet, ama biri bir şey söyleyebilir mi? Raleigh en iyi çocuklarımdan biri ve başına gelenler hiç adil değil."

Bu hikâye Lucas'ın şimdiye kadar duydukları arasında en aptalcasıydı. Toby'ye göre Cornwall son derece büyük, son derece yaşlı bir siyah ayının yerini biliyordu - safra kesesi için en iyi tür. Ayı Rainy Nehri'ndeki bir adada yaşıyordu.

ABD ve Kanada arasında. Cornwall, arabalı bir kanoyla adaya doğru kürek çekmiş, hafif bir ağaç standı kurmuş, bayat çörekler ve bir litre sudan oluşan bir kutu ayı yemini etrafa yaymıştır.

Pastırmayı yağladı ve yayıyla birlikte ağaçtaki standına tırmanıp beklemeye başladı.

Ayı on dakika sonra ortaya çıktı, hızlı hareket ediyordu. Cornwall oku çekti ama tam oku fırlatacakken ayı onu hissetti ve hızla durdu. Cornwall yayı çekerek tepki verdi ve oku bıraktı. Çok fazla tepki vermişti; ok ayının kılına isabet etti. Ayı bir çığlık attı, Cornwall'ı ağacında gördü, tırıs la yanına gitti ve tırmanmaya başladı.

Cornwall'ın elinde tam da böyle bir durum için uygun bir alet vardı: 357 Magnum. Ayı ağacın yarısına kadar tırmandı, Cornwall ona iki el ateş etti ve ayı bir kaya gibi yere düştü.

"Olay şu ki," dedi Toby, "adanın Kanada'da olduğu ortaya çıktı. Yani, sınırın hemen ötesinde. Kim bilebilirdi ki? Orada hiç işaretleyiciler. Ve silah seslerini duyup Raleigh'e arkadan yaklaşan lanet olası bir taşra av bekçisi vardı."

Raleigh'i elinde bir safra kesesi, kılıfında bir tabanca ve gömleğinin cebinde bir miktar kokainle yakaladı.

"Onu yasadışı giriş yapmak, yasadışı ateşli silah ithal etmek ve bulundurmak, yasadışı uyuşturucu ithal etmek ve bulundurmak ve Mevsimi dışında bir ayıyı vurmak. On beş yıl yiyebilir."

Lucas, "Toby, dostum, yardım etmek isterdim. Ama şunu söylemeliyim ki, böyle bir adam varken... geri kalanımız onsuz daha iyi olur. gevşek dolaşmak."

- - -

LUCAS, TOBY'yi birasına somurtarak bakarken bıraktı ve Holbein'a doğru yöneldi.

Listedeki ilk adam, Blair Tucker, ofisinde oturuyordu, etrafı kuyu açma ekipmanlarıyla dolu açık kasa kamyonlarla çevriliydi. Lucas kafasını içeri uzattığında yirmi dolarlık banknotları sayıyordu.

"Evet, ben Blair," dedi Tucker, bir yığın banknotu masasının çekmecesine yerleştirirken. "Sizin için ne yapabilirim?" Toby'ye çevresel bir benzerliği vardı, zamanını çalışarak geçiren bir adamın yedek kuru yüzü Dışarıda.

Lucas ona kimliğini gösterdi. "Horn adında birini arıyorum."

Tucker, "Buralara birilerinin geleceğini tahmin etmişim," dedi. Horn'u tanıyormuş ama onunla takılmadığını söyledi. "Biliyordum. Bir çeşit meyveli kek. Mesele şu ki, ateş etmekten değil, öldürmekten zevk alıyordu. Adam şansı olsa bir sinek kuşunu bile öldürürdü. Çekiçle. Sincap öldüren başka bir adam daha tanıyorum. onunla birlikte avlanırken, yaşlı Horn'un gölette yürüyen bir balıkçıl kuşunu vurduğunu söyledi. Sadece tüylerinin uçuşmasını görmek için. Sonra onları toplamamış bile. Tüyleri."

Tucker iyi bir şey bilmiyordu ama Lucas'ın Horn'un bir katil olduğunu düşündüğünü doğruluyordu. Lucas, Tucker'ın evinden ayrılıp kasabaya doğru giderken Horn'un ortadan kaybolma eylemini düşündü: Pek çok insan sadece evlerinden çıkıp gitmek ve bir daha asla kimlik, kredi kartı veya cep telefonu kullanmamak ve yeni bir şehre yerleşmek ve yeni bir hayata başlayacaktı.

Gerçi Boston'daki mafya adamı bunu yapmıştı.

O.

Mattsson aradığında Holbein'in eteklerindeydi: "Nerede siz misiniz?"

"Holbein."

"Güzel. Az önce Kaylee'nin babası Reggie Scott'tan bir telefon aldım. Kaylee bir kız arkadaşıyla bisiklete biniyormuş ve Bay Sprick'in arabasından ona baktığını görmüş. Arabayı çok yavaş sürdüğünü ve ona baktığını söylemiş. Ona gerçekten kötü bir şekilde baktığını ve onu korkuttuğunu söyledi."

"Sprick'le konuştun mu?"

"Yoldayım. Yarım saat içinde orada olurum," dedi Mattsson.

"Sekiz dakika içinde orada olacağım," dedi Lucas. "Onu tam olarak ne zaman görmüş?"

"Beş dakika önce."

Lucas saatine baktı, zamanı not etti ve "Yola çıkıyorum," dedi.

Kaylee mi Sprick mi? Önce Sprick, diye karar verdi Lucas. Sprick'in cep telefonu numarasını almıştı ve Zumbrota'ya doğru ilerlerken onu aradı. "Neredesin?"

"Ofisteyim. Beni güzergâhımdan aldılar, postaları ayırmam için vekâlet verdiler. Ne oldu?"

"Postane nerede?"

- - -

LUCAS caddenin karşısındaki Shell istasyonuna park edip postaneye doğru yürüdü ve Sprick'i arkada oturmuş, hiçbir şey yapmaz halde buldu.

"Şimdi ne olacak?" Sprick sordu.

"On beş dakika önce neredeydin?" Lucas sordu. "Tam burada."

"Yarım saat önce?"

"Tam burada," dedi Sprick. "Bu sabah saat altıdan beri buradayım. Sabah. Saat 10'da mola verdim ve Shell istasyonuna gidip kahve aldım. Bu beş dakika sürdü. Sonra geri geldim ve o zamandan beri buradayım. Burada benimle birlikte üç kişi var."

Dinlemiyormuş gibi görünmeye çalışarak dinleyen diğer üç adamdan biri Lucas'a baktı ve Lucas, "Öyle miydi?" diye sordu.

"Tam burada," dedi adam. "Ve o karıncayı bile incitmeyecek bir adam."

"On beş dakika önce ne oldu?" Sprick sordu.

"Kaylee seni arabanda gördüğünü söyledi. Onu takip ettiğini söyledi."

"Ah, Tanrı aşkına. Bunu hak etmek için ne yaptım? Ne oldu? Ne yaptım ben?" Ellerini havaya kaldırdı.

- - -

Lucas arabasından Mattsson'a seslendi: "Sprick bu sabah saat altıdan beri postanedeydi, postaları tasnif ediyordu. Üç tanığı var ve bunlar bir suç komplosu gibi görünmüyor."

"Benimle Scotts'ların evinde buluş," dedi Mattsson. "Bundan yorulmaya başladım."

"Ben de yorulmayı çoktan geçtim," dedi Lucas.

"O hikâyeyi bu sabah gazetede gördüm," dedi Mattsson. "Oldukça şık bir silahşor gibi görünüyorsun."

"Hey, Catrin? İçine bir çorap sok."

"Neye?"

"Scotts'ta görüşürüz."

- - -

KAYLEE SCOTT, Bay Sprick'i gördüğü konusunda ısrar etti. Bir tanığı vardı.

"Yüzme havuzuna doğru bisiklet sürüyorduk," dedi Kaylee.

"Kamyoneyle çok yavaş geçti. Camdan bana baktı, gerçekten kötü bir bakıştı. O yaptı."

Başka bir küçük kız, küt sarı saçlı, kakülleri kaşlarına kadar indi ve ciddiyetle başını sallayarak, "O yaptı. Bize kötü kötü bak."

Adı Jane Windrew'du ve anne babası Marge ile Lanny'nin arasında oturuyordu. Mattsson Jane'e, "Bay Sprick'i tanıyor musun?" diye sordu.

"Bay Sprick. Evet, tanıyorum. Kaylee'yi korkutana kadar onu her gün kamyoneyle görürdük."

Reggie Scott, "Size söylüyorum, adam manyağın teki." dedi.

Lucas, "Bu konuşmayı kendine saklarsan memnun olurum.

Sprick'in bugün postaneden hiç çıkmadığını söyleyen üç tanığı var, sadece saat onda beş dakikalığına caddenin karşısındaki Shell istasyonuna gittiğini söylüyorlar."

Carol Scott, "Biz kızımıza inanmayı tercih ediyoruz," dedi.

Mattsson sordu: "Sokakta başka kimler vardı? Sadece siz ikiniz mi, yoksa başka kızlar da var mıydı?"

Jane, "Sadece biz vardık," dedi.

"Etrafta başka yetişkinler var mıydı? Bağırırsanız ya da çığlık atsanız sizi duyan olur muydu?" Lucas sordu.

Kızlar birbirlerine baktılar ve sonra Kaylee Lucas'a dönerek, "Bilmiyorum. Kimseyi görmedim. Sadece caddeden aşağıya doğru gidiyorduk."

Mattsson Kaylee'ye, "Sprick'in Subaru'su var," dedi. "Kamyonet kullandığını söylemiştin. Ne tür bir kamyon? Babaninki gibi bir kamyonet mi, SUV mu? Ya da bir pikap, ya da ..."

"Bir pikap," dedi Jane. "Koyu kahverengiydi."

"Siyahtı," dedi Kaylee.

"Sanırım koyu kahverengiydi," dedi Jane.

Reggie Scott, "Her neyse. Sprick'in Subaru'su ne renk?"

Mattsson, "Gümüş. Gümüş ve gri. Siyah ya da kahverengi gibi değil."
Kaylee, "O yaptı," dedi. Annesi ona sarıldı ve Lucas'a sordu, "Neden bize inanmıyorsun? Bu Sprick'in yapabileceği bir şey değil. onu kendi kamyonuyla takip ediyordu."

Mattsson, "Kızların birini gördüklerine inanıyoruz. Sadece gördüklerinin Sprick olmadığını biliyoruz."

"Sanırsınız ki siz hiç 'Gidiyor' lafını duymamışsınız.
postal," dedi Carol Scott. "Kim bilir aşağıda ne pişiriyorlar."

"Aşağıda nerede?" Lucas sordu. "Postanede mi?"

Carol Scott tekrar, "Kızımızın ne gördüğünü *biliyoruz*," dedi.

Lucas Jane'e dönerek, "Yanından geçerken yüzüne baktın mı?" diye sordu.

Jane'in gözleri kaydı. Lucas Mattsson'a baktı, o da anlamıştı. Jane, "Tam olarak değil. Onu geçerken gördüm ve Kaylee, 'Bu Bay Sprick,' dedi ve o olduğunu anladım."

"Gerçekten yüzünü gördün mü?"

Yine göz kayması. "Şey, Kaylee dedi ki-"

Mattsson, "Bisikleti kendi başınıza sürdüğünüzü varsayın" dedi.

"Gözlerini kapat ve rol yap. Onun yüzünü gördün mü?"

Gözlerini kapatmadı ama onun yerine "Kaylee . . . Kaylee'ye inanıyorum."

Jane'in annesi, "Tamam. Bu kadar yeter. Sanırım yola çıksak iyi olacak."

Carol Scott, "Hey, ne gördüklerini biliyorsun." dedi.

Marge Windrew, "Jane'in ne gördüğünden tam olarak emin değilim ama güvende olduğundan emin olmak için bazı adımlar atacağız" dedi. Kocasına başıyla onay verdi. "Hadi gidelim. Jane'in şu anda olduğundan daha fazla travma yaşamasını istemiyorum."

Mattsson İskoçlara şöyle dedi: "Buraya gelirken şerifle konuştum. Önümüzdeki birkaç gün boyunca komşuların garaj yollarına plakasız arabalar koyacak, her ihtimale karşı sinsi adam geri gelebilir."

"Ne zaman başlayacaklar?" Carol Scott sordu. "Onu nasıl tanıyacağız? Kapımı açmaktan bile nefret ediyorum."

Mattsson, "Gelip kendilerini tanıtacaklar ve nerede olacaklarını söyleyecekler," dedi. "Rahatsız edilmeniz ihtimaline karşı size ve Windrews'e birer telefon numarası verilecek. Siz arayın, biz Yarım dakika içinde kapınızda biri olacak. Kelimenin tam anlamıyla yarım dakika, belki daha az."

- - -

LUCAS, MATTSSON ve Windrews aynı anda çıkıp Lucas ve Mattsson'un park ettikleri kaldırıma doğru yürüdüler. Windrews bir blok ötede yaşıyordu. Lucas onlara yetişti ve sordu, "Siz bu konuda biraz şüpheli görünüyordunuz. Komşularınızla ya da kızınızın arkadaşısıyla sorun yaşamamanıza neden olmak istemem ama Sesinizin neden böyle çıktığını merak ediyordum."

Windrews'lar birbirlerine baktılar ve sonra Lanny Windrew karısına, "Onlara söylesen iyi olur," dedi.

Marge, "Çocuklar havuza gitmeden önce onları duydum. Kaylee, eğer Bay Sprick tekrar gelirse ve ona bakarsa, ikisi de televizyona çıkabilir. Jane'in televizyona çıkıp çıkmaması umurumuzda değil. İskoçlar bu konuda farklı düşünüyor."

Mattsson saçını geriye taradı ve "Kahretsin" dedi. Jane'e: "Bay Sprick'i gerçekten hiç görmedin mi?"

Jane, "Kamyonu gördüm."

dedi. "Ama Bay Sprick'i değil."

"Tam olarak değil. Ama o da olabilirdi."

- - -

WINDREWS uzaklaştığında Mattsson, "Bu kadar. Şerifle konuşacağım, zaten burada bir polis olması gerektiğini düşünüyorum."

"Bu sana ve şerife kalmış," dedi Lucas.

"Evet. Tamam. Tamam. Seni buraya sürüklediğim için özür dilerim. Neler yapıyordun? Bütün gün burada mıydın?"

Lucas ona Owatonna'da Toby'yle konuştuklarını anlattı.

Mattsson, "İlk iki adamı tanımıyorum ama Dan Weil'ı tanıyorum," dedi. "Aşırı derecede silah delisi. Bir grup çiftçiden bir dere yatağı satın aldı, bir buldozer getirdi ve dere boyunca bir şerit kesti, Bir milden daha uzun, sonunda elli fit toprak yığılmış. Adamlar oraya 50 kalibrelik silahlarla gidip bir mil mesafedeki hedefleri vurmaya çalışıyorlar."

"Orada mı yaşıyor?"

"Hayır, ama oradan uzakta yaşamıyor," dedi. "Gidip onunla konuşmak ister misin?"

Lucas öyle yaptı. "Başka ne yapmamız gerekiyor?"

- - -

WEIL, iki dönümlük bahçesinde elma ve erik ağaçları ve bir tarafında büyük metal kaplamalı bir garaj/atölye bulunan, kırsalda çiftlik tarzı temiz bir evde yaşıyordu. Weil bir inşaat mühendisiydi ve garajının sonuna eklenmiş bir stüdyoda çalışıyordu. Yuvarlak, altın çerçeveli, askeri tarzda gözlükleri olan uzun boylu, zayıf bir adamdı. Gözlüklü, soğuk mavi gözlü ve kumral kesiminin altında belirgin bir burnu vardı. Apoletli zeytin rengi bir gömlek, kot pantolon ve kramponlu çizmeler. Onları içeri davet etti ve onlar bir çift deri ziyaretçi koltuğuna otururken bir çizim tahtasının taburesine oturdu. Stüdyonun bir ucunda beş ağır silah kasası sıralanmıştı.

Lucas'ın bir sorusu üzerine "Her türlü iş," dedi. "Halledebileceğimden daha fazla işim var; araba yolları, setler, akarsu hendekleri, bina döşemeleri için etütler. Buldozer, Bobcat ya da greyder kullanabileceğiniz her şey için."

Mattsson, "Horn'u ne kadar iyi tanıyordun?" diye sordu.

"İyi değil." Bunu bir an düşünür gibi oldu, sonra

"Yeterince sık buradaydı. Büyük kalibreli, uzun menzilli adamlardan biri değildi. Beş yüz metreye kadar küçük şeyler vurdu: .22-250, .223. Gördüklerimin en büyüğü 6 mm'likti.

Remington. Yanlış hatırlamıyorsam eski bir .220 Swift'i vardı. Onunla sincapları havladığını söylerdi. Ama pek konuşmazdı. Asılırdı. etrafta, ama dışarıda değil, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Dışarıda takılacak biri değildi."

"Ve o bir katildi," dedi Lucas.

"Ah, evet." Weil gözlerini kırptırdı. "Onunla ilgili olan şey buydu. Öldürmeyi severdi. Ölümü severdi. Burada çoğumuz silahlarla, mermilerle, balistikle, teknikle ilgileniriz. Burada hayatları boyunca tek bir şey bile öldürmemiş adamlarımız var. Birçoğu mühendis. Atış kağıdı. Horn bir şeyler öldürmek istiyordu. Bir keresinde gelip bana Wyoming'de bin tane çayır sıçanı öldürdüğünü söyledi. Dedim ki, "Bu gerçekten iyi, Bay Horn. Ama bilirsiniz... bin mi? Bana sorarsanız bu biraz aşırı ve ben bir silah delisiyim."

Weil onu saldırıdan beri ne görmüş ne de duymuştu. Faribault'da bir kadın. Saldırıya hiç şaşırmamış: "Buraya gelen onca adam arasında, kimin yaptığını bilmeden bana ne olduğunu söyleseydiniz, Horn'u tahmin ederdim."

Bir süre daha konuştular ve Weil, "Nerede olursa olsun, silahlardan uzak durmayacak. Yerinde olsam, ülkedeki bütün poligonlara onun resmini götürürdüm. Birileri onu tanıyacaktır."

Lucas: "Bunu yapabiliriz. Kötü bir fikir de değil."

- - -

Ayrılırken Weil onlara ne vurduklarını sordu. Mattsson Glock 9mm, Lucas da 45'lik deyince Weil, "45'lik ha? İyi kullanabiliyor musun?" diye sordu.

Lucas oldukça iyi olduğunu söyledi ve on dakika sonra hepsi poligondaydı, tabancalarla çelik plakalara vuruyorlardı. İşleri bittiğinde Weil Lucas'a, "Bir polise göre iyisin," dedi ve Mattsson'a, "Ortalamanın üstündesin. Çoğu polis bir boka ateş edemez."

"Bir sincabı havlatmak ne demek?" diye sordu Lucas.

"Ağacın tepesinde bir sincap buluyorsun ve orada 223'lük falan. Bununla bir sincabı vurursan, etini kemiklerinden ayırır. Yani yapacağın şey, ağaç kabuğunu tam kafasının altından vurmaktır. Sarsıntı ve düşüş sincabı öldürür. Sözde."

"Bu iyi bir atış gerektirir."

"İyi bir atış gerekir," dedi Weil. "Harika değil."

- - -

WEIL'den ayrıldıklarında Mattsson, "Çok eğlenceliydi. Sırada ne var?"

Lucas elini saçlarında gezdirdi: yanık barut gibi kokuyordu. "Biliyor musun, daireler çizip duruyorum. Hepimiz BCA çalışanları olarak daireler çiziyoruz. Gerçekten ihtiyacım olan şey patronuma yapacağımı söylediğim şey, yani eve gidip düşünmek. Biraz daha. Kimseyle konuşmayın, çimleri biçmeyin, sessiz bir yerde oturun ve bunu düşünün."

"Bunu söyleyip duruyorsun."

"Bunu yapmaya çalışıp duruyorum ve sürekli bölünüyorum," dedi Lucas. "Bu gece bir şey olursa ilk iş seni arayacağım."

"Evet, şey..."

Kamyonentinin kapısına yaslandı. "Bunun aptalca bir iş olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Muhtemelen," dedi Lucas. "Mesele şu ki, tamamen yanılıyor olabilirim. Orada bir polis olması Scott ailesinin öldürülmesini engelleyebilir. O yüzden... adamına uyanık kalmasını söyle."

Kadın başını salladı. "Aklına bir şey gelirse beni ara." Lucas düşünmek için eve gitti.

14

L Aynı gün öğleden sonra, R-A hırdavat dükkanında tezgahın arkasında dururken, Dick adındaki başka bir tezgahkar da küçük motor atölyesinde bir müşterinin kamyonunun arkasına yüklemeyi önce bir STIHL çalı tırpanı gösteriyordu.

Yerel halı mağazasını işleten Andy O'Neill içeri girdi, kırık bir beyaz PVC şapka taşıyordu. "Hâlâ açık olduğunuzu umuyordum," dedi. "Çim biçme makinemle foseptiğin havalandırma borusunun üzerinden geçtim. Bunun gibi kapaklarınız var mı?"

"Altı inçlik," dedi R-A. "Birkaç tane olmalı. Boruyu da mı kırdın?"

"Sadece zemin seviyesine kadar. Kırık kısmı demir testeresiyle kesip kapağı takacağım. Zaten o şekilde yukarı çıkmasını hiç istemezdim."

"Bu işe yarayacaktır," dedi R-A. Kapağı aldı ve O'Neill'a yol gösterdi. Tesisat bölümüne geri döndüm, yedek kapağı buldum. "Demir testeresi lazım mı?"

"Bir tane var," dedi O'Neill.

Satışı tamamladığında, R-A O'Neill'ı *bakarken* yakaladı. ona.

"Ne? Boynumda morluk mu var?"

"Hayır, hayır," dedi O'Neill. Uzun boylu bir adamdı, R- kadar ağır kaslıydı.

A. "Şu Kara Delik soruşturmasını izliyordum. Zumbrota'daki bir kız bunu bir posta memurunun yaptığını söylüyor. Ellerinde onun bir resmi varmış. Kardeşi gibi bir şeye benziyorsun. Akraba mısınız?"

"Annem bilmediğim bir şey yapmadığı sürece hayır.

"R-A kıkırdadı. "O adamı yakalayamazlarsa, belki de

Sakal bırakmak."

"Sana benziyor," dedi O'Neill. Bir an için şeker rafını karıştırdı ve bir çikolata buldu. "Bana da bir Snickers ver. Aynı fişte olmasını istemiyorum. Benim yaşlı kadın fişlere bakar."

"Nasıl olduğunu bilirsin," dedi R-A. Ama yapmadı.

- - -

R-A EVE BİR DURUMDA GİTTİ: Horn'u oturma odasına götürdü ve şöyle dedi: "O orospu çocuğu bunu yeterince düşünür düşünmez, birilerine bundan bahsedecek. Sonra da kasabaya yayılacak ve kanun beni aramaya gelecek."

"Başka biri gibi görünmek yasalara aykırı değil," dedi Horn. "Ama ... muhtemelen başka şeyler de vardır," dedi R-A. "Belki bazı bilmediğimiz kanıtlar var, ama onlar

Birini. Belki o DNA'nın bir kısmı. Mary Lynn'in amında yeterince vardı, onu kuyuya attığımda. Üzerimde test yaparlarsa işim biter."

"Ne yapacaksın?" Horn sordu.

"İnsanları öldürmeye karşı olmadığını biliyorum," dedi R-A. "İnsanları öldürmenize karşı. Ben *kimseyi* öldürmüyorum, bu olayda değil. durum," dedi Horn.

"Kahretsin, benim de bununla ilgili bir sorunum yok," dedi R-A dedi. "Bunu nasıl yapacağım? Silah geceleri çok gürültülü oluyor."

"Beyzbol sopası mı?"

"Tanrım, Horn, bu sarhoş bir sarışın değil," dedi R-A.

"O'Neill iri bir adam. Halı ruloları taşıyor, muhtemelen benden iki kat daha güçlüdür. Bir beyzbol sopasını alıp kıcıma sokabilir."

"Sadece şaka yapıyorum," dedi Horn. "Aşağıda ne var bir düşün."

R-A düşündü, sonra yüzü aydınlandı. "Eski Ruger'ın."

"Bu doğru. Yirmi metreden fazla atış yapıyorsan pek isabetli değil, ama iki inçlik atış yapıyorsan ..."

"Lanet olsun, senin bir köpek avcısı olduğunu düşünmüyorum," dedi R-A. "Ben de bilmiyorum ve hiçbir zaman da yapmadım. Bundan çok daha fazlası vardı-"

"Tamam, tamam. Özür dilerim." R-A yüzünü ovuşturdu. "Öyle bile olsa, onları bulduklarında kasabayı paramparça edecekler."

"Elbette, ama hangisi daha kötü - bir tetikçiyi aramak için kasabayı parçalamaları mı, yoksa doğrudan size gelip DNA örneği istemeleri mi?"

"Bilmiyorum, bilmiyorum."

Horn, "Burada, kasabada bir 45'likle kaçtım," dedi. "O'Neill kenarda bir yerde, iki dönümlük bir arazisi olmalı."

"Ruger. Bunu yakında yapmalıyım," dedi R-A. "Bu gece. Kimseyle konuşmasına izin veremeyiz."

"Belki de çoktan konuşmuştur," dedi Horn.

"Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok," dedi R-A. "Hiçbir şey söylememiş gibi davranmalıyız."

Perdelerden hâlâ ışık geliyordu ve bir iki saat daha gelmeye devam edecekti. Horn, "Hava kararana kadar oraya gidemezsiniz. Bunu planlamak için zamanımız var."

R-A, "Bu beni öldürecek şey olabilir," dedi.

"Belki," dedi Horn. "Ama iyi bir dönem geçirdin. Eğer hala *gerçekten* yakalanmak istemiyorsam, Alexandria'ya kaçmayı düşünürdüm, Kendine bir sarışın bul. Belki bu gece bile. Bir gecede iki yerde birden olacağına inanmazlar."

R-A bunu düşünerek boynunu, çenesinin altını kaşıdı. Birkaç saniye sonra, "Bu müthiş bir gece olurdu," dedi. "Önce O'Neill'i almam gerekir ve bu da hava karardıktan sonra olur. İskenderiye'ye zamanında gidip bir işe yarayabilir miyim?"

"Bilmiyorum. Bir yolunu bul."

R-A: "Mattsson. Belki beni yakalarlar ama önce ben onu yakalayacağım. Yemin ederim."

- - -

Oturma odasında otururken bunu planladılar. R-A'nın birkaç içti, cesaretini topladı ve bodruma inip Horn'un Ruger Mark II .22 otomatik silahını aldı. Çok uzun bir namlusu vardı ve Kötü dengelenmiş. Bununla yaşayabilirdi.

"Kapıya git, onu vur, kapıyı tekmele, yaşlı kadını vur," dedi R-A, hareketleri doğal olmayan bir şekilde niyetli bir Horn'a göstererek. "Kapıyı tekmeleyerek kapatma kısmını unutmamalısın. Eğer "Biri *bang! bang!* duyarsa bırakabilirler. Eğer *bang! bang! bang!* duyarlarsa pencerelerden dışarı bakıyor olacaklar."

Horn, "Çok büyük bir patlama olmayacak ama biraz olacak," dedi. "Silah sesine pek benzemeyecek. Daha önce hiç kimse gelip de 'Bir şey mi vurdun?' diye sormamıştı."

"Gitmeden önce bodruma inip sesin nasıl olduğuna bakacağım."

Horn, "Onları vurduktan sonra koşarak kapıdan çıkmayın," diye önerdi. "Eğer biri ilk patlamayı duyarsa ve Etrafta koşan birini görürlerse, kesinlikle etrafa bakacaklardır."

R-A kanepede oturuyordu ve Ruger'ın şarjörünü çıkardı. Fişeklerden birini başparmağıyla dışarı itmek üzereydi ki Horn, "Yapma!" dedi.

"Ne yapmayayım?"

"O mermilerin üzerinde benim parmak izlerim olacak," dedi Horn. "Sanırım onları orada tutmak istersin. Senin değil."

R-A dergiye baktı. "Evet." Şarjörün yan tarafında uzun bir yuva vardı ve R-A mermileri saydı. "On tane. Hâlâ çalıştığından emin olmak için bir tanesini ateşlemem gerekecek, yay düzleşmemiş."

"Bunu bodrumda yapabilirsin. Orada bir şarjör daha var. Dolu değil. Ben olsam birkaç mermiyi parlatır, sonra doldururdum, tabii eldiven giyerek. Yeniden doldurman gerekirse diye."

"Güzel. Bu iyi," dedi R-A. "Bunu yapacağım." Silahı Horn'un kafasına doğrulttu ama Horn irkilmedi bile. "Hatırlamalıyım: Birini içeri sok, emniyeti kapat, tek atış, bum, kapıyı tekmele. Birini içeri sok, Emniyet kapalı, tek atış, bum, kapıyı tekmele ve kapat."

"Bir şey daha var," dedi Horn. "Artık pek çok insanda şu ucuz av kameralarından var. Onları ağaçlara koyuyorlar, gece saatlerine ayarlıyorlar. Yüzünü kapatacak bir şeye ihtiyacın var; bir çorap ya da kar maskesi ve bir şapka."

"Bu iyi," dedi R-A. "Bu iyi bir fikir."

"Ve unutma: o notu yazman gerekiyor." "İşler iyice karışmaya başladı," dedi R-A.

"Kafa karıştırıcı olan bu," dedi Horn. "Polisler söz konusu olduğunda, kafa karışıklığı dostunuzdur."

- - -

Bu arada her şeyi çözmüşlerdi ve R-A bodruma inip sert köpüklü okçuluk hedefine bir el ateş ettikten sonra yukarı çıkmış ve kapının yanına bırakacağı notu yazmayı bitirmişti.

Sarışın'ın İskenderiye'deki cesedi, kırmızı güneş ışığı salondaki alçak batı pencerelerinden içeri süzülüyordu. Yarım saat içinde hava kararacaktı.

"Bunu yapmak zorundayım," dedi R-A.

- - -

Holbein'da GECE neredeyse her zaman sessizdi. Bazen çocuklar sıcak alacakaranlıkta dışarıda, mahalle ağaçlarından topladıkları elmalarla savaş oynarlardı ve biri elmayı kaptığında bağırırlardı.

Pusuya düşürülmüş ya da olgunlaşmamış bir Haralson ile kulağının arkasına vurulmuş; ya da biraz daha büyüklerse, gölgelerde sarmaş dolaş. Yılda üç gece, bir

Kasabada karnaval olurdu ve kilometrelerce öteden duyulurdu, bir de 4 Temmuz kutlamaları vardı, o da gürültülü olabilirdi ... ama onun dışında geceler sakin ve sessiz geçerdi ve bir kapı gıcirtısı en fazla o kadar gürültülü olurdu.

O'Neill'ların evi kasabanın hemen kenarındaydı. Ev, sokağın diğer tarafındaki komşularla karşı karşıyaydı ama arkasında, doğuda, Mississippi'ye kadar mısır ve soya fasulyesinden başka bir şey yoktu.

Zumbrota'dan dönerken yaptığı uzun yürüyüşü düşündükten sonra R-A, O'Neill'ların evinin doğusundaki iki büyük mısır tarlasının neredeyse bir mil ötesine park etti. Arka taraftan gelmişti, ve eğer kaçmak zorunda kalırsa, mısır tarlalarından birinde kaybolabilir ve on dakika içinde kamyonuna geri dönebilirdi. Park etmek için bir yer bile vardı, hendek otlarından oluşan bir perdenin arkasındaki bir mera kapısından aşağıya doğru.

En azından bir süre etrafta dolaştıktan sonra böyle olduğunu anladı. Meraya park etti ve kamyonetinin ışıklarını söndürüp oturdu. Eğer tarlanın sahibi gelirse, orada olmak için hiçbir mazereti kalmayacaktı, bu yüzden yanına bir şişe burbon aldı ve Arka koltukta. Biri üzerine atlarsa, polislerin onu bulamayacağı bir yere çektiğini, çünkü sarhoş araba kullandığını söyleyebilirdi.

Ya da adamı öldürebilirdi.

Olursa bunu da hallederdi.

Pencereden dışarı baktı, bir içki içmek istedi. Tam karanlık. Bourbonun kapağını açıp sert bir yudum aldı.

- - -

Planın İLK KISMI yanlış gitti.

Yoldan bakıldığında, R-A oldukça iyi görebiliyordu: Ay Muhtemelen dörtte üçü ve yıldızlar parlaktı. Dar otlaktan mısır tarlasına doğru yürüdü; mısır tarlasındaki ışıkları görebiliyordu.

O'Neill'ların evinin arka pencerelerine baktı ama mısırların arasına girer girmez hiçbir şey göremedi. Daha da kötüsü, sıralar yanlış yönde, yürümek istediği yöne dik açıyla uzanıyordu. Otuz metre mısıra çarptıktan sonra sağa döndü, sıranın aşağısına yürüdü, sonundaki çite tırmandı, hendeği geçip yola çıktı ve batıya doğru koşmaya başladı.

Silah oyundaydı.

avcı gömleğinin cebindeydi ve koşarken kılıcına çarpıyordu.

Başka bir dar çakıllı yoldan geçti, tekrar

Mısır tarlasına doğru bir hendek kazdı ve bu tarlada sıraların doğru yönde ilerlediğini gördü. Mısır yapraklarının yüzünü kesmemesi için ellerini ve kollarını yüzünün önünde tutarak yürüdü ve sekiz ya da On dakika sonra O'Neill'ların evinin arkasındaki çitlere çarptı.

Kamyonla yaptığı yolculuk neredeyse yirmi dakika sürmüştü, beklediğinden çok daha uzun. Geri dönerken yoldan ayrılmamaya karar verdi, en azından arkasında ışıklar görene kadar.

- - -

Planın İKİNCİ KISMI iyi gitti, en azından R-A'nın bakış açısından. O'Neill'lar evlerine pek fazla perde çekmeye zahmet etmemişler, Özellikle de yanlardan. Kar maskesini kafasına geçirdikten sonra R-A çit hattını geçti ve yavaşça arka bahçeye doğru ilerledi -deneyimli bir avcıydı-, özellikle de evin O'Neill'ların sol tarafında. Orada ışıklar vardı ama içeride hareket eden kimseyi görmemişti.

O'Neill'ların mutfağının evin arka tarafında olduğuna karar verdi, Çünkü Bayan O'Neill (Lucy mi? Doğru olduğunu düşündü) küçük, yüksek bir pencerede çerçevelenmiş olarak duruyordu. Bu pencerenin üzerinde mutfak lavabosunda bulaşık yıkıyordu. Evin önünde ışıklar ve bir televizyonun tuhaf mavi parıltısı vardı.

Bu Andy olmalı, karısı bulaşık yıkarken televizyon izliyor. R-Biri izledi ve dinledi; mahalle sessizdi. Daha fazla sessizdi: hareketsizdi. Ön kapıya gitmeye karar verdi. Önce Andy O'Neill'ı al.

Evin yan tarafına doğru ilerledi. İkinci katta, bir çatı penceresinin altında aydınlık bir pencere vardı. Yatak odası mı?

Ön verandanın köşesinde diz çöktü, bir ağaç kümesi tarafından gizlendi. Geri dönmek için hâlâ vakti vardı ama yapamadı. Andy konuşkan biriydi.

Bir nefes aldı. Kendi kendine mırıldandı: fişek yatağına bir mermi sür, tabanca şimdi kurulu, emniyeti kapat. Emniyeti tekrar kontrol edin. Bekle. Biraz daha. Emniyeti üçüncü kez kontrol etti.

Etrafına son bir kez baktı, derin bir nefes aldı, ayağa kalktı, evin köşesine doğru yürüdü ve verandanın basamaklarını çıktı. Ön girişte hem bir iç kapı hem de bir paravan kapı vardı. Paravan kapısını denedi ve kilitsiz olduğunu gördü. Hafifçe çekerek açtı, sonra kapı zilini çaldı.

- - -

O'NEILL, sabırsız bir bakışla kapıya geldi. kesintiye uğradı, ama pek de sinirlenmedi. R-A onun geldiğini gördü ve sanki çimenlikten dışarı bakıyormuş gibi arkasını döndü, ama

Aynı zamanda sol elini de kapının kolunda tutuyordu. Arkasından kapının açıldığını ve O'Neill'in "Evet..." dediğini duyar duymaz döndü.

"Evet..." döndü ve paravan kapıyı açıp tabancayı yukarı kaldırdı. Namlu O'Neill'in alnına beş santim uzaklıktayken

Tetiği iki kez çekti, silah *güm güm* diye patladı ve O'Neill yere yığıldı.

Mutfaktaki Bayan O'Neill seslendi, "Andy? Andy, o da neydi? Kim var orada?"

R-A, O'Neill'in cesedinin üzerinden atladı, kapıyı tekmeleyerek kapattı ve oturma odasındaki halının üzerinden mutfak kapısına doğru koştu ve tam Bayan O'Neill kapıdan içeri girerken oraya vardı. Silahın namlusunu doğrulttu ve *güm güm* diye Bayan O'Neill yere yığıldı, Ama belki de ölmemişti, yaklaştı ve tekrar ateş etti, bu sefer namlu şakağına bir santim uzaklıktaydı, *güm*.

Beş atış, dört mermi kaldı.

Sonra yukarıdan, "Anne? Anne? O da neydi öyle?"

R-A oturma odasına geri döndü. Geniş basamakları görmüştü. yukarı, gömme kitablığın üzerine çıktı ve mutfak kapısını açıp merdivene doğru döndü ve orada, belki on yaşlarında, ağzı açık bir şekilde babasının cesedine bakan kızı gördü. Kapıyı açtı, sonra onu gördü ve hızla dönüp merdivenlerden yukarı koşmaya başladı.

R-A hemen arkasındaydı, merdivenleri hızla çıkıp inerken bir kapının kapandığını ve kilitlendiğini gördü, kapıyı olabildiğince sert bir şekilde tekmeledi, kapının açıldığını hissetti, ama kapıyı tuttu, kapı tokmağına yakın bir yerden tekrar tekmeledi ve kapı çöktü, tekrar tekmeledi ve içeri girdi, ama içeri girerken pencerenin kırıldığını duydu ve kapının içinden penceredeki kızın verandanın çatısına çıkmak üzere olduğunu gördü ve kıza dört el ateş etti. Sırt üstü, *güm güm güm*.

Çok kötü yaralanmıştı ama henüz ölmemişti, sırt üstü yuvarlandı ve adama baktı, gözleri çoktan bulanıklaşmıştı ve "Neden?" diye sordu. Öne doğru eğildi ve kadının alnına doğru tekrar ateş etmeye çalıştı ama hiçbir şey olmadı. Silaha baktı: boştu. şarjör. Boş şarjörü çıkarıp yenisini taktı ve son atışı yaptı, kızın gözleri titreyerek kapandı.

Kız ölmüştü ama verandanın üzerindeki pencere kırılmıştı, onu yerine koymanın bir yolu yoktu. Odanın ışığını söndürüp kapıyı kapattı ve merdivenlerden aşağı koşarken diğer ışıkları da söndürdü.

Andy O'Neill'in gittiğinden emin olmak için yanına gitti; gitmişti de. Sonra da Bayan O'Neill'a. Gitmişti. Birinci kattaki tüm ışıkları söndürdü ve evin karanlık olmasıyla birlikte yan girişten çıktı. Arka bahçeyi koşarak geçti, çitleri aştı, Pantolonunun ağ kısmı dikenli telin üst teline takıldı. Dikkatlice kancayı çözdü ve mısır tarlasına doğru koştu.

Gece her zamanki gibi sessizdi. Hala. Uzak çite doğru koştu. sonra tarladan çıktı, yola çıktı ve yol boyunca park ettiği meraya gitti.

- - -

Eve döndüklerinde Horn bekliyordu. "Bitti mi?"

"Üç kişilerdi. Çocuktan haberim yoktu ama sorun değildi."

"Peki ya silah?"

"Eğer bu gece benim için gelirlerse, bunu benim yaptığımı bildikleri içindir."

Silah pek bir şey değiştirmez..."

"Roger, her şey bir fark yaratır," dedi Horn. "Silah kesin sonuç verir. Ondan kurtulmalısın."

"Henüz değil. Bu gece olmaz. Yarın onu saklayacağım, böylece onu asla bulamayacaklar," dedi R-A. "Bu gece onsuz dışarı çıkmayacağım."

"Eğer seni onunla asarlarsa, bu benim suçum değil," dedi Horn.

Bütün plan üzerinde çalışmışlardı ama R-A'nın adrenalini yüksekti ve "Gitmeliyim. Yuvarlanmalıyım."

"O zaman yuvarlan. Ama yavaşça yuvarlan. Arabada o tabanca varken bir polis tarafından durdurulmak istemezsin." Horn burnunu çekti. "İçiyor muydun?"

"Çok değil, birazcık."

"Git biraz gargara ya da diş macunu kullan. Sarhoş araba kullanmaktan içeri tıklılmana gerek yok. Bir polisin seni hatırlamasına ihtiyacın yok."

"Pekâlâ. Biraz sakızım var, sadece o şey için."

Horn dedi ki, "Gitmeden önce bana bir dakika ver. O'Neill'larda olmak nasıl bir şeydi? İyi olmak zorundaydı ..."

- - -

R-A kamyonetiyle kuzeye doğru yola çıktı. Tek yapması gereken Alexandria'da açıkta bir sarışın bulmaktı. Onu boğup, daktiloyla yazılmış notu göğsüne bırakmak. İşe yaramadıysa, yaramamıştır. Yapması gereken

Şunu unutmayın: İşler yolunda gitmezse, gitmezdi ve arkasını dönüp evine giderdi. Yüzde onluk bir risk, sorun değildi. Belki bir yüzde yirmi beş risk. Bundan daha fazlası olursa, geri dönün.

Rota onu İkiz Şehirler'e götürüyordu. Gösterge panelindeki saate baktığında henüz oraya varmamıştı ve saatin bu kadar geç olmasına şaşırdı. Aklından geçirdi. Saat 8:45 civarında hendeğe girmişti. Hava on dakika daha hareket edecek kadar kararmamıştı ve sonra O'Neill'a yirmi dakika kalmıştı.

ev. Muhtemelen beş dakikadır evdeydi, sonra bir on dakika daha arabaya geri döndü, yol boyunca koştu. Yani: 9:30'da arabadaydı, sonra eve döndü, Horn'la konuşuyordu, muhtemelen evden 9:40'a kadar çıkmamıştı. İskenderiye'deki barlar saat birde kapanıyordu ve oraya varmak üç saat sürüyordu.

Çok geç kalmıştı! Kapanış saatine kadar oraya varamayacaktı ve barların tam olarak nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Yavaşladı, geri dönmeyi düşündü. Vazgeçmek. Ama Sauk Centre'dan ilk mektubu postalamıştı.

birkaç içki içmek için bir barda durmuştu. Oraya nasıl gidileceğini biliyordu, barların nerede olduğunu biliyordu - büyük bir cadde üzerinde bir sürü bar vardı, I-94'ten oraya ulaşmak çok kolaydı.

Sauk Centre da Alexandria kadar iyiydi. Operasyon için sadece bir saat kadar vakti vardı, şansının yaver gitmesi gerekiyordu. Ama şansı yaver giderse, polisler neye uğradıklarını şaşıracaklardı. Ayakları yanıyormuş ve kışları tutuşuyormuş gibi zıplamaya başlardı.

Yapamayacağı tek şey yavaş sürmektir. Hızlı sürmesi, sonra da geri dönerken yavaş sürmesi gerekiyordu. Bunu yaptı, sırtı gergindi,

Yanıp sönen kırmızı ışıkların yoldaki bir çukurun arkasından çıkmasını bekliyordum. . . .

Hiç olmadı.

- - -

SAUK CENTRE'a kapanıştan bir saat önce vardı; ilk iki barı neredeyse boş buldu, birkaç yalnız boşanmış adam biralarına bakıyordu. Üçüncü bar olan Rusty Gate'de bir sarışın vardı, yanında bir adamla oturuyordu. güzel görünümlü esmer, ama yaşları yanlıştı. Ona *Genç. . .*

College Town adında bir yerde tek başına barmenle konuşan genç bir kız buldu. Kovboy görünümlü dört adam barın arka tarafında bilardo oynuyor, bir diğeri de kız arkadaşıyla birlikte onları izliyordu. Yarım düzine başka çift de etrafa dağılmıştı. kabinler.

R-A sarışını görmezden gelerek barda bir tabureye oturdu ve barmen yanına gelerek "Getcha?" dedi.

"Muslukta Bud var mı?" "Evet."

Barmen gidip aldı ve geri döndüğünde R-A, "Kapatmak üzere misiniz?" diye sordu.

Barmen omzunun üzerinden saate baktı ve "Yarım saatiniz var" dedi.

Barmen sarışınla konuşmaya devam etti.

Iowa'da bir trafik çevirmesinde Otoyol Devriyesi uyuşturucu aramak için birinin arabasını parçalara ayırmış.

Uyuşturucu ya da başka bir şey içmedi. Neredeyse hiç içmedi.

R-A tüm bunları takip edemiyordu. Barın arkasındaki aynada kızı inceledi ve Tanrı yardımcısı olsun, kız mükemmeldi. İri, güçlü bir vücudu vardı.

göğüsleri ve küçük bir beli vardı, sarı saçları omuzlarına kadar iniyordu. Beyaz pamuklu bir kazak giymişti, kazağın kolları dirseklerine kadar uzanıyordu ve adam siyah bir sutyenin koyu gölgesini görebiliyordu.

Eğer bir başkasına, gerçek bir başkasına hazır olsaydı, onu listesine koyar ve haftalarca izler, sonra da

...ve ...içine kapanırdı.

Birasını yudumlarken hayallere daldı ve barmen yanına gelip "Bir tane daha ister misin?" dedi.

R-A geri döndü ve bardağına baktı. Bira neredeyse bitmişti.

Barmen, "Sadece sordum, çünkü üçüncüyü istiyorsan, son çağrıya doğru geleceksin" dedi.

"Bana bir tane daha ver," dedi R-A, son birayı da yutup bardağı barın diğer tarafına iterek.

- - -

On beş dakika boyunca böyle devam etti, arkadaki kovboylar Gülüşüp birbirlerini itip kakıyorlardı ve R-A son çağrıda üçüncü bir tane daha aldı. Barmen ve sarışın koşarak aşağı iniyordu ve arkadan bir kahkaha patlaması oldu ve sonra kovboylardan üçü ön tarafa doğru yürüdü ve ikisi sarışının kollarını karşılıklı olarak sardı ve içlerinden biri sordu,

"Hangimizle eve gidiyorsun, tatlı şey?"

Sarışın bir parmağını mükemmel dudaklarına bastırdı ve gözleri "Seçim yapmak çok zor... ama bu şartlar altında belki de kocamla eve giderim" dedi.

Üçüncü kovboy dedi ki, "Çok doğru. Kurabiyelerinizi fırına, yataklarınızı da yatağa koyun."

Kaşlarını çattı ve "George, bu çok eski ve aptalca. Böyle aptalca şeyler söyleme çünkü-"

Kovboylardan bir diğeri, "Bu seni aptal gösteriyor," dedi. "Aksini hiç iddia etmedim," dedi kocası.

Hepsi ayaktaydı, hareket ediyorlardı ve grup halinde kapıdan çıktılar.

- - -

İŞTE BU KADARDI. R-A üçüncü Bud'ını bitirdi, barmene başıyla selam verdi ve sokağa çıktı. Sinclair Lewis Caddesi. Diğer barlar

caddenin yukarisinda ve asagisinda. Görünürde tek bir refakatsiz kadın yoktu.

"Kahretsin," dedi R-A.

- - -

MATTSSON dairesinde uyuyordu ama rahat değildi: Çok fazla Şey oluyordu, düşünecek çok fazla olasılık vardı. Saat 1:15'te telefon aldğında ne tamamen uyuyordu ne de tamamen ŐaŐrdım. Öyle bir baskı vardı ki, bir Şeyler olması gerekiyordu.

Telefonunu komodinin üzerinde tutuyordu, eline aldı ve ekrana baktı. İsim yoktu, sadece Wisconsin'den bir numara vardı.

Yanlış numara diye düşünerek cevaplama çubuğuna bastı ve "Alo?" dedi.

"Merhaba, Catrin ..."

Doğruldu: tanıdığı bir ses değildi ve iyi bir kulağı ve iyi bir hafızası vardı. "Kimsiniz?"

"Şey, ben Jack Horn. Anladğım kadarıyla beni arıyormuŐsunuz." "Bu bir Şaka mı?"

"Şaka değil, Catrin. Kalemin var mı?"

Yatağın başucundaki lambayı karıştırdı ve bir kalemle bir kâğıt buldu: "Evet."

"Marsha Wells. Onu "He's Not Here" barının önünden aldım. Hennepin Caddesi. Henüz tespit listenizde yok ama oradaydı. Delikte. Neyi sevmediğimi bilmek ister misin? onun hakkında?"

Mattsson yatakta sürünerek kablolu telefonuna doğru gidiyordu, bir yandan da cep telefonundaki kişi listesini karıştırıyordu. Davenport'un cep telefonu numarasını buldu ve "Sormaya korkuyorum" diyerek kablolu telefona girmeye başladı.

Horn güldü. "Hoşuma gitmeyen Şey, çok kolay pes etmesiydi. Yani, onu aldım ve .. . Onu aldım ve biraz dvdm. onu yumuŐattım, ama onu becermeye başladığımda, paçavra gibiydi. Pes etti. Bakın, ben ne yaptım ..."

- - -

Lucas'ın yatağının başucundaki telefon çalınca inledi ve el yordamıyla telefonu aradı: numarayı tanıımıyordu. "Cevap" tuşuna bastı ve "Evet?" dedi.

- - -

MATTSSON, Horn'un Davenport'un cevabını duymamasını umarak kablolu telefonun kulaklığını kulağına dayamıştı. Davenport'un "Evet?" dediğini duyar duymaz Horn'un Marsha Wells'e tecavüzünü anlattığı saçma sapan konuşmasını yarıda kesti. Belki de çok yüksek sesle, "Evet, Bay Horn, bunların hepsi çok korkunç ama sizin gerçekten Bay Horn olduğunuzu nereden bileceğim? Yani Marsha Wells'i öldürdüğünüzü söylüyorsunuz, bu doğru mu?"

Kablolu telefonun ağızlığını cep telefonunun hoparlörüne yaklaştırdı, böylece Davenport Horn'u duyabildi.

"Evet, doğru. Marsha Wells. Onu yakaladım, bir güzel becerdim, bir parça ip aldım ve boynuna geçirdim ve Onu son kez becerirken boğuyordum. Bir piliçle sevişirken onu boğarsan ne olur bilirsin..."

"Evet, evet, evet, ama nasıl bilebilirim ki Dick Wolfe ya da Bobbie McCauley ile bir barda takılıyorsun ve benimle dalga geçmiyorsun, değil mi? Eğer gerçekten Horn'san, bunu nasıl aldın? numara?"

Horn, "Yeterince uzun süre bakarsan internette her şeyi bulabilirsin," dedi. "Yaptığım şey ..."

- - -

Weather "Ne?" diye sorduğunda, "Vay anasını!" dedi, Catrin Mattsson Horn'la konuşuyor." Nöbetçi memuru aradı ve "Ben Davenport. Catrin Mattsson adında bir Goodhue yardımcısı,

Red Wing'de yaşıyor, burada numarası var, şu anda Kara Delik katiliyle konuşuyor, şu anda, onu hatta tutuyor, nereden aradığını bilmemiz gerekiyor."

"Hangi taşıyıcı olduğunu biliyorsun. . . ?"

"Hayır, hayır, hiçbir şey bilmiyorum. Sadece bul, nereden aradığını, numaranın ne olduğunu bul. . . İşte numarası."

"Size geri döneceğim." Ve nöbetçi memur gitmişti.

- - -

HORN, Marsha Wells'e yapılan son saldırının pornografik tasvirini bitirdikten sonra, "Seni televizyonda gördüm. Görünüşünü gerçekten beğendim, Catrin. Eminim pes etmezsin, değil mi?"

Mattsson, "Senin o lanet kalbini yerinden sökerim," dedi. Davenport'un Telefonu kapattı ve umutsuzca adamın aramayı takip ettiğini umuyordu. "Eğer gerçekten Horn isen."

"Ben gerçekten Horn'um," diye ısrar etti.

"Eğer gerçekten Horn'san, Küçük Kaylee seni gördüğünde o çukurda ne yapıyordun?"

Bir anlık sessizlikten sonra Horn güldü ve "Küçük Kaylee. Ne yaptığımı söylemeyeceğim ama orada olmak için iyi bir nedenim vardı. Ve sana şunu söyleyeyim, ben hiçbir zaman o peter-ne dersiniz deyin, peteristler?"

"Pederastlar," dedi Mattsson.

"Evet, ben hiçbir zaman onlardan biri olmadım. Ama Küçük Kaylee, beni bu alışkanlığa alıştırabilirdi, ne demek istediğimi anlıyorsunuz. O uzun sarı saçlar falan."

"Ona dokunursan seni öldürürüm."

Horn yine güldü. "Sadece şaka yapıyorum. Kızlarımda biraz meme severim.

Dinle, bu aramanın izini sürebileceğini sanmıyorum, çünkü önlemler, ama yine de gitsem iyi olur. Sadece sohbet etmek istedim. Bak ne diyeceğim, Catrin: Bakışlarını gerçekten beğendim."

- - -

Telefonu yandı: bir mesaj geliyordu.

Horn sordu, "Neydi o?"

"Ne neydi?" Mesaj sekmesini karıştırdı; Davenport'tan gelen bir notta "Onu konuşturmaya devam edin" yazıyordu.

"O ses mi?"

"Bilmiyorum. Sen olduğunu sanmıştım. Ama gitme, bana bir tane ver. küçük bir ipucu, bir ipucu: senin hakkında değil, bu Wells kadını hakkında. Onu takip edip, dış kayıtlarına ulaşmaya çalışmalıyız. Wells'ten miydi? İkiz Şehirler'de mi? Bunu nereden bulacağız?" "Hadi

ama, bilgisayarlarınız olduğunu biliyorum ..."

"Bilgisayarlarda ne olmadığını bilsen şaşarsın..."

"Ah, kahretsin, seni kaltak, beni hatta tutuyorsun. Siktir git." O gitmişti.

- - -

Bir dakika telefona baktı, sonra kablolu telefona geri döndü ve Davenport'un numarasını tuşladı. Cevap verdiğinde, "Onu yakaladın mı?" diye sordu.

"Sauk Centre'dan arıyordu," dedi Lucas. "Mary Lynn Carpenter'ın cep telefonundan arıyordu, yani gerçektir. Sauk Centre şefini yatağından kaldırdım, elindeki bütün adamları yolda gördükleri her etiketi alıyorlar. Ama onlar aramaya başladığında Horn I-94'te olabiliyordu ve hangi yöne gittiğine dair hiçbir fikrimiz olmazdı."

"Lanet olsun..." Mattsson o kadar sarhoştu ki, nedenini tam olarak bilmeden kendini yatağının üzerinde ayakta dururken buldu. Oturdu "Şimdi ne olacak?" dedi.

"Telefonun şarjını bitirmemesini umuyoruz. İki saat içinde onu o telefondan arayabileceğimizi umuyoruz. . . ve cevap vermemesini umuyoruz. Eğer bunu yapabilirsek, aradığı yere oldukça yaklaşabiliriz. Onu ikinci kez arayabilirsek, daha da yaklaşıyoruz."

"Buralı olmalı. Kuzeyli *olamaz*," dedi Mattsson.

R-A aradığında I-94 yolundaydı, çünkü internetteki diğer herkes gibi o da polislerin aramanın geldiği cep telefonu kulesini bulabileceğini biliyordu. Telefonu kapattı ve telefonu yolcu koltuğundaydı.

Birkaç bira içmişti ve şimdi gerçekten durdurulmak istemiyordu, bu yüzden güneye, Şehirlerin etrafına yavaşça geri döndü. Bir keresinde işlemek ve bir paket sigara almak için bir kamyon durağında durdu.

Cep telefonu çaldığında eve dönüş yolunun çoğundaydı. Bu onu dondurdu. Cevap vermedi ama şöyle düşündü: Ya tek yapmaları gereken aramaksa? Ve eğer telefon şirketi nerede olduğunu bulabilirse Telefon, aramayı yönlendirmek içindi, polisler de bunu yapamaz mıydı? Şimdi korkuyordu.

Bir yan yol aradı -telefon çalmayı kesmişti- ama uzun bir dakika boyunca hiçbir yan yol çıkmadı, sonra bir dakika daha. Telefon bir daha çalmadı ama R-A bekleyebileceğini sanmıyordu. Şimdi onun için mi geliyorlar?

Sonra bir sapak çıktı ve çeyrek mil boyunca asfalt bir yoldan aşağı indi, U dönüşü yaptı, elinde telefonla kamyonatdan atladı ve arkadaki alet çantasına girdi. Telefonu dikkatlice sildikten sonra Telefonunu indirdi, onu farlarının önündeki asfalta yatırdı ve bilyeli bir çekiçe öldüresiye dövdü.

Peşinden kimse gelmedi.

Eve on beş dakikada varmış. Horn'la konuşmadı. Yatağa girdi ve yorganı başına çekti.

Kimse gelmedi.

Uyuyamadı, ama orada yatıyordu, zihni hızla çalışıyordu, neyin izini sürüyordu

o gece yapmıştı. Bir sarışın bulamamıştı ama yakalanmamıştı da.

Sonunda uykuya dalarken, bar taburesindeki kızı ve onun ne kadar mükemmel olduğunu düşünüyordu, sonra Mattsson'u ve onun ne kadar mükemmel olacağını düşündü, sonra da Telefonu öldüresiye dövmenin verdiği tatmin duygusu.

Sonra uyudu.

- - -

LUCAS saat üçten birkaç dakika önce MATTSSON'ı aradı. "Onu aradık. Telefon hala çalışıyordu. 52. otoyoldaydı.

Cannon Falls'un güneyinde. Yani haklıymışsın: Güneyli." "Biliyordum. Biliyordum."

"Ve haklıydın. Ama taşınıyordu. Henüz yaşadığı yerde değildi. Holbein ya da Zumbrota'ya gidiyor olabilirdi. Sanırım bu iki yerden birine."

"Ne yapmak istiyorsunuz?"

"Eve dönmesi için ona zaman vereceğiz. Ben Zumbrota'da olacağım, çünkü Bilmiyorum, çünkü Shaffer orada bulundu. Zumbrota ve Holbein'dan polisler hazır olacak.

Goodhue'dan da birkaç kişinin hazır olmasını istiyoruz-" "Ben hallederim," dedi.

"Seni bu yüzden aradım," dedi Lucas.

"Güzel. Seninle Zumbrota'ya geliyorum," dedi kadın. "Nerede buluşmak istersin?"

"Saat beşte Zumbrota polis merkezinde," dedi Lucas. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Elbette."

"Orada görüşürüz. Ve, Catrin ... ortalamanın üzerindeki silahlarını getir."

15

Lucas, polis merkezinin bulunduğu Zumbrota belediye binasına birkaç dakika erken gitti. Yolun kenarına park etmiş. Güneş hâlâ parlaklığını bulmaya çalışırken uykulu görünen bir şef kapıya geldi ve ona kapıyı açtı.

Lucas, "Teşekkürler," dedi ve onu takip ederek polisler için standart ofis bölmeleri ve oval bir konferans masası. İki polis daha orada oturuyordu. "Kahve?"

"Evet, iyi olur," dedi Lucas. Park yerine doğru giden bir cipin geçtiğini gördü ve ekledi, "İşte Mattsson. Ben kapıya bakayım."

Lobiye doğru yürüdü ve Mattsson'ın elleri ceketinin ceplerinde, omuzları şafak öncesi serinliğine karşı kamburlaşmış bir halde oraya doğru yürüdüğünü gördü. "Eğer gerçekten yakınlardaysa bizi bir araya gelirken görebilir, tüm ışıkları görebilir," dedi.

Lucas etrafına bakındı ve, "Evet, sanırım. Başka bir yerin daha iyi olacağından emin değilim."

Kadın etrafına bakındı ve, "Muhtemelen olmaz. Ama neden sabahın beşi?"

"Ona uyuması için zaman tanımak için," dedi Lucas. "Telefonu sakladıysa ve pilini çıkarmadıysa, birkaç kez çalmasını umuyoruz. Asıl umduğumuz şey telefonu kapatmış olması, böylece çalmayacak. Yine de sistemde kayıtlı olacak ve biz de onu tespit edebileceğiz. İyi bir çözüm bulana kadar aramaya devam edeceğiz."

"En kötü durum ne?"

"Pilleri söküp bir çukura atmıştır. Bunu yaptıysa, onu şimdi yakalayamayız ve yakaladığımızda da kanıt olarak elinde olmaz. Bu en kötü ihtimal." Lucas saatine baktı. "İki dakika sonra onu aramaya başlayacaklar."

Mattsson sessiz ve karanlık kasabaya baktı. "Daha büyük bir tören olmalı," dedi.

- - -

Polis merkezine geri döndüklerinde şef onları iki fincan kahve ile bekliyordu.

Mattsson, "Burası biraz gerginleşmeye başladı," diyene ve diğer polislerden biri, "İyi bir uyuşturucu bulursak tam olarak ne yapacağız?" diye sorana kadar pek konuşmadılar.

"Ne kadar iyi olduğuna bağlı," dedi Lucas. "Eğer gerçekten iyiyse - telefonun GPS özelliği var ve onunla biraz zaman geçirirlerse bize hangi evde olduğunu söyleyebilirler. Daha az zamanımız olsaydı, en azından hangi blokta olduğunu söyleyebilirdik."

"Eğer bunu bilirsek," dedi şef, "ilk olarak hangi eve bakmamız gerektiğini yüzde doksan oranında söyleyebilirim."

"Adresi öğrenirsek arama emrini imzalamaya hazır bir yargıç var." Mattsson dedi ki. "İmzalayacak ve fakslayacak. Dört kırk beşten itibaren telefonun başında olacağını ve sağlam bir çözüm bulursak bir dakika içinde elimizde olacağını söyledi."

- - -

BEKLEDİLER. Sonunda Lucas, "Ya işler gerçekten kötüye gitti ya da gerçekten iyiye gitti ve çok sıkı çalışıyorlar," dedi.

Polislerden biri cebinden deri bir para klipsi çıkardı, içinden dolarlar çıkardı ve dedi ki, "Yanlış gittiğine dair dört dolarım var."

Şef, "Lanet olsun Mikey, neden bunu söylemek zorundaydın ki?" dedi.

Bir dakika sonra Lucas'ın cep telefonu yandı ve çaldı. "cevapla" sekmesine ve "hoparlör" ayarına bastım ve diğer uçtaki teknisyen "Telefon ölmüş. Pilleri çıkarmış ya da telefonu çöpe atmış olmalı. Hiçbir yerde kayıtlı değil."

"Lanet olsun. Emin misin?"

"Evet. Bunun tek bir cevabı var, o da telefon. kayıt eder ya da etmez. Eğer içinde pil varsa, görünür. İçinde pil yoksa veya pil bitmişse, çalışmaz. Ya da, üçüncü bir Gömülmüş ya da başka bir şey olabilir. Büyük ihtimalle ya pili çekmiştir ya da çöpe atmıştır."

"Pekâlâ. Dinle, her on dakikada bir ping at," dedi Lucas.

"Ne kadar süreyle?"

"Sonsuza kadar," dedi Lucas. "Sonsuza kadar pinglemeye devam et."

- - -

MATTSSON ayağa kalktı, tiksintiyle lobiye doğru yürüdü, sonra dönüp geri geldi. Lucas'a, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bir yerde kahvaltı edebilir miyim diye bakacağım," dedi Lucas. "Muhtemelen eve geri dönerim."

"Burada, Zumbrota'da hiçbir şey yok ama bütün gece açık bir Holbein'daki otoyolda bir krepçi var," dedi şef. "Orada birkaç kez yemek yedim ama hiç gıda zehirlenmesi yaşamadım."

"Teepee," dedi Mattsson. "Bu yeterince iyi. Lanet olsun, şu anda birinin evinin önünde kapıyı tekmelemeye hazırlanıyor olacağımı düşünmüştüm."

- - -

TEEPEE, çatısında sahte Kızılderili işaretleri olan kırmızı bir A-çerçevesi gözleme eviydi ve dışarıda dört araba park etmişti. Bir sıska Kamyoncu bir bar taburesinde oturmuş kahve içiyor, içeri girdiklerinde onlara bakıyordu ve iki iri yarı adam yumurtaların üzerine eğilmiş bir kabinde sosis. Garson kız bir servis aralığından aşçıyla konuşuyordu ve onları köşedeki bir kabine kadar takip etti.

"Nasılsın tatlım?" diye sordu Mattsson'a. İki plastik su bardağını masaya bıraktı ve Lucas'a uzun uzun baktı.

Lucas, "Ben de bir polisim ama 'tatlım' değilim," dedi.

"Buna ben karar veririm," dedi garson kız. "Senin başka bir polis olduğunu ya da ikinizin Motel 6'dan buraya geldiğinizi düşündüm."

"Hey!" Mattsson dedi ki. "O benim babam olabilir."

"Babana benzemiyor," dedi garson kız. Mattsson'a geniş bir göz kırptı.

"Ben burada oturuyorum," dedi Lucas.

"Öyleyse vur beni," dedi garson kız. "Hepiniz kahve ister misiniz?"

- - -

PANCAKES, bol tereyağı ve şurup aldılar, Lucas diyet kola, Mattsson da kahve aldı ve katilden gelen telefon hakkında konuştular. Mattsson kamyonetine gidip bir not defteri aldı ve geri getirdi, otururken açtı ve "Hepsini yazdım. Neredeyse kelimesi kelimesine yazdım."

Konuşmanın tamamını okudu ve bitirdiğinde Lucas, "Sana sürtük dedi ve telefonu kapattı," dedi.

"Evet."

Lucas bir dakika düşündükten sonra, "Carpenter'ın telefonu hâlâ ondaydı, demek kupaları saklıyor. En azından bazı kupaları."

"Eğer kim olduğunu öğrenirsek, bu onu asar," dedi Mattsson. "Tabii"

"Bir çukurun içinde," dediler aynı anda.

- - -

Krepleri bitirdiler ve bir tur daha diyet kola ve kahve aldılar ve Mattsson sordu, "BCA için çalışmakla ilgili söylediklerinizi düşünüyordum. Eğer başvurursam, işe alınma şansım nedir? İyi bir sicilim var, adamlarınızdan birinin beni tavsiye etmesini sağlayabilirim."

Lucas bir süre onu inceledikten sonra, "Şu lanet olası Çiçekler," dedi.

"Evet, Virgil. Birkaç kez konuşmuştuk. Bir uçak kaçırma olayında bana yardım etmişti. Siz anlaşıyor musunuz?"

"İyi anlaşıyoruz," dedi Lucas. "O benim adamlarımdan biri. Eğer Virgil Seni tavsiye ederim, bu bir adım olur. Ben de katılırdım. Zekisin ve elini taşın altına koymaktan çekinmiyorsun. Yine de söylemeliyim ki, orada işler ciddi şekilde politikleşiyor ve asıl soru şu: Ofis politikalarıyla ne kadar başa çıkabiliyorsun?"

"Bazen sabırsızlanıyorum . . ."

Saat altıda Mattsson bir telefon aldığı anda hâlâ bu konuyu konuşuyorlardı. "Nöbetçi memur," dedi, ekranına bakarak Telefon. Telefonu açtı, bir süre dinledi, sonra ayağa kalkıp "Ne!" dedi.

Mekândaki herkes dönüp ona baktı ve o da kapıya doğru ilerleyerek Lucas'a seslendi, "Hesabı öde. Gitmemiz gerek! Hemen şimdi!"

Garson kız, "On iki kırk sekiz," diye seslendi ve Lucas Masada yirmi kişi vardı ve kamyonetinin yolunu yarılarmış olan Mattsson'un peşinden dışarı fırladı.

"Ne?" diye bağırdı.

"Üçlü bir cinayet var," diye karşılık verdi. "Nerede?"

"Tam burada," diye bağırdı. "Buradan yarım mil ötede."

"Senin derdin ne? Ne zaman konuşsak biri ölüyor." "Siktir git," dedi, ama bu sefer meslektaşça bir şekilde.

- - -

Lucas arkasında, ışıklar ve sirenle otoyoldan çıkıp şehrin ortasına doğru ilerlerken, arabalar onlara yol vermek için yoldan çekiliyordu. Küçük işletmelerin bulunduğu bölgeden geçtiler ve iki polis arabasının yarı görkemli iki katlı bir binanın yanında durduğu hikaye evi. Sokağın karşısında bir komşu kalabalığı toplanıyordu. Mattsson arabasını avlunun kenarına çekti, Lucas sokağın karşısına park etti ve ikisi de arabadan inip aceleyle

Polis Şefi, kot pantolon ve flanel g  mlekle oradaydı ve   niformalı bir polis vardı.

Şef dedi ki, "Tanrım,  ok hızlıydı. Neredeydiniz?" diye sordu.

"Teepee'de," dedi Mattsson. "Ne oldu?"

Şef polise başıyla işaret etti. "George devriyede ydi ve oradan ge ti." Polise dedi ki, "Sen s  yle George."

- - -

POLIS elini verandaya doğru salladı ve "Ge iyordum,   nk   biliyorsun, seni ve o telefon konuşmasını bekliyorduk. Bu y  zden

Şef aradı ve her Şeyin kapalı olduğunu s  yledi, telefon kapalıydı ve ben i eri giriyordum, yukarı baktım ve verandanın   st  ndeki pencerenin kırıldığını g  rebiliyordum. Diğer pencereden g  neŐi g  rebiliyordum. Pencereleler, ama o bir pencere, perdenin pencereden dıŐarıya fırladığı siyah bir g  z gibiydi. İlk başta sadece

Pencere a ıktı, sonra g  rd  m ki, bilirsiniz, kırılmıştı ve  atıda bir Şey vardı. Bilmiyorum, bunun doğru olmadığını d  Ő nd  m.   n tarafa doğru y  r  d  m ve kapı zilini  almaya gittim ve kapının penceresinden baktığımda Andy'nin b  y  k bir kan g  l   i inde yerde yattığını g  rd  m."

Polis yardım i in bağırmaya başladı ve hayatında ilk kez silahını kılıfından  ıkardı ve kapıyı iterek a tı, "dizimle, b  ylece parmak izlerini karıŐtırmadım. I erideki insanların   ld  ğ  nden, yardıma ihtiya ları olmadığından emin olmalıydım. Tıbbi yardıma."

Lucy O'Neill'ı mutfak kapısında buldu, belli ki kocası gibi   lm  Ő t  . O'Neill'ların bir kızı olduğunu biliyordu.

 kisinden birinin   st katta   ld  r  l  p aşağı s  r  klendiğine ihtimal vermeyerek, namlusunu ikinci kata kadar takip etti ve orada Őunları buldu gen   Janice O'Neill yatak odasında   l   bulundu. T  m bu s  re boyunca telefonu a ıktı ve ikinci katı temizledikten sonra Şef geldiğinde onu karşılamak i in aşağı koştu.

Şimdi tekrar eve baktı: "Hayatımda hi  bu kadar b  yle bir Şey yok" dedi. Sonra ağlamaya başladı ve Şef onu okşadı.

Omzuna vurdu ve polis kendini toparlamaya çalışarak, "Ayakkabılarımla yer dışında hiçbir yere dokunmadım.

Bir de küçük kızların odasındaki elektrik düğmesini açmam gerekti."

"İyi iş çıkardın George," dedi Lucas. "Bu gerçekten profesyonelce bir iş."

Ve Mattsson'a, "Hadi gidip bakalım. Ben hemen olay yeri ekibini çağırayım."

Telefonuna sarıldı ve BCA nöbetçi memurunu aradı, durumu anlattı, sonra Mattsson'u eve kadar takip etti, verandayı geçti ve sonra dikkatlice ön kapıdan içeri girdi.

Andy O'Neill sırt üstü yatıyordu, görmeyen gözleri hâlâ açıktı. Lucas, "22'likle vurulmuş." dedi.

"Hı-hı. Kan sıçramış." Kapıyı, dibindeki kan izini işaret etti. "Sanki aşağı inerken kafasını çarpmış gibi."

Lucy O'Neill'in yanına gittiler, daha fazla 22'lik vardı ve Mattsson, "Pirinç var. Otomatik bir silahla ateş ediyordu."

Lucas tekrar Andy O'Neill'in yanına gitti, etrafına bakındı, bir deniz kabuğu gördü, sonra Lucy O'Neill'in yanına geri dönerken iki tane daha gördü. Dedi ki, "Andy O'Neill'in Şansımız varsa, bazılarında parmak izi olacak."

- - -

Merdivenleri dikkatle çıktılar. Yukarı çıkmadan önce Lucas, "Merdivenlerin tam kenarından yürü. Acele ediyor olsaydı ortada olurdu ve bir basamak bulabilirdik."

En üst sahanlıkta sağ taraflarına baktılar, ışıkları ve açık bir kapıyı gördüler. Lucas koridora doğru ilerledi, başını odadan içeri uzattı ve pencerenin hemen içinde yerde kıvrılmış yatan kızı gördü.

Moda bir kot pantolon, siyah bir bluz ve siyah deri bir ayakkabı giymişti. Boynunda, kanatlı bir kalp gibi kalaylı bir sembolün asılı olduğu siyah bir kordon vardı.

"Silah seslerini alt kattan duymuş," dedi Lucas. "Belki ... merdivenlerden aşağı baktı, sonra buraya koştu ve pencereden çıkmaya çalıştı."

Pencereden dışarı baktıklarında verandanın çatısında bir okul çantası gördüler. Mattsson, "Sirt çantasını pencereye fırlatmış ama o dışarı çıkamadan tetikçi ona ulaşmış," dedi. "Diğer ayakkabısı nerede? Adam onu da aldı mı?"

Lucas, "Yatağın yanında," dedi. "Anladım."

Lucas Mattsson'a baktı ve "Sanırım..." dedi. Bir milyon dolarına bahse girerim ki adamımız bu. Tam da Kara Delik'in peşindeyken bu kasabanın üçlüyü yakalamasına imkân yok. Buraya geldi ve bir sebepten dolayı onları öldürdü. Bu basit bir delilik değil. O Bir şey bildikleri için onlara sataşmışlar. Tanıdıkları herkesle konuşmamız gerekiyor. Hemen şimdi başlıyoruz."

"Bütün şerif departmanını buraya getireceğim," dedi Mattsson.

"En azından birkaç adam ve olay yeri ekibini getirebilirim," dedi Lucas. "Komşularla hemen konuşmamız gerekiyor. Akşam saatlerinde dokuz ya da on el ateş etti.

"Alt kattaki kadın bulaşık yıkıyordu." "Evet . . ."

"Kız pencereyi kırmış, adam da açık pencereden en az dört el ateş etmiş. Adamı vurduğunda kapı açık olmalıydı. Bu daha fazla atış demek. Birisi silah sesini duymuş olmalı. atışlar."

Mattsson önce kıza, sonra da Lucas'a baktı. Bir yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü ve onu silerek, "Eğer bu adamı bulursam ve elleriyle dizlerinin üzerine çökmekten başka bir şey yaparsa onu öldüreceğim."

Lucas, Letty'nin görüntüsünü zihninde canlandırarak, "Gördün mü, biz yaşlı BCA profesyonelleriyle siz genç şerif yardımcısı amatörler arasında bir fark var," dedi.

Başını başka yöne eğdi ve gözleri hakareti beklercesine kısıldı. "Ne?"

"Eski bir profesyonel olarak bunu asla ama asla *kimseye* söylemezsin," dedi Lucas. Gülümsüyordu, insanları korkutmaya meyilli sert, vahşi bir gülümsemeydi bu.

"Sadece yaparsın."

İşaret parmağıyla onun göğsünü dürttü. "Haklısın. Öğrenmem gereken bazı şeyler var. Teşekkür ederim."

- - -

Merdivenlerden geri indiler ve yardım çağrısında bulundular, sonra Holbein polislerini çağırdılar - artık dört kişiydiler - ve yakın komşuları ile görüşüp onları kendi evlerine geri gönderdiler. Lucas ve Mattsson en yakın evden, Carson ailesinden, Randy, Sheela ve oğulları Bob ve Don'dan başladılar.

Hiçbir şey duymamışlardı.

"Ön kapımız açıldı ama silah sesi gibi bir şey duymadım. Bir geri tepme bile olmadı," dedi Randy Carson. İki çocuk, oturmuş anneleri ile birlikte kanepede otururken başını salladı: Bob, on dört yaşlarında olan küçük çocuk, "Yukarıda yatağında çizgi roman okuyordum ve

Bir şey duyduğumu sandım ama silah sesi yoktu. Belki babam ya da Don garajda bir şeyler yapıyordur diye düşündüm."

"Saat kaçtı?" Mattsson sordu.

Çocuk parmağını burnunun kenarına bastırarak düşündü. "Karanlıktı ama tam saatini bilmiyorum." Kardeşine baktı ve "Sen geldin. Ben hâlâ çizgi roman okuyordum ve sen Nina'yla konuşuyordun."

"Nina kim?" Lucas sordu.

"Onun kız arkadaşı," dedi

Bob.

"Benim de kız arkadaşım sayılır," dedi Don. Cebinden cep telefonunu çıkardı ve, "Saat dokuz-otuz üçte beni aradı, ben de onunla konuşmak için yatak odama çıktım," dedi.

Bob: "Gürültüyü bundan sadece birkaç dakika önce duydum" dedi.

Mattsson: "Yani aşağı yukarı saat dokuz civarı."

"Sanırım öyle," dedi Bob. "Ama silah sesi değildi. Hepimiz ava gideriz ve silah seslerinin neye benzediğini bilirim."

- - -

Carson'larla işleri bitince, en yakın üç eve daha gittiler. Kimse bir şey duymamıştı.

"Bu doğru değil," dedi Lucas son görüşmelerden ayrılırken.

"Susturuculu bir tabanca olabilir," diye önerdi Mattsson. "Nereden bulmuş olabilir ki?" Lucas sordu. "Susturucu alamazsın hırdavatçıda."

Omuz silkti: "Bilmiyorum. Hiç susturucuyla uğraşmadım. Televizyon dışında hiç görmedim bile. Başka ne olabilir ki?"

Lucas bir kulağını ovuşturdu, sonra cep telefonunu çıkarıp aramış. Cevap gelmeyince tekrar aradı ve bu sefer bir adam cevap verdi. "Ne?"

"Ben Davenport," dedi Lucas. "Oh, kahretsin. Ne oldu?"

"Holbein'da bir üçlü var. Bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Katil açık bir kapı aralığında bir adamı vurmuş, en az iki el ateş etmiş. Açık penceredeki bir kızı vurdu, en az dört kişiyi daha. En yakındaki evdeki insanlar, belki de"-Carson'ların evine baktı

"Belki yüz elli metre ötede. Kapıları açılmış, silah sesi gibi bir şey duymamışlar. Sakin bir gece, saat dokuz civarı, yakınlarda trafik yok."

"Hangi kalibrede olduğunu biliyor musun?" "22'lik gibi görünüyor," dedi Lucas.

"Bu Kara Delik'teki adam mı? Adı neydi? Horn mu? Köpek avcısı mı? Otomatik bir silahla ateş ediyor, yerde biraz pirinç mi buldunuz?"

"Evet, biraz pirinç bulduk. Horn olduğunu düşünüyoruz. Neden Horn olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Çünkü Ruger, haşere kontrol memurları için ses bastırılmalı .22 otomatik bir tabanca, Mark II üretti. Sınıf II bir silah, bu yüzden ATF'ye kayıtlı olması gerekiyor. Onlara danışmak isteyebilirsiniz."

"Wayne: Teşekkür ederim."

"Ayrıca: Mark III, şu anki model, bazı versiyonlarında susturucular veya kompansatörler için dişli bir namlu var, bu da başka bir olasılık olabilir."

Lucas telefonu kapattı ve Mattsson, "Ne?" dedi.

"Haşere kontrol memurlarına susturucu ile satılan oldukça yaygın bir tabanca var."

Önce ayakkabılarına, sonra tekrar yukarı baktı ve tam bir daire çizerek komşularına ve aşağı yukarı evlere baktı.

Sessiz Sokak. "Horn. Hangi cehennemde saklanıyor? *Bu* kasabada saklanıyor olamaz."

"O'Neill'lar neyi biliyor olabilirler ki haber vermemiş olsunlar?" Lucas sordu. "Horn'u saklıyor olabilirler mi? Bu çılgınca görünüyor."

"Suç mahalli buraya geldiğinde, Horn'un cesedini yırtmalarını sağlamalısın.

ayrı bir yerde. Ama onu sakladıklarına inanmıyorum," dedi Mattsson.

"Buna inanmıyorum. Sanırım O'Neill'lardan biri de aynı şeyi görmüş. Shaffer bunu biliyordu ve onları susturmak zorundaydı."

16

T Sonraki üç saat çok yoğundu. Jon Duncan diğer iki BCA ajanı ve olay yeri ekibiyle birlikte tekrar ortaya çıktı. Bea Sawyer, Lucas ve Mattsson'a, "Buluşmayı kesmeliyiz.

Bunun gibi."

"Oldukça kötü," dedi Lucas. "Yukarıda ölü bir kız var, bana Letty'yi hatırlatıyor."

Sawyer onun kolunu okşadı ve, "Ah, oğlum. Ama adamı yakalayacaksın, tamam mı? Onu yakalayacaksın."

"Kızı geri alamayacağım," dedi Lucas. "Dinle: Hemen bilmemiz gereken bir şey var: O'Neill'lar Horn'u saklıyor muydu? Eğer saklıyorlarsa, bunu çözebilmeniz gerekir."

"Yapacağız."

Duncan, "Biz de onun burada ne aradığını merak ediyorduk," dedi. Saat dokuzda, birde Sauk Centre'da, sonra da üçte burada mı? Bizi kuzeye çekmeye mi çalışıyorsunuz?"

Mattsson başını salladı. "Öyle olduğuna inanmak zorundayım."

- - -

HORN YAKINDAYDI, ama nerede? Mattsson neredeyse kesinlikle haklıydı, Lucas, Holbein'da ya da diğerlerinde saklanamayacağını düşündü. yakın kasabalarda. Konuştukları herkes onun hiç gerçek arkadaşı olmadığını söylüyordu ve bir tane olsa bile, nasıl olur da bu kadar uzun süre saklanabilirdi?

O yıllar mı?

Doğru
değil.

- - -

O'Neill'ların evindeki olay yeri sorunsuz bir şekilde çalışmaya başladığında Lucas, Mattsson'a eve gideceğini söyledi: "Burada bir grup adamımız olacak, geri gelme ihtimaline karşı telefona ping atmaya devam edeceğiz.

çevrimiçi. . . . Aklınıza bir şey gelirse bana haber verin. Ne zaman bir Ölüm zamanı geldiğinde, adamların ve şehir polisleri her yönde altı blok boyunca her kapıyı çalsın ve etrafta kimi gördüklerini sorsun."

"Sen ne yapacaksın?"

"İlk iş biraz kestireceğim. Sonra kitaplara geri döneceğim. Bir şeyler olmalı."

- - -

Çekip gitti ve giderken kadına elini uzattı. Zeki, iyi görünümlü bir kadındı: belki biraz kaba saba biriydi ama ondan bir titreşim almaya başlamıştı. Babası olacak kadar yaşlı mı? *Hiç sanmıyorum*. Kadının özel hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama o titreşim vardı... ve eğer bu kadar mutlu olmasaydı

Evlenseydi, ayak bileklerini kulaklarının etrafından geçirmekten mutluluk duyardı.

Tam bunu düşünürken aklına bir isim geldi.

Flowers. Şu lanet olası Flowers onun bir arkadaşıydı. Flowers'ın arkadaşı olan çok az sayıda uzun boylu, yapılı, bekâr sarışın onurlarını koruyarak kaçabilmişti.

Arabanın cep telefonunu açmak için telefonun düğmesine bastı. bağlantı kurdu, sonra hokey diskini kullanarak Flowers'ın adını seçti ve onu aradı. Flowers ikinci zil sesinde cevap verdi. "Neredesin?" Lucas sordu.

"Le Crescent'in aşağısında. Teknede değilim.

Çalışıyorum." "Gizemli davan üzerinde."

"Lucas, eğer bilmek istiyorsan... ama sana söz veriyorum, bilmesen daha iyi."

"Pekâlâ. Goodhue County'de, Holbein'dayım," dedi Lucas. "Senin için erken," dedi Flowers.

"Üçlümüz var."

"Uh-oh! Bu Holbein için bir ilk olmalı."

"Bu Kara Delik katili. Catrin Mattsson'la birlikte çalışıyoruz," dedi Lucas. "Senin adın da bir iki kez geçti. Merak ettim: O kızla hiç gece vardiyasında çalıştın mı?"

Flowers bir an için bir şey söylemedi, sonra, "Ben Lanet olsun. Öğrenmek için sabahın köründe beni arıyorsun-"

"Sorduğum şey şafak vakti değildi," dedi Lucas. "Virgil, sen tam bir sürtüksün."

"Değilim," dedi Flowers. "Aklıma gelen bazı insanların aksine, ben sadece arkadaş canlısı bir adamım."

- - -

LUCAS eve döndüğünde o kadar rahattı ki hizmetçiye "Günaydın," dedi ve yatağına uzandı. On bir buçuğa kadar mışıl mışıl uyudu, kafasının arkasında yorucu bir fikirle uyandı, birkaç telefon görüşmesi yaptı, sonra Mattsson'a üçüncü bir telefon görüşmesi yaptı.

"Ben baban," dedi.

Kadın güldü. "Bunun seni kızdıracağını biliyordum." "Ne yapıyorsun?"

"Masamda oturmuş Thinking Putty topunu beyaz tahtadan sektiriyorum," dedi.

"Şu esnek mavi şey mi?"

"Benimkinin adı 'ametist allık' ama evet. Neden?"

"Şu Heather'la röportaj yapmak için Eau Claire'e gidiyorum. Jorgenson kadın, Horn'dan kaçan. Oturmak ister misin?"

Mattsson, "Neden? Keşke Duncan onunla röportaj yaptığında orada olsaydım ama hiç davet almadım," dedi. "Öte yandan, röportajı okuduktan sonra ona soracak başka bir şey bulamadım."

"Ona farklı bir yönden yaklaşmak istiyorum. Yardım etmesi için eski bir arkadaşımı getiriyorum."

"Tamam, ben varım," dedi.

"Sen Eau Claire'e benden daha yakınsın ama ben eyaletler arası otoyol, yani . . . Jorgenson'a saat üçte evinde olacağımı söyledim. Saat beşte işe gitmesi gerekiyor."

"Bol bol vaktin var. Bana adresini ver," dedi Mattsson.

Lucas ona adresi verdikten sonra, "I-94 ve 53'ün kesiştiği yerde bir Red Lobster var, Jorgenson'dan çok uzakta değil. Saat iki gibi orada oluruz, geç bir öğle yemeği yeriz. Vaktin varsa, görüşme öncesi sohbet edebiliriz, ne durumda olduğumuzu görürüz."

"Orada görüşürüz. Ve sonra."

- - -

LUCAS'IN GÖRÜŞÜNE GÖRE, Ağustos ayı Türkiye'de yılın en iyi ayıydı. Minnesota'da. Normal şartlar altında, en azından birkaç haftasını kuzeydeki Lost Land Gölü'ndeki kulübesinde geçirirdi. Wisconsin'de.

St. Croix Nehri köprüsünden Hudson'a geçerken arkadaşı Rahibe Mary Joseph'e "Eylül de neredeyse o kadar iyi olabilir," dedi, Wisconsin'e. "Önümüzdeki birkaç gün içinde bu adamı yakalayabilirsem, sıcak havalarda hâlâ oraya gidebilirim."

Rahibe Mary Joseph beş yaşındaki Elle Kruger'ken, o ve Lucas anneleriyle birlikte yerel Katolik ilkokulundaki anaokulunun ilk gününe birlikte gitmişlerdi.

"Letty'yi Stanford'a kim götürecektir?" Elle sordu.

"Şey... herkes. Oraya kendi başına gitmek istiyor.

Tabii ki, tercihen bir Greyhound otobüsünde. Amerika'nın kokusunu almak istediğini söyledi - sanırım en son *Yolda* kitabını okuyordu. hafta. Ona bir Delta MD-90'ın arkasında da aynı derecede geçerli bir koku yakalayabileceğini söyledik. Kutuya ne kadar yakın oturursa o kadar geçerli olacaktı."

Rahibe güldü ve "Yani hepiniz gidiyorsunuz?" dedi.

"Evet. Onu bırakıp kampüste şüpheli görünen genç adamlar olup olmadığını kontrol edeceğiz."

"Eminim bir sürü olacaktır..."

"Sonra da kısa bir tatil için San Francisco'ya geri dönün. Değişikliğe alışmaya çalışın."

Elle, "O kızı özleyeceğim. Umarım İkiz Şehirlere geri döner. Onun büyüdüğünü görmek isterim."

Lucas, "Onu hepimiz özleyeceğiz. Sam her gece uyumadan önce onun gideceği günün bir gün daha yaklaştığını bilerek ağlıyor."

Birkaç mil daha Letty ve onun geçmişi hakkında konuştular, sonra Elle, Duncan'ın Jorgenson'la yaptığı röportajın bir kopyasını alıp incelemeye başladı. Lucas'ın Menomonie dinlenme tesisinde diyet kola alabilmesi için bir kez durdular ve Red Lobster'a vardılar.

Saat ikiye bir dakika geçiyordu. Lucas park yerinde Mattsson'un cipini gördü ve "O burada. Ağzı var ve bazı zekâ belirtileri gösteriyor, o yüzden dikkatli olun."

"Ben ilgilenirim," dedi Elle. Red Lobster'ın vitrinine baktı: "Mmm, mmm, mmm. Eau Claire, Wisconsin sahilinde deniz ürünleri."

- - -

LUCAS içeri girdi ve Mattsson'u bir kabinde buldu. Lucas'ın arkadaşının bir rahibe olduğunu anladığında hızlıca iki kez baktı. Elle artık geleneksel kıyafetlerini değil, asfalt rengi bir elbise ve gri çoraplar giyiyor, başının üzerinde de küçük beyaz bir takke taşıyordu.

Lucas, Elle'in Mattsson'un karşısındaki kabine geçip yanına oturmasına izin verdi ve "Elle Kruger, nam-ı diğer Rahibe Mary Joseph, bu Catrin Mattsson, Goodhue İlçesi şerif müfettişi. Catrin- Elle."

Mattsson başını salladı ve "Uh ..." dedi.

"O bir psikiyatrist," dedi Lucas. "St. Paul'deki St. Anne's psikoloji bölümünün başkanı. Zaman zaman hassas konularda bana yardımcı olur."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Elle.

Sonra Mattsson Lucas'ı şaşırtarak psikoloji ve polislikle ilgili bir dizi soru sordu.

Lucas'ın daha önce görmediği bir şekilde. Elle'in yardım etme yeteneğine karşı biraz şüpheli tavrı onu daha da şaşırtmıştı.

"Bana her zaman yardım ediyorsun," dedi Lucas.

"Bunu sana hiç söylemedim ama benden yardım istediğinde birincil işlevi *sizi* düşündürmektir. Seni kışından kaldır- Affedersiniz, tembelliğinizi bırakın ve işe koyulun." Mattsson'a dönerek, "Lucas hakkında bilmen gereken bir şey varsa o da kadınları sömürdüğüdür. Çünkü yakışıklı ve çekici biri. Zeki kadınları seçer ve onlara kendi işini yaptırır. Buna karısı ve kızı da dahil. Ve beni de. Ve sen."

Mattsson, "Kızıyla tanıştım, hatta bir süre onunla birlikte araba kullandım," dedi. "Şaşırtıcı derecede zeki görünüyordu."

"Aynen öyle. Lucas vicdansızca davrandı ama bilinçsizce değil, ortaokul çağından itibaren onun beynini sömürmüştü. Bir polisi vurmasını bile sağladı."

"Ne?"

Bunu açıklamak biraz zaman aldı ve Lucas sözlerini bitirdiğinde Mattsson gözlerini kısarak ona baktı ve sordu, "Beni sömürüyor musun? Baba?"

Lucas etrafta bir garson aradı ve "Yani hepimiz karides tabağı mı istiyoruz?" diye sordu.

- - -

HEATHER JORGENSEN yeşil kiremitli, iki arabalık garajı olan, çatısında uydu anteni bulunan soluk sarı renkli bir çiftlik evinde yaşıyordu. Altı ya da yedi yaşında kızılıkcık rengi bir Cadillac araba garaj yolunda duruyordu.

Jorgenson onları ön kapıda karşıladı.

ve onları içeri davet etti. Bembeyaz saçları olan güneş yanığı bir adam Rex adındaki dışçı kanepede uzanmış Golf Kanalı'nı izliyordu. Onlar içeri girdiğinde koltuktan yuvarlandı ve "Yirmi dakika sonra dersim var, işe gitsem iyi olacak" dedi.

"İş", profesyonel eğitmenlik yaptığı bir golf sahasıydı. Rex Cadillac'a bindiğinde Lucas, Mattsson ve Elle'i tanıştırdı; Jorgenson diğer iki kadını kanepeye, Lucas'ı da La-Z-Boy'a oturttu. "Bütün bunlar yüzünden biraz üzgün olduğumu söylemeliyim," dedi.

dedi. "Horn'un hâlâ dışarda olduğuna hiç inanmamıştım. Bir yerlerde sürünüp öldüğünü ya da Brezilya'ya gittiğini sanıyordum.

Bir şeyler. Yani, çok korkuyorum. Rex'e silahını yatağın altına koymasını söyledim."

"Bence seni bulmakta zorlanır, o buraya gelmeden önce haberin olmaz," dedi Lucas.

"Ah, saçmalık," dedi kız. "Bilgisayarlar hakkında bir şeyler biliyorsa beni on dakikada bulabilir. Yani, Beyaz Sayfalar'a baktım ve işte oradaydım. Oradan da çıkarmanın bir yolu yok."

"Sana onun tehlikeli olmadığını söylemeyeceğim," dedi Lucas. "Eminim Holbein'daki silahlı saldırıları duymuşsundur."

"Çok korkunç. Ve bana tehlikeden bahsetmek zorunda değilsin. I Eğer o gece bıçağım olmasaydı Kara Delik'te olacaktım. Bazen uyanıyorum, ağlamaya başlıyorum "

Elle, "Bu alışılmadık bir durum değil, bir tür travma sonrası stres," dedi. "Doktorunuzla bu konu hakkında konuştunuz mu?"

"Yıllar önce," dedi Jorgenson. "Bana bazı haplar verdi ve onlar yardımcı oldu. Birkaç tane biriktirdim ve tekrar onlara dönmeyi düşünüyorum. Yine de bir hafta yetecek kadar yok."

"Sadece birkaç taneye ihtiyacın olacak," dedi Lucas. "Çünkü yakında onu alacağım."

Kadın ona belli belirsiz gülümseyerek, "Buna neden inanayım?" diye sordu.

Mattsson, "Çünkü yakışıklı ve çekici biri." dedi.

- - -

Birkaç dakika sohbet ettiler. Jorgenson, Eau Claire şehir merkezindeki Beerateria'da, butik biralarda uzmanlaşmış bir barda çalışıyordu. Paranın iyi olduğunu, Rex'le iyi geçindiklerini ve oturdukları evi almak için paralarını birleştirdiklerini söyledi.

Evlenmekten bahsediyorlardı ve bu kez Rex'in ciddi olduğunu düşünüyordu.

Elle, "Ajan Duncan'la konuştuğunuzda size o geceki olayların sırasını sordu. Hepimiz o geceyi okuduk.

Bu. Biraz farklı bir şey yapmak istiyoruz ama sizi uyarmalıyım, bu sizi daha iyi hissettirmeyecek."

"Peki ..." Elle'den Davenport'a ve Mattsson'a baktı. "Ne?"

"Seni çok ama çok rahatlatmak istiyoruz, gözlerin kapalı bir şekilde buradaki kanepeye oturtacağız ve sonra seni tüm sekans," dedi Elle. "Bunu düşünmek yerine gözünüzde canlandırmaya çalışmanızı istiyoruz. Sanki rüya görüyormuşsun gibi."

"Yani bu konuda bir kabus mu görüyorsunuz?"

"Tam olarak değil," dedi Elle. "Çünkü kontrol sende olacak. Seni rahatlattıktan sonra, olabildiğince uzun süre rüyada kalmanı istiyoruz."

"Tamam. Eğer yardımı olacağını düşünüyorsan."

- - -

ELLE, JORGENSON'u kanepeye taşıdı, perdeleri resimli pencerenin üzerine çekti, oturabilmesi için mutfaktan bir sandalye daha getirdi Jorgenson'ın kafasına yaklaştı. Jorgenson'un Rex'le ilişkisini sorarak başladı, onu biraz güldürdü, sonra ikisi de hala hayatta olan ve Jorgenson'un büyüdüğü evde yaşayan ebeveynleri hakkında konuştu. "En eski arkadaşım hala orada yaşıyor. . . benim yanımda Ebeveynlerim, kasabada tam olarak nerede olduğumu bilen tek kişi o."

Elle onu okul yıllarına götürdü, ardından birkaç yıl boyunca bir devlet üniversitesinde gıda hizmetleri yönetimi eğitimi aldı. Auntie's'de işe girdiğinde, bu işi daha iyi yapabileceğini düşünmüştü. Sonunda müdür, hatta zamanı gelince sahibi olacaktı. "Horn'la olanlar yüzünden bu gerçekleşmedi," dedi. söyledi.

Kaçırıldığı andan, ölüm korkusundan, ağır kanvas posta çantasının içinde panik içinde çırpınıştan bahsetmeye başladı. Elle onu yavaşlattı: "Çok hızlı gidiyorsun. Anlat Teyzenin evindeki o gece nasıldı? O gece orada çok insan var mıydı? Dışarısı sıcak mıydı, soğuk muydu? Dışarı çıktığınızda yıldızları görebiliyor muydunuz?"

Elle, kısa ve kolay yanıtlar alabilecekleri pek çok güvenli soru sordu. Jorgenson'un rüyaya daldığını hissedebiliyorlardı. Sözleri daha yavaş çıkmaya başladı ve sesi yarım oktav düştü. Sonra, "İşim bittiğinde yaklaşık altı torba çöp vardı ve bunlardan biri, içinde yağ çukuru olan, gerçekten kokuyordu. İlk önce onu çıkardım çünkü mekandan uzaklaştırmak istedim."

Çöp konteyneri yüksekti ve kapağı geri çevirmek için parmak uçlarında durması gerekiyordu. "Kapağı aşağıda tutmak zorundaydık çünkü eğer yapmazsak, İnsanlar geceleri gelip çöplerini içine atıyorlardı. Geceleri kapağı kapatmaya başladığımda, dükkânı ayda elli dolar çöp faturasından kurtardım."

İlk torbayı attı, lokantaya geri döndü ve iki torba daha alıp içine attı ... ve kanvas torba başının üzerine düştü.

Bu konu hakkında konuşurken kanepede hareket etmeye başladı, cümleleri gittikçe kesik kesik oluyordu ve Elle onun koluna vurarak, "Sakin ol, sakin ol, senin kanependeyiz, evimizdeyiz."

Çanta kaba, kalın ve karanlıktı ve o gerçekten ne olduğunu anlayamadı. Torbanın içinde göremiyor ve zorlukla nefes alabiliyordu, sonra yere düşürüldü ve torbanın kenarlarındaki ip sıkılarak bacakları dizlerinin üstünden birbirine bağlandı. Çığlık atmaya başladı ve çantaya karşı savaşıyordu. Bacakları çantanın altında serbestti ve kaçırın kişiyi tekmelemeye çalıştı. Ama adam onu kaldırıp Kamyonetinin arkasına geçmiş, ayak bileklerini ve bacaklarını gümüş koli bandıyla sarmıştı - gümüş koli bandı olduğunu biliyordu çünkü polisler ona ulaştığında bir kısmı hâlâ bacaklarındaydı.

Sonra kamyonun kapısını çarpmış, sürücü koltuğuna atlamış ve kamyonun park yerinden hızla çıktığını hissetmişti, çıkış kaldırımını kaçırmış ve kaldırıma çarpmış. "Bunu yapmak kolaydı, kendim yaptım," dedi.

Bir buçuk taksinin arka koltuğunda olduğunu biliyordu çünkü uzandığı koltuk düz ve dardı ve kendini koltuğun arkası ile sürücü koltuğunun arka tarafı arasında sıkışmış hissediyordu. Çantanın içinde neredeyse paniğe kapılacaktı. Ama değil

Oldukça. Çantayla mücadele ediyor ve eli üniformasının cebindeki bıçağa çarptığında çığlık atıyordu.

Bıçağa.

Uzun tırtıklı bıçağı olan bir Leatherman. El yordamıyla çıkardı, Bıçağı açtı, çantanın ip kenarını "tereyağı keser gibi" kesti, sonra elini ayak bileklerine doğru itti ve bandı kesti.

Bunu yaparken çırpınmayı bırakmıştı, ama bacaklarını keser kesmez biraz daha çığlık attı ve şoförü kandırmak, çantayı yukarı çekip içinden kayarak çıkarken kendisine bakmasını engellemek umuduyla çantaya doğru çırpındı.

Dışarı çıktığında, sol eliyle, alt eliyle kendini yukarı itti ve kendini doğrudan sürücünün arkasında buldu. Hiç tereddüt etmemişti. Adamın sırtına ve boynuna yapıştı.

Tekrar tekrar. . .

"Çok öfkeliydim. Çıldırılmışım. Onu öldürmek istedim." Olayı yeniden yaşıyordu, zihninde sürücüyü tekrar tekrar sıkıştırırken kolları sarsılıyordu.

Kamyon yuvarlanmış, içinden çıkmış, yolun çok uzağında olmayan bir eve kaçmıştı. Polisler gelmişti. Kamyon Horn'a aitti.

Horn bir daha hiç görülmedi.

- - -

Bitirdiğinde nefes verdi ve vücudunda biriken gerginlik gözle görülür bir şekilde azaldı. Elle Lucas'a baktı ve o da sessizce, yavaşça, "Heather, birkaç sorum daha var. Sadece birkaç soru daha. Seni yere attığını ve çantayı bacaklarına bağladığını, sonra seni kamyonu attığını, ayak bileklerini ve alt bacaklarını bantladığını ve sonra kapıyı çarpıp kamyonun gittiğini söyledin. . .

Konuşma şekline bakılırsa çok hızlı olmuş gibi. Yani, *gerçekten çok hızlı.*"

"Öyleydi," dedi. "Yani, beni aldı, içine attı ve kapıyı çarptı."

"Şoförün hemen arkasından geldiğini söylemiştin. Yani ayakların yolcu tarafındaydı?"

"Mm-hmm. Tam arkasından çıktım. Ayaklarım yolcu tarafındaydı. Hareket edecek yerim bile yoktu."

"Seni kaldırıp kamyonu attığında belinden mi tuttu?"

"Uh ... Ben . . . Tekmelemeye çalışıyordum, ayaklarımı tutuyordu. Beni ayaklarımdan tuttu ..."

"Ve seni kamyonun içine attı . . ." "Bir bakayım, ben ... evet, kamyonu."

"Çöpü çöp konteynerine götürdüğünüzde kamyonu gördünüz mü? Bundan bahsetmemişsiniz."

"Hayır. Hiç görmedim."

"Seni kamyonu atmadan önce ne kadar uzağa taşıdı?"

"Çok uzağa değil. Beni o aldı, o ..." Doğrulup oturdu, gözleri

"Oh, İsa Meryem ve Yusuf. Onlardan iki tane vardı."

Lucas: "Olabileceğini düşünmüştüm."

- - -

MATTSSON ONA BAKTI ve Elle bunu gördü ve ellerini "Sana söylediğim gibi..." anlamına gelen bir hareketle açtı. . ."

- - -

LUCAS BİRAZ DAHA İLERİ GİTTİ: "Bu adamı bıçakladığınızda Jon Duncan'a onu birkaç kez bıçakladığınızı söylediniz. Onu bıçakladığınızda gerçekten sapladınız mı? Yoksa sandviç keser gibi kestiniz mi?"

"Hayır, sapladım. İçeri ve dışarı," dedi. Şimdi oturuyordu, ayakları yerdeydi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve Horn'un boynuna, sırtına ve koluna sert, el üstü darbeler sapladı. "Çok fazla kan vardı ... bıçak kayganlaşmıştı ... I

Bıçağın üzerindeki kanı hatırla. Onu sıkıştırdım, sıkıştırdım ve sıkıştırdım..."

"Başka kamyon gördünüz mü? İndikten sonra mı?"

"Hayır. Kamyon devrildikten sonra dışarı çıktım ve mısır tarlası, ve peşimden geldiğini duyduğumu sandım, bu yüzden korktum ve kaçtım ve birkaç kez düştüm ve sonra Ormanda saklandım ama tek yapmak istediğim oradan uzaklaşmaktı. Bazı ışıklar gördüm, oraya gitmeye çalışıyordum ama bir kamyon görmedim. . . Kuru bir yarığın içine girdim ve süründüm. Uzun bir yol süründüm, bacaklarım kesilmişti ve sonra başka bir tarladaydım, sonra ayağa kalktım ve koştum. Marshall'ların evine gitmek için yolun karşısına geçmem gerekiyordu - Marshall'lar yolun yukarısındaki ışıklardı. Kamyonun olduğu hendekte arka lambaları gördüm."

"Sizce başka bir kamyon olabilir miydi? Başka bir araç?"

"Horn'unkinin hemen arkasında olsaydı, belki. Sanırım beş ya da on dakikadır o tarladaydım. . . . Belki de on beş dakikadır oradaydım, gerçekten bilmiyorum. Diğer kamyon Horn'unkinin hemen arkasında olsaydı, onu göremezdim. Özellikle de o çukurdayken."

- - -

LUCAS'ın başka sorusu yoktu; Mattsson'un da yoktu. Elle onları kovdu, "Gidin arabalarda oturun. Burada oturup Heather ile bir süre konuşmak istiyorum."

- - -

MATTSSON DIŞARIDA, "Vay canına. Bu *bir şeydi*. Film gibiydi. Onu bıçaklamaktan bahsederken tüylerim diken diken oldu ve sonra bir saniye daha olduğunu fark ettim.

guy "

"Ona inanıyorum," dedi Lucas. "Sanırım onu ensesinden bıçakladı, girip çıktı, belki beş ya da altı kez, belki de daha fazla. Ben

Derin, delici yaralar olacağından oldukça eminim - kamyonunda oturuş şeklini düşündüğünüzde, onu bıçaklamak kolay, kesmek ise çok daha zor olurdu. Yukarı çıkmak ve

aşağı, ileri geri çekmek çok daha zor."

"İki kişi olduğu fikrine nasıl vardınız?"

"Birincisi, Horn'u hiçbir yerde bulamıyoruz ve Heather'a saldırdıktan sonra kimse onu görmemiş. Bu oldukça imkânsız. Duncan'ın röportajında bana gerçekmiş gibi gelen saldırı tarifine bakılırsa, ya hastaneye gitmesi ya da ölmesi gerekiyordu. Boyunda ve omurgada üç inçlik yaralar mı? Üzgünüm ama bu büyük bir yara. sorun. Hastaneye gitmedi. Bundan eminiz." "Yani öldü mü?"

"Ben de öyle düşünüyorum. Eğer hemen ölmediyse, ikinci adam muhtemelen onu öldürüp cesedini bir yere atmıştır. Sanırım İkinci adam hâlâ Holbein'da yaşıyor ve Shaffer'ın karşılaştığı adam o."

Mattsson, Lucas'ın ne düşündüğünü anlayınca gülümsedi. "Bu yüzden Horn'un adı Shaffer'ın defterine yazıldı," dedi Mattsson. "Defter ikinci adamdaydı ve oraya yazdı, böylece hepimiz

Horn'u arıyorduk. Ölü bir adamı arıyor olurduk." "Ben de öyle düşünüyorum," dedi Lucas.

"Önce Horn'u bulamadığımız için dedin. Başka bir şey var mıydı?"

"Sen hiç iri yarı, güçlü ve öfkeli bir kadını kavramaya çalıştın mı?"

"Devriyeye çıktığımdan beri hayır. Artık bunu erkeklerin yapmasına izin veriyorum. Ama ne demek istediğini anlıyorum. Bu tek kişilik bir iş değil."

"Heather'ın ehliyetinde, kaçırıldığı zaman Lucas, "Bir otuz beş ağırlığındaydı," dedi. "Tecrübelerime göre, bir kadının ehliyetindeki kilo ne olmasını istiyorsa odur. Gerçekte buna yaklaşık yirmi kilo ekleyebilirsin."

"Bu biraz cinsiyetçi," dedi kadın.

"Ehliyetinize bakayım."

"Asla olmaz."

"Gördün mü?"

Mattsson, "Ehliyetimde yazandan yirmi kilo daha ağır değilim," dedi. "Ama sana bir argüman vereceğim."

"Horn'un fotoğraflarında uzun boylu, zayıf bir adam görülüyor. Ehliyetinde 1.80 boyunda olduğu yazıyor. Diyorum ki, yüz yetmiş kiloluk tek başına bir adam, yüz elli kiloluk bir kadını kamyonu atmakta zorlanır. Yardım edin."

"Ve kamyon," dedi Mattsson. "Otoparkta kamyonu görmemiş."

"Bu doğru. Yüz elli kiloluk bir kadını lokantanın önüne kadar taşıyıp kamyonu atmadığına eminim, zaman algısı yanlış olsa bile. Çabuk olduğunu söyledi ve bence de öyleydi, çünkü sanırım diğer adam onu almak için kamyonu oraya geri götürdü."

"Hepsini satın alıyorum. Horn öldü, bir ortak arıyoruz," dedi Mattsson.

"Evet, arıyoruz."

"Tanrım: uzun boylu, yakışıklı, çekici ve akıllı. Büyük bir yük olmalı."

Lucas, "Bunu zarif bir şekilde taşımaya çalışıyorum," dedi.

- - -

ELLE HEATHER'la on beş dakika daha konuştu ve dışarı çıktığında Lucas, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"İyi olacak," dedi Elle. "Ona bu gece insan kalabalığına karışmasını ve belki arka odada birkaç bira içmesini söyledim. Gülsün, kendini güldürsün."

Mattsson: "Ben de öyle yapardım."

"Garantisi yok," dedi Elle. "Yarın sabah bir köprüden atlayabilir. Luther Hastanesi'nde psikiyatri bölümünde bir arkadaşım var. departmanı. Yarın Heather'ı kontrol etmesini isteyeceğim, bakalım biraz daha konuşmak isteyecek mi?"

Lucas başını salladı ve sonra, "Onunla konuşmamız gerekiyordu," dedi.

"Katılıyorum. Gerçeğin ortaya çıkması gerekiyordu. İkisi de," dedi Elle.

"İlginç. Eğer her şey yolunda giderse, bundan bir makale çıkarabilirim."

- - -

LUCAS GÜLDÜ, Mattsson da gülümsedi ve sonra Lucas, "Bana bir dakika daha ver. Jorgenson'la tekrar konuşmam gerek. Sadece bir dakika."

Geri dönüp kapıyı çaldı ve Jorgenson açtığıında, "Sana söylemem gerektiğini düşündüm, bu konuda emin değilim ama Horn'un öldüğünden neredeyse eminim. Onun için endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. Memur Mattsson ve ben konuşuyorduk.

ve diğer adamın, gerçek Kara Delik katilinin, şimdiki katilin, muhtemelen siz onu yaraladıktan sonra öldürdüğünü düşünüyoruz."

"Öyle mi düşünüyorsunuz? Buna inanmak istiyorum."

"Biz de öyle düşünüyoruz. Yine de dikkatli olun, ama ... iyisiniz."

17

Lucas ve Elle İkiz Şehirlere ancak Saat yedi. Mattsson, Jorgenson'un mısır tarlasından geçerken izlediği yola bakacağını ve bir şey bulup bulamayacağını göreceğini söyledi.

kamyon kazası ile polislerin gelişi arasında ne kadar zaman geçtiğini tahmin etti. Onu sabah görecekti.

Lucas Weather'a öğrendiklerini anlattı: "Horn öldüyse çok zaman kaybettiniz demektir," dedi.

"Bilmemiz gereken bir şeydi," dedi Lucas. "Kritik bir şey."

- - -

MATTSSON ertesi sabah günlük vaka toplantısı için geldi ve doğrudan Lucas'ın ofisine girdi: "Onlara Horn'un Öldün mü?"

"Henüz değil. Toplantıda ölmek üzereyim," dedi. "Onlara karşı yarışacak değiliz ya."

"Peki ya onlara ben söylesem?"

Lucas bir an ona baktı, sonra ziyaretçi sandalyesini işaret etti ve o da oturdu. "Buralarda işlerin nasıl politikleştiği hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun? Jon Duncan eninde sonunda önemli bir adam olacak. O komuta mevkiine sahip ve gerçekten iyi bir adam gibi görünse de, daha önce hiç

Öpmediği önemli bir kızı vardı."

Mattsson, "Onda bunu görüyorum," dedi.

Lucas dedi ki, "Sorun şu ki, biz oraya gittik ve Jorgenson yaptıktan sonra, onun yapmadığı kritik bir şey bulduk. Onu pek iyi göstermeyebilir. Bu konuda endişelenmeme gerek yok ama burada bir yer bulmak istersiniz."

"Bunu anlıyorum," dedi Mattsson. "Ama sana bir haber vereyim, şu politik becerilerini denemek istiyorum."

Lucas sandalyesinde arkasına yaslandı ve "Toparlanmak için yaklaşık bir dakikan var," dedi.

"Bütün gece bunu düşündüm." dedi. Lucas saatine baktı: "Hadi gidelim."

- - -

DUNCAN TOPLANTIYI AÇTI ve otuz saniye içinde ekibinin Sauk Centre bölgesinde yaptığı araştırmaları özetledi - pek bir şey yoktu. "Telefon izi Sauk Centre'da başladı, Sauk Centre'ın güneyine kadar gitti. 52. otoyoldan Zumbrota ya da Holbein'a dönüyor gibi görünüyordu. Olay yeri ekibinin söylediklerine göre Horn, O'Neill'ları akşam saatlerinde öldürmüş, telefon görüşmesi yapmak için Sauk Centre'a gitmiş ve sonra da geri dönmüş. şimdi onun aslında güneyde yaşadığını ve Sauk Centre ve Alexandria ile ilgili tüm o şeylerin bizi kuzeye çekme çabası olduğunu düşünüyoruz."

"Horn'un O'Neill'ları öldürdüğünden bile emin değiliz," dedi ajanlardan biri. "Bunun garip bir tesadüf olacağını kabul ediyorum..."

Duncan ona el salladı: "Artık biliyoruz. Horn yaptı. Ekip bütün gün ve gecenin büyük bir bölümünde O'Neill sahnesinde çalışıyordu, hepinizin evraklarında özetler olacak. Hepinizin bildiği gibi, biz O'Neill'ın evinin zemininden bir sürü 22'lik piriñ aldı. Yaklaşık on beş dakika önce Don Abernathy, piriñ üzerinde çoğunlukla başparmak izi olmak üzere birkaç kısmi parmak izi bulunduğumuzu ve bunların Horn'un federallere verdiği parmak izleriyle eşleştiğini doğruladı. Horn'un Holbein'de polis departmanında işe alındığında parmak izi alınmış. Peki, nerede? Nerede o?"

Bu konuda telaşlı bir konuşma oldu ve Mattsson Lucas'a baktı, kaşları kalkmıştı. Lucas parmağını kaldırdı ve sordu.

Don hâlâ yukarıda mı?"

Duncan, "Eminim öyledir," dedi.

"Onu bir arayalım," dedi Lucas. "Parmak izleriyle ilgili bir sorum var."

"Neymiş o?"

"Kaç yaşında olduklarını bilmek istiyorum."

Duncan bir parmağını kulağına sokup bir saniye takırdattıktan sonra, "Elbette," dedi ve hoparlöre uzanıp bir numara tuşladı. Bir dakika sonra Abernathy hatta idi.

"Don, sana bir sorumuz var," dedi Duncan. "Bu parmak izlerinin ne kadar eski olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Abernathy boğazını temizledi ve "Biraz eskiler, ne kadar eski olduklarını söyleyemem ama yeni de değiller. Gördüğümüz şey, taze parmak izlerinde gördüğümüz gibi sürtünme çıkıntılarından kaynaklanan yağ ya da ter değil. Pirinçte parmak yağı ya da terlemeden kaynaklanan ve sürtünme izlerini takip eden hafif bir korozyon görüyoruz. sırtlar. Endişelendiğin şey buysa, Horn'a ait olduklarına şüphe yok."

Lucas, "On yıllık olabilirler mi?" diye sordu.

Abernathy, "Evet, kabuklara bu şekilde kazındıktan sonra oldukça kalıcı olurlar. Elli yaşında olabilirler."

- - -

DUNCAN LUCAS'a "Hepsi bu mu?" diye sordu. Lucas başını salladı ve Duncan, "Hey, Don, teşekkürler," dedi ve telefonu kapattı. Lucas'a baktı ve sordu, "Pekâlâ. Ne var ne yok?"

Lucas parmağıyla Mattsson'u işaret etti.

- - -

"LUCAS VE BEN Heather Jorgenson ile yaptığınız röportajı okuyorduk." Mattsson doğrudan Duncan'la konuşarak şöyle dedi. "Dün sabah telefon izleme işi ve ardından O'Neill cinayetleri üzerine dışarıdayken bu konu hakkında konuşmaya başladık. Çok fazla şey olduğunu düşündük

Ama Jorgenson'u bir psikiyatrist ya da psikologla konuşturursak daha derine inip inemeyeceğimizi merak ettik.

"Lucas'ın St. Anne's Psikoloji Bölümü'nün başkanı olan iyi bir arkadaşı var," diye devam etti. "Dün öğleden sonra psikolog Elle Kruger ile birlikte Jorgenson'ın evine gittik. Kruger Jorgenson'u, sanırım sizin gerileme durumu dediğiniz bir duruma soktu. Onu tam olarak hipnotize etmemişti ama o yönde ilerliyordu.

"Onunla bu durumda görüştüktan sonra, aşağı yukarı Lokantadaki saldırıyı ve ardından Horn'a yaptığı saldırıyı yeniden yaşayınca birkaç şey belirginleşti."

Duncan sarı bir kalemi evirip çeviriyordu ve durup bacak bacak üstüne attı ve şöyle dedi: "Sana söylemeliyim, bu gerilim beni öldürüyor. Sadece bize anlatın."

Mattsson ona gülümseyerek şöyle dedi: "Öncelikle, saldırganın bir değil iki kişi olduğunu fark etti ve biz de buna katılıyoruz."

Birisi "Vay canına" dedi.

Duncan alt dudağını çiğniyordu. "Buna inanabilirim. Bize nedenini söyle. Bize senaryoyu anlatın."

Mattsson senaryonun ana hatlarını çizdi.

Yüz elli kilo ya da daha fazla ağırlığa sahip bir adam, muhtemelen kendisinden yirmi kilo bile ağır olmayan bir adam tarafından bedensel olarak kaldırılıp kamyonun arkasına atılıyordu. Saldırıdan birkaç saniye sonra kamyonun gizemli bir şekilde ortaya çıkması. Horn'un daha da gizemli bir şekilde ortadan kaybolması.

"Bir yere kaçıp öldüğüne dair teoriler vardı. Biz, onu takip eden bir araba ya da kamyondaki bir suç ortağı tarafından alındığını düşünüyoruz.

Kruger, Jorgenson'a kamyon hendeğe girdikten sonra yaptığı uçuşu dakika dakika canlandırdı. İkinci bir aracın farkında olması gerekmezdi. Koşusunun büyük bir kısmı kuru bir dere yatağındaydı. Oradan başka bir kamyon göremezdi. I

Dün gece oraya gitti ve aynı dere yatağında yürüdü - yolu tekrar geçene kadar hiçbir şey göremedi. polisi aradığı ev."

Duncan: "Öncelikle' dediniz. Başka bir şey var mı?"

Mattsson başını salladı. "Kruger, Jorgenson'a bıçaklama olayını tekrar yaşattı.

Jilet gibi keskin, ucu tırtıklı, üç inç uzunluğunda bir bıçağı vardı. İsmi ve modelini ondan aldım - Leatherman Süper Alet'in ilk modeliydi - araştırdım ve ciddi bir

Silah. Canlandırmada, adamın boynuna ve omurgasına en az beş kez sapladığını düşünüyor gibiydi."

Duncan sarı kalem ona doğru çevirdi. "Lucas'ın parmak izlerini ve ne kadar eski olduklarını sormasının nedeni, senin ..."

"Horn öldü," dedi Mattsson. "Onun yıllardır ölü olduğunu düşünüyoruz. Gerçek Kara Delik katilinin Horn'u aramamızı istediği için onu gözümüzün önünde sürüklediğini düşünüyoruz. Horn muhtemelen Jorgenson'a saldırdığından beri ormanda bir delikte."

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra herkes birden konuşmaya başladı. Lucas söze girdi. "Küçük Kaylee, Sprick adındaki bu posta memurunu Shaffer'ın cesedinin bulunduğu yerin yakınındaki hendekte gördüğünü söyledi. Sprick'in Mary'nin dükkanında olduğunu teşhis eden başka bir kadın daha var.

Lynn Carpenter yılda birkaç kez koşardı. Horn'a hiç benzemiyor. Kaylee onu neden hendekte gördü biliyor musun? I

Holbein'a geri döndüğü için olduğundan şüpheleniyorum. O sürdü Shaffer bizi atlatmak için Zumbrota'ya indi. Dönüş için iyi bir yürüyüş, ama buradakilerin yarısı koşucu ve bu mesafelerde koşuyoruz.

O kadar. Birkaç saatiniz varsa kolay bir yürüyüş. Bütün gece buradaydı. Buradaki her şey Holbein'ı işaret ediyor: Shaffer'ın içinde olduğundan emin olduğumuz son mezarlık ... O'Neill cinayetleri."

- - -

BİR SESSİZLİK DAHA, sonra Duncan sordu, "Elleri kaldırın. Kaç kişi Horn'un muhtemelen öldüğünü düşünüyor?"

Duncan'ınki de dahil olmak üzere tüm eller havaya kalktı.

"Tamam," dedi, "bu treni geri döndürmeliyiz." Mattsson'a, kalem son bir kez dürterek: "Güzel bir çalışma."

- - -

LUCAS, Mattsson'un peşinden ofisine geri döndü. Lucas, "İyi iş çıkardın. Onu utandırmadın, sorumluluğu ona bıraktın."

Mattsson: "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi biraz daha eziyet olacak. Artık ona karşı gerçek bir şansımız var. Bir hayaletin peşinde değiliz," dedi Lucas. "Biz Holbein'in, tüm kasabanın üzerine bir ağ atacak ve onu eleyecek." "Lanet olsun: Bir silahlı çatışma istiyorum," dedi Mattsson.

"Silahlı çatışmalarda masum insanlar öldürülüyor," dedi Lucas.

"Tamam. Masum insanların öldürülmediği bir silahlı çatışma istiyorum. Sadece Kara Delik'teki adam."

"Ne dilediğine dikkat et," dedi Lucas. "Bu arada... Adamlarıma yetişmeliyim."

- - -

MATTSSON GİTTİ ve Lucas sekreterini aramaya başladı.

Sands, yönetmen, onun yerine. "Seni buldum," dedi Sands. "O lanet Flowers ne yapıyor?"

"Güneyde yarı düşük öncelikli bir dava üzerinde çalışıyor."

"Mükemmel. Tam yerinde," dedi Sands. "Winona County şerifinden, oradaki bir alışveriş gazetesinin sarhoş muhabirinin bir çukurda ölü bulunduğuna dair bir telefon aldık."

"İçki yüzünden mi ölmüş?" Lucas sordu.

"Bana söylenene göre, sırtındaki kurşun delikleri dışında öyle olabilir."

"Pekâlâ. Suç mahalliyle kim ilgileniyor?"

"Şerifin ofisinde işinin ehli bir adam varmış, bana öyle söylendi. Şu anda

Üstüne üstlük. Olay yerinde pek bir şey yok - adam vurulmuş ve asfalt yolun dışındaki bir hendeğe atılmış, en az bir saat bulunamamış. birkaç gün. Ama bizden özellikle Virgil'e bir göz atmamızı istiyorlar," dedi Sands.

"Virgil'le konuşacağım."

"Horn'un ölmüş olmasıyla ilgili şu şey ilginç," dedi Sands, uzaklaşırken. "Kimin aklına gelirdi ki?"

- - -

LUCAS VIRGİL'i aradı, o da merhaba bile demeden, "Ben zaten yoldayım," dedi.

"Gazeteci adam mı?"

"Evet. Bana söylenenlere bakılırsa pek gazeteci sayılmazmış, pek de iyi bir adam değilmiş ama kesinlikle öldürülmüş."

"İrtibatta kalın," dedi Lucas.

- - -

Jenkins ve Shrake ile görüştü. Jenkins iki gün içinde işlerinin biteceğini, Bryan ve diğerleriyle birlikte geri döneceklerini söyledi.

Florida onu hiçbir şey için istemediğinden, arabasının bagajında buldukları evraklar. Ve Florida'dan bıkmışlardı. "Burada golf sahalarında timsahlara izin verdiklerini biliyor musun?"

"Ben golf oynamam," dedi Lucas. "Ama sanırım buna su tehlikesi diyorlar."

- - -

DEL temassızdı.

- - -

Öğleden biraz sonra Lucas, güncellenmiş cinayet kitaplarını da yanına alarak eve gitti. Hava henüz eve gelmemişti çünkü öğleden sonra cilt kanseri olan bir adamın yarasını saracaktı. Lucas Holbein'da ve belki de Zumbrota'da yapılacak yoğun bir araştırmanın bir şeyler bulabileceğini düşündü ve cinayet kitaplarının sonuncusunu okumayı bitirdi. ve işi bittiğinde kitapları yere atıp biraz kestirdi.

- - -

Uykusundan sonra koşuya çıktı ve kapıdan çıkarken Weather aradı ve biraz daha geç geleceğini söyledi. Zorlu bir dört saatten sonra Lucas birkaç dakika duşta kaldıktan sonra tekrar giyindi ve Letty'yi aşağıda Stanford için ihtiyaç duyacağı elli kiloluk malzemeye buldu: "Asıl ihtiyacım olan yeni bir dizüstü bilgisayar. Ağır hizmet tipi bir şey olmalı. Ucuz bir Dell istemiyorum."

Telefonu titredi ve Lucas ekrana baktı. "Duncan. Belki bir şey olmuştur," dedi ve "cevapla"ya bastı.

"Neyin peşindesin?" Duncan sordu.

"Cinayet kitaplarını karıştırmayı yeni bitirdim. Neden?" "Holbein Belediye Binası'nın lobisini ele geçirdik ve Şehrin her yerinde dolaşıp katilin burada olabileceği haberini yayan insanlar var. Birkaç dakika önce bir kadın geldi, adı Barbara Neumann, bize Horn'un arkadaşsız *olmadığını* söyledi. bize söylendi. Burada bir Mayo kliniği var ve görünüşe göre Horn kendini bir çeşit ot öldürücüyle zehirlemiş, ciddi bir şey değil, Egzama, kızarıklık, ağrılı sanırım ama daha fazlası değil. Her neyse. tedavi ve testler için bir düzine kez geri gelmek zorunda kaldı, herhangi bir karaciğer sorunu olmadığından emin olmak için vb. Kadın, Rachel Cline adında bir sosyal hizmet görevlisinin dostça davrandı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, Neumann da bilmiyor, samimiyetin kişisel mi yoksa profesyonel mi olduğunu. Ama uzun lafın kısası, Cline şu anda Twin Cities'de, Fairview Southdale'de çalışıyor."

"Yani Horn'un öldüğünü varsaymıyor muyuz?"

"Öyle olduğunu varsayıyorum," dedi Duncan. "Umdüğüm şey, Cline'in onu başka bir arkadaşının kim olabileceğini bilecek kadar iyi tanıyor olması. O lanet Horn, şimdiye kadar karşılaştığım en geçilmez kişilikti. Canlı köpek ve ölü kokarca toplamaktan başka bir şey yapmazdı, silah atmak ve içmek. Her neyse, ben bir şekilde birini arıyorum Southdale'e koş. Cline şu anda orada ve onunla konuşmak istediğimizi biliyor."

"Bir dakika içinde gidebilirim," dedi Lucas. "O tam olarak nerede?"

CLINE, *Wall Street Journal* için kitap eleştirileri yazıyormuş gibi görünmesine neden olan siyah çerçeveli gözlükler takan uzun boylu, bal rengi bir sarışındı. Lucas'a sertçe elini salladı ve "Sizi temin ederim ki Horn'un arkadaşı değildim. Herhangi bir türden bir arkadaş."

Vaka Yönetim Ekibi'nin ofisinin dışındaki boş salonda oturuyorlardı.

"Ama en azından profesyonel olarak onunla arkadaştınız."

"Evet, ama onun bir sürüngen olduğunu biliyordum," dedi kendine sarılarak. "Benimle arkadaş olmaya çalıştı, ama konuşabildiği tek şey atış ... şeylerdi."

"Neden seninle konuşuyordu ki?"

"Klinik faturasını ödeyemiyordu. Yani tedavi olması gerekiyordu ama parası yoktu. Şehirden ucuz bir sigortası vardı.

Bir seçeneğiniz vardı - ya yüksek bir muafiyetle yüksek bir maksimum ödeme alırdınız ya da tam tersi, düşük maksimum, düşük muafiyet. O da yüksek maksimum, yüksek muafiyet ve muafiyeti karşılayamadı. Onunla bir ödeme planı üzerinde çalıştık."

"Yani kiminle takıldığını bilmiyordunuz. Eğer biriyle takılıyorsa."

"Tedavi gördüğü sırada onu bir adamla görmüştüm, sanırım bir arkadaşıydı. Kim olduğunu bilmiyorum." Lucas'a doğru eğildi, anıya odaklanmıştı. "Hatırladığım kadarıyla

Holbein'da Arlo's Finer Meats adında bir yer ve Horn ve bu diğer Adamlar ölü bir geyiği -sanırım bir geyikti- arkaya taşıyorlardı. Orada geyik işleyen bir şey vardı. Özellikle hatırlamamın nedeni, eski kocamın bir geyik avcısı olmasıydı ve çok sayıda ölü geyik görmüştüm. Bu geyiğin *kocaman* boynuzları vardı. Hiç görmediğim boynuzlar.

Gördüm. Bu yüzden geyik olduğundan bile yüzde yüz emin değilim.

-Çok büyüktü. Geyik gibi. Ama o kadar büyük değildi belki."

"Hangi yıl olduğunu hatırlıyor musun?"

"Yılını değil ama muhtemelen o kadına saldırmadan bir yıl önce olduğunu söyleyebilirim."

On dakika daha konuştular ama kadının elinde başka bir şey yoktu. Lucas ona teşekkür etti, arabasına gitti ve Duncan'ı aradı.

"Büyük geyik," dedi Duncan. "Kocaman bir geyik. Arlo'nun evine gidiyorum. Acaba bir av çiftliğinde çekmiş olabilirler mi? Orası senin

en büyük paraları alır."

"Bu da bir olasılık," dedi Lucas.

"Lucas: Teşekkür ederim."

- - -

LUCAS eve gitti ve Letty'yi kendisiyle konuşmak için beklerken buldu. "Cinayet kitaplarını tekrar okuyordum," dedi. "Bir sorum var Halatlar hakkında. Kara Delik'te on dört halat bulundu. Yedisi çeyrek inçlik naylon, üçü çeyrek inçlik inçlik polipropilen, ikisi üç sekiz inçlik naylon ve ikisi de üç sekiz inçlik polipro idi. Hepsinin uzunluğu otuz inç ile birkaç inç arasındaydı ve her ikisine de düğüm atılmıştı. biter."

"Böylece kadınları onlarla boğarken elleri kaymıyordu," dedi Lucas.

"Ama mesele şu ki, son derece benzer olsalar da hepsi aynı uzunlukta ipten gelmiyordu. Yedi uzunlukta naylon elde etmek için kestiği tek bir ip değildi. Laboratuvar, farklı üreticilerin kimyasal bileşiminde ve hatta dokumasında ince farklılıklar olduğunu söylüyor. Yani katil bunları çok ipi olan bir yerden almış."

"Ya da pek çok farklı ipin olduğu pek çok farklı yer," dedi Lucas. "Her yerdeki hırdavatçıları kontrol etmişler ama hiçbir şey bulamamışlar. Hatta marinaları bile kontrol ettim, çünkü naylon tekneciler tarafından kullanılıyor."

"Bir yere gidip de İki buçuk metrelik bir ip alıyorum," dedi Letty. "İnsanları boğmak dışında ne için kullanabilirsin ki?"

"Çim biçme makinesi çalıştırma ipleri, tekne bağlama aparatları, bilemiyorum." Lucas

Birkaç saniye düşündükten sonra, "Bir daha düşün. Orada bir şeyler olabilir."

- - -

HAVA DURUMU GELDİ VE DEDİ Kİ, "Siz çocuklar yine televizyondasınız. Şu Mattsson *çok* çekici bir genç kadın."

Lucas bir cevap düşünmeye çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmedi. "Televizyona ne için çıktık?" diye sordu.

"Horn'un ölümü hakkında. Başka bir adam aramakla ilgili. En azından tanıtım böyle diyordu."

"Ne? Jon bunu henüz açıklamayacaktı."

Kanal 3'te birkaç yıl çalışmış olan Letty "Holbein ve Zumbrota'nın her yerinde ajanlarınız varsa, bunun ne kadar süre gizli kalacağını düşündünüz?"

Lucas sandalyesine geri oturdu. "Pekâlâ. Çok uzun sürmez sanırım."

"O zaman kalk. Hadi gidip izleyelim," dedi Letty.

- - -

HEP BERABER aile odasına geçtiler; Sam televizyonun önünde Legolarla oynuyor, Gabrielle de onu çalışırken izliyordu. Patron Kanada'da tatildeyken rekor düşük fiyatlarla satılan Hyundai otomobillerinin reklamını izlediler.

Sonra spiker geldi ve dedi ki, "Şu anda son dakika! Kanal 3'ün suç ekibinden özel bir haber! Sizi Holbein'e bağlıyoruz. . ."

Holbein'den heyecanlı bir muhabire geçtiler: "Greg, bir dizi kaynaktan aldığımız bilgiye göre Suçluları Yakalama Bürosu ajanları Holbein ve Zumbrota kasabalarında Kara Delik davasındaki gizemli 'ikinci adamı' arıyor. Ve şunu dinle, Greg! BCA artık Jack Horn öldü!"

Ardından Holbein polis merkezinden gelen ve giden ajan ve polislerin görüntüleri ve Duncan'ın sade bir şekilde kıyafetlerini giymiş, Mattsson'a yardımcı üniformasıyla danışlıyordu. "Bu ikisi oldukça samimi olmaya başladılar," dedi Lucas, gerçekten eğlenerek. "Birkaç gün önce birbirlerine bağırıyorlardı."

Muhabir Mattsson'la röportaj yapmaya çalıştı ama Mattsson onu başından savdı: "Jon Duncan'la konuşmanız gerek. *Her şey* ondan geçiyor."

"Ama yaklaşıyor musunuz? Gözünüze kestirdiğiniz biri var mı?"

Mattsson gülümsedi ve başını salladı ama gülümsemesi "Evet" diyordu.

Duncan birkaç kelime etti ve Letty, "Güzel saçları ve iyi bir gülümsemesi var," dedi.

"Güzel saçlar önemlidir," dedi Lucas.

"Tüm sahip olduğun bu mu?" Letty sordu. "Yaklaşıyorlar ve senin tek bildiğin 'Güzel saç önemlidir' mi?"

"Bu katil aptal bir adam değil," dedi Lucas. "Düşündükleri kadar yakın olduklarından emin değilim."

Lucas televizyondan uzaklaşıyordu ki sunucu aynı heyecanlı ses tonuyla, "C-Takımının da özel bir röportajı var.

Kara Delik katilini görmüş olabilecek küçük Kaylee Scott ile ve bu sefer onu kendi mahallesinde takip ediyordu." "Ah, kahretsin."

"Bu büyük bir mesele olabilir," dedi Letty.

"Önemli değil," dedi Lucas. Açıklamak için bir dakikasını ayırdı.

Weather, "Televizyon. Sanki orada değilsen yokmuşsun gibi. Kültürümüzdeki en zararlı fikir."

18

R-A ve Horn, Lucas'la aynı anda haberleri izliyorlardı. R-A dört yarım bardak burbon içmişti ve biraz sarsılmış hissediyordu.

"O şerefsizler şehrin her yerinde," dedi. "Tam olarak kapı kapı dolaşmıyorlar ama oldukça yakınlar. Her an kapımızı çalabilirler."

"İçeri girmelerine izin verme," dedi Horn. "Bana bir bakarlarsa ve gerçekten her şey biter."

"Bu riski göze alamam, asla," dedi R-A. Horn'a doğru bir adım attı ve sonra Mattsson televizyon ekranındaydı ve R-A, "Ohhhhh . . . Tanrım."

"Tuvalete geri koş, felçli çocuk," dedi Horn. "Koş, koş, koş, koş."

"Kapa çeneni."

"Hâlâ onu yakalayacağını mı sanıyorsun? Görünüşe göre şu anda eyalet polisleriyle takılıyor."

"Onu yakalayacağım," dedi R-A. "Bunu görmek için burada olamayacak olman çok kötü." "Hadi, R-A, sen-"

Konuşmayı kesti çünkü R-A arkasına geçti ve kafasını kopardı.

- - -

Büyük Holbein-Zumbrota avının ilk gecesi kapıya KİMSE GELMEDİ. R-A kamyonetini şimdilik garajda tutuyordu,

ve on yaşındaki Suburban'ıyla dolaşıyordu. Plastik mutfak eldivenlerini giydikten sonra Horn'un mumyalanmış cesedini plastik bir çarşafın üzerine koyarak banliyösünün arkasına yükledi.

yığının üstüne koydu ve bohçayı bağladı. Horn'un üzerinde hâlâ öldürüldüğü giysiler vardı ama on beş yıllık çürümenin ardından fazla kan görünmüyordu.

Horn'un bir zamanlar R-A'nın babasına ait olan tekerlekli sandalyesini garajın arkasında, ovalama makinesiyle dikkatlice yıkadı.

Kabarcıklar. Temiz ve kuruduğunda katladı ve garajdaki depoya koydu.

Saat dokuz buçukta arabasıyla şehirden çıkıp doğuya doğru gitti. Düşündü ki

Bohçayı Kara Delik'in tepesine bırakmayı düşündüm, bu komik olurdu ama çok riskliydi. Bir süre etrafta dolaştıktan sonra ve daha dar köy yollarında, farları ve yakındaki çiftlik ışıklarını izlerken, boş ver dedi, bir hendekte uzun otlar gördü ve bohçayı hendeğe attı ve kafasını da peşinden.

Bunu özellikle saklamaya çalışmadı. Bu tür şeylere aşinaydı. ve izole komşuların birbirlerini kollama biçimleri. En çok şüphe uyandıran şey bir arabaydı.

iyi bir sebep olmadan bir süre yolda park etmişti. Kimsenin bu arabanın kime ait olduğunu ve neler olduğunu merak etmesine gerçekten ihtiyacı yoktu.

Horn'un bulunup bulunmaması da umurunda değildi: asıl yapması gereken onu evden çıkarmaktı.

Horn hendekteyken ve görünürde hiçbir ışık yokken, R-A geri döndü ve kasabaya doğru yola çıktı. Eve gitmek yerine, polis karakolunun bir blok ötesinde bir tur attı. Her türlü ışık yanıyordu ve park yerinde yarım düzine araba vardı. Polisler hâlâ iş başındaydı.

Eski bir denizci tarafından işletilen K-Bar'da durdu. birkaç margarita içti ve bardaki diğer adamların konuşmalarını dinledi: hepsi kasabadaki polisler hakkındaydı ve Kimin peşinde oldukları ve O'Neill ailesini de aynı adamın öldürdüğüne dair spekülasyonlar.

"Bak ne diyeceğim," dedi yerel palavracılardan biri, "eğer kasaba bu adamı polislerden önce yakalarsa, hiç şaşırırmam."

İlk linçimiz. Eğer o orospu çocuğunu yakalarlarsa ve onu oracıkta öldürmezlerse ve eğer hüküm giyerse ve sahada teknik bok, sonra hayatını alacak. Şehirlerde gördüğünüz birçok sokak insanından daha iyi yaşayacak. Çok daha iyi. İyi tıbbi bakım-"

"Bütün günlerimi kilit altında geçirmek istemezdim," dedi başka bir adam. "Ben de istemezdim, ama bu sandalyeye gitmekten daha iyi olurdu," dedi.

palavracı. "Ama kendini bizim taşra hapishanelerimizden birinde bulacak, oysa bir ağacın tepesinde bir metre kadar ipe asılması gerekiyor."

Birkaç kişi başını salladı ama birkaç kişi de "Bundan emin değilim" dedi, yani tam bir oybirliği yoktu.

R-A ikinci içkisini bitirdi ve gitti. Kimse veda etmedi, çünkü R-A pek sevilen biri değildi.

Eve döndüğünde Horn'u oturma odasında tekerlekli sandalyede otururken buldu. Son on buçuk yıldır başını dik tutan koli bandı artık boynunda değildi. R-A pek şaşırmamıştı.

"Benden bu kadar kolay kurtulacağını düşünmedin, değil mi?" diye sordu Horn.

"Hayır, gerçekten düşünmedim," dedi R-A. "Peki ne yapıyoruz?"

R-A "Mattsson" dedi.

19

A Akşam yemeği sırasında Letty, Kaliforniya'ya gitme konusunda gittikçe daha heyecanlı bir şekilde gevezelik ederken, Sam bu konuda endişelenirken ve Gabrielle ona kabak püresi fırlatırken ve tüm

Bu ve sonraki temizlik sırasında Weather, Lucas'ın gözlerini küçük bir gülümsemeyle yakalar ve Lucas bunun ne anlama geldiğini çok iyi bilirdi ve bu onun için sorun değildi.

Yatağa biraz erken giderlerdi, o biraz yorgun olurdu ve kitap okumak için ayakta kalmak yerine herkese (esnemek) gerçekten biraz uykuya ihtiyacı vardı.

Mutfakta Weather'ın yanından geçerken, "Kendini hazırla Bridget," diye mırıldandı.

"Senin kaldırabileceğın kadar destek var bende, koca adam." İkisi de güldü çünkü bu çok aptalcaydı.

- - -

SAAT DOKUZDA, hala biraz birbirimize zıplarken, Letty Lucas ve Weather, okula gidecek olan en iyi arkadaşıyla yaptıkları telefon görüşmesinin ikinci saatinde, geciken e-postaları cevaplamak için bilgisayarlarının başına geçmişlerdi.

Lucas'ın ilgisini çeken bir şey yoktu, dizüstü bilgisayarının kapağını kapatıp kafasını Weather'ın ofisine sokmak için merdivenleri tırmanırken telefonu çaldı.

Cebinden çıkarıp ekrana baktı ve Weather'ın kapısında durdu. "Nöbetçi memur," dedi ona.

"Oh, Tanrım. Belki de onu yakalamışlardır," dedi kadın.

"Eğer yakaladırlarsa bana ihtiyaçları olmayacak," dedi Lucas. Cevap verdi: "Davenport."

"Lucas, ben Bob Rogers. Dostum, ATF bize Del'in ve memurlarından birinin Teksas'ta vurulduğunu söylüyor."

"Ne!" El yordamıyla bir sandalye bulup oturdu ve telefonun üzerine eğildi. Hava durumu: "Ne? Ne oldu?"

Lucas arkasını döndü ve parmağını kulağına götürdü: "Ne kadar kötü?"

"Bize söyleyemezler. İkisi de El Paso'da bir hastaneye götürülüyor. ATF'den konuştuğum adam büyük bir çatışma olduğunu söyledi, makineli tüfekleri olan yaşlı insanlar varmış. Şu anda bir çeşit çatışma yaşanıyor. Ya da öyleydi. Bunların hepsi bir saat önce oldu."

"Peki ya Cheryl? Ona haber veren oldu mu?" Lucas sordu. "Aman Tanrım," dedi Weather.

"Yoldayız," dedi Rogers. "Elimizdeki ilk şey bu. Gidiyoruz. Birinin oraya gitmesi gerektiğini düşünüyoruz ve o senin adamın, siz de eski arkadaşsınız, düşündük ki..."

"Ben gidiyorum," dedi Lucas. "Sana dönmem için bana on dakika ver. Ben gidiyorum."

Telefonu kapattı, yüzü bembeyazdı ve Weather'a baktı, o da, "Kim? Del değil mi?"

"Evet. Vuruldu. El Paso'ya giden bir ambulansa, durumunu bilmiyoruz," dedi Lucas. "Gitmem gerek. Oraya nasıl gideceğimi bulmalıyım, muhtemelen gece uçuşu yoktur-"

"Lucas, sen zenginsin," dedi Weather. "Bir jet kiralat."

Lucas önce ona, sonra telefonuna baktı, kişi listesini karıştırdı ve normal şartlar altında yılda sadece birkaç kez aradığı bir numarayı tuşladı.

Vali cevap verdi: "Kara Delik'teki adam sende." "Hayır. O jet hâlâ sizde mi?" Lucas sordu.

"Evet mi?"

"El Paso'ya gitmek için ona ihtiyacım var. Hemen şimdi. Ne kadarsa sana bir çek yazarım."

"Ne oldu Lucas?"

"Del Capslock, onunla birkaç kez karşılaşmıştın," dedi Lucas. "Bir yük vagonundan düşmüş gibi görüldüğünü söylemiştin."

"Hatırlıyorum."

"El Paso'da, St. Paul'den bazı silah kaçakçılarının karıştığı bir ATF işindeydi. Vuruldu, durumunu bilmiyoruz. O benim adamım, arkadaşım."

"Pekâlâ. Uçağım aslında burada değil. Ortak uçuş programının bir parçası. Ama bir uçak burada olacak," dedi vali. "Siz Holman Field'a gidin, ben FBO'yu arayacağım ve sizi geri arayıp nereye gideceğinizi söyleyeceğim. Çeki sonra yazarsınız."

"Del'in karısını arayacağım, bakalım o da gelmek istiyor mu? Gelecektir," dedi Lucas.

"Sorun değil. Benim uçağım on altı kişilik, sen de benzer bir şey alacaksın.

Git hadi."

"Teşekkürler, dostum."

- - -

LUCAS KALKTI VE DEDİ Kİ, "Hazırız. Ben gidiyorum."

Weather onun koluna girdi ve "Ben gelemem, çocuklar var. Ama sen Letty'yi almalısın. Letty Cheryl'a bakacak. Ne olursa olsun."

Lucas bir an düşündü, sonra kapıya gidip, "Letty!" diye bağırdı.

Letty aşağıdaydı ve "Ne? Telefondayım." diye bağırdı.

Lucas: "Del vuruldu. El Paso'ya gidiyoruz. Kıyafetlerini topla. Beş dakikan var."

Bir saniyelik sessizlikten sonra Letty, "Ne kadar sıcak olacak?" diye bağırdı.

- - -

Yedi dakika içinde kapıdan çıkmışlardı, Letty Lucas'ın cipini sürüyordu, Lucas yolcu koltuğunda telefonla konuşuyordu.

Cheryl, "Tabii ki gidiyorum. O lanet olası aptal, ona bunun olacağını söylemiştim, silahlarla oynayan bir çocuk gibi etrafta koşturuyor, sonra, sonra, sonra..." Ve hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı.

Lucas, "Sıcak havalarda giyecek bir şeylere ihtiyacın olacak, birkaç bluz, şort ve kot pantolon. Onları bir çantaya at. Dört beş dakika içinde orada oluruz. İhtiyacımız olursa El Paso'da daha fazla giysi alırız."

"Bunu şimdi yapıyorum. . . ." Tekrar hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı.

Lucas, "Geliyoruz, bekle, geliyoruz..." dedi. Telefonu kapattı ve Letty'ye, "Yavaş ol, bizi öldüreceksin," ve "Sana verdiğim AmEx kartını aldın mı?" dedi.

"Dalga mı geçiyorsun? Neredeyse vücuduma yapıştı."

"Güzel. Cheryl'e göz kulak olmalısın. Neye ihtiyacı olursa karta yaz. Herhangi bir şey."

- - -

CHERYL orta yaşlı bir hemşireydi, sanki saçlarında bir kasırga esiyormuş gibi görünüyordu ve gözleri kırmızı ve ağlamaktan şişmişti. El çantasını kamyonetin arkasına attı ve "Başka bir şey duydu mu?" diye sordu.

"Hiçbir şey, ya sen?"

"Onu hastaneye götürdüklerinde yaşıyordu ama ATF'deki adam ölmüş," dedi Cheryl. "Del kötü vurulmuş, Lucas, kötü vurulmuş. . ."

"Dünyada bilecekleri tek lanet olası yer

Lucas, "Kurşun yarası varsa, El Paso'ya gidecek." dedi. "Eğer onu oraya canlı götürdülerse, başaracaktır."

"Oh, Tanrım . . ."

- - -

VALİ ARADI ve onlara sabit operatörün adresini verdi. "Orada Jeff adında bir adam var.

uçuş planı. Beklemede olan iki pilot vardı, ikisi de Washington County'den, yoldalar ve sözde ikisi de ayıktı."

- - -

FBO'ya vardıklarında uçağı beyaz boyalı bir hangarın dışında parlak bir ışık havuzunun içinde buldular. Jeff küçük bir ofisteydi ve şöyle dedi, "Merhaba," dedi gülümsemeden ve ekledi, "Vali ciddi bir durumla karşı karşıya olduğunuzu söylüyor."

"Öyle," dedi Lucas. "Ne kadar çabuk yola çıkabiliriz?"

"Uçak hazırlandı ve gitmeye hazır. Ne zaman ..." Koridorun sonunda bir kapı çarparak açıldı ve naylon torbalar taşıyan iki adam içeri girdi. "...pilotlar buraya geldi ve işte buradalar. Elimizdekilerin en iyisi onlar."

- - -

UÇAK BÜYÜKTÜ, beyaz ve parlaktı, rahat koltukları ve ticari uçaklardakinden iki kat daha büyük bir tuvaleti vardı. Pilotlar geldikten yirmi dakika sonra jet pistten çıktı ve karanlıkta kayboldular.

Havalandıktan bir süre sonra Lucas'ın cep telefonu çaldı. Yine vali:

"Havada mısın?"

"Şimdi çıktım."

"Del, El Paso Üniversitesi Tıp Merkezi'nde. Birinci seviye bir travma merkezi, yani onu orada istersiniz. Şu anda onu ameliyat ediyorlar. Aldığımız bilgiye göre üç kez vurulmuş, yaralardan ikisi ciddi ama hayati tehlikesi yok, ama üçüncüsü bir, üçüncüsü kötüydü. Tüm bulabildiğim bu. El Paso'daki FBO'da sizi bekleyen bir limuzin olacak."

"Sayın Vali, size söyleyemem-"

"Evet, yapma. Sizler benim eğlencemin yaklaşık yarısını oluşturuyorsunuz. Birinizi kaybetmekten nefret ederim."

- - -

Lucas görüşmeyi sonlandırırken, uçuş planı hakkında bilgi vermek için tekrar geldi ve "Cep telefonunu kullanabilirsin ama sana söylemeliyim ki, aşağı inerken hiçbir büyük metro bölgesinden geçmeyeceğiz."

Orada. Otoyollardan geçerken iyi bağlantılar elde edebilirsiniz, ancak sinyal zayıf olacaktır. Arama yapmanız gerekiyorsa, Şimdi yapsanız iyi olur."

- - -

uçuş dört saatten biraz az sürdü, Letty ve Cheryl dar bir koridorda karşılıklı oturmuş sessizce konuşuyorlardı. Cheryl iki kez hıçkırarak hıçkırarak ağladı ve Letty'ye bir hemşire olarak pek çok kurşun yarası gördüğünü ve hiçbirinin iyi olmadığını söyledi. "İnsanı paramparça ediyorlar. İini paramparça ederler. Tanrım, umarım omurgası Umarım..."

Lucas pencereden dışarı, hiçbir Şeye bakmadı. Anlayabildiği kadarıyla ateş edenler, Del'le ŐakalaŐtıkları aynı yaşlı insanlardı. soruŐtırma baŐladıėından beri. Yaşlı, bunamıŐ, yetmiş yaş üstü ihtiyaçlar. EŞ deėiŐtirme alemlerine karışmış olma ihtimallerine, takma dişlerinin o dört yönlü bükülme sırasında çeşitli bardaklarına karıŐmasına gülüyorlardı, Glyorlardı.

Glyorlardı, nk Şüpheliler yaşlı ve buruŐuktu. İlgili gerçekleri gözden kaçırmıŐlardı. YaŐlıydılar ama Zayıf. Silah kaçakçısı ve kokain satıcısıydılar, Kuzey Amerika'daki en kötü niyetli insanlarla çalışıyorlardı. Onlarda yaŐtan daha fazlası vardı ve o ve Del buna yeterince dikkat etmemişlerdi.

Bir ara pilotlardan biri, "Yolun üçte biri kadar aŐaėıdayız millet. Glen ve ben Jimmy John's'tan bir sürü sandviç aldık, biraz da su ve Pepsi var."

- - -

HEP BESLENME YİİYİP Pepsi içtiler ve sonra Lucas bir telefon daha aldı, bu seferki Miguel Colson adında bir ATF ajanından geliyordu.

"Valinizle konuşuyorduk ve sizi doğrudan arayıp bildiklerimizi anlatmamızı istedi."

"Minnettarım," dedi Lucas.

"Bu yaşı adamların her yerindeydik. Dünden önceki gün iki deste tüfeği boşaltmalarını izledik. Şunlar. Onları hallettik. Ayrıca geri kalanların kokain ödemesiyle birlikte tek parti halinde gönderileceğini duymuştuk. erken bir baskın yerine, büyük bir baskın yapmaya karar verdik. Del de kabul etti."

"Kabul ederdi," dedi Lucas.

"Evet. Buluşma El Paso'nun kuzeyinde, New Mexico'daydı. Böceklerimizden yer hakkında kesin bilgi almıştık ve oraya erkenden gittik. Hepimiz hazırдық, altı kişi yerdeydi, sekiz kişi de araçlarla takip ediyordu. Del ve Carl yaya olarak toplantı alanının içinden geçen bir arroyoya inmişlerdi - burası gerçekten de sopalar. Her neyse, alıcılar geldi, bunlar bilinmeyen birkaç kişiydi, ancak satıcılar onları oldukça iyi tanıyordu, hepsi ilk isim mallardı.

"Alıcılar Land Rover kullanıyorlardı, yani zenginlerdi. Anglos. İçeri girdiler, biz de onları izliyorduk. Alıcılar silahlara, satıcılar kokaine bakıyordu ve sonra hepsi "Bir dahaki sefere görüşürüz" diyordu. Tetiği çektik, üzerlerine çullandık, SWAT teçhizatı, kasklar, ışıklar, her şey vardı ve karavandaki yaşı orospu çocukları kaçtı. Buna inanamadım. Alıcıları orada bırakıp gittiler. Del ve Carl kendilerini gösterdiler ve bu adamlar M-16'larla, tam otomatik silahlarla ateş açtılar, çoğunlukla her şeyi kaçırdılar çünkü karavan parçalanıyordu, nehir yatağına çarptılar, ama Del ve Carl'a çarptılar, Del ve Carl tam oradaydı-"

Lucas onun sözünü kesti: "Del ne kadar kötü?"

"Oldukça kötü, dostum. Bağırsaklarından bir tane aldı. Kolundan ve bacağından vuruldu, o kadar da kötü değil. Carl öldü. Carl öldü." Colson'ın sesi keder ve öfkeden çıldırmış gibiydi. "İkisini de on beş dakika içinde Thomason'a götürdük, ambulansın gelmesini beklemedik, onları bir kamyonu attık ve kaçtık."

"Bir ambulans sesi duyduk," dedi Lucas.

"Evet. Yolun sekiz ya da on mil güneyinde buluştuk, onları transfer etti. . . . Bence bekleseydik Del ölürdü.

Carl öldü, Carl gitti, dostum."

"Tetikçilere ne oldu?" Lucas sordu.

"Öldüler. Hepsi öldü. Karavanı hortumla yıkarken ateş açmalarından hemen sonra ikisini vurduğumuzu düşünüyoruz ama arroyo'nun aşağısına kadar gittiler, nereye varmaya çalıştıklarını bilmiyoruz ama çıkıntıya benzer bir şeyin üzerinden geçip asılı kaldılar ve lastikler alev alana kadar ilerlemeye devam ettiler. Sonra yaşlı adamlardan birinin karavana girdiğini ve yaralı olan iki yaşlı insanı vurduğunu, sonra karısını vurduğunu ve sonra da silahını yediğini düşünüyoruz."

"Aman Tanrım."

"Hayır, orada değildi," dedi Colson.

"Peki ne düşünüyorsun? Del'in karısıyla birlikte havadayız."

Bir süre sonra Colson, "Buradaki doktorların gerçekten iyi olması gerekiyor. Bilmiyorum. Yarı yarıya mı? Bilmiyorum."

"Geliyoruz," dedi Lucas.

Uzun bir sessizlikten sonra Colson, "Onlar yaşlı insanlardı" dedi.

- - -

El Paso Uluslararası Havaalanı'na uçtular ve limuzin tam da valinin söylediği gibi bekliyordu. Pilotlar yerel bir otele giriş yapacaklardı. ve ihtiyaç duyulduğu sürece ve Lucas ödemeyi yaptığı sürece müsait olacaklarını söyledi. "Sorun değil," dedi ve arabaya bindi.

"Lütfen, lütfen ölmesine izin verme," dedi Cheryl, kasabanın diğer ucuna doğru giderlerken. "Sakat kalmasına izin verme."

Lucas hayatı boyunca çok fazla acil servise gitmişti ve birkaç kez de acil olan kendisiydi. Bir kasap dükkânının arka odaları gibi olan ve alkol kokan bu yerlerin kokusundan hoşlanmamaya başlamıştı.

Kapının önünde iki iri adam duruyordu ve Lucas onları federal olarak okudu. Lucas, Letty ve Cheryl içeri girdiklerinde

Lucas, "Minnesota-Del'in karısı, ben Davenport, BCA'danım," dedi.

Adamlardan biri Colson'dı. Lucas kadar uzun boyluydu ve daha kalındı, kahverengi saçları çoğu polisinkinden daha uzundu ve sıkı kıllı bir

Bıyıklıydı; televizyon programındaki Teksaslı bir çiftçiye benziyordu. Lucas'ın elini sıktı ve diğer adamı, yine ATF'den John Sanchez'i tanıttı.

Tanışma faslı bittikten sonra Colson Cheryl'a yaklaştı ve kolunu onun omuzlarına dolayarak, "Del başaracak. Sen Buna inanmak zorundayım."

"Nerede o?" Uçak yolculuğu sırasında ve arabada bir sakin bir telaşlı olmuştu ama şimdi hastanenin tanıdık ortamında kendini toparladı.

"Hâlâ ameliyathanede ama doktorlardan biri biraz önce çıktı ve onu kapatacaklarını söyledi."

"Hadi gidelim. . . Cerrahi bekleme alanı nerede?"

"Bu taraftan . . ."

- - -

Yaklaşık bir saat beklediler, oturup eski eşyalara baktılar.

Colson ve Sanchez Lucas'a çatışma hakkında bilgi verirken. İkisi de orada, araçların içindeydi.

"Sana şunu söyleyeyim," dedi Sanchez sonunda, "Carl ve Del'in yaptığı aptalca görünüyor, ama ben de aynı şeyi yapmazdım. Kimseyi vurmak için bir neden yoktu. Kaçmanın bir yolu yoktu, kaçmanın bir anlamı yoktu. Bu yaşlı insanları durdurmak için az çok kendilerini gösterdiler, bilirsiniz, kaçmanın bir yol olmadığını bilmelerini sağladılar. Seçenek. Carl kafasından vuruldu ve gitti. Del, karavanın diğer tarafından, aşağıdan püskürtüldü. Şanslıydı çünkü ağır plakalı bir yelek giyiyordu, bu konuda ısrar ettik. Plakalar

Onu kesinlikle öldürecek olan üç kurşunu durdurmuş ama kolları ve bacakları korunmamış ve onları durdurmaya çalışırken elini başının üzerine koymuş ve bu da yeleği yukarı çekmiş.

En büyük hasarı veren mermi yeleğin alt kenarını kesmiş, naylonu delip geçmiş ve karnının alt kısmına saplanmış."

Colson saatine baktı: "Carl'ın karısı Jennie, San Antonio'dan arabayla geliyor. Hiç ticari uçak yoktu ve

Özel bir anlaşma yapmak uzun zaman alırdı, bu yüzden eyalet polislerini aradık ve o da bir grup eyalet polisiyle birlikte yola çıktı.

bir röle yapıyor. Genelde yedi saatlik bir yolculuk olur ama polisler beş saat içinde onu buraya getireceklerini söylüyorlar. Şu anda beş saat oldu."

"Mmm, nerede o? Carl mı?" Lucas sordu.

"O burada. Hastanede geçici bir morg var," dedi Colson. "Adli tabip hemen köşeyi dönünce."

"Jennie ortaya çıktığında burada olmasam da olur," dedi Sanchez. "Ama başka seçeneğim yok."

- - -

LUCAS çatışmanın geri kalanı için onları kışkırttı:

Karavandaki insanlar tam otomatik silahlarla ateş açtıktan sonra ATF elemanları da karavana ateş açtı ve içerideki dört kişi öyle ya da böyle öldürüldü ama Del ve Carl Lanning çoktan ölmüştü.

Colson ve Sanchez ne olduğu hakkında ileri geri konuşmaya devam ettiler.

Lucas sonunda, "Sen yanlış bir şey yapmadın, böyle şeyler olur," dedi.

Tıpkı bir

Devriye gezen birkaç polis olası bir mağaza soygunu ihbarı alınca harekete geçer ve soyguncuların M-16'lı üç eski asker olduğu ortaya çıkar, eli 22 kalibrelik bir çete üyesi beklerken." İkisi de "Evet, evet" dedi ve

hemen kim, ne konusuna döndüler,

Neden ve nasıl.

Lucas bunu neden yaptıklarını çok iyi biliyordu çünkü o da aynı şeyi yapmıştı.

- - -

Saat dört buçukta Sanchez bir telefon aldı, bir saniye dinledi ve Colson'a "Jennie geldi" dedi. Gittiler. Cheryl dedi ki, "Bu çok korkunç. Aşağı inip bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyorum ama yapamam çünkü Benim erkeğim hâlâ hayatta ve o da "Neden onun erkeği hâlâ hayatta da benimki öldü?" diye düşünecek. Bununla çok iyi başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

Letty onun kolunu okşadı: "Belki daha sonra. Belki Del ile konuştuğundan sonra onu görürüz."

- - -

Sabah saat beşte, uzun boylu, vakur bir cerrah ameliyathaneden çıktı ve hala ameliyat önlüğüyle, göbek deliğinin hemen yanında küçük bir kan sıçramasıyla onlara doğru yürüdü ve şöyle dedi: "Ben bir sigara içebilir."

Herkes ayaktaydı ve onlara bakıp şöyle dedi: "Kapandı, nefes alıyor, görebildiğimiz kadarıyla başka sızıntısı yok ve kanaması var. Üzerinde çok sayıda olasılık var

Dezavantajı: felç ve kan pıhtılaşması, ama kurşun fazla kemiğe isabet etmedi, bu yüzden daha iyi durumdayız.

Kan dolaşımı. Karaciğerinin bir kısmını kaybetmiş ama büyük bir kısmı kalmış." "Başaracak," dedi Lucas.

Doktor, "Bu sözü veremem ama o yetmiş otuz yaşında. İkiye bir başarır. İyi durumda, bu da yardımcı oluyor. Onlar Onu aceleyle buraya getirdik ve bu sadece hayatını kurtarmakla kalmadı, aynı zamanda iyileşme ihtimalini de artırdı."

Elleri önünde kenetlenmiş olan Cheryl hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlayınca Colson, "Bu onun karısı," dedi.

Cerrah başını eğdi ve ardından, "Özür dilerim. Bilseydim daha diplomatik davranırdım. Bana karısının Minnesota'da olduğu söylendi."

Kadın, "Sorun değil. Ben cerrahi hemşiresiyim, bütün gün doktorları dinliyorum.

Ama ben sadece, ben sadece ..."

Lucas onu sıktı. "Merak etme, onlar halleder. Her şeyi hallettiler."

- - -

LUCAS KENDİSİNİ İNANDIRMAYA ÇALIŞTI. Doktorla konuştuğundan bir saat sonra, Del'i bilinçsiz bir şekilde tekerlekli sandalyeyle hastaneye götürülürken kısaca gördüler.

Yoğun Bakım Ünitesi. Sabahın ortasına kadar uyanamayacağı söylendi; biraz uyumaları gerekiyordu.

Lucas onlara havaalanına yakın bir Hyatt'ta oda tuttu. Limuzin gitmişti, o yüzden taksiye bindiler. Cheryl takside neredeyse uyuyakalıyordu: stresin bir kısmı geri çekiliyordu. Otele yerleştiler, Lucas iki kadına iyi geceler diledi ve hepsi yattı.

20

F Gerçekten büyük patatesleri bulmak gittikçe zorlaşıyor," dedi Horn. "Yine de bu iyiydi."

"Ne bulabileceğini biliyor musun?" R-A mutfak tezgâhının üzerindeki patatesleri oyarken sordu. "Sende şu büyük kırmızı tatlı Patates. Tek sorun, normal patatesten daha sert olmaları. Birine çıplak muşta ile vurmak gibi bir şey."

"Bir ara deneyebilirim, tabii önce polisler seni yakalamazsa," dedi Horn. Horn çok daha iyi görünüyordu, tıpkı on bir ya da on iki yıl önce hayattayken görüldüğü gibi. R-A, onu yakalatmadığına pişman olmaya başlamıştı.

Yıllar önce cesetten kurtulmuş.

R-A oymayı bitirdi, patatesi kağıt havluyla kuruladı, baktı ve "Yeterince yakın, sanırım" dedi. Gıda işçilerinin giydiği türden ince bir plastik eldiven aldı, giydi ve dört parmağını patatesteki deliklere soktu, başparmağını da alttan.

Çok sıkı oturuyordu ve patatesi elinden çekip aldı, dördüncü ve beşinci parmak delikleri arasında biraz daha yontma yaptı ve tekrar denedim. Bu kez tam oturmuştu: bir çift muşta gibi, ama büyük bir Idaho fırın patatesinden yapılmıştı.

"Bu onu yere sermeli," dedi.

- - -

Geçmişte KADINLARIN PEŞİNDEN GİDERKEN birkaç yöntem denemişlerdi. Posta çantası ilk dört seferde işe yaramıştı ama beşincisinde,

Heather Jorgenson'la yaptığı görüşme tam bir felaketti. Gelecekte kadının ellerinin, ayaklarının ve ağzının güvenli bir şekilde bantlanması gerektiğine karar verdiler. Bunu yapmak için de acele etmeleri gerekiyordu.

İlk düşündükleri kloroform ya da eterdi. Kloroformu iz bırakmadan elde etmek neredeyse imkansızdı. Eter ise

O zamanki mevcut tüm kaynaklara göre elde edilmesi de zordu. Sonra neredeyse saf eter olan ve dükkanda satılan John Deere dizel marş sıvısını öğrendiler. Kutuyu ters çevirip, dibine bir çiviyle delik açarak sprey iticiyi serbest bırakın ve sonra eteri bir şişeye dökün. Ve işte oldu.

Bir sorun vardı: indüksiyon gerçekten yavaştı. Bir kadını yakalayıp başına bir torba geçerseniz, içinde eterle ıslatılmış bir bez olsa bile bu onu beş dakika boyunca bayıltmayabilir. Kadın Bütün o zaman boyunca avazı çıktığı kadar bağıırdı. Sonra uyandığında her yere kusuyordu. Daha da kötüsü, eter kokuyordun. Eğer bir polis tarafından kenara çekilseydiniz, bir dakika içinde aptal insan numaralarını yapardınız ve polis arabaya bakarsa, ya öldürmek zorunda kalırdınız ya da asmak.

Yani eter ve kloroform yoktu.

Sonra R-A bir yerde insanları patatesle bayıltmakla ilgili bir şey okudu. Genelde çorap içinde patates olurdu ama biraz alıştıırma yaptıktan sonra bu yöntemin güvenilirmez olduğu ortaya çıktı. En iyisi patatesi elinize geçirip ağızlarına yumruk atmaktı. Sayım için yere düşeceklerdi ve yeniden yönlendirildiklerinde Noel hindisi gibi kafeslenmiş olacaktı.

Hızlı, verimli, etkili ve patates kamyonun camından dışarı çıkıp normal trafik tarafından ezilecekti.

- - -

Soruşturmasının en zor kısmı nerede olduğunu bulmaktı.

Mattsson gerçekten yaşıyormuş. R-A internette bir isim bulabildi ama bir adres bulamadı. İlçe emlak vergisi kayıtlarında adı geçmiyordu, bu da bir yerde kiracı olduğu anlamına geliyordu. Bir memura

Dükkânda, görüşmediği eski bir arkadaşını aradığını söylediğinde, tezgâhtar davalar için mahkeme kayıtlarını ve Böyle.

Kulağa akıllıca geliyordu, bu yüzden R-A Red Wing'e koştu ve onu mahkeme kayıtlarında buldu: boşanma. Evraklar, bir şirkete tebliğ ediliyordu.

şehir merkezinde bir adres bulmuş ve bakmaya gittiğinde Kilitli bir kapısı ve bir tarafında merdiveni olan bir vitrin. Posta kutusunda C. Mattsson yazıyordu. Kilide bir göz attı; kilitleri biliyordu, çünkü onları satıyordu.

Kilit eskiydi ve pek de iyi değildi. Daha da iyisi, kapının cam bir paneli vardı ve camı kesebilirse elini içeri sokup kapının kilidini açabilirdi.

Eve dönerken Walmart'ta durdu ve nakit ödeyerek bir cep telefonu aldı. Dopingciler onlara "yakıcı" diyordu.

Başka ne olacaktı ki? Merdivenleri karanlıkta tırmanacaktı ve her zamanki botlarını giyiyorsa, kadın geldiğini duyabilirdi. Kışın evde giymek için rahat bir çift mokeseni vardı. İşe yaramalılar.

- - -

Güneş masmavi gökyüzünde batarken ve gece yükselmeye başlarken Horn, "Acele etsen iyi olur," dedi. Oturma odasında oturmuş, çimenlere bakıyorlardı. "Onlar buraya gelmeden önce çok fazla günün kalmadı."

"Bundan kurtulabilirim," dedi R-A.

Horn bir osuruk sesi çıkardı. "Hiç şansın yok. Yapabiliyorken becer onu. Yanına bir silah al."

"Silah kullanmak zorunda kalırsam, muhtemelen zaten pişerim," dedi R-A. "Silah senin için," dedi Horn. "Sana bir seçenek sunuyor."

R-A bardağındaki buz küplerini çingırdattı ve düşündü.

- - -

Red Wing'de Mattsson'un evinden iki blok ötede Blue Ox adında bir bar vardı ve R-A oraya yerleşti. Oraya saat

On buçukta, gelincik kümesindeki bir tavuk gibi gergindim ve bira içtim. Çok fazla değil ama biraz, belki iki buçuk saate yayılmış altı paket bira.

Her yarım saatte bir barmene taburesine dikkat etmesini, işlemesi gerektiğini söylüyordu. Erkekler tuvaletinde durur, sonra arka kapıdan çıkar, bir blok aşağı yürür ve Mattsson'un evinin ışıklarını kontrol ederdi.

Daire.

Ön tarafa bir SUV park edilmişti ve onun olduğunu düşündü -etrafta hiç garaj yoktu ve apartman çevresinde park edilmiş başka bir araba da yoktu. Birkaç yüz metre. Eğer kadın kapıdan çıkarsa ve adam ona yumruk atarsa ve arkasında tanımadığı bir sevgili, belki de silahlı başka bir polis varsa.

Tabanca taşımak için bir nedeni olacaktı. Yanında getirmişti. Çünkü bu gece farklı olacaktı. Götürdüğü diğer kadınlar genellikle sarhoştur, genellikle formsuzdu ve şüphelenmiyorlardı, indirmesi kolay. Mattsson bambaşka bir şey olabilir.

- - -

Gece yarısı ışıklar hâlâ yanıyordu ama on beş dakika sonra sönmüştü. Onun biraz sersemlemiş olmasını istiyordu, bu yüzden yatağına yerleşmesi için ona bir on beş dakika daha verdi, son bir bira içti, parasını ödedi ve bardan çıktı.

Daireye doğru yürürken acele etmedi. Bunu neredeyse iki düzine kez yapmıştı ama yine de tedirgindi, bir polis arabasının köşeyi dönmesini bekliyordu. Suburban'a gitti, ceketini giydi, ceplerini kontrol etti: bant, plastik eldiven, cam kesici ve kesici kılavuz, patates. Kesici kılavuz, içinden yumruk büyüklüğünde bir daire kesilmiş bir karton parçasıydı.

Bant önceden çekilmişti, ucu katlanmıştı, böylece sonunu bulmak için etrafı karıştırmak zorunda kalmayacaktı. Bir nefes aldı, kamyonu çalıştırdı, bloğun etrafından dolaştı ve Mattsson'un cipi. Bir süre oturdu, iki parça bandı

cam kesme kılavuzunun üst ve alt kısmını, bloğu kontrol etti tekrar indi, kamyonun kapısını yavaşça kapattı ve kadının kapısına doğru yürüdü.

Kılavuzu kapının camına, kolun yanına yapıştırdı ve sonra cam kesiciyi kılavuzun kesik dairesinin iç kısmında gezdirdi. Kesim sertti ama sessizdi. parmaklarıyla kesti ama duyamadı.

İlk oluğun etrafından yarım düzine kez geçtikten sonra kamyona geri döndü ve kesici kılavuzu ile kesiciyi arka koltuğa bıraktı. Bir kez daha kontrol etti ve ağır plastiği çekti.

eldivenleri giydi, sonra elinde bant rulosuyla kapıya geri döndü. Bantın bir şeridini çizilmiş dairenin içine yapıştırdı ve diğer ucunu sağ elindeki eldivenin arkasına yapıştırdı. Sol başparmağıyla cam daireye baskı uyguladı, itti, itti, çatladığını duydu ve sonra patladı. Bant, içeri düşüp parçalanmasını engelledi.

Onu dışarı çıkardı, kamyonetine doğru yürüdü, bindi ve uzaklaştı.

Caddenin bir blok aşağısında tekrar kenara çekti, ince eldivenler, bant rulosu, el feneri, brülör ve patates hariç tüm aletleri arkaya attı ve pencereleri

Mattsson'un dairesi. Işık yok. Ön tarafta yığılmış bekledi.

ve sonra bir polis arabası köşeyi döndü ve yavaşça bloktan aşağıya indi, onu geçti, Mattsson'un yanından geçti, yavaşlamadan bir kırmızı ışığa kadar. Araba kırmızı ışıkta sağa döndü ve uzaklaştı. . . .

R-A nefes aldı.

Bir on dakika daha bekledi, sonra polisleri aramak için bloğun etrafında tekrar dolaştı ve Mattsson'un SUV'sinin arkasında sessizce durdu. Sokağı kontrol etti. Mokasenleri ve eldivenleri giydim. Dışarı çıktı, kapıya doğru yürüdü, elini içeri soktu ve tokmağı çevirdi. Kapı açıldı. Dinledi ama alarm beklemediği için bir tane al.

Mokasenler iyiydi ve merdivenleri mümkün olduğunca sessiz bir şekilde tırmandı, ancak yine de ara sıra gıcırtı. Mattsson'un dairesinden hiçbir şey duymamış. Tepeye çıkınca dört kapı bulmuş. Hangisinin Mattsson'un dairesi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Üçünde numara olmaması ve dördüncüsünde 1 rakamının görünmesi dışında.

Derin bir nefes daha aldı, uzun uzun dinledi ve cep telefonunu aldı ve ceketinden patates çıkardı, patatesi sağ eline yerleştirdi ve aramayı yaptı.

- - -

MATTSSON'IN GÖZLERİ açıldı. Cep telefonu başının bir karış uzağında, sehpanın üzerindeydi ve katilin bir sonraki aramasını bekliyordu.

Telefonu eline aldı ve ekrana baktı, tanımadığı bir numaradan başka bir şey yoktu. Kablolu telefonu aldı ve Davenport'un cep telefonu numarasını tuşladı ve aynı anda cep telefonuna "Mattsson" dedi.

Adamın sesini daha ilk hecede tanımişti. "Nasılsın, Cat?"

"Kimse beni böyle çağırmaz," dedi. Davenport cevap vermiyordu. "Senin için geliyorum."

"Bunu biliyorum," dedi katil. "Bir yerlerde büyük bir silahlı çatışma olacak ve ben .30-06 B-A-R'ımı alıp hepinizden birkaçını indireceğim, sonra siz beni öldüreceksiniz ve tahmin edin ne olacak, ödeşmiş olmayacağız. Ben yaklaşık yirmi önde olacağım. Ne dediğimi anlıyor musunuz?"

"Bu çılgınlık," dedi Mattsson, sonra neredeyse dilini ısıracaktı. Yanlış kelime. "Tedaviye ihtiyacın var. Yardıma ihtiyacın var. Gerçekten ..." Lanet olası Davenport cevap vermiyordu. "İçeri gelmelisin, çünkü ölmek zorunda değilsin."

Katil kahkahalarla güldü ve şöyle dedi: "Vazgeçmeme izin vermeyeceksin. Dürüst ol, Cat. O eyalet polisini içtikten sonra böyle bir şey olmayacak. Her neyse, eminim bunu şimdiye kadar takip etmişsindir.

gitmeliyim. Seni arayıp Kara Delik'e senin için küçük bir hediye daha bıraktığımı söylemek istedim. Öleceğimi biliyorum, bu yüzden, bilirsin, bir erkek biraz eğlenmeli....."

Son bir kez daha güldü ve imzayı attı.

Mattsson "Kahretsin!" dedi ve yataktan fırladı, Goodhue nöbetçi memurunu aradı ve ona bağırarak dışarıda kim varsa

Kara Delik'e doğru, birden fazla adam, herkes müsait, yakın yollardaki herkesi durdurun.

Talimatları bitirdi, giyindi, ayakkabılarını giydi, arabasının anahtarlarını, çantasını ve silahını aldı ve ışıkları arkasında bırakarak kapıya yöneldi.

Zaman yok, zaman yok, diye düşündü. *Çoktan gitmiş olacak.* Kapının zincirini el yordamıyla çekip açtı. Ve işte oradaydı: onu hissettiği anda anlamıştı.

- - -

R-A ona vurabildiği kadar sert vurdu, tam çenesinin ortasına. Patates parçalanıp uçtu ve Mattsson doğruca yere düştü ve R-A keçinin üstündeki bir kaplan gibi onun üstüne çıktı, ona tekrar vurdu, onu yuvarladı, ağzına bir bant attı, döndü, bacaklarını bantladı, tekrar döndü, kollarını arkasından çekti. Kız çırpınmaya başlamıştı, ama güçsüzdü ve yüksek bir inleme sesi çıkarıyordu.

Ellerini bantladı, sonra yüzünün alt kısmına ve ağzına özensiz ama sıkı bir şekilde daha fazla bant sardı, yüzünün alt kısmına, ayak bileklerine, kollarının etrafına ve başının etrafına daha fazla bant attı.

Sonra onu tamamen içeri sürükledi ve kapıyı iterek kapattı.

Cep telefonu çaldı, ama onu tekmeleyerek uzaklaştırdı: onun yakınında bir yerde olmasını istemiyordu.

Hızla çalıştı, ayak bileklerine, kollarına ve ellerine daha fazla sarıldı. Kadın tekrar inledi ve çırpınmaya başladı ama içinde hiçbir şey yoktu. Ceplerinde silah olup olmadığını kontrol etti, tabancasını buldu ama bıçak yoktu. Tabancayı yere bıraktı, ocağı silip attı - artık o n a ihtiyacı yoktu ve bir blok bile taşırsa polislere yer ve zaman gibi kullanabilecekleri bir şey vereceğinden korkuyordu.

R-A etrafta istemeden de olsa bulabileceği bir şey var mı diye baktı. Onu ele verebilecek bir şey düştü. Hiçbir şey yoktu. Zor nefes aldığını fark etti, kalbi bir çekiç gibi çarpıyordu. O birkaç aldı sakinleşmeye çalıştı, sonra onu omzunun üzerinden kaldırdı,

onu koridora taşıdı, kapıyı tekrar tekmeleyerek kapattı ve merdivenlerden aşağı indi.

Sokaklar boştu. Onu kapının içinde yatarken bıraktı, hızla Suburban'a doğru yürüdü, arka kapıyı açtı ve geri döndü, onu kaldırdı ve içeri attı. Arkasından içeri tırmandı ve onu kör etmek için gözlerine hızlıca birkaç tur bant yapıştırdı.

Bir dakika sonra şehrin güneyine doğru yol alıyordu. O sırada Mevcut Goodhue polisleri batıya, Kara Delik'e doğru gidiyor olmalı.

Etrafından dolaşıp hepsinden kaçabilir. Biraz şansla. . .

- - -

ŞANSI YAVER GİTTİ.

Onu güneye Frontenac kasabasına götürdü, sonra batıya döndü. ve 2. Bölge'den güneye. Yolda, Mattsson umduğu gibi yumruğun etkisinden kurtuldu ve kamyonun içini tekmelemeye başladı, botları kamyonun altındaki panellere vuruyordu.

Pencereler. Özellikle yüksek sesli bir telaştan sonra gülmeye başladı ve ona bağırdı, "Tekmelemeye devam edersen, kendini yıpratacaksın.

O zaman benimle nasıl dövüşeceksin?" Bu onu durdurdu.

- - -

Başına aldığı darbe Mattsson'un canını yaktı: geriye doğru devrildi ve başının arkası ahşap zemine çarptı, ikinci bir Neredeyse çenesine aldığı darbe kadar şiddetli bir darbe. Sonra katil üzerine atladı ve tekrar vurdu. Bir süre bilincini kaybetti ama ne kadar sürdüğünü bilmesine imkân yoktu. Kendine gelmeye başladığında, ayak bilekleri ve kolları çoktan bantlanmıştı.

Doğal olarak biraz klostrofobikti ve bağlanmak, ağzının tıkanması ve gözlerinin kör edilmesi sahip olduğu tüm fobileri tetikledi. Mücadele etmeye başladı

ve sonra bacaklarını bükemediği için kamyonun iç tarafındaki panelleri düşüncesizce tekmeledi.

Katil ona bir şeyler bağırdı. Ne dediğini bilmiyordu. dedi, ama bu tekmelemesini durdurdu, çünkü onu saran paniği kesintiye uğrattı. Nefesini kontrol altına aldığı anda Bacaklarındaki, ellerindeki ve kollarındaki bağları sistematik olarak test etti; ve içinde bulunduğu kamyonetin halısında bir kesik bularak gözlerindeki bandı kazımaya çalıştı. Eğer görebilseydi, belki de biraz ilerleme kaydetti. Kazımış, dönmüş, kazımış, alnını ve iki kulağını da yırtmış ve hiçbir yere varamamıştı.

Ayak bileklerinin etrafındaki banttan biraz güç alabildi ve botlarını tekmelemeye çalıştı ama başaramadı. Kolları vücuduna yakın bir şekilde bantlanmıştı ve elleri o kadar sıkı bağlanmıştı ki parmaklarını hissedemiyordu.

Kamyon uzun bir süre yoluna devam etti. Ara sıra başka bir arabanın geçtiğini duyuyordu ama o bile sona erdi. Sürücü çakıllı bir yola saptı ve bu birkaç dakika devam etti, sonra tekrar asfalt yola çıktılar. Yol boyunca ilerliyordu.

Taşrada.

Yeni bir taktik: Elinden geldiğince doğruldu, sonra kamyonun içinde ileri geri yuvarlanarak kamyonda bir şekilde kullanabileceği bir şey-herhangi bir şey.

Hiçbir şey bulamadı ve tekrar paniklemeye başladı.

Bu olabilir, diye düşündü. Vazgeçmeyecekti, ama eğer onu boğmaya karar verdiğinde, işi bitmişti. O bir deliydi, bu yüzden onu yatıştırmanın herhangi bir yolu olacağından şüpheliydi. Onu bir şekilde ikna etmeliydi. Eğer gözlerindeki bandı çıkarırsa, eğer ağzındaki bandı çıkarırsa, onunla konuşmak, onu çalıştırmak zorundaydı. Hızlı elleri vardı, eğer ellerini serbest bırakabilir ve ona yeterince yaklaşabilirse, eğer onu kör edebilir, gözlerini çizebilirdi.

Yolculuk sonsuza dek sürecek gibiydi. Sonra bitti.

R-A garaj kapısını açmak için uzaktan kumandayı kullanmış, içeri girmiş ve Motoru çalıştırdı, garaj kapısını kapattı ve aşağı inerken dönüp "Tatlım, eve geldik" diye seslendi.

Mattsson hiçbir şey yapmadı; artık tekme atmıyordu.

R-A, "Tamam, bu taraftan." dedi. Kamyonundan çıktı, arkaya gitti, kargo kapılarını açtı, bandı aldı ayak bileklerinin arasından tutup kamyonun yarısına kadar sürükledikten sonra

onu tekrar omzuna attı. Kadın ona karşı mücadele etti, ama o kadar bağlıydı ki umutsuzdu ve bu yüzden durdu.

R-A onu kapıdan evin içine taşıdı, Horn tekerlekli sandalyesinde bekliyordu. "Onu yakalamışsın."

"Evet, yakaladım," dedi R-A. "Bir ısıklık kadar kurnaz." "Onu doğruca bodruma mı götürdün?" "Evet."

Mattsson her şeyi duymuş ama anlamamıştı; konuşmanın her iki tarafında da katilin sesi vardı.

R-A evin içinden bodrum kapısına doğru yürüdü.

Mattsson hala omzunun üzerinden, merdivenlerden aşağı indi, ayaklarını birkaç kez duvara vurdu, sonra köşeyi dönüp sığınağa girdi. Onu beton zemine yatırdı ve "Hiçbir yere gitme, hemen döneceğim" dedi.

Bir dakika içinde elinde başka bir rulo bant ve jiletli bir maket bıçağıyla geri döndü. Dedi ki, "Eğer benimle dövüşürsen sonunda kesilirsin ve bu sana iyi gelmez. Burada jiletle çalışıyorum."

Bacaklarını sabitlemek için bacaklarının üzerine oturarak bacaklarını bantladı.

sonra ayak bileklerindeki bandı kesip soydu, sonra botlarının bağcıklarını kesip çoraplarıyla birlikte çıkardı. Sonra yeniden ayak bileklerini birkaç bantla bantladı.

Kolları daha fazla sargı ile tutturulmuştu ve onları bıraktı, ama Bileklerindeki bandı sıyırdı, sonra arkasından tekrar bantladı. Sonra gözlerini saran bandı kesti ve kadın ilk kez ona baktı; gözleri bilye gibi sert ve öfkeliydi.

R-A ona alaycı bir tonda, "Mmm, üzgünsün," dedi. "Ben o bandı ağzında bırakacağım, çünkü işmeni ve inlemeni duymak istemiyorum."

- - -

BAZI SESLER ÇIKARDI, ancak bunlar anlaşılmazdı ve adam bunları duymazdan geldi.

Onları. Onu yüzüstü yatırdı, sırt üstü oturttu ve giysilerini kesmeye başladı. Bu şekilde kollarını serbest bıraktı ama giysileri çıkar çıkmaz bandı tekrar çıkardı ve onu boğazından tutup kaldırarak kollarını tekrar iki yanına bağladı. Kız çırpınmaya başlayınca, adam sırt üstü yatana kadar bekledi ve "Bunlar Güzel memelerim var," dedi ve yüzüne sertçe vurdu, o da karşı koymayı bıraktı.

Onu geri döndürdü ve pantolonunu ve iç çamaşırını kesti. Bu işi bitirdikten sonra onu odanın bir köşesine sürükledi ve bir kenara çekilip kendi giysilerini çıkarmaya başladı.

Kot pantolonunu çıkarmak için botlarını çıkarması gerekti ama sonra botlarını tekrar giydi. R-A çıplakken pek bir şeye benzemiyordu: kırk yaşlarında buruşuk bir alkolik, belinin etrafında çok fazla sallantılı yağ vardı, boynunun altı ve üstü ölü balık solgunluğundaydı. dirsekler, kırmızı burun. Ağır kaslı kolları ve sert omuzları vardı. "Sanırım sırada ne olduğunu biliyorsun. Seni sikeceğim."

Onu ağırlık sehpasına sürükledi, yüzüstü yatırdı, sırtına oturdu ve etrafına yarım düzine bant sardı.

Boynunu ve bankı. Sonra bacaklarını kesip aralarına girmiş.

Ve ona tecavüz etti.

Bir süre sonra ona ikinci kez tecavüz etti.

Uzun bir süre sonra, boynunu keserek serbest bıraktı ve "Tamam, Cat, işte büyük şansın geliyor. İşte geliyor ve onu yakalasanız iyi olur, çünkü yakalayamazsanız, ipi alma zamanı gelene kadar sizden başka bir şey olmayacak."

- - -

MATTSSON'ın neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Tecavüz, ne kadar kötü olursa olsun, onu fazla etkilememişti: canı yanmıştı ama bunu atlatabileceğini biliyordu.

onu. Ona herhangi bir zevk vermemek için elinden gelen her şeyi yaptı: hiçbir tepki vermeden sadece aldı. Belki daha sonra bir psikiyatriste ihtiyacı olacaktı, belki tıbbi bakıma ihtiyacı olacaktı: ama bu daha sonraydı. Şu anda ihtiyacı olan şey gevşemektir.

Elbette, eğer kurtulursa, onu öldürecekti.

Ve ona, "İşte büyük şansın geliyor..." dedi ve boynunu keserek serbest bıraktı.

Kadın başını çevirdi: Bu ne anlama geliyor olabilir?

- - -

R-A onu banktan yuvarlayarak bacaklarını serbest bıraktı. O sürükledi odadan çıktı, geri geldi, duvara bıraktığı maket bıçağını ve bandı aldı ve dışarı fırlattı.

kapıya, banka doğru. Kendi giysilerini ve Mattsson'un giysilerinin parçalarını toplayıp bankın üzerine attı. Sonunda bir anahtar uzattı ve "İşte bunun için savaşıyorsunuz" dedi.

- - -

MATTSSON hâlâ yerde yatıyordu, adamın kapıya gidişini, kapıyı çekişini, anahtarı kilide sokuşunu ve çevirişini izledi. İçeri kilitlenmişlerdi.

Oda muhtemelen on beş fit uzunluğunda ve sekiz fit genişliğindeydi, gri boyalı beton blok, ikiye sekiz kirişler arasındaki seramik armatürlere yerleştirilmiş birkaç çıplak ampul ışığı ve kapıdan başka bir şey yoktu.

R-A ona doğru geldi, ayak bileklerinden tuttu: kadın onu tekmelemeye çalıştı, sonra da ellerini üzerinden çekmeye çalıştı, ama R-A demir gibi sıkıca kavradı ve ayak bileklerini bükerek onu tekrar yüzüstü çevirdi. Bacaklarının üzerine oturdu ve şöyle dedi: "Kıpırdama. Bileklerindeki bandı çıkarıyorum."

Kadın dövüşmeyi bıraktı ve adam bandı sıyırdı, sonra geriye, ondan uzağa sıçradı. Kadın bir an kıpırdamadan yattı, sonra mesafeyi hesaplayarak adama baktı ve aniden ondan uzaklaştı. ayağa kalktı ve yüzünü ona döndü.

Soğuk odada ikisi de çıplaktı. Mattsson yatağın üzerindeydi. R-A uzaktaki duvara yaslanıp beklerken, ellerini ovuşturarak parmaklarını yeniden hissetmeye çalışıyordu.

Elleri kendine gelmeye başladığında ağızındaki bandı çekti ve "Neden?" diye mırıldandı.

"Kukuyu seviyorum," dedi R-A, "ve öldürmeyi seviyorum, sana söylemeliyim. Birini boğarken çıkardığı sesi seviyorum. Ama bu henüz bir süre için değil. Eğer beni götürebilirsen hiç olmayabilir."

"Neredeyiz biz?" Mattsson sordu. "Benim bodrumumda."

Dili dışarı fırladı: toz gibi kuruydu. "Yani, hangi kasaba?" "Holbein." Etrafına bakındı ve "Seninle dövüşmem mi gerekiyor?" diye sordu. "Buradan çıkmanın tek yolu bu."

Mattsson arkasındaki duvarı itti ve R-A da aynı şeyi yaptı.

- - -

MATTSSON onu yargılıyordu. Adamın formda olmadığını düşündü: Çok fazla kas vardı ama aynı zamanda çok da yağlıydı. Yeterince yaklaşabilirse, İki eliyle de gözlerine saldıracaktı. Yeterince yaklaşmak sorun olacaktı; kız duvardan uzaklaştığında o da uzaklaştı ve sonra boks duruşuna geçti.

Mattsson bir adım attı ve onu izledi, sonra ona doğru ilerledi ve "Hadi, hadi, ne yapacaksın? Sen polissin, bir şeyler yaşamış olmalısın."

Adam her ne söyleyecekse yarısına gelene kadar bekledi ve kafasına bir tekme savurdu. Neredeyse vuruyordu ama adam bir kirpik kadar kısa bir süre içinde geri çekildi ve ayağı burnunu öptü, fiske attı.

R-A gözlerini kırptırdı ve bacağı geri tepip yüzünün yan tarafına tuğlayla vurulmuş gibi yuvarlak bir sağ yumruk indirdiğinde içeri adım attı ve yere düştü. Sersemlemiş bir halde ayağa kalkmaya çalıştı,

Adam kalçasına ağır bir tekme attı ve kız tekrar yere düştü, adam kızın üzerine çıkmış, onu dövüyordu ve kız bayılmak üzereydi ki adam, "Tekme çok yavaş, Cat. Bir dahaki sefere hatırlaman gereken bir şey. Ama şimdi, beni tamamen ateşlendirdin ve rahatsız ettin. Biraz daha sikişme zamanı."

Ona tekrar tecavüz etti.

Dayaktan sonra paçavra gibiydi, karşı koyacak hali yoktu.

Kapının açıldığını duyduğunda beton zemindeydi, burnundan ve ağzından kan sızıyordu. Adam ona bir bez fırlattı - bir ordu battaniyesi olduğu ortaya çıktı - ve dedi ki, "Sonra görüşürüz. Biraz dinlensen iyi olur, çünkü buna ihtiyacın olacak."

Sonra gitti ve oda derin, kalıcı bir karanlığa gömüldü.

21

Lucas saat dokuzda uyandı, üç saatten biraz fazla uyumuştı ki Letty aradı. "Cheryl kalktı, çok yakında gidiyoruz." "On beş dakika, beni bekle," dedi Lucas. "Cheryl başka bir şey duydu mu?"

"Hiçbir şey yok -ki bence bu iyi bir şey," dedi Letty.

- - -

DEL saat onda uyandı, üçü de yatağının ayakucunda oturuyordu. Kıpırdanıp gözlerini açtığında Cheryl üzerine eğilmişti ve "Seni lanet olası moron," dedi.

Adam inledi, "Hey, tatlım."

"*Bana* tatlı deme....."

Lucas onu yarı iterek Del'in görüş alanından çıkardı ve ona doğru eğildi. "Seni lanet olası moron."

"Hey . . . Canım pek yanmıyor."

"Yaralısın," dedi Lucas. "İnan bana. Ve canın *yanacak*. Ne oluyor lan?....."

Cheryl, Lucas'ı yolundan itti ve ağlayarak, "Bebeğim"

Lucas, "Sana bebek demiyorum, bunu söyleyebilirim....."

Letty içeri girdi: "Nasılsın, Del?"

"Bilmiyorum, nasılım?" Tüm bu cesetler yüzünden kafası biraz karışmış gibiydi, gözleri kararsızdı.

Cheryl, "İyisin. Birkaç gün yatakta kalacaksın, sonra seni eve götüreceğiz. Omurga tutulumu yok. . . Yani, canın yanacak ama vuruldun, ne bekliyorsun ki? Sana kaç kere söyledim-"

"Gerçekten iyi olacak mıyım?"

Lucas Cheryl'ı tekrar kenara çekip, "Yeni bir penis naklinde sorun olmadığını söylüyorlar. Sorun şu ki, şu anda ellerinde sadece bir grup 'küçük' var."

Cheryl ve Letty aynı anda, "Lucas!/Baba!" dediler.

Del öksürdü ve "Tanrım, güldürme beni." dedi. Ve gözleri kapandı.

- - -

DEL UYANIP UYANIP UYUYORDU. O uyurken Lucas ve Letty koridorda sessizce bir şeyler bulmaktan bahsediyorlardı.

Kahvaltı ederken Lucas'ın cep telefonu çaldı. Jon Duncan arıyor. O neredeyse görmezden geldi: BCA ajanları ve Minneapolis polisleri, Rose Marie ve vali ile birlikte sabahtan beri arıyorlardı.

Ama kabul etti: "Davenport." "Del nasıl?"

"Kurtulacak ama çok kötü yaralanmış."

"Herkes bana böyle söylüyor," dedi Duncan. "Tanrım, umarım doğrudur. Umarım bu iyidir. Ama . . . Del için aramadım. Lucas hakkında aramadım. . ."

"Ne?"

"Catrin Mattsson. Onu kimse bulamıyor. Evde değilmiş, gecenin bir yarısı aceleyle çıkmış. Silahı ve cep telefonu kapısının önünde yerde."

"Oh, Tanrım. Tanrım. Onu yakaladı."

Duncan, "Bunu bilmiyoruz ama öyle olmasından korkuyoruz," dedi. "Henüz tüm detaylara sahip değilim. Evdeyim, şimdi oraya gidiyorum-"

"*Bunu biliyorum,*" diyordu Lucas neredeyse bağırarak. "Onu yakaladı, Jon. Yüce İsa, oraya geri dönmeliyim."

Telefonu kapattı ve Letty, "Ne?" diye sordu.

"Kara Delik adamı," dedi Lucas. "Catrin onun elinde."

Lucas'ın içgüdüğü *hemen* bir taksiye atlayıp havaalanına gitmek ve Minnesota'ya geri dönmekti. Bunu yapamazdı: Araması gereken insanlar, yapması gereken ayarlamalar vardı. Pilotları havaalanına götürdü, sonra da saatte yüz mil hızla Letty'yle konuştu.

"Cheryl ile ilgilenmek zorundasınız," dedi. "Herkes mutlu ama sana söyleyebilirim ki, henüz tehlikeyi atlatmış değil. Ne olacağını bilmiyorum, bu yüzden sana güvenmek zorundayım. Koy AmEx kartındaki her şey. Bu birkaç günden fazla sürmez."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu geri almak için o kadar zamanım var. Kadınları öldürmeden önce bir süre istismar ettiğini düşünüyoruz."

"Yani onlara tecavüz ediyor." Lucas onunla ilk tanıştığından beri birkaç kez daha gösterdiği durgunlukla ona bakıyordu; sanki sadece Bir polisi vurmadan önce.

"Bu ve onun aklını çelen başka ne varsa," dedi Lucas. "Ama bu bana biraz zaman kazandırıyor, birazcık zaman."

"Diğer adamlar..."

". . onu geri getiremeyecekler," dedi Lucas. "Benden olsun."

- - -

LUCAS Del'e geri döndü, ona doğru eğildi ve "Kalmak istiyorum, Del, ama gitmeliyim. Kara Delik katili, delikte gördüğümüz kadın polis Catrin Mattsson'u yakaladı. Ona ne yaptığını ancak Tanrı bilir."

"Çek git," dedi Del. "Yakalayın onu. Döndüğümde görüşürüz."

Lucas yarım saat içinde havaalanına dönmüş, kırk saat içinde de gitmişti.

Beş dakika. Pilotlardan bir metro bölgesine yaklaştıklarında veya eyaletler arası bir otoyoldan geçtiklerinde kendisine haber vermelerini istedi, böylece

cep telefonu. Amarillo bölgesinin batısından, I-40 üzerinden geçtiler ve Virgil Flowers'ı aradı.

"Ne kadar sıkıştın?" diye sordu.

"Oldukça sıkışık," dedi Flowers. "Bu cinayet iyice garipleşti. Ne oldu?"

"Kara Delik katili Catrin Mattsson'u yakaladı." "Ne!"

"Evet. Cinayet defterlerini parçalıyorum, ama zaten iki kez gözden geçirdim, herhangi bir şey arıyorum. . . Catrin'i tanıyor olman dışında seni neden aradığımı bilmiyorum."

"Dinle Lucas, onunla hiçbir zaman yakın bir ilişkimiz olmadı."

Flowers dedi ki. "Yani, size herhangi bir şekilde yardımcı olabileceksem her şeyi ve kışını oraya çek. Ama ne yapabileceğimi bilmiyorum. Buradaki şey . . . Benden uzaklaşmasını istemiyorum."

"Pekâlâ. Lanet olsun Virgil, hiçbir şeyim yok, çaresizim. Bana ne yapacağımı söylemen için seni arıyorum."

"Bilmiyorum dostum. Olayla ilgili tek bildiğim televizyonda gördüklerim, o küçük kız ve postacı adam."

"Pekala. Davanla ilgilen, ama aklına bir şey gelirse ..." "Ne yapacaksın?" Flowers sordu.

"Duncan'ın grubu Holbein ve Zumbrota'yı parçalıyor. Sanırım en iyi şansım Durand, Wisconsin'e gidip Holbein ya da Zumbrota'dan birini tanıyan birini bulmak. Ben tanımiyorum.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum ama etrafta dolaşıp vitrinleri çalmam gerekiyorsa yapacağım şey bu."

Flowers, "Bunu bir düşüneyim," dedi. "Sana geri döneceğim."

"Sana güveniyorum," dedi Lucas.

Flowers, "Sana bir şey söyleyeyim. Catrin'in sert kız rolü var ama bu rolün altında gerçekten *de* sert. Zeki. Bence bu adamı bir süre oyalayabilir. Zorlamayı bırakmayın."

- - -

LUCAS, Omaha'nın batısından, I-80 üzerinden Duncan'ı bir kez daha aradı.

"Jon, neler oluyor? Ne yapabilirim?"

"Aklına ne gelirse. Herkes üzerinde çalışıyor, ne olduğunu, kızı nasıl kaçırdığını biliyoruz ama kızın şu anda nerede olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"O zaman elinizde ne varsa bana verin."

Duncan, şerif memurlarının Kara Delik'e vardıklarında hiçbir şey bulamadıklarını ve Mattsson'un ortaya çıkmadığını söyledi. Ona ulaşmaya çalışmışlar ama başaramamışlar, bunun üzerine dairesine gitmişler ve birinin sokak kapısını kırarak içeri girdiğini görmüşler.

"Ne yaptığını biliyordu - kapı panelini kesmek için bir cam kesici kullandı."

Endişelenen polisler kadının dairesine girmiş ve orada Glock'unu, cep telefonunu ve bir kullan-at telefonunu bulmuşlar.

telefon, tamamen silinmişti. Telefon, Mattsson Goodhue County nöbetçi memurunu aramadan bir dakika önce Mattsson'u aramak için kullanılmıştı. Telefon bir Walmart'tan satın alınmıştı, ancak hangisi olduğunu bilmiyorlardı ve Walmart'ın yetkilileriyle birlikte çalışıyorlardı. izini sürebilmek için envanter çalışması yaptı.

"Yaptığı şey, onu 1:07'de aramaktı. Kadın yataktaymış. Sadece bir dakika konuşmuşlar ve görünüşe göre ona Kara Delik bölgesinde başka bir ceset bıraktığını söylemiş.

"Görüşmenin bitmesinin üzerinden bir dakika bile geçmeden Mattsson, Goodhue County şerif ofisinin nöbetçi memurunu aradı ve her şey Kara Delik'e doğru başladı, ve neden. Bunu onlar yaptı.

Duncan, "Ama Red Wing'den aradı, Delik'ten değil," dedi.

"Aslında, Mattsson'un daire kapısının hemen dışından aradığını düşünüyoruz. Pijama giyiyor: Yatağının yanında yerde duruyordu. Büyük bir telaşla giyindiğini, silahını alıp kapıdan çıktığını ve adamın da onu orada yumrukladığını düşünüyoruz. Koridorda ve kapının içinde yerde patates parçaları var. Patatesi muşta gibi kullandığını düşünüyoruz."

"Bunu biliyorum," dedi Lucas. "Sokağın herhangi bir görüntüsü var mı?"

"Hiçbir şey yok," dedi Duncan. "Onu yakalayabilecek bir kamera aramak için o civardaki sokaklarda bir aşağı bir yukarı dolaştık ama şimdiye kadar bir şey bulamadık. Hâlâ arıyoruz."

"Holbein'da da henüz bir şey yok."

"Hayır. Buradaki insanlar biraz huysuzlanmaya başladı: gazete editörü bu adamı barındırdıkları için haksız yere suçlandıklarını düşünüyor."

"Ah, saçmalık."

"Evet. Ama o öyle dedi."

- - -

LUCAS TELEFONU KAPATTI, sonra sinyal kesilmeden önce Weather'ı aradı, dönüş yolunda olduğunu ve Del ile Mattsson. Güney Minnesota'da I-90'ı geçerlerken Duncan'ı son bir kez aradı; değişen bir şey yoktu.

"Ben Durand'a gidiyorum," dedi. "Holbein'da birini bulmanız dışında en iyi şansımızın orada olduğunu düşünüyorum."

"İrtibatta kalın."

- - -

İnişten ON BEŞ DAKİKA önce Lucas uçağın büyük boy banyosuna gitti, kendine soğuk bir sünger banyosu yaptırdı, kot pantolonunu ve eski bir RL flanel gömleğini giydi ve sabah giydiklerini tekrar gece çantasına tıktırdı. Sabahın erken saatlerinde St. Paul'e inmişlerdi. Öğleden sonra. Lucas'ın kamyoneti park yerinde bekliyordu. Doğruca Wisconsin'e gitmeyi düşündü ama önce eve uğraması gerektiğine karar verdi, yarım saatlik bir yoldu bu.

Vakit yok, diye düşünmeye devam etti. Vakit yoktu.

Araba yoluna park etti, yan kapıdan garaja girdi ve garajın üstündeki hizmetçinin dairesine çıkan basamağın altında sakladığı zulayı açtı. Zulayı Kendisi ve dikkatlice, böylece esasen görünmez oldu. İçinde birkaç soğuk silah, bir susturucu, bir kilit tırnağı ve kimsenin bilmesini istemediği birkaç eşya daha vardı.

Bunların arasında kamyon şoförlüğünde küçük beyaz haplar olarak bilinen bir şişe küçük gri hap vardı: şimdiye kadar karşılaştığı en iyi hız. Bunları Ford'daki bir hat ustabaşından almıştı.

Ford fabrikası varken.

Haplardan dördünü elinde salladı, birini patlattı ve diğer üçünü spor ceketinin göğüs cebine koydu. Weather yürüdü

mutfaktan garaja girdi ve "Geldiğini duydum. Yeni bir şey var mı?"

"Hayır. Wisconsin'e gidiyorum," dedi Lucas.

"O hapları aralara yerleştir. Üçüncüsü seni kandırabilir; kendini zinde hissedersin ama reflekslerin dağılmaya başlar. Kendini öldürme."

"Öldürmeyeceğim."

"Başkasının da seni öldürmesine izin verme."

Onu öptü ve sıktı ve dedi ki, "Telefonu prize takılı tutacağım. Beni istediğin zaman ara."

- - -

DURAND, Lucas'ın sürdüğü hızda bile St. Paul'den bir saat uzaktaydı. Amfetamin etkisini göstermişti: kafası açık ve odaklanmıştı. Bir telefon aldığı anda St. Croix Nehri'ni geçiyordu.

Virgil Flowers.

"Hâlâ Durand'a gitmeyi düşünüyor musun?" Flowers sordu. "Evet. Yoldayım."

"Pad'ime bakıyorum," dedi Flowers. "Nüfus yaklaşık iki bin kişi. Bunların epeyce bir kısmı çocuk olacak."

"Öyle mi?"

"Yani muhtemelen bin beş yüzden fazla yetişkin yoktur. Durand polislerine tanıdıkları herkesi aramalarını söyle. Tüm arkadaşları, akrabaları ve diğer herkes. Kimin tanıdığı var diye sor. Holbein ya da Zumbrota. Sonra bu insanlardan herkesi aramalarını isteyin. biliyorlar ve bu böyle devam ediyor. Kasırga uyarısı telefon zinciri gibi. Çok fazla tekrar olacak ama şehirdeki herkese -en azından telefonu olan herkese- on beş ya da yirmi dakika içinde ulaşacaksınız, her bir aramayı bir dakika olarak hesaplarsak."

"Virgil: Bunu yapmamız gerek. Hemen şimdi. Sen yap, daha iyi açıklayabilirsin. Polisleri ara ve onlara bunu söyle. Kasabada polislerin yanı sıra bir de şerif ofisi var. . . İkisini de ara ve bu işi hallet."

"Kasabadan ne kadar uzaktasınız?" Flowers sordu.

"Belki kırk beş dakika."

Flowers, "Oraya vardığınızda bir şeyler bulmuş olabilirsiniz," dedi.

LUCAS tepeden aşağı Chippewa Nehri köprüsüne doğru ilerlerken Wisconsin'den bilinmeyen bir numaradan bir çağrı aldı. Telefonu açtı ve bir Durand polisiyle konuşuyordu. "Ajanınız Flowers'tan gelen çağrıya cevap verdik ve sizin için birkaç şeyimiz var. Andrew's Rentals'dan Shelly Linebarger ve Book Nook'tan Melissa Saferstein ile konuşmalısın."

Lucas yerleri aldı ve köprüyü geçtikten sonra İki blok boyunca kuzeye doğru ilerledi ve otoyolun doğu tarafında standart bir beton blok ve kiremit çatılı binadaki kiralama şirketini gördü. Atlayıp içeri girdi, ikisi erkek biri kadın üç tezgâhtar servis tezgâhının arkasında kümelenmiş duruyordu ve ona bakmak için döndü.

"Ben Lucas Davenport ve-" dedi.

"Biz de sizi bekliyorduk," dedi kadın. "Ben Shelly. O bölgeden bir müşterimiz var. Bizden birkaç kez çekilebilir çimento mikseri kiralamıştı."

Kiracının adı Bob Bonet'ti. Ellерinde onun için bir Visa kart numarası vardı.

"Burayı yarım düzine kez kiraladı. Bir keresinde ona neden buraya kadar geldiğini sordum ve St. Paul bölgesindeki kiralamalardan epeyce tasarruf edebileceğini, bir sonraki en yakın kiralamanın nerede olduğunu söyledi.

Bu bir ve üç çeyrek yarda mikserleri alabileceği bir yer. Tam olarak nerede yaşadığını bilmiyorum ama Holbein'ın kırsalında bir yer."

"Kamyonunu hiç gördünüz mü?"

"Evet," dedi adamlardan biri. "Her geldiğinde. Kırmızı bir Chevy, belki dört ya da beş yaşında."

Lucas, "Huh." dedi. "Büyük adam mı? Benim kadar uzun mu?" "Neredeyse o kadar uzun ve çok daha geniş."

Lucas vize numarasını aldı, "Teşekkür ederim," dedi, kamyonetine döndü ve Zumbrota'da bulunan Duncan'a telefon etti. "Kontrol etmemiz gerek ama içimde bir his var, adam iri yarı. Bizim adamımız o kadar büyük değil, sanmıyorum."

"Bakmamız lazım," dedi Duncan. "Visa numarasının izini sürer sürmez ve bir adres alır almaz harekete geçeceğiz."

Lucas, "Telefonunun başında dur, bir tane daha gelebilir," dedi.

- - -

KİTAP KOKUSU, Ana Cadde'deki daracık bir kitap ve dergi dükkânıydı ve içinde kitaplar kadar biblolar da vardı; pencerelerde uyuyan kırmızı-beyaz bir erkek kedinin üzerinde kristaller asılıydı.

Lucas içeri girdi ve Melissa Saferstein'ı buldu; yerel ve küçük yayınevlerinden gelen kitaplarını stoklayan adamdı bu; Kuzey Ormanları'na odaklanan avcılık ve balıkçılık kitapları, bir kırmızı ahırlar ve tarla farelerini takip eden çakallar gibi çeşitli doğa ve fotoğraf çalışmaları; bunun gibi.

"Davis Tory. Davis, David değil. Davy değil, kesinlikle, bunu bana açıkça söyledi. Onda biraz merkezden uzak bir şeyler var. Biraz fazla gergin," dedi. Saferstein sarışındı, orta yaşı zorluyordu ama henüz o yaşa gelmemişti.

"Onun hakkında hiç huzursuzluk duyuyor musun?" Lucas sordu. "Sanki sana asılabırmış gibi?"

"Ah... hayır, bunu gerçekten söyleyemem. Sadece bana çok gergin görünüyor. Hep çok çalıştığı için böyle olduğunu düşünmüşümdür. Gevezelik etmek için zaman ayırmaz, kapıdan uçarak girer, kitap kutularıyla bir ileri bir geri koşar ve bum, gider. Ve onun dil iğrenç. Bu orospu çocuğu, şu lanet olası ve tekrar etmeyeceğim birkaç kelime daha."

"Büyük bir adam mı?"

"Hayır, oldukça ufak tefek bir adam," dedi Saferstein. "Kaslı, sanırım sürekli o kitap kutularını taşımaktan. Ama çok iri değil, kel. Bir şey var: kedilere merhaba demek için her zaman bir dakikasını ayırır. O kedileri sever, onlar da onu sever."

O sırada siyah bir kedi tezgahın üzerinden geçerek Lucas: Kedinin koklaması için bir parmak eklemine uzattı ve sonra kulaklarının arkasını tırmaladı.

"İşte böyle," dedi Saferstein.

Tory için hem bir adres hem de bir telefon numarası vardı. Lucas bunları not etti ve Duncan'ı tekrar aradı. "Bu adam doğru yapıya sahip. Cannon Falls'dan, yakın ama tam olarak büyük bir puro değil. Ona bakmalıyız ama şüphelerim var."

Duncan, "Her şey elimiz kolumuz bağlı oturmaktan iyidir," dedi. "Üçüncü bir adamınız var mı?"

"Henüz değil," dedi Lucas. "Yukarı çıkıp polislerle konuşacağım, bakalım ne düşünecekler."

- - -

KASABANIN İÇİNDEN GEÇTİ, sonra tepeye çıkıp hükümet merkezine gitti. Polis departmanında kimse yoktu ve şerifin ofisinde de sadece bir memur vardı.

İletişim.

"Hepsi sokakta, kimseyi kaçırmadığımızdan emin olmaya çalışıyorlar. Yakınlardaki kırsal bölgelere de gidiyorlar," dedi şerif yardımcısı.

"Kasabadaki herkese ulaşamasaydık, kimi kaçırabilirdik bilmiyorum. Bazı insanlar sekiz ya da on kez arandıklarından şikayet ediyorlar. Sizin için otuz kadar isim var, Minnesota'dan gelenler, ama onları Google'da işaretledik ve çoğu Cities civarından. En azından sizin bölgenizin dışından. Size yakın olan sadece iki kişi var."

"Yani yavaşlıyor musunuz?" Lucas sordu.

"Korkarım öyle, konuşacak başka kimse yok. Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm."

- - -

"Henüz öyle olmadığını bilmiyoruz," dedi Lucas. "İyi görünen başka bir şey bulursan beni ara." Numarasını bırakıp kamyonu doğru yürüdü ve saatine baktı. Altı ya da yedi saat daha gün ışığı vardı, daha fazla değil. İki dakika oturup bunu düşündü, boğazında yükselen paniği hissedebiliyordu. Hiçbir yerde değildi: hiçbir yerde. Ve az önce yarım gününü boşa harcadığını hissetti. Ne kadar zaman

Catrin Mattsson'un var mıydı? Neredeydi? Katil ona ne yapmıştı?
Her neredeyse, ona her ne yapıldıysa Durand'da yapılmamıştı.
Kamyonetine bindi ve Mississippi Nehri'ni gösterdi.

Mattsson bağlantıyı kaybetmeye başlamıştı. Beynini içinde bulunduğu durumun gerçekliğine geri döndürmeye, ne yapabileceğine konsantre olmaya çalışıyordu ama sonra boşluğa düşüyordu

Dışarı. Odada ne kadar kaldığına dair hiçbir fikri yoktu. Bazen birkaç saattir içinde olduğunu düşünüyordu. Diğer zamanlarda, bir birkaç gün. Diğer zamanlarda, daha sık olarak, rüya gördüğünü ve yatağında güven içinde uyanacağını düşünüyordu.

Kabustan terlemiş.

Dedektif olarak yaptığı işlerden biri de tecavüz vakalarıyla ilgilenmekti, çünkü pek çok kurban saldırıdan sonra erkeklerle konuşmaya hazır değildi. Tecavüzün seksle değil, güçle ilgili olduğu argümanına her zaman inanmıştı. Bu görüşe olan inancı sarsılmıştı. Katil şiddet, tahakküm, güç, ne derseniz deyin, her şeyle ilgiliydi. Ama aynı zamanda tamamen seksle ilgiliydi.

Geride bıraktığı bir başka inanç ögesi: Bir polis ve bir kadın olarak tecavüzle uğraşırken, her zaman tecavüzün başına gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünüyordu. Belki de kadınlara yönelik saldırıların normal aralığında öyleydi ... ama onun için tecavüzler acil sorununun küçük bir parçasıydı.

Canını yakıyorlardı ama onu öldürmüyorlardı.

Ama bu adam onu öldürüyordu, kelimenin tam anlamıyla santim santim öldürüyordu. Onu öldüresiye dövüyordu. İyilik için yere düştüğünde.

Son bir ya da iki tecavüz daha olacağını ve sonra onu boğacağını hissetti ve o zamana kadar direnecek durumda olmayacaktı.

Şimdiye kadar onu iki kez dövmüş ve beş kez tecavüz etmişti. Onu ayağa kaldırırdı ve sonra başlardı: boks pozu alırdı ve "Hadi Cat, görelim bakalım, karşılık ver, lanet olsun, biraz kavga görelim, hiç eğlenceli değil," diye bağıyor, bağıırken de üzerine tükürük püskürtüyordu.

Adam ondan daha iriydi - daha uzun değildi ama muhtemelen elli kilo daha ağırdı, kolları goril gibiydi, uzun ve kaslıydı. Ve hızlıydı. Kadın yumrukları engellemeye çalışırdı ama adam ona bir hız torbasına vurur gibi hızlı ve kolay bir şekilde vururdu. Sadece bang-bang-bang ve kadın yere düşerdi ve adam onu saçlarından tutup odanın içinde savurur, kapıya çarptırır, tekrar ayağa kalkmasına izin verir ve sonra tekrar giderdi, ve kadın daha fazla direnemeyince, ona tecavüz ederdi.

- - -

İŞİ BİTTİĞİNDE, ağırlık sehpasını odanın dışına sürükler ve onu içeri kilitledi. İlk dayaktan sonra sürünerek kapıya ulaşmayı başardı. Kilit ağır bir çelik kutuydu; anahtar deliğini hissedebiliyordu ama içinden ışık gelmiyordu. Kapı sıkıca oturuyordu, bu da hayal kırıklığı yaratmıştı. Bir keresinde bir film izlemişti; odada kilitli kalan bir adam kapının altına bir gazete sıkıştırmış, sonra da anahtarı diğer taraftaki kilitten çıkarmak için bir iğne kullanmıştı. Kâğıdın üzerine düşmüş ve adam Anahtar kapının altında. . .

Burada öyle bir şey olmaz. Ne bir gazetesi ne de bir iğnesi vardı. Aslında, omuzlarına sardığı yeşil ordu tarzı bir battaniye dışında hiçbir şeyi yoktu.

Beton duvarlı, çorak, dikdörtgen bir odadaydı. Adam onunla birlikte odadayken, başının üzerinde kirişler ve kirişlerin arasında sert cam panellerin arkasına yerleştirilmiş yarım düzine ışık görmüştü. Kullanabileceği çıkıntılı bir çivi gibi belirgin bir şey yoktu, bir şerit bile. Silah olabilecek çelik bir çubuk vardı ama iki ağır çelik soket tarafından yerinde tutuluyordu. Adamdan sonra ona son kez tecavüz etmeyi bitirdiğinde, yarım düzine barfiks çekmişti.

yerde yatıyor, tek gözüyle ona bakıyor -diğeri morarmış ve kapanmıştı- ve buna inanamıyordu.

İlk saldırıdan sonra odanın bir köşesine uzanmıştı. Çıplaktı: Adam elbiselerini de yanında götürmüştü. Kendini biraz toparladığında karanlıkta odanın içinde sürünmüş, kapıları ve duvarları yoklamıştı ama odada işe yarar hiçbir şey yoktu. Köşesine ve battaniyesine geri döndü ve bekledi. Ne kadar süre, bilmiyordu.

Sonra adam geri geldi ve her şeyi tekrar yaptı.

Ayağa kalktı ve ellerini kaldırdı, adam güldü ve "Aferin kızıma, hadi boks yapalım" dedi. Kız odanın içinde sendeleyerek dolaşıyordu. Kapıya doğru koşabilir miydi? Muhtemelen hayır, ama bodruma inerse şansı yaver gidebilirdi. Çekiç, balta ya da İngiliz anahtarı olan bir tezgah varsa...

Bu düşünceyle dikkati dağıldığı için dişlerini kıran ve onu yere seren yumruğu hiç görmedi. Tekrar ayağa kalkmak istemedi, ama kalktı, ama tüm disiplinini kaybetti ve ona doğru gitti,

Rüzgâr gibi esiyor, çığlık atıyor ve kadın onu yakalıyor, tırnaklarıyla bir yanağını kesiyor; adam ona bağılıyor, sonra tekrar tekrar vuruyor, duvara çarpıyor ve bir rüzgâr yumruğuyla burnunu kırıyor, kadın tekrar yere yığılıyor ve adam onu saçlarından sürüklüyor, onu duvara çarptı, sonra ağırlık sehpasını odaya geri sürüklerken inleyerek yatmasına izin verdi.

- - -

Öleceğini anlamaya başlamıştı. Bu fikri hoş karşılamıyordu ama tamamen tiksindirici de değildi.

Son dayak sırasında, dişleri ve burnunun yanı sıra kaburgalarından birini de kırmıştı ve ne zaman hareket etse ya da öksürse, kırık kaburgasının acısı tüm vücut boşluğuna yayılıyordu.

- - -

Battaniyeyle bile donuyordu. Dışarıda hava sıcak olmalıydı. Burada, bodrumda, çıplak, beton kiriyle kaplı, soğuktu. Battaniyeyi kendi etrafına sardı ve düşünmeye çalıştı ama düşünemiyordu. Sürüklenmeye başladı, kendini geri çekti, sonra tekrar sürüklendi.

Bu sefer uzunca bir süre ortalıkta yoktu. Ne kadar sürdüğünü bilmiyordu ama uzun sürmüş gibiydi. . . .

- - -

R-A pek iyi uyuyamadı; çok heyecanlıydı.

İlk saldırıda pek bir şey olmamıştı, daha fazla direniş beklemişti. Muhtemelen, diye düşündü, çünkü başına geleceklere hazır değildi. İkinci saldırı daha eğlenceliydi. Bir iki dakikalığına gerçekten peşine düşmüş ve ona oldukça iyi bir yumruk atmayı başarmıştı.

yanağını çizdi. Bunu açıklamak biraz zaman alacaktı.

"Yapılacak en aptalca şey," dedi Horn ona. "Dışarıdalar Kaçırılan bir kadın polisi arıyorlar ve sen burada, onların aradığı türden bekar bir adamsın ve yüzünde kocaman bir çizik var. Roy'a ve diğerlerine ne diyeceksin? Tıraş olurken kendimi kestiğimi mi?"

"Bu benim de aklımdan geçti," dedi R-A.

"Tanrı aşkına. Bir şeyler düşünmelisin. Git aynada kendine bir bak."

Gidip aynada kendine baktı ve Horn haklıydı. Onu sağ kulağının üst köşesinden ağzının köşesine kadar kesmişti. Kesik, bir çentikten başka bir şey gibi görünmüyordu.

kızgın bir kadının tırnak çizdiği.

Saate baktı: sabah altı on beş. Aklında bir fikir vardı ama acele etmesi gerekiyordu. Tıraş oldu, duş aldı, giyindi ve Horn arkasından, "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum," diye bağırırken yarı koşar adımlarla dükkâna gitti, içeri girdi, kapıyı arkadan kilitledi, ışıkları yaktı ve aceleyle arka tarafa geçti. İlk tezgâhtar on dakika kadar sonra gelecekti.

Dükkanın arka duvarında, bahçe aletleri raflarını duvara yaslayan ağır hizmet tipi bir Peg-Board bulunuyordu. Birkaç hafta önce raf sallanıyordu - tehlikeli bir şey yoktu ama sallanıyordu, sanki duvara tutturulan vidalardan biri çıkmış gibiydi.

Bir tabure aldı, gevşek vidayı buldu, çıkardı; Horn arkasından yaklaşarak, "Şimdi iki gevşek vidamız var," dedi.

"Siktir git," dedi R-A.

Bir sonraki vida sıkıydı. Büyük bir yıldız tornavida alıp vidayı çıkardı ve sonra parmaklarıyla tekrar duvara sokarak deliği genişletti. Üçüncü vida da ilki gibi biraz gevşekti ve onu da çekip yere düşürdü: şimdi tüm alet rafı devrilmek istiyordu.

Otomobil bölümünde, arabanın vizörüne tutturulan bir makyaj aynası buldu, ambalajını çıkardı ve çizige tekrar baktı. Şimdiden biraz şişmiş ve iyileşmeye başlamış. Yapması gereken Biraz kan akıtmak için. Hırdavat reyonundan bir çivi ve ayna aldı ve rafa geri götürdü.

Tabureye oturdu ve bekledi.

Roy adındaki katip saat yediye dört kala, tam zamanında geldi. R-A anahtarın kilitte tıkırdadığını duydu ve sonra Roy "Evde kimse var mı?" diye seslendi.

"Evet, benim," diye geri aradı R-A. "Ön panjurları almak ister misin?"

"Aldım," diye seslendi Roy.

R-A aynaya baktı, bağıını eğdi ve çiviye çizik boyunca sürükledi. Kan sızmaya başladı.

Yeterince iyiydi. Çiviye alet rafının arkasına fırlattı. aynayı rafa yerleştirdi ve alet rafını kendi üzerine çekti.

- - -

ÇATIRTI dünyanın sonu gibi ses çıkardı. Tüm el aletleri, bir düzine tırmık ve bir ağaç testeresi yerinden fırlayarak bitişikteki cıvata rafına çarptı. Alet rafı üç parçadan yapılmıştı.

Çeyrek inçlik kontrplak, sekiz fit uzunluğunda, dört fit yüksekliğindeydi ve ona sertçe çarptı - altına düşmüş gibi yapmasına gerek yoktu.

Sonra Roy bağırmaya başladı, "Ne oldu? Ne oldu? Ne oldu? R-A, iyi misin?"

"Çek şu lanet tahtayı üstümden," diye inledi R-A. "Ah, Tanrım. Bu acıttı."

Roy ondan bir metre uzaktaydı ve yere bakıyordu. "Kanaman var. Şunu alayım."

Roy kalkmasına yardım etti ve R-A elini yüzüne götürdü, sonra elini çekti ve kana baktı. Çok fazla değildi ama Yeterince. "Ne kadar kötü?" diye sordu.

"Çok kötü değil," dedi Roy. "Üzerine bir şeyler sürmelisin. İlk yardım çantasında üçlü antibiyotik merhemimiz var. Sana bir tane lazım. birkaç yara bandı." Roy etrafındaki enkaza baktı. "Tanrım, bu nasıl oldu böyle?"

"Vidalar alçıpandan çıkmış olmalı," dedi R-A. "Bu acıttı. Aletler yüzünden değil ama o tahta çok ağırdı ve gidip tırnığı çekmem gerekti. Kancaya takıldım ve her şey üzerime düştü. Yerine koymanız lazım ama iyice takın. Eğer bu bir müşterinin üzerine düşseydi, mahkemeye giderdik. Lanet olsun, çok acıdı."

Roy, "Belki de biraz ara vermelisin," diye önerdi.

"Evet. Sanırım bir süre duşta duracağım. . . . Kahretsin, çok acıdı. Gerçekten acıttı."

Topallayarak kapıdan çıktı. Geri aradı, "Hey, Roy? Neden Gene'i arayıp yardım etmek için erken gelip gelemeyeceğini sormuyorsun? Bana ihtiyacın olursa, evde olacağım."

"Evet, evet. Sakin ol."

- - -

HORN bunun komik olduğunu düşündü ama aynı zamanda etkilendi:

"Shakespeare oynayabilirsin. Ya da belki şu Meksika pembe dizilerinden birini,

Her neyse. Elbette Roy bulaşık makinesindeki en keskin bıçak değil. Sen

o çizici gözlerden uzak tutmak isteyebilirsin. En azından, bilirsiniz, ondan kurtulana kadar."

"Şimdiden yıkılmaya başladı," dedi R-A. "Savaşmayacak artık. Onu birkaç kez daha sikeceğim, sonra da bu gece ondan kurtulacağım. Dükkana gidip bir ip almam lazım."

"Neden onu vurmuyorsun?"

"Bunun neresi eğlenceli?"

"O'Neill'ları vurdun. . ."

"O iş içindi, zevk için değil," dedi R-A. "Hayır, bana bir ip lazım."

"Ondan kurtulduktan sonra, yerinde olsam garajda ne kadar ıvır zıvır varsa alıp sığınağa atardım, böylece belki yerde o bilim saçmalığını yapmazlar. Orada kan olmalı.

zemine ve duvarlara işlemiş." dedi Horn. "Çünkü sana söylüyorum, seni yakalayacaklar, hem de er ya da geç. Şehirde muhtemelen üç yüz bekar erkek yoktur ve hepsine bakıyorlardır. Bugünü atlatabilirsiniz, belki yarını da, ama

o zamana kadar gitmiş olsa iyi olur."

- - -

MATTSSON'IN ELİNDEKİ TEK ŞEY tırnakları ve battaniyeydi. Zihni ondan uzaklaşırken uzun bir süre battaniyeyi kendi etrafına sarmak için kullandı. Geri döndüğünde, düşünmeye çalıştı battaniyeyle yapabileceği bir şey vardı; onu parçalayabilir, ondan bir ip yapabilir, bir şekilde kullanabilir miydi?

Bunların hepsi saçmalık, diye düşündü. Bu, adamın bir saç tokası ve bir kavanoz vazelinle tanksavar silahı icat ettiği eski bir TV programı gibiydi.

Ama tırnakları vardı. Eğer bir göze ulaşabilirse... eğer bir göze ulaşabilirse ve sonra, adam kör olduktan sonra ya da kısmen Kör olsaydı, onun o tarafında kalmayı deneyebilir ve belki diğerini yakalayabilirdi. Ama yeterince yaklaşamadı.

Bunu düşündü.

Tırnaklar ve battaniye.

R-A bütün sabah televizyon izledi, yerel haber kanallarını dolaştı. Herkesin onu aradığını düşündü, biraz da memnuniyetle. Dışarıda çıldırıyorlardı. Aramaların çoğu

Zumbrota ve Holbein'deydi, ancak bir olay yeri ekibi Red Wing'de, Mattsson'un dairesinde çalışırken gösterildi.

Öğleden biraz sonra, domates çorbası ve R-A anahtarlarını aldı ve bodruma indi. Kapının dışında soyundu - şiddetli bir tecavüz sırasında soyunmak büyük bir sorundu, eğer varsa Hiç direnmedi ve en azından biraz direnişten hoşlanıyordu.

Hazır olduğunda, "Yine geliyorum, Cat," diye bağırdı. Anahtarı kilide soktu ve tekmeleyerek açmaya çalışabilir diye ayaklarını destekledi. Tekmelemedi. Kapıyı bir santim kadar açtı ve kapı ile pervaz arasındaki aralıktan baktı.

Mattsson odanın uzak tarafında ayakta duruyordu.

"Bu da neyin nesi?" R-A sordu. İçeri adımını attı, Kapıyı çekip kapattı ve kilitledi. Anahtarları yere bıraktı ve ona doğru yaklaştı. "Zırhın mı?"

Mattsson battaniyeyi şeritler halinde yırtmış ve şeritleri kat kat başının etrafına sarmıştı -alınının etrafına, burnuna, çenesine. Sonra battaniyenin geri kalanını katlayarak kalın bir yastık haline getirmiş ve üç şerit daha ekleyerek yastığı vücudunun ön kısmından aşağıya doğru bağlamıştı.

Kolları serbest kalmıştı.

"Bunun seni koruyacağını mı sanıyorsun?" R-A ona doğru ilerlerken sordu.

Kadın hiçbir şey söylemedi ama bir köşeye çekilip çömeldi.

"Hadi, ayağa kalk," dedi R-A. Böyle çömelmişken onu vurmak daha zor olacaktı. Bir köşeye çekildiği için onun etrafında manevra yapamıyordu.

"Kalk ayağa

ve bir polis gibi dövüş."

"Siktir git, şişko adam," dedi. "O zavallı küçük sikini şişko karnından çekip çıkaracağım."

Onu kızdırmak, diye düşündü. Tırnaklarını avuçlarının içinde gezdirdi. Beton duvarlar için iyi bir kullanım alanı bulmuştu.

-Onları, artık bir kedinin pençeleri kadar keskin olan tırnaklarını bilemek için kullanmıştı.

"Buraya gel, seni . ." ve eli kızın başının tepesine doğru uzandı ve kızın düşündüğü gibi saçlarını yakaladı. Adam Direnmek yerine kendini adamın yüzüne doğru fırlattı ve iki eliyle adamın gözlerine vurdu.

Ve ıskaladı.

Yüzünü yaraladı ama gözlerini ıskaladı. Adam çığlık attı ve geriye doğru sendeledi ama düşmedi. Köşesine ve çömeldiği yere geri döndü. Adam o kadar öfkeliydi ki ona doğru savruldu ve sadece Adam ona çarpmadan önce, kadın kendini tekrar fırlattı ve çarpıştılar; adamın ağırlığı kadını geriye savurdu ama pençeleri yine adamın yüzünü kesiyordu.

Adam kadının yüzüne vurdu, ama pençeler darbeyi alıp kadını yere düşürdü.

geri çekildi ama yere düşmedi ve tekrar gözlerini çıkarmaya çalıştı. Yüzünü ondan uzaklaştırarak vücuduna iki kez vurdu, ama yine ağır Dolgu ona biraz koruma sağladı.

Yine ona doğru geldi, ama bu sefer kolları tam boydaydı. onun önünde. Kızın tırnakları adamın kollarını kesti, ama adam kızın boğazına sarıldı ve kafasını duvara çarptı, kız adamın ellerini kesti, ama adam dayandı ve kıza tekrar vurdu, bu sefer kız bir saniyeliğine bayıldı ve sonra adam onu yere serdi ve baygındı.

Kendine geldiğinde, göz kapakları çırpınıyordu, başı ve vücudu dolgudan sıyrılmıştı. Tam olarak nerede olduğunu ya da ona ne olduğunu bilmiyordu ama sonra karanlık bir nesne ... bir kafa? .. ışığın bir kısmını engelledi ve R-A, "İşte yine geliyor" dedi.

Ona sadece bir kez tecavüz etti, sonra ağırlık sehpasını odadan dışarı sürükledi ve "Bu sefer beni iyi kestin, Cat. Başka bir şey düşünsen iyi olur. Zırhın gitti ve ben "Geri gel, ipimi getiriyorum."

"Siktir git" dedi ve yere yığıldı.

23

Lucas Mississippi üzerindeki Red Wing köprüsüne yaklaşırken telefonu çaldı. Letty El Paso'dan arıyor.

"Ne oldu?"

"Del'i ameliyathaneye geri götürdüler," dedi. "Ah, hayır. Neden? Ne kadar kötü?"

"Sızıntı yaptığını söylüyorlar - bu Cheryl'ın dili, doktorun değil. Doktor bana bunun olağandışı olmadığını söyledi. Tüm hasarı veren iğne leğen kemiğinin ucunu delmiş ve bazı kemik parçalarını bağırsak boşluğuna geri püskürtmüş. Ateşi yükselmeye başladı ve temizlemeleri gereken bir kirlilik olduğunu düşünüyorlar. Doktor üstesinden gelebileceklerini söyledi ama durum iyi değil."

"Ah, dostum. Ah, dostum, orada olmalıyım," dedi Lucas.

"Catrin'i geri getirene kadar olmaz," dedi Letty. "Bu ne zaman olacak?"

"Bu gece. Onu bu gece geri getireceğim."

"Del'i ameliyathaneden çıkardıklarında seni ararım," dedi Letty. "Cheryl çıldırmamaya çalışıyor. Onu aldığı anda beni ara. Catrin."

"Anlaştık," dedi Lucas. "Oldukça iyi bir çocuk oldun, biliyor musun? Futbolcularla çıksanız bile."

- - -

DUNCAN'ı aradı ve nerede olduklarını sordu.

"Bonet'le röportaj yapmak için yaklaşık on adam aldık. Adını bone-ay diye telaffuz ediyor. Her neyse, o adam değil. Bunu biliyoruz çünkü

dün gece on ikiyi geçene kadar karısıyla birlikte buradaki bir partideydi. Profilin geri kalanına uysa bile Red Wing'e gelemezdi: iri yarı, çok genç ve liseden beri onunla birlikte olan bir karısı var ve dört küçük çocukları var."

"Pekâlâ. Peki ya diğer adam?"

Duncan, "Şu anda atları eyerliyoruz," dedi. "Gerçeklere ve rakamlara bakılırsa o daha iyi görünüyor."

"Orada görüşürüz," dedi Lucas. "Mississippi'yi geçiyorum."

- - -

FLAŞÖRLERİNİ AÇTI ve Red Wing'e doğru aceleyle koşmaya başladı, navigasyon sistemi onu Bob'un kullandığı 61 numaralı otoyola götürdü. Dylan tekrar ziyaret etti ve sonra batıya, Cannon Falls kasabasına doğru gitti.

Davis Tory'nin evi kasabanın iki mil doğusundaki kırsal alandaydı. Duncan aradı ve "Şimdi Tory'nin evine geliyoruz" dedi.

Lucas, "Navigasyon sistemim doğruysa bir dakika içinde orada olurum," dedi. "Orada görüşürüz."

- - -

Ev, 19. Bölge'den çeyrek mil kadar ilerideydi. Lucas dönüşe geçti, uzun, alçak bir tepeye doğru hızlandı ve tepeye geldiğinde iki SUV ve iki şerif arabasının bir tepeye tırmandığını gördü.

Asfalt araba yolu, yoldan yüz metre kadar geride duran modern bir eve doğru ilerliyordu.

Lucas bir umut hissetti: Evin etrafı özenle kesilmiş kocaman yeşil bir çimenlikle çevriliydi. Ön tarafta tepesinde Amerikan bayrağı olan bir bayrak direği vardı. Ev ahır kırmızısıydı ve arkasında, yan tarafta, evle aynı renkte büyük bir metal bina vardı.

Ev.

Burası saplantı derecesinde düzenli görünüyordu ve Lucas da saplantılı birini arıyordu. Dışarı çıkan ilk polisler yelek giymiş ve kasklarını takıp hem ön hem de yan kapılara gittiler. Lucas döndü.

tam zamanında evin kapısında birini gördü; mavi elbiseli, siyah saçlı bir kadındı. Polisler bir şeyler söyledi, evin yan tarafını işaret etti ve sonra onlarla birlikte dışarı çıktı.

Lucas son cipin arkasına yanaştı ve indi: BCA ajanı Buford oradaydı, arabanın koltuğunda bacağının yanında bir M-16 vardı.

Lucas'a: "Ahırda. Bu da karısı."

Kasklı polisler kadını metal binaya doğru götürüyorlardı. Kadın bir kapıyı çekip açtı ve içeriden bir şeyler bağırdı. Bir an sonra, tıpkı Saferstein'in tarif ettiği gibi, beyaz tişörtlü ve mavi kot pantolonlu, kısa boylu, kaslı ve kel bir adam dışarı çıktı.

Buford: "Kahretsin, bu o değil."

dedi. Lucas: "Öyle mi?"

Buford, "Adam ya kaçacaktı ya da karşı koyacaktı," dedi. "O ve yaşlı karısı korkmuş görünüyorlar."

"Evet."

- - -

LUCAS bir an için arkasını dönüp kırlara baktı. Yine güzel bir gündü, mısırlar koyu yeşil, soya fasulyeleri daha açık yeşildi, kilometrelerce uzayıp gidiyordu. Ve yolun aşağısında, yan tarafında kocaman bir "3" harfi olan beyaz bir minibüs.

Geri döndü ve Buford'un arkasından Tory'nin etrafındaki polis kümesine doğru yürüdü.

Tory şöyle diyordu: "...bilgisayara bakabilirsin. Gece yarısına kadar oradaydım, faturaları yazıyordum. Tarih damgalı olmalılar.

Programda. Bak sana ne diyeceğim, arama iznin olması gerektiğini biliyorum ama bu şaka değil: Sana eve, ahıra ve istediğin her yere girip istediğin her şeye bakma izni veriyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Duncan. "Ama eğer sorun olmazsa ..."

Tory, "Kırsalda dolaşan bu deli adam olmasaydı bunu yapmazdım," dedi. "Dizlerine kadar avukatların içinde olurdun,

Ama bu adam, birinin polisinizi geri alması gerekiyor, adı her neyse."

"Catrin Mattsson," dedi Duncan.

Lucas, "Catrin'i nereden biliyorsun?" diye sordu.

Tory kafa derisindeki ter izlerini elinin topuğuyla sildi ve, "Her şey televizyonda. Başka bir şey yapmıyorlar."

Lucas, "Lafı açılmışken..." dedi.

Hepsi dönüp minibüsün kenara çekildiği yola baktı. Onlar izlerken bir kameraman omzunda bir kamerayla minibüsün burnundan koşarak geldi.

Tory "Kamera için gülümsemeli miyim?" diye sordu.

- - -

LUCAS GİTTİ.

Holbein'a gitti. Yolda Duncan aradı ve "Gittin mi?" dedi.

"Holbein'a gidiyorum. Bilmiyorum. Sanırım cevap Holbein ya da Zumbrota'da. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Duncan, "Her neyse, kendi başının çaresine bakacaksın," dedi. "Red Wing polisleri Plum'daki bir içki dükkanında bir video kamera buldu. Holbein ve Zumbrota'ya giden en hızlı yol olan 58. Otoyola dönüşen cadde. Dün gece geçen her araba ve kamyonun plakasını okuyabildiklerini söylüyorlar. Oraya doğru giden bir adamımız var. Koyu renkli pikaplardan başlayıp diğer her şeyi videoya kaydedin ve plakaları çıkarın. Buford'la birlikte oraya gidiyorum, bakmamız gereken bir sürü kaset var. Sanırım en iyi şansımız bu olabilir."

"Peki ya diğer adamlar?"

"Bazılarını eve göndermek zorundayım. Daha önce hiç İki gündür uyuyorlar ve benzinleri bitmiş. Ayrıca birkaç adamı Kara Delik'e bırakacağım.

..."

"Seni anlıyorum Jon. Tanrım, eğer onu çoktan öldürdüyse ..."

"İnancını koru, kardeşim."

- - -

BEŞE ON KALA. Lucas bankaya gitti ve kapanmak üzere olduğunu gördü. Kendini tanıttı ve resepsiyon görevlisine, "Başkanınızla ya da müdürünüzle konuşmam gerekiyor. Patron."

Birkaç yıl önce, Virgil Flowers bir Benzer bir sorunu, küçük bir kasabadaki en zeki insanlara, en zeki kişinin kim olduğunu *düşündüklerini* sorarak kısmen çözmüştü. katil olabilirdi. Elinde uzun bir liste vardı ama katilin de listede olduğu kesindi. Ama Flowers'ın daha fazla zamanı vardı. Lucas saatine baktı: hiç zamanı yoktu, hiç zamanı yoktu.

Flowers'ın tekniği emniyet çevrelerinde bir skandal yaratmış, pek çok kişi bu tekniğin profesyonelce olmadığını savunmuştu ve Lucas'ın bildiği kadarıyla kimse bunu bir daha denememişti.

Flowers'ın pek de umursadığı söylenemezdi. profesyonellik. Flowers bir cinayeti, muhtemel katili göğsünden vurarak durdurmaya çalıştığında Lucas bir keresinde onun yanındaydı. Onu ayağından vurmuştu.

Lucas'ın elinde başka bir şey yoktu. Hiçbir şey hareket etmiyordu. Bu yüzden resepsiyon görevlisi siyah deri bir koltuğa oturdu.

"Evet? Memur bey? Yardımcı olabilir miyim?"

Şube müdürünün adı Sandy Rodriguez'di. Onu ofisine götürdü ve "Bu adamın yakalanmasını gerçekten istiyorum" dedi.

"Onu yakalayacağız," dedi Lucas. "Şu anda uğraştığımız soru, Catrin Mattsson'u öldürmeden önce onu yakalayabilecek miyiz?"

"Ailem öğle yemeğinde onun için dua etti," dedi Rodriguez masasının arkasına otururken. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Lucas, "Size mutlak gerçeği söyleyeceğim ve televizyoncularla konuşmayacağınıza güveniyorum. Bir isim bulduğumuzda kullanabileceğimiz büyük bir bilgi yığınınız var. Elimizde iki tane ve onları neredeyse anında eleyebildik."

"Cannon Falls'taki şu kitapçı adam..."

"şimdiden televizyona mı çıktı?"

"Yaklaşık on beş dakika önce."

"Aman Tanrım. İnsanları incitmemeye çalışıyoruz ... her neyse, buraya geldim çünkü bankacılar akıllıdır ve kendi ... ve sormak istiyorum ... eğer Holbein'da böyle bir şey yapabileceğini düşündüğünüz insanların bir listesini çıkaracak olsaydınız ... listenizde kimler olurdu? .. listenizde kimler olurdu?"

Birkaç saniye boyunca ona sabit bir şekilde baktı, sonra başını bir kez salladı ve "Hiç kimse" dedi.

"Hiç kimse mi?"

"Hiç kimse. Bunu söyleyebilirim, çünkü ben de bunu düşünüyordum. Şehirdeki herkes de öyle. Üç ya da dört ya da beş kişiyle konuştum. Bugün belki altı farklı kişi, bugün ofisimde bulunan neredeyse herkes bu konu hakkında konuştu. Bilmiyoruz. Hiç kimse bilir. Bir isim bulamıyoruz. Hepimiz sorunlu insanlar tanıyoruz ama böyle bir şey yapabileceklerinden şüphelenmeyiz bile ... ve bu kadar uzun süre. Mesele de bu. Okulumda bir çocuk var.

Büyük oğlumun sınıfı, çok sorunlu... ama daha on dört yaşında."

"O değil," dedi Lucas.

"Özür dilerim," dedi kadın.

Lucas dedi ki, "Tamam. O zaman bana bilebilecek beş kişinin ismini verin, toplumu tanıyan akıllı insanlar"

- - -

LUCAS ondan beş isim aldı ve Holbein'ın ana caddesinde rüzgâr gibi koşturarak Rodriguez'in listesindeki insanları köşeye sıkıştırdı, sorular sordu, başlarını salladılar ... ve birkaç isim daha aldı. İsimleri BCA veri tabanlarında araştırdığında, her zaman diskalifiye edici sorunlar buluyordu: çok genç, çok uzun ve bir tanesinde son dört aydır Hennepin İlçe Hapishanesinde çok fazla.

- - -

LETTY, sahipleri sohbet ederken birbirleriyle oynayan üç başıboş köpeğin bulunduğu küçük bir parkın önünden geçerken aradı. "Del'in işi bitti.

Ameliyathanede ama hâlâ uyuyor," dedi Letty. "Doktorlar iki küçük delik bulduklarını söylediler ve bu sefer hepsini bulduklarını düşünüyorlar. Güçlü olduğunu ve tuhaf bir şey çıkmazsa başaracağını söylüyorlar."

"Bunu mu söylediler?"

"Söylediler. Cheryl'in tepesindeydiler, söyledikleri buydu ve o da onlara inanıyor. Birkaç saat uyuyacak.

Biz de otele dönüp uyumaya çalışacağız."

"Pekâlâ. Bu iyi, bu iyi. Tanrım, bu üzerimdeki yükü aldı," dedi Lucas.

"Catrin ne olacak?"

"Onu bulacağım. Onu bulacağım."

- - -

YEDİ OTUZUNDA, süpermarketin otoparkında oturuyordu, müşterilerin gelip gitmesini izliyordu. Katil Mattsson'u On sekiz saat. Henüz ölmediyse bile yakında ölmüş olacaktı. Sessiz sokaklara, pencerelerde yanan ışıklara ve

Dişbudak ağaçları tepelere doğru yürüyordu. Ne yapabilirdi ki?

Endişelendi, çalıştı... nöbetçi memuru aradı: "Motorlu Taşıtlar Dairesi'nden tüm koyu renkli kamyonetlerin sahiplerine karşı Holbein ve Zumbrota?"

Nöbetçi memur, "Şu anda bunu yapacak bir program yazmaya çalışıyorlar, ancak bunu çok hızlı yapamıyorlar," dedi. "Tüm veri işi karmaşık ve her türlü korumaya sahip ve tüm programlama eski ... her şey berbat durumda."

"Bunu onlara kim yaptırdı?"

"Jon yaptırdı, birkaç gün önce. Hâlâ çırpınıyorlar." Lucas telefonu kapattı ve gömleğinin cebinden gri haplardan birini çıkardı, bir yudum ılık diyet kola ile yuttu. Aşağı baktı Süpermarket. Katil şu anda orada olabilir. Hepsi onu tanırdı, onunla sohbet ediyor olurlardı, ama bilmezlerdi. . . .

BİR IŞIK YANDI.

Elbette onu tanıyorlardı. Katil olduğunu bilmiyorlardı ama muhtemelen onu her gün görüyorlardı.

Orospu çocuğu. Telefonunu çıkardı, ruhu umutsuzluğa kapılmıştı, çünkü ne bulacağını biliyordu: Mattsson'un şekerçi dükkânıyla konuşurken kendisine gönderdiği Sprick'in fotoğraflarını silmişti.

Kadın. Telefonunu her zaman temizlemesi dışında iyi bir nedeni olmadığı için onları silmişti; sadece bir alışkanlık.

Sprick. Kamyonu çalıştırdı, flaşörlere bastı ve yola çıktı. Sprick aşağı yukarı sekiz mil uzaktaydı. Altı dakika. Ne kadar zamanı kaldığını bilmiyordu ama turuncu güneş batı gökyüzünde kayarken, çok fazla zamanı kalmadığını hissetti, hem de hiç.

Katil Mattsson'un cesedinden hava karardıktan sonra kurtulacaktı, diye düşündü, kendini en güvende hissedeceği, arabayla dolaşabileceği, kırsalda güvenli bir yer bulabileceği zaman. Hiç zamanı yoktu.

Lucas kasabadan ayrıldığı anda saatte yüz milden biraz fazla hızla gidiyordu ve yolun üçte ikisini kullanan bir John Deere traktörünü solladığında bir kez altmışa inmesi dışında hiç yavaşlamadı. Zumbrota'nın mil dışında.

Yüksek sesle bağıırıyordu: "Orada ol, orada ol."

Zumbrota'dan geçerken yavaşlamak zorunda kaldı ama Sprick'in evine Holbein'dan ayrıldıktan sekiz dakikadan biraz daha fazla bir süre sonra vardı. Penceredeki ışıklar. Park etti, flaşörler hâlâ yanıp sönüyordu.

kaldırımından yukarı koştu. Sprick'in perdeleri çekiliydi ama Lucas pencerelerden birinde bir hareket gördü ve yumruklarıyla kapıya vurdu.

Sprick kapıyı açtı ve dışarı baktı. "Şimdi ne var?"

"Fotoğrafını çekmeliyim. Zamanım yok ama fotoğrafını çekmem gerek," dedi Lucas.

Sprick'in üzerinde ordu tarzı gri bir tişört vardı, ki bu iyiydi. Lucas onu yumurta kabuğu beyazı bir duvara dayadı ve Sprick'e bir onluk verdi. İkinci kez ne yaptığını açıkladı ve cep telefonu ile yarım düzine yakın çekim yaptı.

Onları kontrol ettikten sonra "Teşekkür ederim," dedi. Arabaya doğru geri koştu ve Sprick seslendi, "İyi şanslar. Yakalayın onu!"

- - -

ON DAKİKA DAHA ve Lucas tepeden aşağı, Holbein'a doğru yuvarlandı. Yine süpermarket. Aceleyle otoparkı geçti ve dükkâna girdi. Kasiyer açık olan tek kasa şeridinde bir kadını bekliyordu ve Lucas aceleyle yanına gidip, "Müdür nerede?" diye sordu.

"Ne?" Kadın ona baktı, terliyordu, acelesi vardı, saçları dağınıktı, sanki bir silah ve maske çıkarmasını bekliyordu.

"Müdür! Müdür!" dedi adam. "Ben bir polisim, müdüre ihtiyacım var! Hemen şimdi! Hemen şimdi!"

Kasiyer bir telefon aldı ve "Müdür kasaya. Vlasic Koşer Dereotu için fiyat kontrolü yapmamız gerekiyor." Lucas, "Ne?" dedi.

Kasiyer, "Ona hemen ihtiyacınız olduğunu söylemişsiniz. Bu onu hemen getirir." Döndü ve uzaktaki fırın tezgâhına baktı; pembe gömlekli, iri yapılı, kısa boylu bir adam köşeyi dönmüş, yarı koşarak onlara doğru geliyordu. "İşte geliyor."

"Turşu olayı bir şifre miydi?" Lucas eğlenmek için yarım saniyelik bir süre ayırarak sordu.

"Tıpkı hastanedeki gibi," dedi kadın. "Acil durum anlamına geliyor."

"Bu çok güzel," dedi çıkış yapan kadın.

- - -

Müdür aceleyle geldi ve "Sorun nedir?" diye sordu.

Lucas kimliğini çıkarmıştı: "Tüm çalışanlarınızı, müşterilerinizle etkileşim içinde olan herkesi çağırmanızı istiyorum. Onlara şurada ihtiyacım var." Bira şeridini işaret etti. "Hemen şimdi. Onları acele getirmelisin. Lütfen."

"Ne-"

"*Yakala onları,*" dedi Lucas.

- - -

Müdür onları aldı ve rafta durması için bir stokçu buldu. kısa bir gecikmeden dolayı müşterilerden özür dilemek için kasaya gitti. Yarım düzine mağaza çalışanı etrafına toplandığında Lucas, "Bu gerçekten önemli. Size bir fotoğraf göstereceğim. Sadece bir saniyeliğine. Farklılıkları ya da neden düşündüğünüz kişi olamayacağını araştırmanızı istemiyorum: Sadece kim olabileceğine dair bir isim istiyorum. Hızlı bir bakışla kim olduğunu düşünüyorsanız."

Etrafındaki gruba baktı: "Herkes anladı mı?" Hepsi başını salladı.

- - -

LUCAS cep telefonunu açtı ve bir fotoğraf seçti, Sprick'in en katı, en dikkat çekmeyen görüldüğü fotoğraf.

Telefonu elinde çevirdi ve sonra şöyle dedi geliyor." Yüzlerinin önünde yavaş bir kavis çizerek salladı ve her birine bakması için belki bir saniye verdi.

İki ya da üç saniye boyunca kimse bir şey söylemedi, sonra müdür, "Evet, bu R-A. Roger Axel."

"Kim o?" Lucas sordu.

- - -

Diğerleri başlarını sallıyordu ve kasiyer, "Onu her gün görüyorum. Hırdavat dükkanını işletiyor."

Pencereden dışarıyı ve tepeyi işaret etti. Lucas nalbur tabelasını görebiliyordu. Park yerinde oturmuş ona bakıyordu. Tıpkı Shaffer'ın kamyonetinde oturup çörek yiyor olsaydı bakacağı gibi. Sonra belki aklına anahtarların nerede yapılacağına dair bir fikir geldi ve belki defterine biraz jöle damlattı. . . .

Müdür, "Onun ... olduğunu düşünmüyorsunuz," dedi ama Lucas'ın arkasından konuşuyordu.

24

R Katip Oy, nasıl olduğunu öğrenmek için R-A'yı aradı.
"Sen arayana kadar gayet iyiydim. Beni derin uykumdan uyandırdın," diye yalan söyledi R-A.
"Üzgünüm, R-A. Öğle yemeğinden sonra buraya gelmeyince, durumun görüldüğünden daha ciddi olabileceğini düşündük."
"Hayır, ben iyiyim. Yorgunum. Günün çoğunu uyuyarak geçirdim. Muhtemelen bu yüzden bu gece de uyuyamayacağım. Kuzeye gidip birkaç gün balık tutmayı düşünüyordum. Eğer bu gece uyuyamazsam, kamyonu atlayıp yola çıkabilirim. Yarın ortaya çıkmazsam, siz her zamanki gibi yaparsınız. Beni istediğiniz zaman arayın."
"Bunu yapabiliriz," dedi Roy. "İstediğiniz kadar zaman ayırın."

- - -

R-A telefonu kapattı ve tekrar aynada kendine bakmaya gitti. Kaltak onu gerçekten kesmişti. Yüzünde beş tane kıpkırmızı çizik vardı; alet rafı üzerine düştüğünde oluşacak çizikler değildi bunlar. Tıpkı oldukları gibi görünüyorlardı. Kurtulması gerekiyordu. Mattsson, ve bunu o gece yapmak zorundaydı. Sonra da olta takımlarını toplayıp şehirden ayrılması gerekiyordu.
Bunun tamamen bir kayıp olmadığını düşündü. Yaşadığı sürece o kavgayı ve sonrasını tekrar yaşayacaktı. Hayatının en iyi seksiydi.
Dolabı açtı, antibiyotik merhem tüpünü çıkardı ve çiziklere sürdü. Yukarıya çıkmayı planlamıştı.
dükkânı kapatır kapatmaz ipini alacaktı. Yapamadı.

Bunu şimdi yapmalıydı, çünkü Tanrı'nın küçük yeşil elmalar yarattığı gibi, sokakta biriyle karşılaşacağından emindi. Karanlık çökene kadar beklemesi gerekiyordu.

Sonra aşağı inecek, onu son bir kez becerecek ve iple bitirecekti. İpi düşünmek bile onu heyecanlandırıyordu.

Horn arkasından, "Artık sona yaklaşıyoruz," dedi. R-A onu aynada görebiliyordu. "Yakında seni cehennemde görecekim."

"Ben buradan çıkıyorum," dedi R-A.

"Bunun için çok geç," dedi Horn. "Lanet olası siken seni bitirdi. Gerçi uzun vadede bir şey fark etmeyecekti. Nasıl olsa seni yakalayacaklardı."

"Hâlâ biraz ipim var," dedi R-A. "Ben iyiyim."

Horn gülmeye başladı. R-A ona döndü ama Horn gitmişti; artık orada değildi. Yine de R-A evin içinde bir yerlerde onun güldüğünü duyabiliyordu.

- - -

LUCAS süpermarketten koşarak çıktı, otoparkı geçip kamyonetine gitti ve nalbur dükkanına baktı. Pencere karanlıktı, birkaç küçük neon reklam tabelası büyüyen karanlığın içinde yanıp sönüyordu.

Shaffer tam burada oturuyordu ve anahtarları düşündü. Anahtarları kim yapar? Bir hırdavatçı. Dükkâna doğru yürür ve orada katille karşılaşır ve yanlış soruyu sorar.

Ama katil onu dükkânda vurmuş olamaz. Yapabilir miydi? Yoksa Shaffer'ı başka bir yere mi çekmişti? Bilebileceği bir şey değil, diye düşündü Lucas.

Aklına başka düşünceler gelmeye başladı. Axel: Bu ismi daha önce duymuştu ama nerede? Cinayet kayıtlarında bir yerde mi? Bu doğru gelmiyordu ama ismi duymuştu.

Ve düşündü, *Halatlar*. Lanet olası ipler. İki ucu da yanıktı. Bunu yapmak için özel bir yanık kesiciniz olmalıydı, peki bunları nereden buluyordunuz? Hırdavatçıdan. Yılda bir ya da iki kez, her yıl bir hırdavatçıya gidip dört ayaklı bir halat alır mıydınız? Muhtemelen almazsınız. Bu insanların hatırlayacağı bir şey.

Ama ipi kendiniz kesebilseydiniz, çünkü burası size aitti.

Shaffer'ın ekibi hırdavatçıları dolaşıp halat sormuş ama bir sonuç alamamıştı; önemli olanın halatlar değil, *kesimler* olduğunu hiç fark etmemişlerdi. Halatı her yerde bulabilirdiniz ama iki ucundaki yanık kesikleri sadece hırdavatçıdan alabilirdiniz.

Ve Mattsson'un dairesindeki kesik cam kapı: Kesilmiş camı nereden bulabilirsin ki? Bunu düzgün ve verimli bir şekilde yapmayı kim bilebilir ki? Hırdavatçıda çalışan bir adam.

Axel'in adı tekrar aklına geldi. Evet. Biliyordu: Yılan derisi satıcısı Toby'den duymuştu. Axel büyük bir avcıydı ve muhtemelen Horn'un bir arkadaşıydı. Ve Horn ile bir arkadaşını kasapta kocaman bir geyiği indirirken gören kadın - Axel, kelle avcısı.

Park yerini aceleyle geçip kamyonete bindiğinde ve aracı çalıştırdığında, on beş saniye içinde hepsi bir araya geldi. Park yerinden çıkarken dikiz aynasına baktı ve bir geyik gördü. Vitrindeki mağaza çalışanları onun gidişini izliyordu.

Doğruca hırdavatçı dükkânına gitti, önüne park etti ve ön kapıya doğru yürüdü. Mağaza neredeyse karanlıktı, ofis ekipmanlarının ve alarmların üzerindeki çeşitli LED ışıklar ve arka taraftaki tek bir floresan ışıkla aydınlatılıyordu. Bir hareket gördü, kapıya vurdu kapıyı yumrukladı. Bir an sonra karanlıktan önlüklü bir adam çıktı ve ona el salladı. Lucas tekrar sertçe vurup kimliğini kaldırdı.

Uzun boylu, zayıf ve kel olan adam camdan gözlerini kısarak ona baktı, sonra kapının kilidini açıp, "Kapalıyız," dedi.

"Ben bir polis memuruyum," dedi Lucas. "Roger Axel'le konuşmam gerek." "O burada değil. Bu sabah bir alet rafı düştüğünde kendini yaraladı.

ona. Eve gitmek zorunda kaldı."

"Orası neresi?"

Tezgâhtar sokağın aşağısını işaret etti. "Yaklaşık iki blok aşağıda, ikinci bloğun ortasındaki büyük gri evde."

"Bana adresi verebilir misiniz?" "Bir saniye bekleyin."

Tezgâhtar binaya geri adım attı ve Lucas da kapıdan içeri girdi. Tezgâhtar endişeyle, "Emin değilim..." dedi.

Lucas: "Adrese ihtiyacım var. Ve her ne kadar Bu noktada seni uyarmam gerekiyor, Axel'i ararsan ya da geldiğimi haber verirsen seni tutuklar ve hapse atarım. doğal hayatının geri kalanı için hapisshane. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Kâtip ona baktı ve adem elması birkaç kez sallandı, sonra da, "Onun Kara Delik'teki adam olduğunu düşünüyorsun," dedi.

"Öyle," dedi Lucas. "Bunu nasıl anladın?"

"Eğer değilse, ona söyleyeceğim şeyi söyleme. Çünkü bu işe ihtiyacım var."

"Eğer değilse, ona hiçbir şey söylemem," dedi Lucas. "Peki bunu nasıl öğrendin?"

"Çünkü bunun mümkün olduğunu düşünüyorum," dedi tezgâhtar. "Onu altı yıldır tanıyorum ve Tanrı adına, bunun mümkün olduğunu düşünüyorum."

"Adresi al," dedi Lucas.

- - -

Kâtip adresi Axel'in masasının üzerinde duran kişisel çek defterinde buldu. Lucas bunu not etti ve sordu, "Peki ya bu Bu sabah geçirdiği kaza?"

Tezgâhtar, "Tuhaftı. Bir alet rafını kendi üzerine çekti. O anda mantıklı gelmişti ama gerçekten düşünürseniz nasıl olduğunu tam olarak anlayamazsınız. Bir şey daha vardı, yüzünde büyük, uzun bir çizik vardı, sanki bir çividen olmuş gibi. Tırnaktan olduğunu bilmeseydiniz, tırnaktan olduğunu düşünürdünüz. Bir kadının tırnağı gibi."

Lucas tezgâhtara, "Hemen kapıyı kilitleyip eve gitmeni ve beklemeni istiyorum," dedi. "Eğer gelen polis değilse kapıyı açma."

"Peki efendim," dedi tezgâhtar önlüğünü çıkararak. "Senden haber alana kadar bekleyeceğim."

- - -

LUCAS arabaya doğru yürürken DUNCAN'ı aradı: "Neredesin?" "Red Wing. Kasetlere bakıyorum."

"Onu yakaladım," dedi Lucas. "Red Wing'de bir hırdavatçı dükkânı işletiyor."

Holbein. Adı Roger Axel. Evinden bir blok ötedeyim ve sabırsızlanıyorum. Kapıyı kırıp içeri gireceğim. Herkesi buraya getir, olabildiğince çabuk."

"Lanet olsun, Lucas, beklemelisin. Beklemelisin-"

"Bekleyemem. Yapamam. Hava kararıyor, ve eğer öldürecekse Mattsson bu gece, hava karardığında yapacak. Bir yargıç çağırın ve arama emri çıkartın."

"Neye dayanarak?"

"Süpermarket yönetiminin ifadesine dayanarak."

Bu da bizi Axel'in kötü adam olduğuna inandırıyor. Kahretsin, bilmiyorum Jon, sadece o olduğunu biliyorum. Ve sabırsızlanıyorum."

Lucas arabasının önünden geçerken kapıyı çalıp kilitledi ve Axel'in evine doğru yürümeye başladı. Yolun yarısında koşmaya başladı. Axel, Mattsson'u kendi evinde, neredeyse Holbein'in merkezinde tutmaya cesaret edebilir miydi? Belki, ama belki de yapmazdı. Lucas onu öldürme riskini göze alamazdı çünkü Mattsson'ı başka bir yere koyduysa nerede olduğunu bilmeleri gerekiyordu.

Koştı.

Sokaklar boştu ama ön verandasında oturmuş, verandanın ışığında gazete okuyan şapkalı yaşlı bir adam dönüp onun geçişini izledi, kot pantolon ve uzun kollu ekose gömlek giymiş, sıcak bir gecede koşuya çıkmış bir adam. Her gün görebileceğiniz bir şey değil.

- - -

LUCAS AXEL'in evine vardı, yavaşladı, nefesini tuttu ve verandaya çıktı. Doğru bildiğinden emin olmak için evin numarasını kontrol etti. Bir saniye düşündükten sonra kapının zilini çaldı. Kimse cevap vermedi ama Lucas evdeki adamı hissetti; ayak seslerini duydu.

Birisi aceleyle bir odadan diğerine geçmişti.

Lanet olsun, bu işe gerçekten *ihtiyacı yoktu*.

Bir adım geri çekildi ve kapıyı tekmeledi. Kapı pek antika sayılmazdı ama eskiydi, çok kullanılmıştı ve içeri doğru patlıyordu. Lucas peşinden gitti, 45'liğini çekerken sağında bir hareket gördü ve Axel'in orada bir kitaplığa uzandığını gördü. Lucas işaret etti.

45'liği Axel'in kafasına doğrulttu ve "Dur orada" diye bağırdı.

Axel durdu, eli hâlâ kitaplığın içindeydi. Yüzündeki Postacı Sprick'e olan benzerliği dikkat çekiciydi. Lucas, "Eğer oradan bir silah çıkarırsan seni kafandan vururum. Elini çek."

"Sen de kimsin ve ne istiyorsun?" Axel talep etti. Elini kitaplıktan çıkardı, boştu.

"Kim olduğumu biliyorsun," dedi Lucas. "Ben bir polisim ve elinde Catrin Mattsson var. Nerede o?"

"Sen delisin," dedi Axel.

Döndü ve ışığın değişmesiyle Lucas yüzündeki tırnak izlerini görebildi; tüm şüpheler kayboldu.

"Bana onun nerede olduğunu söylemezsen seni karnından vuracağım," dedi Lucas. "Yemin ederim. Bakalım bir şey bulabilecek miyim?"

Omurgana bir mermi saplanacak, yani sağ çıksan bile hayatının geri kalanında sakat kalacaksın. Üç saniyen var."

"Şimdi yakaladım seni," dedi Horn, Lucas'ın arkasından.

Axel, "Beni yakalamasına imkân yok. O sadece tek bir adam."

Bunu o kadar doğal bir şekilde söylemişti ki Lucas irkildi ve geriye doğru bir bakış attı. Orada kimse yoktu. "İki saniye," dedi.

"Siktir git. Vur beni," dedi Axel, Lucas'a doğru yaklaşarak.

"Bunu yapacak," dedi Horn.

"Hayır, yapmayacak," dedi Axel. Öne doğru bir adım attı ve Lucas da aynısını yaptı, bir metre kadar yaklaştı, silah hâlâ yukarıdaydı ve sonra Axel sola sıçradı. Lucas hayatı boyunca iki yüz kavgaya karışmıştı. O

dövüşmeyi severdi. Bu işte iyiydi. Şokun geldiğini görmüş ve diğer adama 45'likle vurmuştu.

Lucas ona vurduğunda Axel yere düştü ve Lucas etrafına hızlıca bir göz attı: evde başka kimse yoktu. Tabancayı kılıfına soktu ve Axel kendini dizlerinin üzerine itmeye çalıştığında Lucas onu tekmeledi.

Omzuna olabildiğince sert bir darbe indirdi. Axel yarı homurdandı, yarı çığlık attı,

yere düştü, sonra hızla yuvarlandı ve sonra tamamen ayağa kalkıp saldırdı.

Lucas o gelene kadar bekledi, sert bir yumruk attı ve Axel'in alnına sert bir darbe indirdi. Darbe onu doğrulttu, sersemletti. Tökezleyerek geri çekildi, bir duvara çarptı, doğruldu ve yumruklarını kaldırdı ama Sadece boyun hizasında. Lucas onun gözüne vurdu ve sonra tekrar, tekrar ve tekrar vurdu, artık tüm hüsrân ortaya çıkmıştı ve Axel tekrar yüzüstü yere düştü.

- - -

LUCAS onun diğer omzuna sert bir tekme attı, Axel ciyakladı ve Lucas kapıya doğru yürüyüp iterek kapattı. Kırıktı ve tam olarak kapanmıyordu ama yine de yeterince iyiydi.

Axel hâlâ yüzükoyun yatıyordu, kalkmaya çalışıyordu ama omuzları mahvolmuştu ve zorlanıyordu. Lucas onu kalçasından tekmeledi, Axel'i yere düşürdü, sonra üzerine çıktı, bileklerinden tuttu ve onu yerden kaldırdı, kollarını geriye ve yukarı döndürerek Axel'in omuz çukurlarına bastırdı ve Axel çığlık atmaya başladı ve Lucas "Nerede o?" diye bağırdı.

"Bende değil-"

Lucas kollarını yukarı kaldırdı, birinin yerinden çıkmaya başladığını hissetti ve Axel çığlık attı, "Bodrum katında. O bodrumda."

Lucas daha yukarı kaldırdı ve ikinci kolunun da çıkmaya başladığını hissetti: "Hâlâ hayatta mı?"

"Evet. Evet. Yaşıyor," diye bağırdı. "O yaşıyor."

Lucas Axel'in boynunun altına uzanıp onu gömleğinin yakasından tutarak kaldırdı, sonra elinin tersiyle vurarak onu yere düşürdü. sonra dedi ki, "Bodrum kapısına doğru sürün. Oraya sürün yoksa yemin ederim seni burada öldüresiye tekmelerim."

Bunu kanıtlamak için Axel'in kaburgalarına tekme attı.

Axel sürünmeye çalıştı, bunu yaparken acıdan hıçkırıyordu. Kolları vücut ağırlığını taşıyamadı ve dizlerinin üzerinde sürünerek mutfağa, gri bir kapıya doğru ilerledi. mutfak duvarı.

"İşte," dedi.

Lucas onun kürek kemiklerinin arasına bir tekme attı ve adam öne doğru savrulup yere düştü, yüzü fayans zemine çarptı.

- - -

BOMBA SİĞİNAĞINDA, Mattsson sürünerek köşesine çekilmeyi başarmıştı. Ölmek üzere olduğunu hissediyordu. Donmak üzereydi, yaklaşık yirmi saattir su içmemişti ve birkaç kemiği kırılmıştı. Bir dahaki gelişinin sonu olacağını ve bunu durdurmanın hiçbir yolu olmadığını düşündü.

En azından ona zarar verdiğini bilmenin rahatlığını yaşıyordu. Çizikler birilerine onu asmak için kanıt sağlayabilir ve birilerine en azından karşı koyduğunu gösterebilirdi. Diğer polisler onun hakkında iyi düşüneceklerdi.

Orada büzülürken, Axel evin birinci katındaki odalardan birinden geçerken ara sıra ayak sesleri duyuyordu.

Sonunda, onun merdivenlerden indiğini duyacaktı ve bu olduğunda

Uzun bir süre sonra, koşan ayak sesleri duydu, sonra daha yüksek bir ses, hala boğuktu ve sonra ağır bir gümbürtü. Bir cesedin yere çarpması gibi bir gümbürtü, kariyerinde birkaç kez duyduğu bir sestti, genellikle o ve başka bir polis bir bar kavgasını ayırırken.

Kendini yukarı itti.

- - -

LUCAS bodrumun ışığını yaktı ve Axel'i önündeki merdivenlerden aşağı itti. İstedikinden daha sert itti ama delicesine öfkeliydi ve Axel merdivenlerden yuvarlanarak düştü, duvarlara çarptı ama en altta dizlerinin üzerine çökmeyi başardı. Yüzü, alnındaki kesiklerden ve kırık burnundan akan kırmızı bir kan maskesiydi.

Etrafına bakındı, bir raftan ahşap bir dübel çubuğu aldı ve kendini ayağa kaldırmak için baston olarak kullandı.

"O şeyi bana doğru sallarsan seni buzlu dondurmaya çeviririm," dedi Lucas.

Axel geriye doğru sendeledi ve Lucas hızla aşağı indi, arkaya uzanıp raftan bir top kavanozu kapmayı ve Lucas'ın kafasına fırlatmayı başardı. Lucas kaçıp bir adım öne çıkınca Axel sarsıldı. dübel çubuğunu doğruca yukarı kaldırdı ve her şeyden çok aptalca bir şans eseri Lucas'ın burnunun dibine sapladı. Lucas'ın gözleri bir anda yaşlarla doldu.

Lucas daha önce de sersemlemişti. Axel'in kafasını en son gördüğü yere bir yumruk savurdu. Kafası hâlâ oradaydı ve Axel eski sebze konservelerinin bulunduğu rafa düşerek yere yığıldı.

Kavanozlardan birkaçı raftan düşüp etrafında paramparça oldu ve Lucas eğilip Axel'i gömleğinden tekrar yakaladı, onu ve onu dönerek beton bir duvara fırlattı, yüzüstü yere düştü. Axel tekrar yere düştü ve Lucas bir kolunu tutup geriye ve yukarı çekerek, "Nerede?" diye bağırdı.

Axel, "Köşede, köşede, Tanrım, yaralandım, yaralandım, köşede," diye hıçkırdı. "Artık canımı yakma."

Lucas onu köşeye doğru sürükledi ve kendini kilidinden bir anahtar çıkan gri çelik bir kapıya bakarken buldu. Yanında bir ışık düğmesi vardı. Anahtarı çevirdi ve kapıyı çekerek açtı. Kapının arkasındaki oda karanlıktı: düğmeyi çevirdi.

- - -

MATTSSON kavgayı duymuştu -kavga sesi gibiydi- ve içinden bir heyecan geçti, onu ayağa kaldırdı. Duvara yaslandı, bekledi, anahtarın kilitteki tıkırtısını duydu.

Kapı açıldı, ışık yandı ve Davenport oradaydı, kan burnundan bir dere gibi akıyordu, ağzından ve Çene. Axel ayaklarının dibinde yüzüstü yatıyordu.

"Hangi cehennemdeydin?" diye sordu. Lucas,
"Catrin. Ben sadece, uh ... sadece ..."

- - -

Birkaç adım geri gitti, bir eli burnuna gitti, kan parmaklarına akıyordu. Neredeyse tökezleyerek Axel'in üzerine düşüyordu ki Axel tek koluyla iterek sırt üstü yuvarlandı.

Axel başını kaldırıp Mattsson'a baktı ve "Beni yakaladın, Cat" dedi.

Mattsson bir süre ona baktıktan sonra sordu: "Yaran ne kadar kötü? Yukarıda başka kim var?"

Lucas, "Ben kötü değilim, o sadece..." dedi.

Ona bakıyordu ve bilinçsizce başını salladı ve "Ben ne kadar kötüyüm?" diye sordu.

Lucas doğrudan cevap vermedi. Dedi ki, "Bir tane ambulans . . ." Cep telefonunu bulmak için cebini karıştırdı. Kadın bir kolunu uzattı, adamın gömleğinin kolunu tuttu, etrafından dolaştı, sanki dans ediyorlarmış gibi onu biraz kendine çekti ve "Affedersiniz, ben sadece ..." dedi.

Tezgâhın üzerinde bir levye vardı, bir metre uzunluğunda soğuk bir çelik parçası. Lucas arkasından dönüyordu ama o devam etti.

Arkasından dolaştı, levveyi süpürdü ve Axel'in yanına geldi, yarı oturmuş, ona bakıyordu, gözleri

Son anda levye yaklaşırken genişledi ve GAK!

Bir kez, gözlerinin hemen üstündeki saç çizgisine vurdu. Levye kafatasını parçalayarak beyin parçalarını yanlara doğru savurdu.

Lucas geri çekildi: "Tanrım."

Mattsson ona baktı, gömleğine tutundu. Lucas,

"Tamam. Şimdi bir hikâyeye ihtiyacımız var."

Mattsson yere düştü, Axel'in vücuduna kondu ve ondan uzaklaştı, Lucas onu kaldırmaya çalıştı ama o, "Bırak beni, telefon et," dedi.

Mattsson ona baktı ve yanına çömelerek, "Bir kavgadan sonra onu buraya sürükledim. Seni dışarı çıkardım ve sana odaklanmıştı, sen dışarı çıktığında seni tutuyordum ve o aniden ayağa kalktı ve çubuğu aldı ve sen onu gördün ve kopardı ve salladı."

"Bu kadarı yeter," dedi ve bayıldı.

25

Lucas etrafına bakındı, iyi düzenlenmiş raflardan birinde bir nakliyecî defteri gördü, açtı, yere yaydı, eline aldı
Mattsson ayağa kalktı, onu pedin üzerine yerleştirdi ve onu.

Adam bunu yaparken kendine gelmeye başladı ve "Canım çok yanıyor. Beni çok incitti."

- - -

Onun yanında yere oturdu, telefonuna baktı ve Duncan'ı aramak için düğmeye bastı.

Duncan anında geldi ve bağırdı, "Ne? Ne?" diye bağırdı.

Lucas, "Onu yakaladım. Catrin'i yakaladım. Çok kötü yaralanmış. Bu adam, şu hırdavatçı adam öldü. Catrin için acilen sağlık görevlilerine ihtiyacımız olacak."

"Tanrım! Lucas! Onu yakaladın, Tanrım." Yine bağıırıyordu.

"Geliyoruz, yolda bir ambulans var... ama sen tam olarak neredesin?"

"Bunu biliyorum," dedi Lucas. Üzerinde adres yazan kâğıdı buldu ve adresi Duncan'a okudu.

"Ambulans dört ya da beş dakika içinde orada olacak, polisler de iki dakika içinde. Olabildiğince hızlı geliyoruz." Duncan'ın biraz sakinleşti. "Ne oldu ... ona zarar verdi mi?" Tecavüz etti demek istemişti. Lucas, "Evet, sanırım. Kendinde değil. Yaralanmış. Diğer her şeyle birlikte onu feci şekilde dövmüş."

"Tanrım, her yerim kan oldu." dedi.

"Geliyoruz. . . . Bu adam nasıl öldürüldü? Onu vurdun mu?" "Hayır.

Onu bodrumdaki atölyesinde yere yatırdım. I

Catrin'e yardım etmek için arkamı döndüm, adam geldi, Catrin onun geldiğini gördü, tezgahtan bir levye kaptı ve ona vurdu. Tam kafasının ortasına."

"Ah, oğlum ... geliyoruz, adamım."

- - -

LUCAS KAPATTI ve Mattsson'a baktı; taşıyıcı pedine sarılmıştı, ona bakarken kontrolsüzce titremeye başladı. Ama gözleri odaklanmıştı ve "Levyeyi aldım..." dedi.

"Bu doğru."

"Ambulans buraya geldiğinde baygın olmalıyım . . sonra geri döndüğümde bu hikâyeyi anlatabilirim."

Lucas yarı gülerek, "Evet, karıştırmak iyi bir fikir değil. Çok açık olmak zorunda değilsin, çünkü bilirsin..." Avucunu yüzüne dokundurdu ve kan bulaşmış bir avuçla çıktı. "...her şey çılgınca ve kafa karıştırıcıydı ve incinmiştik."

- - -

"DAVENPORT! DAVENPORT!" Birinci kattan bir erkek sesi.

Lucas, "Aşağıya," diye bağırdı ve merdivenlere doğru adım attı.

İki polis aşağı indi, şef ve başka bir adam, şefin elinde silahı vardı, ikisi de korkmuş görünüyordu. Şef Lucas'a bakarak, "Tanrım, iyi misin?" dedi ve sonra cevap beklemeden Mattsson'un yanına diz çökerek, "O... ?"

"Nefes alıyor ve bir dakika önce gözleri açıldı," dedi Lucas. "Ama onu götürmeliyiz."

İkinci polis Axel'e bakıyordu: "Burada ambulansa gerek yok. R-A ... şey, o öldü."

Şef Axel'e baktı, silahını indirdi ve "Bok herif: Onu düşünmeliydim." Ayağa kalktı, cebinden bir telefon çıkardı, telefona sarıldı ve bağırdı, "Hangi cehennemdeler? Pekâlâ, Daha hızlı sürmelerini söyle, onlara hemen burada ihtiyacımız var. Ne dedin? Pekâlâ."

Telefonu kapattı ve "Dışarıdalar. Gidip getireyim." O merdivenlere baktı ve dedi ki, "Bir sedyeyi buradan çıkaracaklarını sanmıyorum. Çok dar."

- - -

PARAMEDİKLER sedyenin üzerindeki minderleri alıp Mattsson'u minderlere yerleştirdikten sonra onu merdivenlerden yukarıya doğru uzunlamasına kıvrılmış bir şekilde taşıdılar.

yatak. İçlerinden biri Lucas'a, "Kalbi güçlü, tansiyonu biraz düşük... şoka girmiş," dedi.

Merdivenlerin başında onu sedyeye bağladılar ve ambulansa götürmek üzere dışarı çıkardılar. "Geliyor musun?" diye sordu sağlık görevlilerinden biri Lucas'a.

"Hayır. Ama eğer orada gazlı bez varsa, onları kullanabilirim."

- - -

"MEDYAYI YAKALADIK," dedi şefle birlikte gelen polis. Bir televizyon minibüsü caddenin aşağısında durmuş ve bir fotoğrafçı Kamera Mattsson'ı ambulansa bindirirlerken onu izliyor, sonra Lucas'a kayıyordu.

Sağlık görevlisi Lucas'a bir paket gazlı bez uzattı. Lucas onları aldı ve Duncan'ın kamyonetinin köşeyi döndüğünü, flaşörlerinin akşam karanlığında yandığını gördü ve Lucas ambulans şoförüne, "Bekle, bir saniye," dedi.

Duncan ambulansın arkasına yanaştı ve nefes nefese dışarı fırlayarak, "O içeride mi?" dedi.

"Evet. Hızlıca bir bak, sonra onu göndereceğiz."

Duncan ambulansa tırmandı ve Mattsson'a bakarak, "Ah, dostum. Ah, adamım, o yaralı. O lanet olası hayvan. ağla."

Mattsson'un gözleri dalgalandı ve başını kaldırıp Duncan. Kanla kabuk bağlamış, kırık dişlerini göstererek gülümsedi ve paslı bir kapı gibi çıkan sesiyle, "Jon. Sıranın bende olduğunu biliyorum ama medyayı senin idare etmen gerekecek."

"Ah, Tanrım, Catrin ..." Onun elini tuttu.

- - -

MATTSSON GİTTİĞİNDE - sağlık görevlileri hayati fonksiyonlarının yerel kliniği atlayıp onu doğrudan Rochester'daki Mayo'ya götürecek kadar güçlü olduğunu düşündüler - Lucas içeri girip yüzünü yıkadı, gazlı bezlerle burnunu sıktı ve yürüdü

Duncan, Axel'le kavga ederken.

Duncan bunu kaydetti ve ardından olay yeri inceleme ekibi gelene kadar olay yerini mühürledi.

Müfettişler.

İşleri bittiğinde Duncan, "Kliniğe gitmen gerek koca adam," dedi. "Sabaha kadar burnun yer elması büyüklüğünde olacak."

"Buna değer. Onu geri aldım," dedi Lucas.

Duncan onun sırtına bir tokat attı ve yüksek sesle gülerek, "Evet, öyle yaptın. Onu canlı olarak geri getirdin."

Duncan, Lucas'ın Zumbrota kliniğine kendi başına gitmesine izin vermedi ama arabayı kullanması ve doktorların onunla işi bittikten sonra onu eve götürmesi için bir BCA çalışanını görevlendirdi. Klinikte doktorlar

Birkaç kan damarı dışında kırık yok. Burnuna bir miktar merhem ve kalem kütüğüne benzeyen pamuk parçaları koydular. Bu kanamayı durdurdu.

"Ama burnun ... gibi görünecek." "Yer elması. Zaten duymuştum," dedi Lucas.

"Yer elması demeyecektim," dedi doktor. "Ama yam benim söyleyeceğimden daha iyi."

- - -

Adı Jim olan ve otuz altıncı saatini uykusuz geçirmekte olan diğer ajan onu eve bıraktı. Zumbrot'a'dan ayrılırken Lucas Letty'yi aradı.

"Del nasıl?"

"İyi. Sesinden anladığım kadarıyla onu yakalamışsın. Durumu ne kadar kötü?" "Mayo'da. Oldukça hırpalanmış, tecavüze uğramış, dişleri kırılmış, muhtemelen birkaç kemiği de kırılmış."

"Ölmekten iyidir," dedi Letty. "Katil kimdi?" "Hırdavat dükkanını işleten adam ..."

Letty'ye tüm hikâyeyi anlattı, ayrıntılar arasında gezinerek Axel'in ölümü ve Del hakkında bilgi verdi. "Durumu stabil. Birkaç hafta içinde Minnesota'ya dönecek. Cheryl onunla ilgilenmek için burada kalacak ama ben bir an önce geri dönmek için yola çıkacağım. Bilet."

"Seni havaalanından alırım," dedi Lucas. "Yüzünde yer elması olan bir adam ara."

Rose Marie Roux'yu aradı. "Onu bulduk. Mattsson'u da yakaladık. Adam öldü, kadın yaşıyor."

"Mükemmel," dedi Roux. "Valiyi arayacağım. O da duymak istedi. Bir açıklama yapacak."

- - -

LUCAS ertesi gün izin aldı ama o gece Letty'yi havaalanından aldı. Ertesi gün Shaffer defnedildi; cenaze töreni davanın çeşitli süreçleri ve delil ihtiyaçları nedeniyle ertelenmişti.

tıbbi tetkikçi. Lucas ve Weather, Iron Range'e gittiler.

Cenaze töreni için Eveleth kasabasına iki düzine BCA ajanı, onların eşleri ve kocaları ve eyaletin dört bir yanından gelen yaklaşık bin polisle birlikte gitti. Cenaze töreninde June Shaffer ona sözsüz bir şekilde sarıldı ve çocuklarıyla birlikte tabutun yanında oturmaya devam etti.

- - -

LUCAS'IN BURNU üç ya da dört gün boyunca yam gibi göründü ama aile Letty'yi Stanford'a teslim ettiğinde neredeyse normale dönmüştü. Vedalaşırken Lucas hariç herkes ağladı. Lucas ağlamadı çünkü ağlamadı ama bir süre konuşmadı ve sonraki iki gün boyunca onu sekiz ya da dokuz kez aradı.

- - -

MATTSSON.

Mattsson hasar görmüştü ama bir hafta içinde hastaneden çıktı. Diş onarımı biraz zaman alacaktı, kaburgaları altı haftada, kırık bilek kemiği ise bir süre daha uzun sürede yerine oturacaktı. Hava burnunu düzeltti.

Haftada bir ya da iki kez Elle Kruger -Kızkardeş Mary Joseph- ile görüşmeye başladı. Onun sorunu ne tecavüzlerle ne de Dayak kadar, ölümün boş gözlerine bakarak çok fazla karanlık saat geçirdiği gerçeği de vardı. Sağlık sigortasıyla ilgili nedenlerden dolayı Goodhue County şerif departmanındaki listede kalmaya devam etti, ancak isterse BCA'da bir işin beklediği söylendi. Herkese bir süre sonra isteyeceğini söyledi. Haftada bir ya da daha fazla, gelir ve otururdu. Lucas'ın arka verandasında Lucas'la değil, Weather'la bira içmek. Hayat hakkında konuşmak.

- - -

Kara Delik'te yirmi bir ceset bulundu. Dördünün ölümünden sonra mezarlık hırsızlığı sırasında alındığı doğrulandı. Diğer on yedi tanesi cinayetti. Dokuz tanesi ana soruşturma sırasında kaybolan kadınlarla eşleştirildi. soruşturma, beşi daha sonra. Üçünün kimliği asla belirlenemedi. BCA, cesetlerden birinin kaybolan bir akrabaya ait olduğundan endişelenen ailelere 470 DNA kiti gönderdi.

Kafataslarının çoğu, serbest bırakıldıktan sonra, her bir kurbanın ailesi tarafından yakıldı. Ayırıştırılmamış "materyal" de -Kara Delik'ten alınan insan kalıntıları- bir süre sonra yakıldı. Eyalet başsavcısının uygun tasarruf hakkında verdiği karar.

- - -

Davanın sansasyonel bir şekilde kapanmasından İKİ HAFTA sonra *Star-Tribune* yazarı Janet Frost, Lucas ve Mattsson'un R-A'nın bodrumunda olanlarla ilgili anlattıkları arasındaki bariz tutarsızlıklara dikkat çeken yarı-araştırmacı bir yazı kaleme aldı. Ayrıca Lucas'ın R-A'nın evine arama izni olmadan girdiğine de dikkat çekti.

Mattsson, devlet televizyonunda yayınlanan *Almanak* programında haberi yalanladı.

Son derece öfkeliydi ve olanlar hakkında acımasızca açık sözlüydü.

Axel'in bodrumunda oldu. Birden fazla tecavüz hikayesi ve

Yüzünde ve vücudunda hala belirgin olan morluklar, kolundaki ateller, kırık burun ve dişler, Lucas'ın kanla kaplı yüzünün dosya görüntüleri ve Kara Delik'ten çıkan öldürülmüş kadınların kafataslarının video belgeleri ile birlikte dayak

Star-Tribune'un şikayetlerle dolup taşması dehşet vericiydi, abonelik iptalleri ve birkaç ölüm tehdidi. Gazete haberin arkasında durdu, ancak editörlerin yapabildiği kadar hızlı bir şekilde haberin üzerine toprak attı; haberin devamı gelmedi.

- - -

FROST, Emmanuel Kent ve Lucas'a açlıktan ölme sözü vermesi üzerine uzun, duygusal bir birinci şahıs takip hikayesi de yapmıştı, Jenkins ve Woodbury polisleri adalete teslim edilmedi.

Ruffe Ignace, Frost'a o kadar kızmıştı ki bir gece Belediye Binası'ndaki protesto alanından ayrıldıktan sonra Kent'i takip etti ve başka bir evsizi Burger King'e göndererek bir BK Triple Stacker, bir büyük boy patates kızartması ve bir vanilyalı shake getirmesini izledi. Ertesi gece belgelemek için bir fotoğrafçıyla geri döndü.

Haber Kent'in protestosunu bastırdı. İki gün sonra halısını alıp Belediye Binası'ndan ayrıldı ve teneke kutu toplama işine ve köpek bakıcılığına devam etti.

ve kedi besleme rutini.

- - -

Açıklayamadığı nedenlerden ötürü Ignace'ın Emmanuel Kent hakkındaki hikâyesi Lucas'ın Kent'in durumu hakkında zaten olduğundan daha kötü hissetmesine neden olmuştu.

Weather'a göre saf liberal suçluluk duygusuydu bu; bazen aç kaldığını, barınacak yeri olmadığını ve hâlâ sokak köpekleriyle kedilere para harcadığını bildikleri akıl hastası bir adamdı; oysa onlar zengin ve rahattılar ve Paris'e bir gezi planlıyorlardı.

Kalacakları otelin geceliği beş yüz avroya mal olacaktı. Ama Dünyanın böyle olduğunu ve iyi işler yapan kuruluşlara çok para verdiklerini söyledi. . . .

Bu da Lucas'ın kendini daha iyi hissetmesini sağlamıyordu. BCA'da yarı zamanlı araştırma asistanı olarak çalışan Sandy adında genç bir kadının kulakları dibinde Jenkins'le bu konuda sohbet ediyordu. Sandy, Lucas'ı bir kenara çekip Kent'le aralarında karmik bir bağ olduğunu ve Lucas'ın huzursuzluğuna bu bağın yarattığı stresin yol açtığını anlatan son zamanların çiçek çocuğuydu.

Sözlerini şöyle bitirdi: "Bunun çılgınca olduğunu düşündüğünü biliyorum Lucas ama sana anlattıklarımı Virgil'e sor. O sana haklı olduğumu söyleyecektir."

Virgil Flowers. Üzerinde çalıştığı cinayet davası, her zamanki gibi kontrolden çıkmıştı ama Lucas'a on saniyesini ayırarak şöyle dedi: "Sandy bu tür konularda asla yanılmaz. Karmik gerçekler konusunda güçlü bir kavrayışı vardır, bu yüzden

Ne dediğine dikkat et."

"Tanrı aşkına, ben bir Katoliğim," dedi Lucas.

"Karma'nın umurunda değil, Lucas. Karma öyle işte," diyor

Flowers. Bu olaydan birkaç gün sonra, Lucas polis

teşkilatındaki bağlantılarını kullanarak

Minneapolis polis departmanı, Emmanuel Kent'in nerede olabileceğini öğrenmek için Hennepin County Hükümet Merkezi'nin dışındaki çim çemberde bir ağacın altında yattığı ortaya çıktı. Birkaç evsiz adam daha orada takılıyordu. Lucas uğradı ve

Kent'i gazete fotoğraflarından tanıdı.

Kent uzun boylu bir adamdı, birinci dünya standartlarına göre oldukça zayıftı. Uzun yıllarını dışarıda geçirmiş bir adamın kuru ve yanık yüzü vardı. Yakın zamanda tıraş olmuştu, üç ya da dört günden fazla olmamıştı.

ama aylardır saçını kestirmemişti. Yanındaki çimenlerin üzerinde içinde yatacak yer olan bir sırt çantası, başının yanında da bir çift ayakkabı duruyordu. A

Plastik öp torbası ayaklarının dibindeydi ve torbanın açık ağzından birkaç kola kutusu dökölüyordu.

Bir yandan kendi kendine konuşuyor, bir yandan da *Forbes*. Lucas elleri cebinde, ne yapacağından hâlâ emin olmadan yürüdü. Ama polis olduğu için utangaç değildi. Kent'e bakmak için durdu ve yavaş yavaş ilginin farkına vardı.

Kent onu içeri aldı, "Beş mi aldın?" dedi. Ona bir saniye daha değer biçti ve "Ya da belki on?" diye düzeltti.

Lucas, "Ben Lucas Davenport," dedi.

Kent bir an için zihnindeki bilinen isimleri sıraladı ve sonra, "Siktir git, dostum," dedi.

On saniye kadar birbirlerine baktılar. konuşuyorum. Üzerinde H. Huntsman imzalı yazlık siyah-mavi kareli yün bir takım elbise ve tozlu kırmızı bir Brioni kravat olan Lucas, bu toplantı için fazla giyinmiş olabileceğini düşünüyordu. Sonunda, "Bana karmik bir iplikle birbirimize bağılı olduğumuz söylendi," dedi.

"Bu kulağa çılgın hippie New Age saçmalıkları gibi geliyor, dostum," dedi Kent.

Yavaşça çıplak ayaklarının üzerine kalktı.

"Bu konuda hemfikiriz," dedi Lucas. "Ama senin için endişelenmeye başladım. Bir kere, neden başka bir yere gitmiyorsun? Santa Monica, Pasadena ya da Tucson gibi bir yere? Bütün yıl sıcak olan bir yere?"

Kent etrafına, cam ve elik kulelere baktı ve "Burası benim evim, dostum" dedi.

"Kışın kışın donar," dedi Lucas.

"Hayır, çoğunlukla iyiyim," dedi Kent. "Çok soğuk gecelerde gidebileceğim yerler var. Artık kalmak için dua ettirmiyorlar."

"Huh," dedi Lucas. Sonra, "Kardeşin sana birkaç dolar yardım etti, ha?"

"Evet. Ama beni kızdırmanın nedeni bu değil. Çünkü ona hiç şans vermedin."

"Bu konuda seninle tartışmak istemiyorum, Manny," dedi Lucas. "Kardeşin elinde bir silahla dolaştı ve bir adamın ödünü kopardı.

Birçok masum memuru öldürdü ve onu durdurmaya çalıştığımızda da birkaç polisi öldürmeye çalıştı."

"Bu sadece senin fikrin, dostum."

"Hayır, gerçekler böyle, Manny," dedi Lucas. "Ama dediğim gibi, tartışmak istemiyorum. Senin durumunla ilgili yapabileceğimiz bir şeyler olabileceğini düşündüm."

Kent ona tekrar baktı ve sonra, "Ne yani, gitmem için bana yirmi dolar mı vermek istiyorsun?" dedi.

"İyi bir çözüm olmadığını biliyorum," dedi Lucas. "Bana kalsa hükümet merkezinde otunu ya da günü atlatmana yardımcı olacak her neye ihtiyacın varsa onu alabileceğin bir pencere olurdu. Ama böyle bir şey olmayacak. En azından henüz değil. O yüzden soruyorum. ne yapabilirim?"

Kent bunu bir süre düşündükten sonra, "Ciddi misin?" diye sordu.

"Öyleyim. Düşündüm de, bilmiyorum-kardeşin nasıl oldu da para mı? Sizi bulmak her zaman o kadar kolay olmuyor."

"Downtown Copy, 171 numarada bir kutu var," dedi Kent. "Parayı oraya gönderdi."

"Arada bir sana Starbucks hediye kartı ya da McDonald's hediye kartı göndermeme ne dersin?"

"Beni cimrilikle mi kandırmaya çalışıyorsun Davenport? Beni bir latte ile mi satın alıyorsun?"

"Nasıl yardım edebileceğimi bulmaya çalışıyorum ki karmik ipliğim bükülmesin," dedi Lucas.

Biraz daha düşündükten sonra, "Para en değiştirilebilir meta, dostum. Açgözlü olduğumdan değil ama para sana her şeyi kazandırır."

"Evet ama sana ayda bir para gönderirsem hepsini ot için harcarsın, yine de aç kalırsın ve ben de yine otuz bir çekerim," dedi Lucas.

Kent dağınık favorilerinden birini kaşdı, sonra da, "Dolu bir McDonald's kartının etrafına elli dolar gibi bir şey sarıp bana göndersen nasıl olur?" dedi.

"Bunu yapabilirim," dedi Lucas.

"Yine de kardeşimi telafi etmez," dedi Kent.

Lucas, "Manny, kardeşin için endişelenmiyorum. Kardeşin pisliğin tekiydi. Ben senin için endişeleniyorum."

"O zaman siktir git," dedi Kent. Ama sırt çantasının yanına oturup boş bir kartvizit ve bir kalem çıkardı, üzerine zahmetle adını ve adresini yazıp Lucas'a uzattı.

"Düşündüğüm zaman sana bir şeyler gönderirim," dedi Lucas.

"Şimdi bir şey göndermeye ne dersin?" Kent sordu. "Beslemem gereken ağızlar var."

- - -

Kara Delik'in keşfine yol açan çiftlikteki başarılı cinsel maceralarından sonra Layton ve Ginger o yaz da sevişmeye devam ettiler ama terk edilmiş çiftlik evlerinde değil. Bir arkadaşı bir motelde çalışıyordu ve onlara tezgah altı yirmi dolar karşılığında bir oda verecekti, bu parayı da tezgâhtar hizmetçiyle 75-25 oranında paylaşacaktı. Layton ayrıca Ginger'ın en iyi arkadaşı Lauren'ın gömleğini de aldı ama hepsi farklı yerlere gitmeden önce bu projede ancak bu kadar ilerleyebildi. kolejler. Ekim ayına kadar birbirlerine mektup yazmaya devam ettiler ve sonra Ginger Şükran Günü'nde eve gelmedi ve Layton Noel'de eve gelmedi ... ve nasıl olduğunu bilirsiniz her şey yolunda ve sorun yok. Hayat devam ediyor.

- - -

HORN'un cesedi bir sonraki bahara kadar bulunamadı. Kafatası o kış boyunca Minnesota'nın kasvetli gökyüzüne sıırttı, kar fırtınaları Kar taneleri boş göz çukurlarına doğru sürüklenirken gelip geçti.

Ceset ve kafatası hendek otlarını kesen bir adam tarafından bulunduğu, polisler ellerinde ne olduğundan emin değildi, ancak birkaçı şüphelendi. Bir DNA kontrolü bu şüpheleri doğruladı.

Keşif üç gün süren bir mucizeydi ve sonunda Twitter'da bilgisayar gürültüsü arasında kaybolup dijital ilgisizliğe karıştı çağ ve her zaman daha kötü bir suç bulabilen evrensel bir medya.

Geriye, Kara Delik'te kaybolan genç kadınların ailelerinin kalplerine yapışmış anılar ve Catrin Mattsson'un sonsuza dek yaşayacağından korktuğu kâbuslarından başka bir şey kalmamıştı.

- - -

[Bu yazarın kitaplarının tam listesi için buraya tıklayın veya adresini ziyaret edinwww.penguin.com/sandfordchecklist](http://www.penguin.com/sandfordchecklist)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

